

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Matching All the Ways

A
HESTON LAKE
NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
VERONICA EDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TÜM YOL BOYUNCA EŞLEŞTİRME

BİR HESTON GÖLÜ ROMANI

VERONICA EDEN

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez. İzin talepleri için, bu web sitesinden yazara yazın:

WWW.VERONICAEDENAUTHOR.COM

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, işletmeler, şirketler, organizasyonlar, mekanlar, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler kasıtsız ve rastlantısaldır. Yazar, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Kapak Tasarımı: Mürekkep ve Defne

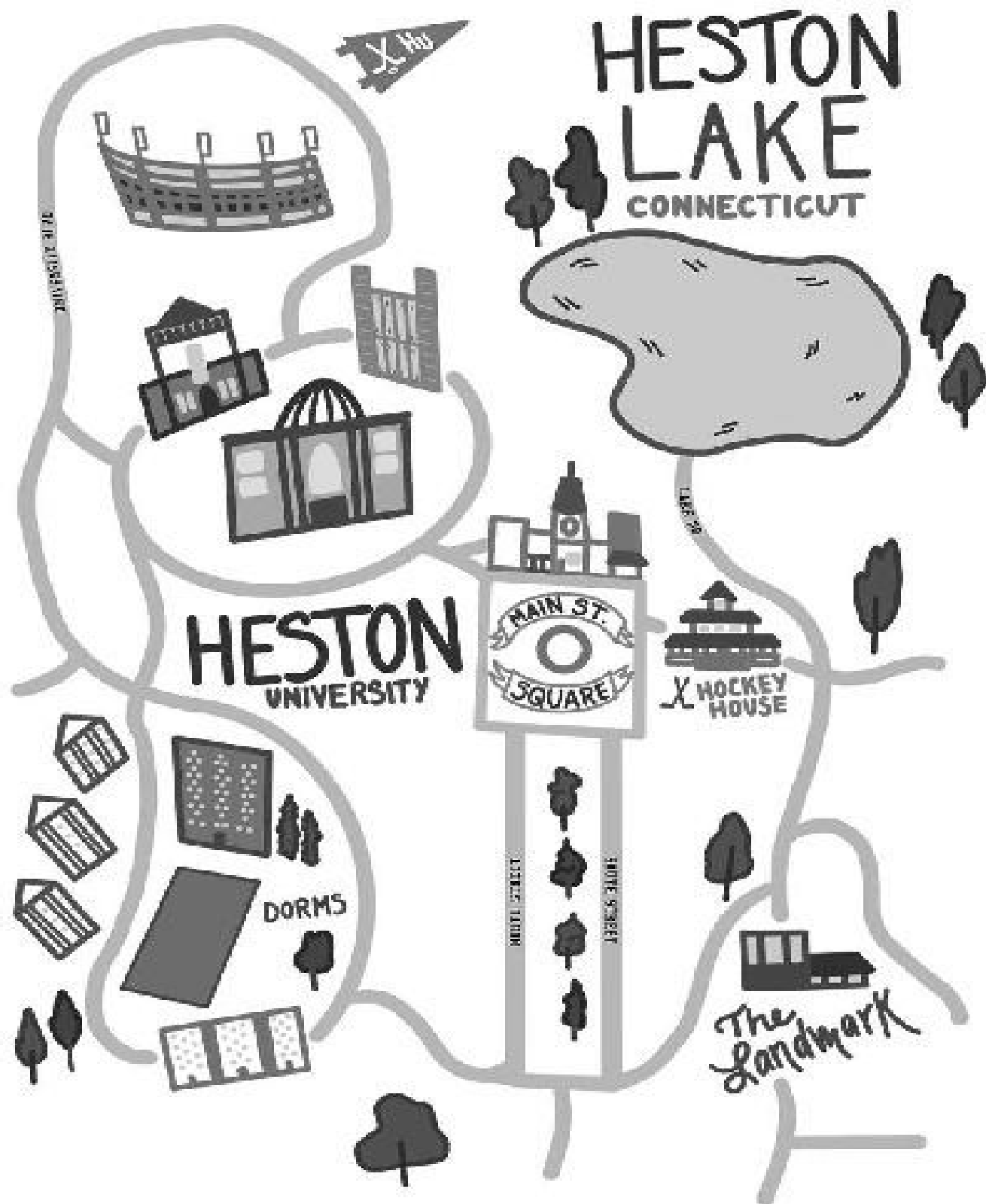
TAKIM KADROSU

OYUNCULAR

Alex Keller, #22, sol kanat Theo
Boucher, #14, sağ kanat
Cory Putnam, Kaptan, #17, pivot
Easton Blake, #24, pivot Cameron
Reeves, #33, kaleci Shawn
Higgins, #64, defans oyuncusu
Jake Brody, #47, defans oyuncusu
Daniel Hutchinson, #16, sol kanat
Caleb Adler, #68, forvet

KOÇLAR

Baş antrenör: David Lombard
Yardımcı Antrenör: Cole
Kincaid Yardımcı Koç: Steven
Wagner
Eski Baş Antrenör: Neil Cannon, emekli NHL oyuncusu

MAP KEY

HESTON CAMPUS

HESTON ARENA
ACADEMIC LOOP
CAMPUS HOUSING

HESTON LAKE

MAIN STREET SQUARE, CLOCKTOWER BREW HOUSE
HESTON LAKE AND ICE SKATING RINK
THE LANDMARK BAR & GRILLE

İÇİNDEKİLER

[Kitap Oynatma](#)
[Listesi Hakkında](#)

1. [Eve](#)
2. [Eve](#)
3. [Cole](#)
4. [Eve](#)
5. [Cole](#)
6. [Eve](#)
7. [Eve](#)
8. [Cole](#)
9. [Eve](#)
10. [Cole](#)
11. [Eve](#)
12. [Cole](#)
13. [Eve](#)
14. [Cole](#)
15. [Eve](#)

[Sürtük Gece Yarısı Düşünceleri](#)

16. [Cole](#)
17. [Eve](#)
18. [Cole](#)

[Gidecek Hiçbir Yer Yokken Her Şey Bağlandı](#)

19. [Eve](#)

[Be My Book Boyfriend](#)

[Güvenli Alan](#)

[Arama Geçmişi: Ateşli Hokey Koçlarına/Kardeşinizin En İyi Arkadaşına Nasıl Aşık Olmazsınız?](#)

20. [Cole](#)
21. [Cole](#)
22. [Eve](#)
23. [Cole](#)
24. [Eve](#)
25. [Eve](#)
26. [Cole](#)
27. [Cole](#)
28. [Eve](#)
29. [Eve](#)
30. [Cole](#)
31. [Cole](#)
32. [Eve](#)
33. [Cole](#)
34. [Eve](#)
35. [Eve](#)
36. [Eve](#)
37. [Cole](#)
38. [Eve](#)

[Epilog](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler + Sırada Ne](#)
[Var? Heston U Hostshots](#)
[Serisi Yazar Hakkında](#)
[Veronica Eden tarafından da](#)

KİTAP HAKKINDA

*Hiçbir şey, isteksizce bir tanışma uygulaması indirdiğinizde her seferinde aynı adamla eşleşmekten daha romantik olamaz.
Her zamankinden daha ateşli-kontrol et. Sınırların dışında-çift kontrol. Evren neden benden nefret ediyor?*

Cole Kincaid haksız yere karşı konulmaz ve asla sahip olamayacağım tek erkek. Kardeşimin en iyi arkadaşı büyüdü ama benim dağınık kızlık dönemime tanıklık etmek için burada değil. Babamın Heston U'nun hokey takımındaki yeni yardımcı koçu.

Benimle bir kez eşleş, gülüp geçelim ve bir daha bu konuda konuşmayalım.

Beni iki kez eşleştir, bu çok garip.

Benimle üç-dört-beş kez eşleşmek mi? Kararlılığım ancak bu kadar güçlü olabilir.

Bu küçük kasabada Cole'un cazibesine sürekli katlanmak, asla atlatamadığım sinir bozucu aşkım sayesinde yeterince cazip. Biz
İstesem de istemesem de her **şekilde eşleşiyor**. Kötü bir ayrılıktan sonra, sadece kış boyunca yalnızlıktan kaçınmakla
ilgileniyorum.

Ve rövanşta... sayısını unuttum, bana bu konuda yardım etmek istiyor.

Gizlice oynadığımız cazip bir oyun olarak başlayan şey, karlar eridiğinde ikimizin de kaçamayacağı bir şeye dönüşür. Asıl soru...
Bunu daha ne kadar saklayabiliriz?

OYUN LİSTESİ

Sweater Weather - The Neighbourhood
Those Eyes - New West
Kardan Adam - Sia
Wrapped in Red - Kelly Clarkson
Hırka - Taylor Swift Teenage
Dream - Stephen Dawes
Habits - Genevieve Stokes
IYKYK - New West Falling -
Harry Styles
Aşık olmak böyle bir şey (Holiday Remix) - JVKE People Watching -
Conan Gray
Gece Geç Saatlerde Konuşma - Harry Styles
Dünyanın Sonunu Başkasıyla İzlemek İstemiyorum - Clinton Kane Winter
Dreams - Kelly Clarkson
Noel Ağacı Çiftliği - Taylor Swift
Bu Şarkıyı Kalbine Koyduğunda Beni Ara - New West
Everything Has Changed (ft Ed Sheeran) (Taylor's Version) - Taylor Swift, Ed Sheeran Atlantis -
Seafarer
Tavanlar - Lizzy McAlpine
Car's Outside - James Arthur
Adore You - Harry Styles
Paper Rings - Taylor Swift
Christmas Valentine - Ingrid Michaelson, Jason Mraz Snow
on the Beach (ft Lana Del Rey) - Taylor Swift Feels Like -
Gracie Abrams
Midnight Rain - Taylor Swift
All Too Well (Taylor's Version) - Taylor Swift Yours
- Conan Gray
What A Time (ft Niall Horan) - Julia Michaels deja
vu - Olivia Rodrigo
Seven (ft Latto) - Jung Kook Tear
in My Heart - Twenty One Pilots
Glow - Kelly Clarkson, Chris Stapleton Until
I Found You - Stephen Sanchez Next to You
- New West
Ana Sayfa - New West

Sadece bizim için anlamlı olan organize kaos dediğim şeyin içinde, iki zaman arasında yaşayan DEHB'li hepimize: şimdi değil ve ŞİMDİ, hiperfiksasyon ve hobiden hobiye atlama...

Ve sizi gören, sizi destekleyen ve övgü dolu sapkınlığınızla mükemmel bir şekilde ilgilenen doğru kişiyi bulmaya.

Fall

YENİHOBBY SABİTLEME

BİR

EVE

Kasım

Yıl sonunda her şeyi darmadağın eden şey nedir?

Geri kalan zamanlarda her şey kontrolüm altındaymış gibi hissediyorum, sonra Eylül ayı gelir gelmez yaklaşmakta olan bir endişe duygusu göğsümde küçük, şirin bir kulübe inşa ediyor. Kasım *ayına* geldiğimde ise aslında her şeyin yolunda gitmediğini ve bunu değiştirmek için zamanımın kalmadığını fark ediyorum.

Gelecek yıl da var, tabii. Ama hepimiz aynı döngünün tekrar tekrar yaşanacağını biliyoruz.

Ya da belki de bugün her şeyin ters gittiği günlerden biri olduğu için böyle hissediyorum. Önce, her yere götürdüğüm duygusal destek su şişesini yanıma almadan işe gitmeyi başardım. Sonra üzerime kahve döktüm ve banyoda onu temizlerken en sevdiğim kot pantolonumun paçalarının incelmeye başladığını fark ettim.

Ve bir kez daha, The Landmark'taki barmenlik mesaimin sonunda cansız bir nesnenin vücudunu kontrol ettim.

Pazartesi günleri mi? Kendi başlarına başa çıkmak yeterince zor. Tatil telaşının tüm hızıyla sürdüğü ve her takvim hatırlatıcısının size yeni bir yıla girmeden önce zamanın tükenmekte olduğunu haykırdığı pazartesiler mi? En kötüsü.

Annemin neşeli sesi, tüm hayatım boyunca bana verdiği öğütle zihnimde yankılanıyor: *yavaşla*.

Zonklayan kalçamı ovuşturuyor ve çarptığım tezgâha ters ters bakıyorum. Arka odadaki kapı çerçevesini temizlemeyi hatırladım, son saniyede omzumu çarpmamak için direksiyonu kırdım, ancak kıvrımlı kalçalarım ile Kalça Ölümü Köşesi olarak adlandırdığım nokta arasındaki mesafeyi yanlış hesapladım.

"Bunu biri mi taşıdı?" Ben sordum.

Bar taburelerinde oturan yaşlı gündüz müdavimlerimizden birkaçı eğlencelerini bastırmak için berbat bir iş çıkarıyor. Babamın emekli koçluk arkadaşı Neil Cannon bile başını sallayarak homurdanıyor.

Hokey Hafta Sonları olarak adlandırdığım Perşembe'den Pazar'a yerel halktan, öğrencilerden ve Heston Üniversitesi hokey takımından oluşan kalabalığın mekanı duvardan duvara doldurmasından sonra yavaş bir öğle yemeği oldu. Bu vardiyalar en iyi bahşişleri getiriyor çünkü mekân tıklım tıklım. Sezon boyunca herkes bir maçtan sonra kutlama yapmak ya da dertleşmek için buraya gelir.

"Sadece sizin için zıplıyor gibi görünüyor." Barın sahibi Bay Boucher, barın diğer ucundaki bir müşteriye bir sepet kanat ve bir bira uzatırken kıkırdıyor. "İyi geceler Eve. Annene ve babana selam söyle."

Sempatik gülümsemesi kalçamdaki ağrıyı hafifletmeye yardımcı oluyor. Moraracak, gerçi böyle küçük yaralanmalara ne kadar sık maruz kaldığıma alışkınım. En azından bu seferki, beni neye, ne zaman ve ne şekilde tökezlediğimi merak etmek zorunda bırakan gizemli yaralanmalar gibi olmayacak. Korkunç derinlik algısı, DEHB'min bana bahsettiği süper güçlerden sadece biri.

Hammy tüm sırtını sallayarak yanıma geliyor ve ben onu sevene kadar elimi kokluyor. Bay Boucher'ın bu sevimli ten rengi ve beyaz bar köpeğinin karşı konulamaz kalıcı bir gülümsemesi var.

"Elbette," diyorum. "Sonra görüşürüz."

Kendimi yenilenmiş bir amaçla kapıdan dışarı atıyorum ve erkek arkadaşımın evine gidiyorum. Akşam yemeğini birlikte yiyebileceğimiz kadar erken bitirdim. Evi The Landmark'tan çok uzakta değil. Heston Gölü'ndeki hiçbir yer kısa bir yürüyüş mesafesinden daha uzak değil.

Kötü bir günü tersine çevirmenin tek yolu, odaklanacak olumlu bir şey bulmaktır.

Son hobi takıntım olan eğlenceli, renkli punch iğne kreasyonlarım gibi olumlu şeyler. Her yıl şehrin merkezindeki meydanda kurulan tatil pazarında satılan kupa kilim ve nakış kasnağı duvar dekorunun ne kadar şirin olacağını hayal ediyorum.

Bu fikri çabucak bir kenara bırakıyorum. Bunun yerine en sevdiğim aktiviteye karar veriyorum: kendi küpelerimi yapmak. Taktığım pembe kalp şeklindeki lolipolar yaptığım son çift.

Bir şeyler tasarlamayı ve yapmayı seviyorum. Bazen hobilerimi bir işe dönüştürmek için kendi işimi kuracak kadar iyi olup olmadıklarımı merak ediyorum. Bir logo hayal ettim ve katılmayı sevdiğim el sanatları fuarlarına nasıl uyum sağlayacağımı hayal ettim. Yaptığım bir şey sayesinde herkesin gününü gülümseyerek daha parlak hale getirecek şeyler yaratmak çok eğlenceli olurdu.

O zaman yapmam gereken onca şey beni bunaltıyor. Benson gibi iş konusunda bilgili değilim. Kardeşim hayallerinin peşinden gitti ve yanında ortağıyla birlikte bira fabrikasını açmak için tüm doğru şeyleri yaptı.

Shawn'a giderken, eski bir karavanın satılık olduğu köşede duruyorum. Birkaç haftadır burada ama hiç alıcı çıkmadı. Ne zaman önünden geçsem, bir teklifte bulunmak istiyorum. Biraz hırpalanmış ama tamir edebilirsem, kendi logomla boyayabilirsem- Hayır. Bu çok düşüncesizce olurdu. Bunun üzerinde çalışıyorum çünkü yeni şeyim olacağından *emin* olduğum son üç ani alışverişim evimde tozlanıyor. Fotoğrafçılık kariyerine başlamak için ihtiyacım olan fotoğraf makinesi, zihin-beden rutinine girme sözü olarak aldığım yoga matı ve gördüğümde alıp kısa bir süre sonra kullanmayı unuttuğum sevimli planlayıcılar neden kendimi tutmam gerektiğinin örnekleri.

Yeni bir fikrin heyecanını seviyorum ama devamını getirmekte zorlanıyorum. Tekrar yola koyulmadan önce kampçıya hüzünlü bir bakış daha atıyorum.

Küpe yapıyorsam, talep ettiğim sesli kitabın rezerve edilip edilemeyeceğini görmek istiyorum. Aksi takdirde, çalışırken bir tür arka plan gürültüsüne ihtiyaç duyarak müzik açacağım.

Kontrol etmek için telefonumun kilidini açtığımda, Şükran Günü'ne iki hafta kaldığını bildiren iki takvim uyarısı çıkıyor ve ailemin tatilin başlangıcı olarak gördüğü dönemi başlatıyor. İkinci uyarı ise bana hediye alışverişi yapmam gerektiğini hatırlatıyor, aksi takdirde her şeyi son dakikada almak ya da yapmak için strese girmek zorunda kalacağım. Dijital takvimim beni takip etmese, daha da felaket bir insan olurum.

Tatil sezonundan nefret ettiğimden ya da dramatik bir şey yaptığımdan değil. Mevsimlik ışıkları ve büyüleyici tarihi atmosferiyle kışın Heston Gölü'nü seviyorum. New England kışları, gevrek sabahları ve narin donuyla en güzeldir. Çam ağaçlarının tozunu alan karın ve donmuş gölün kenarında sıcak çikolata yudumlamanın büyülu bir yanı var. Annemin yılın en sevdiği zamanında evinin her santimetrekaresini süslemesini izlemekten keyif alıyorum.

Çocukken eğlenceliydi çünkü doğum günüm tatil günlerine denk geliyordu. Sanki tüm kasaba benimle birlikte kutlama yapıyormuş gibi hissederdim. Yaşım ilerledikçe, Noel ve Yeni Yıl kutlamalarına dahil olmak ışıltısını kaybetti.

Bir yılın daha geçip gittiğiyle yüzleşmem için 31 Aralık'ınst bana tekrar tekrar sinsice yaklaşması gibisi yoktur - doğum tarihim olduğu için kelimenin tam anlamıyla. Üniversitede kimse size mezun olduğunuzda hayatınızın yıldırım hızıyla ilerlediğini söylemez. Sonra iki yıl sonra başınızı kaldırıp yirmi beş yaşına girmek üzere olduğunuzu ve henüz planladığınız hiçbir şeyi yapmadığınızı fark ediyorsunuz.

Grafik sanatlar ve pazarlama bölümümü bitirmem zaten fazladan bir yılımı aldı. Şimdiye kadar hayatımı çözeceğimi ve onunla ne yapmak istediğimi bileceğimi düşünmüştüm.

Yakın bile değil. Evde yaşıyorum. Ailemin garajının üstündeki yenilenmiş dairede. Hâlâ üniversitedeyken aldığım barmenlik işine devam ediyorum, ancak arada sırada internetteki ilanlardan ya da kasabada bana acıyan küçük işletmelerden birkaç serbest iş alıyorum.

Son zamanlarda verdiğim tek önemli karar saç şeklimi değiştirmek oldu. Atkuyruğumun uçlarını çekiştiriyorum, parmaklarımı doğal kahverengiden sarıya doğru bir ombré şeklinde uzanan uçlarda gezdiriyorum. En azından ailem beni anlıyor ve baskı yapmıyor.

Bir sonraki sesli kitabım için yeni çıkan romantik kitaplara göz atmak üzere kütüphane uygulamasını açmadan önce açıklık dikkatimi dağıtıyor. Sanki şalter atmış gibi beni vuruyor. Vardiyama geri dönüyorum ve kendi kendime alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. İşe başlarken bir avuç patates kızartması yemiştım ama sanırım yine tam bir öğün yemeyi unuttum.

Shawn'ın bu gece ne istediğini görmeliyim. Yürürken ve yazarken aynı anda tökezlememek için adımlarımı yavaşlatıyorum.

Eve: İş bitti!

Eve: Senin evinde olmak üzereyim. Akşam yemeğinde ne yemek istersin?

Eve: Belki ben? Ya da tatlın olabilirim [wink emoji]

Bir dakika bile geçmeden cevap veriyor. Tuhaf. Genelde cevap vermesi uzun sürer. Dünyanın en yavaş mesaj atan insanıdır. Bir kez cevap vermeden önce aklıma gelen üç ya da dört düşüncüyü hızlıca ona gönderebilirim.

Mesaj kocaman bir paragraf. O da garip. Kaşlarım çatık, lobide asansörü beklerken başlangıcı bulmak için geri kaydırıyorum.

Shawn: Bir süredir düşünüyordum. Aynı döngüden geçip duruyoruz. Bunu yapmaya devam edemeyiz. İkimizin de büyümesinin ve sahip olduklarımızı bırakmamızın zamanı geldi. Artık üniversitede değiliz. Heston Lake'i arkamda bırakmak istiyorum ve sen beni bu küçük kasabadan çıkmaktan alıkoyuyorsun. Buna bir son vermeliyim. İkimiz için de en iyisi bu. Biz bittik. Bu sefer sonsuza kadar. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Anahtarını posta kutuma bırak. İyi şanslar.

Sonuna geldiğimde, kulaklarım kan hücumuyla uğulduyor. Asansör zili çalıyor. Sersemlemiş bir halde içeri girerken bacaklarım vücudumdan ayrılmış gibi hissediyorum. Tekrar okuyorum, en çok da *iyi şansın* kayıtsızlığına sinirleniyorum.

Hepsini yazmaya vakit bulamayacak kadar hızlı cevap verdi. Yazdığına dair hiçbir belirti yoktu. Önceden yazılmış olmalı. Ona mesaj attığım anda beni gafil avlamak için kopyalayıp yapıştırmış.

Son zamanlarda onu gözlerini kısarak telefonuna bakarken yakaladığımda, özgeçmişini üzerinde çalıştığını düşünmüştüm. I

Yemek yerken, televizyon izlerken, yatmadan önce bu ayrılık notunu yazdığını hayal edin.

İçimden zayıf bir inançsızlık gülüşü geçiyor. Tatil sezonunun başlamasına iki hafta kala ayrılmak istemesi bir yana, bunu tek taraflı berbat bir mesajla yapıyor. Onun bu dangalaklığı karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum.

Asansör üçüncü katta açıldığında, kanım kaynıyor, kaynama noktasına yaklaşıyor. Nefes alıyorum, yükselen öfkemi uzak tutmaya çalışıyorum. Yumruklarımı iki yanımda birleştirerek kendimi bu konuşma için hazırlıyorum.

Bana istediği kadar mesaj atabilir ama beni o kadar kolay terk edemez. Benim bir şey söyleme şansım olmadan olmaz.

Dairesinin dışındaki koridorda benim eşyalarımдан oluşan bir kutu var. Tutkal tabancamı ve üstünden çıkan kendi süslediğim örgü şişlerini tanıyorum. Adi herif.

Kapısına vurmaya fırsat bulamadan, koridorun karşısında yalnız yaşayan komşularından biri dışarı çıktı. Adını hiç öğrenemedim ama yaşlı kadına hep el salladım. Doğruca benim kutuma yöneldi.

"Hey, bekle!" Öne atılarak kutuyu almasını engellemek için elimi kutunun üzerine koyuyorum. "Üzgünüm, bunların hepsi benim. Shawn bana sormadan koymuş."

Kadın kaşlarını çatıyor ama geri çekilmiyor. Tutkal tabancama bakıyor ve eli biraz daha yaklaşıyor. Tabancayı kutudan çıkardığında cüretine inanamıyorum.

"Herkesin alması için bütün gün buradaydı. Burada bedava yazıyor."

Shawn'ın el yazısını tanıdığım diğer tarafı işaret ediyor. Göğsümde keskin bir sancı zonkluyor. Bunu gerçekten planlamıştı, bana ne söyleyip bitirmek istediğinden tutun da benden kalan her izi yok etmeye kadar.

İnanılır gibi değil.

EVE

Erkek arkadaşım benden ayrıldıktan beş dakika sonra el işi malzemelerimi kurnaz yaşlı bir komşumdan kurtarmak bugünün nasıl geçeceğini hayal etmemiştim ama işte buradayım.

"Gördün mü?" Ben konuşamayacak kadar sersemlemişken kutunun üzerindeki yazıya tekrar dokunuyor. "Bedava." "Ben de sana öyle olmadığını söylüyorum." Öfkelendim.

"Bunlar benim eşyalarım."

Kutuyu arkama çekerek kurtarıyorum, sonra da elimi beklentiyle uzatıyorum. İnatçı kadın tutkal tabancasını daha sıkı kavıyor. Bir an için onu savuşturmak için ne kadar ileri gideceğimi tartışıyorum.

Neyse ki, homurdanarak avucuma bırakıyor ve beni yaşlılarla tamamen akli dengesi yerinde olmayan bir deli gibi uğraştığım için Heston Gölü dedikodusu olmaktan kurtarıyor.

"Daha önce almalıydım," diye mırıldandı. "Geldiğin için şanslısın." "Doğru."

Benimle koruduğum kutu arasında son bir hüznü bakışla, dairesine geri dönüyor. Ona da mutlu tatiller. Şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum ve Shawn'ın kapısına bir bakış fırlatıyorum.

Onunla konuşmak istedim. Kesinlikle evde. Arabası dışarıda park halinde. Unut gitsin. Sadece buradan çıkmak istiyorum.

Yapıştırıcı tabancasını kutusuna geri koyup, bana bir kez daha göndermek üzere kilitleyip yüklediği mesaja göz atarken durum hâlâ kafamı kurcalıyor. Cevap verme zahmetine girmiyorum.

Onun yerine anahtarımı çıkarıp kapısına fırlatıyorum ve *gümlemesinden* memnun oluyorum. İçeriden sessiz sesler geliyor, sanki araştırmaya gelmiş gibi. Kapı açılmıyor. Gözlerimi onun gözetleme deliğine diktim.

Korkak. Benden bir mesajla ayrıldıktan sonra şok olmamalıym. Bu benim için resmen yeni bir dip. Ona inanmıyorum. Ne lanet bir pislik.

Üniversitede tanıştığımızdan beri ara sıra çıkıyoruz ama bir şekilde tekrar bir araya gelmek için bahaneler bulmaya devam ediyoruz. En son bir kavgadan sonra ayrıldığımızda, en azından yüzüne işimin bittiğini söyleme nezaketini gösterdim.

Bu numaradan sonra, gece yarısı beni özlediğine dair tatlı konuşmalarına bir daha asla boyun eğmeyeceğim.

Hiçbir penis kaçınılmaz kalp ağrısına değmez ve Shawn bana orgazmdan çok daha fazlasını getirdi.

Dudaklarımı büzüyor, nefesimi dengede tutmaya çalışıyorum. Tüm küçük eleştirileri aynı anda yüzüme çarptıkça zorlaşıyor. Onunla birlikte olmak eskiden eğlenceliydi, ama tekrar bir araya geldiğimizden beri tek yaptığı, ne kadar unutkan olabildiğim, zamanımı yönetmekte zorlandığım ya da düzenli bir rutine bağlı kalamadığım gibi sayısız küçük şey için benimle uğraşmak.

Bu eksiklikler, beynimin çoğu insanla aynı şekilde çalışmamasından kaynaklanıyor. DEHB teşhisi konulana kadar nedenini anlamamıştım. Beni dinlemek yerine, ne zaman bizi geciktirsem sabırsızlanıyor.

Görüşüm bulanıklaşırken gözlerim yanıyor.

Kahretsin. Lanet dairesinin dışında onun için ağlamayacağım. Reddediyorum. Özellikle de hala gözetleme deliğinden izliyorsa. Hiçbir şekilde ona beklediği şovu yapmayacağım.

Bunu da onu da siktir et.

Boğazımı sıkın yumruyu hafifletmek için titrek bir nefesle yutkunuyorum, gözetleme deliğine parmağımı uzatıyorum ve kutumu alıp gitmek için merdivenleri çıkıyorum.

Dışarı çıktığımda kaçmaya o kadar odaklanmışım ki, tuğlalı yürüyüş yolunu süsleyen kırılğan turuncu ve sarı yaprakların üzerine bastığımda çıkardığı tatmin edici çıtırtıyı takdir edemiyorum. Sert bir şeye çarpana kadar başımı eğiyorum.

Bir kas duvarı beni yolumda durdurdu.

Yanaklarım ısınıyor, nefes nefese kalıyorum, en iyi el işi malzemelerimi düşürmeden dengemi korumaya çalışıyorum.

Shawn için tek bir damla gözyaşı dökmeden önce kasabanın içinden geçip kendi güvenli alanıma gitme kararlılığıma rağmen... aslında fiziksel nesnelerin içinden geçemediğim ortaya çıktı.

Adam çarpışmamız üzerine homurdanıyor, büyük elleri ve güçlü kavrayışıyla beni sabitliyor. Vay canına, çok güzel kokuyor. Keskin esinti baharatlı, sıcaklık aşılayan kokuyu etrafımda dolaştırırken ilk düşüncem bu oluyor. Kendimi toparlayana kadar bir saniyeliğine dikkatimi dağıtıyor.

"Dur bakalım," diyor eğlenen bir ses tonuyla ve midemi güzel bir şekilde bulandırıyor. "Seni yakaladım. Ateş nerede?" "Bunun için üzgünüm," diye kekeliyorum. "Acelemliyim."

Tanrım, şu anda ihtiyacım olan son şey şehirdeki herhangi birinin beni bu halde görmesi. Hayatımın bu bunaltıcı son on beş dakikası yüzünden başım omuzlarımdan aşağıya doğru dönme tehlikesi geçiriyor. Yılsonu, şu ana kadar bir arada tutmayı başardığım her şeyin dağılmak üzere olduğunun kesin bir işareti.

"Sanırım bunu vurup kaçma girişiminizden anladım. Belki de sigorta bilgilerimizi değiş tokuş etmeliyiz."

Kıkırdıyor. Donup kalıyorum, tanıdık bir nostalji duygusuyla çarpılıyorum ve neredeyse sonbahar yapraklarıyla kaplı çimenlerin üzerinde kış üstü yere kapaklanıyorum.

Bu gülüşü biliyorum. Bakışlarımı kaldırdığımda Cole Kincaid'in kollarında olduğumu doğruluyorum.

Ayağım mı takıldı, başımı mı çarptım ve on yedi yaşındaki halimin fantezilerinden birine mi kaydım? "Eve." Kaşları tanıyarak kalktı. "Selam. Seni görmek güzel."

Bakışları üzerimden geçiyor, küpelerimde duraklıyor. Yarı saydam, ışıltılı pembe reçine kalpli lolipoplar, dinazor tavuk külçeleri, minyatür saksı bitkileri ve sevimli küçük yüzleri olan gökkuşakları gibi yaptığım daha tuhaf olanlardan daha uysal.

İlgisinin tüm ağırlığı altında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Koyu kahverengi saçları her zamanki gibi gür ve dağınık, üst kısımları eskiden olduğundan biraz daha uzun. Sıcak yeşil gözlerinin kenarları yakışıklı gülümsemesiyle kırışıyor.

Aynı anda çok fazla tepki düşüncelerimi dolduruyor. Ellerini belimden indiriyor ve geri çekiliyor. Ağabeyimin en yakın arkadaşını hemen tanıyamadığıma inanamıyorum, yine de tam olarak doğru düşünemiyorum.

"Ziyarete geldiğini bilmiyordum," diyorum. "Uzun zaman oldu."

Onu en son üç yıl önce Benson'ın düğününde sağdıç olarak görmüştüm. Ondan önce sadece bir ya da iki kez ziyaret etmişti. Üniversiteye gittiğinde ailesi ona yakın olmak için batıya taşındı. Heston Gölü'nde ona kalan tek şey kardeşimle olan dostluğu.

"Sadece ziyaret değil. Geri döndüm." Benim şaşkın ifadem karşısında rahat, düzensiz sırtışı genişliyor. Başını eğiyor. "En azından şimdilik. Genelde bir yerde uzun süre kalmam."

"Geri," diye yankıladım. "Ailen sana daha yakın olmak için taşındıklarında evi satmadılar mı?"

"Evet. Burada olmak ama orada yaşamamak biraz garip." Bir elini saçlarının arasından geçirip bakışlarını sokakta gezdirdikten sonra sokağın sonundaki bir eve doğru başını salladı. "Kirada oturuyorum. Bayan Carter'ın evini hatırlıyor musun? Hani okula giderken hepimizin sevdiği kedi vardı ya? Şimdi dubleks oldu. Şanslıyım ki bana bir aydan bir aya kira teklif ettiler."

Kasabadaki diğer tarihi evler gibi yıkılmaktan kurtarmak ve sakın üniversite kasabamızın cazibesini korumak için apartman dairelerine dönüştürüldü. Bunların çoğu kampüste yaşamak istemeyen Heston Üniversitesi öğrencileriyle dolu. Birkaç eski mülk ise sonbahar ve yaz turistleri için kiralık tatil evleri haline gelmiştir.

"Evet, emlak satışına gittim. Bir sepet dolusu iyi iplik aldım."

Ağzının kenarı kalktı. Bir süre beni inceliyor, kaşları endişeyle kırışırken gülümsemesi düşüyor. "İyi misin? Şunu senin için taşımamı ister misin?"

Kutuyu tutuyorum, ne taşıdığımı ya da neden taşıdığımı açıklama havasında değilim. Umarım erkek arkadaşımın kapıdan dışarı attığı bu kutu kadar kolay atılabilecek biri olduğum yüzümden okunmuyordur.

Onun önünde ağlamak, Shawn'ın beni üzgün görmesinden çok daha kötü olurdu. En son kalbimle oynayan bir çocuk için gözyaşı döktüğümü gördüğünde, Benny'yi buldu ve ikisi birlikte çocuğu dövdüler. İkisi de benden iki yıl önce mezun olduktan sonra bir daha hiçbir erkek bana çıkma teklif etmeye cesaret edemedi.

"Ben iyiyim. Aslında gitsem iyi olacak." Hızlıca konuşup yanından geçiyorum. "Emin misin?"

"Çok eminim." Dönmek için durakladım. "Tekrar hoş geldin Cole."

Bana o kendine özgü kalp durduran gülümsemelerinden birini daha atıyor. "Teşekkürler. Sonra görüşürüz, Evie." Nefesim kesildi. Bu lakabı yıllardır duymamıştım.

Cole bana böyle seslenen tek kişi. Yakında yirmi beş yaşına giriyor olabilirim ama onun yanında olmak bana kendimi yeniden genç bir kız gibi hissettiriyor.

Beynim aynı anda iki farklı şeyle yanıt vermeye çalışarak kısa devre yapıyor. "Daha sonra sana dokunmaktan memnun olurum. Yani, sana da teşekkürler."

Hemen yüzümü ekşittim. Kahretsin. Onunla daha sonra temasa geçeceğimi söylemeye çalışıyordum, aynı zamanda geri döndüğüne sevindiğimi söylemeye çalışıyordum.

Tamam, sorun yok. Sadece nefes al. Bu oldu ve bunu kabul etmek zorundayım. Muhtemelen ben fark etsem de o fark etmemiştir.

Geçirmek üzere olduğum kötü kriz için oradan çıkmaya fazlasıyla hazırım, başımı eğiyorum ve bunu özel olarak yapabilmek için aceleyle sokağa iniyorum.

Bu harika. Aynı gün içinde hem terk edildim hem de lisede aşık olduğum adamla karşılaştım. Pazartesiler gerçekten berbat.

Birkaç saat sonra kendimi akşam yemeği için ana eve sürüklediğimde ve onu mutfak tezgahına yaslanmış bulduğumda Cole'un beni daha sonra görme konusunda ciddi olduğunu anlamalıydım. Onu görmek beni dokuz yıl öncesine, üniversiteye gitmeden ve bizim evin müdavimi olmadan önceki günlere götürdü.

İnanması zor. Uzun zaman dilimleri bana hiç yokmuş gibi geliyor. Aşırı uyarılmanın neden olduğu bir halüsinasyon olma ihtimaline karşı gözümü kırpmıyorum.

Hayır, hala orada. Babamdan bira alıyorum.

Küçük bir zihinsel çöküntü ve duştan sonra biraz daha topraklanmış hissediyorum, ancak karşılaşmamızdan bu kadar kısa bir süre sonra onunla yüzleşmeye hazır değilim. Parmaklarım sıcacık kazağımın içinde kıvrılıyor, her türlü konfora ihtiyacı duyuyorum. Üzerinde *mutlu sonbaharlar* yazıyor ve kol ağzlarında yapraklar işlenmiş.

"Hey, tatlım. Bana yardım et ve patatesleri masaya getir." Annem ellerini kar tanesi desenli parlak kırmızı bir bulaşık havlusuna siliyor.

Bu daha başlangıç. Yakında bu evin her santimi mevsimlik dekorla kaplanacak. Bu yıl onu, sonbahara ve bana nefes alacak bir dakika vermek için Şükran Günü sonrasına kadar beklemeye ikna ettim.

Servis tabağını alıp yemek odasına götürüyorum. Masa güzel tabaklarla hazırlanmıştı. Süslü kumaş peçeteleri bile çıkardı ve pirinç yapraklı peçete halkalarıyla katladı. Sadece biz olduğumuzda mutfak masasında yeriz. Geçmişte Cole da buna dahildi ama sanırım annem tatiller tam olarak başlamadan önce ev sahipliği yapmak için can atıyor.

Ön kapı açıldı, içeri soğuk bir hava girdi. Benson tek başına içeri giriyor, geçen kış onun için ördüğüm renkli atkıyı çözerken çenesini sallayarak başını sallıyor. Annemin mavi gözleri ve kalın kahverengi Lombard saçları var, tıpkı benim gibi.

"N'aber?"

Ailelerimizin dikkatinin dağıldığından emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış atarak masanın etrafında dolanıyorum ve koluna yumuşak bir darbe indiriyorum.

"Dostum. Beni hiç uyarmadın."

Bazı şeyler asla değişmez. Yaşlanmış olabiliriz ama hâlâ kardeşiz. Birbirimizi kendi yöntemlerimizle seviyoruz ve yetişkinliğe adım atmamız bunu değiştirmede. Bir an Sineklerin Tanrısı filmindeymişiz gibi didişirken, bir an sonra birleşip birlikte kıyameti koparıyoruz.

Rahatsız olmadan kolunu ovuşturuyor. "Ne hakkında uyarı?"

Kâsedden kavrulmuş havuç çalarken gözlerimi deviriyorum. "Cole'un geri döneceğini neden bana söylemedin?"

"Her şey oldukça hızlı gelişti. Birkaç gün önce onu havaalanından alıp taşınmasına yardım etmek için buralarda olup olamayacağımı sormak için mesaj attığımda öğrendim. Ve sadece iki büyük spor çantası getirmişti, bu yüzden yaklaşık beş dakika içinde işimiz bitti." Omuz silkiyor. "Bize içmek ve sohbet etmek için zaman bıraktı."

Bir iç geçirdim. Sanırım her zaman neyin peşinde olduklarını bilmiyordum. "Bu gece Jess yok mu?" Yemekten biraz daha atıştırmak istediğinde eline bir fiske vuruyorum.

"Yeni distribütörlerimizden biriyle görüşmek için uçmak zorunda kaldı. Bu hafta sonu dönecek." Odayı arıyormuş gibi yaptı. "Shawn yok mu? Güzel."

Bir dargın bir barışık erkek arkadaşımla yaşadıklarım, kardeşimin eşiyle yaşadıkları gibi değildi. Bu tür bir aşk özeldir. Birbirlerini destekliyorlar ve bir mikro bira fabrikası açarak hayallerini gerçekleştirmek için birlikte çalıştılar.

Dudağımı ısırđım. "Evet, biz-uh. Artık birlikte değiliz. Bugün itibariyle."

İçime atmak yerine birine anlatmak iyi hissettiriyor. Bazen etrafımdakilere yük olmamak için bazı şeyleri kendime saklıyorum ama kardeşim Shawn'la ilişkimin bittiği zamanlar da dahil olmak üzere birden fazla ayrılıkta yanımda oldu.

Benson'ın eğlenen sırtışı düşer. "Kahretsin. Özür dilerim. İyi misin?" "Olacağım. Teşekkürler, Benny."

"Sözümün arkasındayım, o adamın her zaman berbat olduğunu düşünmüşümdür. Sen ondan çok daha iyisini hak ediyorsun." Bira fabrikasının logosunu taşıyan bir kutu şişeyi havaya kaldırıyor ve bir kolunu omuzlarıma atarak beni sıkıyor. "Seni neşelendirecek bir şey getirdim. En sevdiğin sonbahar şarabı."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu benim günümü biraz daha az boktan yapıyor."

Beni mutfağa götürüyor, kalanını buzdolabına koymam için bana bir elma şarabı uzattıktan sonra ayrılıyor. İşini bitirdiğinde Cole'un yanına gidip rahatlıyor. Babamın yanında durmak için sürükleniyorum. Kapağını açmak için şişeyi benden alıyor.

"Kendi şişelerimi açabilirim." İçkiyi kabul ettiğimde yanaklarım ısınıyor.

Omuz silkiyor. "Özür dilerim. Çocuğuna yardım etmek vazgeçilmesi zor bir alışkanlık. Benimle çalışmak istediğinde sana bisiklete binmeyi öğrettiğimi ve ilk patenini bağladığımı hâlâ hatırlıyorum."

"Baba," diye yakınıyorum. "Cidden. Artık çocuk olmadığımı söylediğimde hep hayat hikâyelerini yeniden anlatmak zorunda mıyız?"

Cole, utançla karışık midemde uyandırdığı hoş ürperti nedeniyle her şeyi daha da kötüleştiren boğuk bir kahkaha atıyor.

"Ne?" Babam ona eliyle işaret ediyor. "Cole'unla elinden bir şeyden onu bir yemekle karşılamamız gerekiyordu."

"Teşekkürler Bay Lombard. Davetiniz için minnettarım." "Evlat, sana söyledim. Bana David de."

Cole pişmanlıkla başını sallar. "Doğru. Büyürken sana sadece Bay L dedikten sonra alışmak zor."

Bu günün bitmesi gerekiyor. Başımı arkaya yaslayıp bir yudum alıyorum ve sert elma şarabının dilimde yarattığı ekşi patlamanın tadını çıkarıyorum.

"Cole, aramıza dönmen çok güzel," diyor annem. "Okul için o kadar uzağa gittiğinde içimden birini kaybetmiş gibi hissettim."

"Peki ya gerçek çocuklarınız?" Benson alaycı bir şekilde şaka yapıyor. "Biz hâlâ buradayız."

"Görünüşe göre hiç gitmeyeceksin." Alaycı tavrı sadece bir an sürdü, sonra telaşla odayı dolaşıp üçümüzü birden kucakladı.

"Ve umarım hiçbiriniz gitmezsiniz. Yakınımda, tam sevdiğim yerde kalın."

Benson Cole'un omzuna vurur. "Ailene özürlerimi ilet çünkü annem evlat edinme belgelerini imzalamaya ve bunu resmileştirmeye hazır."

Cole'un derin kahkahası odayı dolduruyor, aynı anda gözlerini yakaladığımda beni delip geçiyor. Ağzının köşesi, sanki sadece benim içinmiş gibi hissettiren bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor.

Hayır, hala seksi.

Düzelتيyorum, şimdi çok daha seksi. Omuzları ve göğsü onu son gördüğümde daha geniş. Fanilasının kıvrılmış kolları, hayatları buna bağlıymış gibi o kordonlu ön kolları sarıyor. O manşetlerin ipleri ben olsaydım, ben de canımı dişime takardım. Ona sertlik katan belirgin çene çizgisi ve rahatlatıcı yeşil gözleriyle, 1.80 boyunda yürüyen bir cazibe merkezi.

Eski aşkım yeniden canlanınca yutkundum. O artık büyüdü ve benim çırpınan kalbim bu aile yemeğinden sağ çıkamayabilir.

Anılar titreşiyor, onu gizliden gizliye ne kadar sevdiğimi hatırlatan her şey kafamın içinde dönüp duruyor.

Yazın onunla ve Benson'la sokak hokeyi oynamak. Mezuniyet balosu elbisemin içinde çok güzel görüldüğümü söylediği ve benim de kızardığımı anlamamasını umduğum zaman. Lisedeyken hokey maçlarına gitmek ve tüm zaman boyunca onu izlemek. Şakalaşırken bana ilk kez Evie dediğinde midemde kelebekler uçuşmuştu.

Ona karşı hissettiklerim gerçekten geçti mi?

Hayır. Ama bunu kendime itiraf etmekten hep nefret etmişimdir.

Çünkü konu kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunda bir şey hep doğru olmuştur: Cole Kincaid asla benim olmayacak.

İnatçı aşkımı sakladım çünkü bir şey ifade etmeyecek. Heston Gölü'nde büyüdüğünde de olmadı, şimdi de olmayacak.

Bu gerçeği kabullenmiş bir şekilde, annem bizi yemek masasına götürdüğünde herkesi takip ediyorum. Oturmadan önce yakınımaya eğiliyor. "Sen iyi misin? Bu gece çok sessizsin."

"Evet, sadece yorgunum. İyi olacağım."

Annem kaşlarını çatarak beni inceliyor. Yemek masasında ayrılık haberimi ağzımdan kaçırmak benim için büyük bir hayır.

Özellikle de Cole buradayken.

Bu gece kapalı olduğumu fark etmesi çok şaşırtıcı değil. Genelde parlak ve neşeli biriyimdir.

Bu akşam aynı anda çok şey yaşadım ve eşiğime ulaşmak üzereyim. Bununla başa çıkmak için kafamın içine çekilmek daha kolay.

He

psi. Benson beni kurtardı. "Tanrım, anne. Şükran Günü için hiç yemek sakladın mı?"

"Sanki sen yemeyeceksin." Dilini şaklatıyor. "Artık ergen olmayabilirsin, Benson, ama hala yeterince

Babanı ve beni evimizden, yurdumuzdan etmeye iştahlıydı."

Annem bana bakmadığında, ona teşekkür etmek için başımı sallıyorum. Ağzının

kenarı kalkıyor. Güven verici bir gülümseme takınıyorum. "Her şey harika

görünüyor anne."

Şimdilik peşini bıraktı. Hazır olduğumda onunla konuşacağım. Benson ve babam her zamanki yerlerine oturdular, ben de

Cole'un karşısına oturdum.

Her ne kadar bu aile yemeğine görünmez olarak katlanmak istesem de, o buna izin vermiyor. Bana bakıyor ve tüm zaman boyunca beni konuşmalara dahil etmeye çalışıyor.

Neden evren bugün benden nefret ediyor?

ÜÇ

COLE

Uzakta geçirdiğim onca yıldan sonra Heston Gölü'ne geri dönmek çok garip. Bu küçük kasabanın bazı yönleri sanki on sekizimde bıraktığım yerden devam etmemi bekliyormuş gibi zamanda sıkışıp kalmış. Ayrıca yirmi yedi yaşında döndüğüm için neleri kaçırmış olduğuma dair bir his de var.

Lombard'ların evinde akşam yemeği yemenin tanıdıklığı tamamen aynı hissettiriyor ama değil.

"Şükran Günü için planınız var mı?" Bayan Lombard, ben yemekten sonra bulaşık makinesini doldururken mutfak masasındaki koltuğundan soruyor.

Yapmak zorunda olmadığım konusunda ısrar etti ama yemeği o pişirdi, ben de eski günlerdeki gibi Benson'la birlikte temizlik yapıyorum. Babası şarap kadehini tazeliyor ve omuzlarını ovuyor.

Eve tabakları lavaboya götürür götürmez ortadan kayboldu. Yemek boyunca alışık olduğumdan daha sessizdi. Acaba bugün ona rastladığımda yüzünde beliren ifade yüzünden mi böyle oldu? Onda her zaman hayranlık duyduğum canlı kıvılcımı azaltacak herhangi bir şey olduğu düşüncesi göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor.

"Hayır. Yardımcı antrenörlük pozisyonu için çağrılmam o kadar ani oldu ki bunu gerçekten düşünmedim," diyorum.

Bay Lombard, Heston Üniversitesi'nin erkek buz hokeyi takımının bir önceki savunma koçunun emekli olmasının ardından boşalan pozisyonu doldurmam için beni işe aldı. Dürüst olmak gerekirse, hala arandığım için şoktayım.

Şimdilik buradayım. İşler yolunda gitmezse, yapacak başka bir şey bulana kadar yine etrafta dolanacağım. Beş yıl önce mezun olduğumdan beri bu şekilde çalışıyorum.

Bayan Lombard kocasının elini şefkatle okşar. "Artık biliyorsun. Bolca yemeğim var, sen de bize katılmalısın." Ona

minnettar bir gülümseme fırlatıyorum. "Yemeklerinizden birini asla geri çevirmem. Teşekkür ederim, kulağa harika geliyor."

Akrabalarım ülkenin dört bir yanına dağılmış olabilir, ancak en iyi arkadaşımın ailesinin hala kendi ailem gibi hissetmesi güzel. Beni hep hoş karşıladılar.

"Noel ne olacak? Aileni ziyaret etmek için uçuyor musun?"

"Hayır. Bir gemi seyahati ayarladılar, sadece ikisi. Artık kaçmayı çok seviyorlar." "Onlar için iyi. Ve bu her şeyi çözer. Burada hoş karşılanacağını biliyorsun."

Bulaşık makinesini doldurmayı bitirip çalıştırıyorum. Çocukluğumda Lombard'larda geçirdiğim onca zaman için bir nostalji duygusu kaplıyor içimi.

"Eğer beni araya sıkıştırabileceğinden

eminsen," diyorum. "Tabii ki."

Benson, "Hâlâ bir orduyu besler gibi yemek yapıyor," diye ekliyor.

"Takım arkadaşlarını akşam yemeğine getirdiğinde aç bir orduya hizmet ediyor olabilirdim. Sen ve Cole, ikiniz de ne kadar çok yemek hazırladığınıza bakılırsa bir kişi gibi görünebilirsiniz," diyor.

Benson sırtarak karnını sıvazlıyor. "Hokey çocukları yemek yemeyi sever." Dikkatini bana çeviriyor. "Sen de yemelisin. Jess de sana yetişmek istiyor."

"Evet, tamam," diyorum.

Beni işaret ediyor. "Ayrıca, Kavgacı Haydutlar'a katılıyorsun. Tartışmak yok."

"Neymiş o?"

"Bira ligi takımı," diye cevaplıyor Bay Lombard. "Buralı bir grup adam. Steve biz deplasmanda olmadığımız zamanlarda onlar için oynuyor.

O bizim diğer yardımcı koçumuz. Çarşamba günü başladığınızda onunla tanışacaksınız."

"Tamam, hokey konuşması benim işaretim." Bayan Lombard şarabını kapar ve kocasını yanağından öper. "Ben diğer odaya gidip film izleyeceğim."

"Ben şu anki takım kaptanıyım," diyor Benson. "Eski numaran müsait. Yalan söylemeyeceğim, kahramanca bir dönüş yaparsın diye bu numarayı senin için saklıyordum."

"Aww, kardeşim." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Beni özlediğini söyleme şeklin bu mu?"

Benson bana el salladı. "Kapa çenen. Genç bir kan bulmamızın zamanı gelmişti. Bu işi gerçekten yapabilecek düzgün birine ihtiyacımız var.

aynı anda hem savunma hem de kayma."

Babası homurdanıyor. "Benim D'deki adamlarım seninkilerle buzu silebilir ve yarısı bir içki sipariş edecek yaşta bile değil." "Artık değil, ihtiyar." Benson bana sırtıyor. "Haydutlar için yeni bir şafak. Duvar yeniden oyunda."

Bay Lombard kendini beğenmiş bir şekilde "Evet, benim için çalışmak için" diyor. "Oyuncularımı ligimizdeki en iyi savunma hattına dönüştürmeme yardım etmek için. Onları sonuna kadar götüreceğiz."

Daha takımla tanışmadan onunla birlikte koçluk yapma şansını elde ettiğim için göğsüm kabarıyor. Bana olan inancı bu fırsatı sonuna kadar değerlendirmemi sağlıyor.

Yalan söylemeyeceğim, Heston Gölü'nden ayrıldığımdan beri geri dönmeyi düşünüyordum. Batıda hokey oynamayı seçtiğimde uzaklaşmaya hevesliydim ve deneyimlediğim tüm seyahatlerden keyif aldım. En iyi arkadaşımın babası beklemediğim bir iş teklifiyle beni aradığında, bu teklifi geri çeviremeyecek kadar önemli hissettim.

Lisede Benson'la oynarken, bu kasabada çok gevşek ve ciddiyetsiz olmakla tanınırdım. Bu ün beni üniversiteye kadar takip etti, ta ki yakın zamanda bir değişiklik arayışına girene kadar. Üzerinde çalıştığım şey bu, daha güvenilir olmayı hedefliyorum. Hâlâ devam eden bir çalışma.

"Landmark'a gittin mi hiç?" Benson soruyor.

Başımı sallıyorum. "Neden? Farklı mı? Yeni trafik ışıklarını ve şehirde değişen diğer tüm küçük şeyleri görmek garip."

"Hayır, her zamanki gibi. Eve'in orada barmenlik yapması dışında." Gururla şişiniyor. "Artık onlarla bir dağıtım ortaklığım var."

"Bir bok yok mu? Tebrikler. Bu harika."

"Bizi gerçekten haritaya koyan da bu oldu. Şimdi mallarımız New England'ın her yerinde ortaya çıkıyor."

Şişemi onunkıyla tokuşturuyorum. Kız kardeşinden bahsetmesi onu tekrar zihnimin ön saflarına getiriyor. Tam da olmaması gereken yere.

Eve Lombard, parlak gülümsemeleri ve hayatla parıldayan kehribar gözleriyle her zaman güzel olmuştur, özellikle de onu heyecanlandıran bir şeyden bahsederken. Her zaman sevimli olduğunu düşünmüşümdür, ancak takım arkadaşırken en iyi arkadaşımın kız kardeşine dokunmayı aklımdan bile geçirseydim Benny beni duvara yapıştırdı.

Ama şimdi...

O artık büyüdü. Bana her güldüğünde ya da gülümsediğinde onun etrafında hissettiğim o yasak küçük kıvılcım tamamen yok olmadı.

Onu istemeye direnmek çok daha zor olacak. Yeni evimin yakınında ona rastladığımda nefesimi kesti.

Saçları farklı. Daha önce hiç boyatmadığı için ilk başta hazırlıksız yakalandım ama koyu kahverenginin uçlarda sarıya dönüşmesi hoşuma gitti. At kuyruğunun etrafına düğümlediği şeffaf eşarbi ilk fark ettiğim şey oldu. Canlı renk tonları onun için vazgeçilmez bir unsur, ardından da yaptığı küpeler geliyor. Onu her zaman kilden dondurmalar ve pastel dinazorlar gibi daha az sade olanları takarken görmeyi tercih etmişimdir.

Sonra o büyüleyici gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı, parlak pembe dudakları ayrıldı. Evren yerinden oynadı ve ekseninden döndü çünkü bir dakikalığına çılgınca bir şey oldu. Bir dakikalığına ona sahip olmuştum. Kollarımda kendini iyi hissediyordu, yumuşak kıvrımları bana yaslanmıştı.

Onun kıvrımlarını keşfetmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Nefesini kesen ve vücudunu titreten şeyin ne olduğunu keşfediyorum. Mükemmel pelüş dudaklarından dökülen adımı duymak.

Babasıyla göz göze geliyorum ve içkimin son yudumunda boğuluyorum, Benson sırtıma vurana kadar kekeliyor ve hıçkırıyorum. "Dostum, sakın ölme," diyor Benson.

Siktir, biliyor mu? İkisi de biliyor mu? Babası ve ağabeyi arasında dururken Eve'in ne kadar seksi olduğunu düşünmek riskli. Umarım düşünce tarzım yüzümde belli olmuyordur.

Benim neyim var böyle?

Onu hiç düşünmemeliyim. Onlarla birlikteyken değil. Yalnızken de. Özellikle o zaman. "Al, bir tane daha iç."

Bay Lombard-David, buna alışmak hâlâ garip- bana taze bir bira uzatıyor. "Teşekkürler."

Eve'i aklımdan çıkarmak için uzun bir nefes çekiyorum.

Evet, kesinlikle oraya gidemem. O yasak bölge. Bu işe ihtiyacım var ve o da benim için riske girdi. Eğer berbat biri olmayı bırakmak istiyorsam, berbat şeyler yapmayı bırakmalıyım.

Koçun kızını arzulamak Yapılmaması Gerekenler listesinin başında yer alıyor.

* * *

Gergin olduğuma inanamıyorum. Kendime gülesim geliyor ama yine de işteki ilk günümde bundan kurtulamıyorum.

Bu sabah erkenden geldiğimde David çok memnun oldu. Üniversitenin son teknoloji ürünü devasa buz sporları tesisinde bana rehberlik etmek için zaman ayırdı.

Turu, takımın esneme hareketleri yaparak ısındığı ve buzun etrafında gevşek halkalar çizerek kaydığı antrenman pistinde bitirdiğinde bu sinirler yeniden baş gösteriyor.

David dirseklerini tahtalara dayıyor ve dikkatlerini çekmek için düdüğünü iki kez çalıyor. Grup halinde bu kadar çabuk toparlanmalarından etkilendim. Ona saygı duydukları çok açık.

"Aniden emekli olduğu için hepimiz Kowalski'yi özleyorum ve sezonun bu noktasına kadar idare ettik. Koç ekibine yeni katılan bir ismi tanıtmak istiyorum. Bu Cole Kincaid."

Oyunculuktan akıl hocalığına geçiş ilk başta çok tuhaftı. Bir gençlik kampında eğitmen olarak geçirdiğim ilk yıldan beri böyle bir heyecan hissetmemiştim. Pak kontrolünün temellerini yeni yeni öğrenen küçük çocuklara koordinasyonlarını nasıl geliştireceklerini göstermeye alışkınım.

Ekibe başımla selam veriyorum ve bir elimi yepyeni Heston U Hockey eşofman ceketimin içine sokarak boynumdaki kordondan sarkan düdüğe çarpıyorum. İkisini de bu sabah David verdi. Logonun altında beni program ekibinin bir parçası olarak ilan ediyor ve arkasında *Yardımcı Koç Kincaid* yazıyor.

Bu gerçek bir anlaşma. Yasal koçluk.

Kolejdeki oyunculuk günlerim sona erdikten sonra, bu sık sık takip etmeyi düşündüğüm bir yoldu. Bu noktaya gelmem beş yılını ve şansımın yaver gitmesini aldı.

David beni işaret ettiğinde "Burada olmaktan memnunum," diyorum. "Neler yapabileceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum." "Biz kış tekmeleriz, bizim işimiz bu," diye sesleniyor birisi.

"Komiklik yok. Senden bahsediyorum, Blake."

Dağınık kahverengi saçlı ve kocaman sırtarak konuşan genç adamı işaret ediyor. Yirmi dört numara giyiyor ve sopasının ucunda bir disk dengeliyor. Oyuncular kıs kıs gülüyor ve onu dürtüklüyor.

"Hadi işe koyulalım." David yine düdüğünü çalıyor. "İlk olarak, şut. Sonra alan savunması rotasyonu üzerinde çalışacağız.

Dağılın ve Tanrı aşkına, tatbikat açıklamasına dikkat edin. Hayal kurarak kimsenin vaktini boşa harcamayın. Duydunuz mu beni?"

Bir anlaşma korosu duyuldu. Ekibin yarısı diğer uçta bir sıra oluşturmak için ayrılıyor ve geri kalanı benim yanımda kalıyor. Henüz isimlerini bile bilmiyorum.

David'in bana uzattığı listeye göz atma dürtüsü çok güçlü. Takımda nerede durduklarını bilmeden onlar hakkında öğrenebileceklerimi öğrenmeyi tercih ederek şimdilik erteliyorum. Bir çift paten giyip daha iyi görebilmek için buzda onlara katıldığımda kas hafızası devreye giriyor.

Onlar çizgiyi geçtikten sonra, David'in bugün pratik yapmalarını istediği ana şeyi açıklıyorum.

"Eminim sizler de buna yabancı değilsinizdir," diyorum. "Bu egzersiz hücum ve savunma için faydalıdır. Oyun sırasında forvetlerin pakı köşelerdeki ve kale arkasındaki farklı bölgelerden geçirmeleri için iletişim temelleri oluşturmaya odaklanıyoruz. Bu bölgeleri koruyan savunma oyuncularının ise daha iyi tepki süreleri geliştirmeleri için oyun esnasında analiz yapmalarını istiyorum."

Boş bakışları omurgamı dikleştirme isteği uyandırıyor ama bunu yapamayacağıma karar veriyorum çünkü o zaman beni ölçüp biçerken meydan okunduğumu hissettiğim garip, sözsüz sidik yarısını kaybetmiş olacağım.

Bu oyuncuların yaşları bana çok daha yakın. Çocukları eğitmek gibi değil. Üniversiteden sonra katıldığım uzmanlık programları genç erkek ve kız bölümleriyle ilgiliydi. O sezonluk yaz ve kış kampları, eğer başarmak isterlerse profesyonel olabilecek yeteneklere sahip yirmiden fazla çocuğun önünde durmakla kıyaslandığında çocuk oyuncağı gibi geliyordu.

Bu bir işti, ancak programlar sadece kısa bir süre sürdüğü için hiçbir zaman gerçek bir iş gibi hissettirmedi. Sonra yoluma devam edip başka bir iş buluyordum ve seyahat etmekten keyif alıyordum. David bana bunun deneme amaçlı olduğunu söyledi ama şimdiden önceki deneyimlerimden çok daha ciddi bir iş gibi görünüyor.

Bu üst düzey oyunculara koçluk yapmak. Yeterince iyi olursam kariyerim olabilecek bir şey.

Tanrım, beni dinleyecekler mi? Yoksa onların yaşındayken hatırladığım ukala küçük pislik gibi bir koç olarak otoriteme karşı mı çıkacaklar? Muhtemelen her şeyi bildiklerini düşünüyorlar ve Heston'ın genel istatistikleri ve galibiyet rekoru ile bahse girerim dünyanın tepesinde olduklarını düşünüyorlar.

"Sorusu olan var mı?" Ben sorarım.

"Çok genç görünüyorsun, adamım," diye gözlemliyor kırk yedi. "Sanki burada bizimle birlikte olabilirmişsin gibi." Dudaklarım seğiriyor. Geveze bir adam olduğu her halinden belli.

"Bu gerçekten bir soru değil."

Omuz silkiyor. "Elimdeki tek

şey bu." "Ben o kadar genç

değilim."

"Diğer savunma koçumuz Kowalski aslında çok eskiydi. Muhtemelen hala paten yerine kramponlarının altına bıçak taktıkları zamanlarda buralardaydı" diyor. "Neil Cannon NHL'deki ihtişamlı günlerinden sonra burada koçluk bile yaptı."

Yirmi iki ve on dört numaralar ellerini sopalarının üzerinde kavuşturmuş yan yana duruyorlar. On dört tanıdık geliyor ama hemen çıkaramıyorum. İsimlerini bulmak için listeye bakıyorum, ikinci sınıf öğrencileri Alex Keller ve Theo Boucher. Sol ve sağ kanatta, ikisi de ilk onbirde.

Boucher-Mr. B'nin çocuğu, doğru. Onu tekrar incelediğimde Landmark'ın etrafında sürekli dolaşan ikizlerden biri olduğunu fark ettim. Onu son gördüğümde U13'lerle oynuyordu. Çocuk artık büyümüş.

"Kesinlikle o kadar yaşlı değilsin, kardeşim," diyor Alex. "Stevie'nin bile seni en az on yıl farkla geçtiğini söyleyebilirim."

Eğlenerek ofluyorum çünkü hâlâ nasıl yetişkin olunacağı hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum. "Ben yirmi yedi yaşındayım. Ve yeni bir bakış açısı getirdim çünkü çok uzun zaman önce ben de sizin bulunduğunuz yerdeydim."

Easton, yirmi dört numarayı giyen çaylak, ilgiyle canlanıyor. "Oynadın mı? Güzel." "Bir takıma katılabilecek yaşa geldiğimden beri, üniversiteye kadar."

"Demek koçluk için görüldüğünden daha niteliklisin," diyor diğerlerinden biri.

En yakın oyuncuya sessiz bir soruyla elimi uzatıyorum. Kırk yedi yaşındaki başka bir ikinci sınıf öğrencisi olan Jake Brody bana sopasını uzatıyor. Kalenin yanındaki yığından bir disk kapıyorum ve hızlı ve akıcı bir şekilde kayarak biraz gösteriş yapıyorum. Şut çekmek yerine topu onlara doğru savuruyorum.

Bıçaklarımı sıyrarak durdum ve kollarımı açtım. "Eee? Buraya kenar çalışmamı yapmak için gelmedim. Herhangi biriniz beni deneyecek mi, yoksa ne?"

Keller ve Boucher bana doğru gelmeden önce birbirlerine sırtarak bakıyorlar.

Birlikte rotasyon yapabileceğim başka bir savunma oyuncusu olmadan savunma alanı kapama taliminin tamamını yapamıyorum ama Keller ve Boucher açıklamaları ararken amaçlanan manevralardan bazılarını uyguluyorum. İzleyenler, kanat oyuncularının yapmaya çalıştıkları her hamleyi kesebilme becerimden etkilenmiş görünüyorlar. Birkaçı cıvıltılarla patlıyor.

"Yakala onu, Bouch. Tokat atışının ne kadar sert olduğunu göster ona."

"Hadi ama, Keller. Büyükannem bu adamdan daha iyi kayıyor. Etrafindan dolaş."

Pakı sopayla biraz daha güzelce tutup ardından hızlı bir wrister ile ağlara gönderdiğimde hep birlikte *ohhh* çekiyorlar. Savunma her zaman tercih ettiğim pozisyon olmuştur, ancak yıllarımı harcayarak oluşturduğum cephanelikte çeşitli becerilerimi sergilemek eğlenceli.

Forvetlere bir selam verdikten sonra pistin kenarına doğru kayıyorum.

"Çok kötü," diye mırıldanıyor biri.

Brody'nin sopasını geri verirken artık onların dikkatini çektiğimi hissederek kahkahamı bastırıyorum.

"Yani bu tatbikattaki genel fikir bu. Tekrar göstermeme ihtiyaç duyacak türden adamlar mısınız, yoksa anladınız mı?" Easton şaşkın bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Aday seçme yok mu?"

Başımı salladım. "Benim için değil. Ama bazılarınız için?"

Soruyu askıda bıraktığımda, gözlerinde bir parıltı oluyor. İyi anladığım bir açıklık. Eğer hedefleri bir sonraki seviyeye geçmekse, bunu başarmalarına yardımcı olmak istiyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum, bakışlarım bir oyuncudan diğerine kayıyor. "Bu oyunu yaşıyorum ve nefes alıyorum. Sıkı oynadım ve şimdi sizin arkanızı kollayacağım."

Ateşleniyorlar, içlerinden birkaçı yuhalıyor ve coşkulu tezahüratlar yapıyor. Bu daha iyi. "Şimdi, tatbikat için kimler hazır?"

Bu sefer acele ediyorlar. Onlar becerileri üzerinde çalışırken ve takım arkadaşlarıyla koordine olurken onları denetlemek için panolara yaslandığımda içime bir memnuniyet yerleşiyor.

Daha ilk günüm ama içimde bir doğruluk hissi canlanıyor, beni topraklamak için içime yerleşiyor. Burada olduğum sürece buna tutunmalıyım.

David Lombard kalıcı olarak getirecek daha nitelikli birini bulana kadar.

DÖRT

EVE

Haftayı atlattıkça kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Çarşamba günü, olması gerektiği gibi gururla kendime odaklanıyorum. Hayatımı romantikleştirmeye tamamen yatırım yaptım.

Bu sabah izin günümde kendimi sevimli ve özgüvenli hissetmek için kıyafetimi seçmek ve saçımı yapmak için zaman harcadım. Her zamanki kırmızı platform botlarım, rahat bir kazak elbise, kalplerle kaplı eğlenceli bir tayt ve saçıma bağladığım pembe bir eşarp giydim.

Shawn'ın ilk şoku geçmiştir ve ayrılık iyice yerleşmeye başlamıştır. Bu sefer son. Onunla bir daha asla bir araya gelmeyeceğim.

Taylor Swift'in ayrılık marşlarından birinin melodisi kafamda bu duyguyla çalarken sırtıyorum. Son iki gündür güçlendirici şarkılarla dolu bir çalma listesi patlattım.

Dün gece sanattan ilham aldım. İşler kötü gittiğinde başımı dik tutmak için bir hatırlatma istedim. Papatyaların sevimli sonucu ve kötü günlerin olmadığına dair moral verici hatırlatma beni gülümsetiyor.

Kötü gün yok. Bu benim yeni bakış açım.

Pozitif bir desteğe ihtiyacım olduğunda her yere yapıştırabilmek için çıkartmalar sipariş ettim.

Babamla buluşmak için Heston Üniversitesi kampüsünde dolaşırken aklıma çıkartma dışında yapabileceğim ürünlerle ilgili fikirler geliyor. Zamanım olduğunda, onunla öğle yemeği yemeyi seviyorum.

Antrenman sahasına girerken bir mesaj dikkatimi dağıtıyor. Arkadaşlarımla yaptığım grup sohbetinden gelen mesaj beni gülümsetiyor. Üniversitede birbirimize hayat boyu bağlandık ve kampüste olduğu gibi birbirimizi her gün görmesek de elimizden geldiğince sık bir araya geliyoruz.

Caroline: El işi gecesi yakında mı? Lütfen, kız kıza bir gece için yanıp tutuşuyorum.

Eve: Bunu biliyorsun! Gelecek hafta sonu nasıl? Cuma günü izinliyim ve Heston dışarıda oynuyor, o yüzden planım yok.

Julia: Evet!!!!!!

Caroline: Bu benim için mükemmel. Şarabı biz getiririz!

Lauren: Ben varım, görüşürüz kraliçeler!

Onlara Shawn'dan bahsetmek için doğru zaman mı, yoksa kurnazlık seansımızı mı beklemeliyim diye düşünüyorum. Dudaklarımı yana kıvrarak, kafamda haberi nasıl vereceğimi tasarlıyorum.

"Devam edin. İşte böyle. Oyunun önüne geçin."

İzlerimde durdum, kafamı kaldırdım. Mesajlaşmayı tamamen unuttum. Babamı ziyaret etmek için pistte olmaya alışkın olmama rağmen, keskin bir düdük sesinin ardından gelen tanıdık ses beni kendime getiriyor.

Cole burada. Buzda.

Sadece üzerinde değil, antrenman için hazırlanan hokey oyuncularıyla birlikte paten kayıyor. Sopalarından birini ödünç alıyor ve lisede hokey oynarken izlediğimden hatırladığım bir savunma hareketini gösteriyor.

Oyunculara tekrar koşmaları için emir verdikten sonra bana doğru süzülüyor. Bizi ayıran yarım duvara yaslandığında ağzım kuruyor. Kendi başına yeterince uzun ama paten giydiğindeki boyu her zaman içimi ısıtmıştır.

"Burada ne yapıyorsun?" Pat diye söyledim.

Cole yine düdüğünü çalıyor, sonra bana dönüp kollarını tahtalara dayıyor. "Hey,

Evie." Düdük dişlerinin arasına sıkıştığı için gülümsemesi çarpık.

Bir sıcaklık nabızı kalbime çarpıyor.

Aman Tanrım. Neden bu kadar sıcak? Bakışlarım onu tekrar tarıyor, göğsünün bir tarafında Heston U Hockey logosu olan atletik ceketini inceliyor. Altında *personel* yazıyor.

"Ben yeni yardımcı koçum," diyor. "Duymadın mı?"

Başımı sallıyorum, kelimeler bulamıyorum. Hâlâ onu buzda patenlerle görmeye takılıp kalmış durumdayım. Bu durum beni tekrar

Gençliğimizden kalma gizli bir aşk. Bir çift patenle hâlâ çok iyi görünüyor, hatta daha iyi. Buzun üzerindeyken her zaman evinde olduğu hissi vardı ve şimdi de farklı değil.

Kendime gelmeyi başardığımda, bunu nasıl kaçırıldığımı merak ediyorum. Babam ve The Landmark'taki barmenlik işim arasında hokey dedikoduları duyduğum tek şey.

"Hayır, hiçbir fikrim yoktu. Heston Gölü'ne bu yüzden mi döndünüz?"

"Evet. Çılgınca, değil mi? Bu seviyede koçluk yapacağımı hiç düşünmemiştim." Yeşil gözleri parlıyor. "Bazı gençlik programları ve eğitim kampları yaptım ama hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Sana çok yakışmış."

Büyüleyici gülümsemesi eğlenerek geriliyor. "Öyle mi?"

Davetkâr ses tonuyla irkildim ve nasıl görüldüğünün farkına vardım. "Yani, sana yakışıyor. Koçluk. Bunu yapmaktan mutlu gibi görünüyorsun." Gözleri kırıştı ve pisti taradı. "Evet, sanırım olabilirim. Bugün sadece ilk günüm."

Telaşla kaçacak bir yer aradım. "Babam buralarda mı?"

"Steve'le birlikte hücum antrenmanları yapıyor." Cole pistin diğer ucunu işaret ediyor.

"Teşekkürler."

"Sonra görüşürüz."

Sanırım burada her gün babamla birlikte çalışıyorsa yapacağım. Kafamda, ona asla sahip olamayacağıma dair bir neden daha ekliyorum - eskiden ona ne kadar aşık olduğumu asla anlamadığı gerçeğinin yanı sıra. Neredeyse kendime güleceğim çünkü *eskiden* demek yalan *olur*. O duygular hala etrafımda ve o geri dönmüş, büyümüş ve karşı konulmaz derecede seksi bir haldeyken daha da kötü görünüyorlar.

Cole sadece kardeşimin en iyi arkadaşı değil, babam da onun patronu. Arkadaşının küçük kız kardeşiyle ilgilenmesi mümkün değil ve tek kızını isteyerek baş koçu kızdırma riskini kesinlikle almaz.

Bu asla olmayacak, çünkü Cole'un bana, dikkatini vermediği zamanlarda benim ona baktığım gibi baktığından şüpheliyim. Kafamı sallayarak temizliyorum, pistin etrafında yürüyorum. Üst sınıflardan birkaçı el sallıyor ve ben de selamlarına karşılık veriyorum.

"Hey." The Landmark'tan paket servisi olan poşeti tutuyorum. "Öğle yemeğimizi getirdim."

Babam, bu kasabanın sevilen D1 erkek buz hokeyi takımının sert ama kendini işine adanmış koçu olarak ün yapmış, çoğu gün huysuz bir adamdır. Bay Boucher'ın meşhur kanatları kendisine sunulduğunda bu şöhreti uçup gider.

Annem daha iyi beslenmek ve daha fazla hareket etmek konusunda hepimize baskı yapıyor, bu yüzden bunlar gizli kanatlar ve burgerler. Onlar bizim küçük şeyimiz. En azından rahatlatıcı yiyeceklere ihtiyacımız olduğunda, ki benim kesinlikle var.

Annemin her zaman yaptığı gibi kendimi bir diyetle kısıtlamak istemiyorum. Kendisine karşı çok katı olduğundan değil, çünkü iyi bir ikramı seviyor, ama bu ona annesinden geçen bir şey. Babam bir Noel yemeğinde annemle artık bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğini açıkça belirttikten sonra hepimizi dışarı çıkartmadan önce büyükannemle konuşmuyoruz.

Annem o zamandan beri annesinin kafasına soktuğu tüm kötü şeyleri unutmak için çalışıyor ve fiziksel görünüşümü eleştirmek yerine beni yüceltmek için bana her zaman olumlu olumlamlar söylemeye özen gösteriyor.

Göğüslerimden kırıma ve kalçalarıma kadar kıvrımları olan vücudumun bu halinden memnunum. Karnımın biraz şiş olmasına ya da ergenliğe girdiğimde büyüme ataklarından kaynaklanan gümüşü çatlaklara aldırmiyorum. Ben gerçek ölçülerde bir kadını ve bu bana kendimi güzel hissettiriyor çünkü beden imajıma özgüvenin önemini o aşıladı.

Çantayı sallıyorum. "Umarım açıstır. Bu hafta duygusal destek kızartmasına ihtiyacım vardı."

"Bu doğru mu?" Babamın dudakları seğiriyor. Hızlıca başını sallayarak akıllı saatini kontrol ediyor. "Steve? Bundan sonra antrenmanı bitir. İşin bitince Cole'u bana gönder."

"Anladım." Steve dikkatini buzdaki hareketten ayırmıyor.

Yemeği ofisine götürüyoruz. Masanın üzerinde bir yer açıyor ve kızarttığı patatesle beni işaret ediyor. "Neyin var senin? Pusuda bekliyorsun."

Yüzümü ekşittim. "Pusuda bekleme modu da ne?"

"Sen ya da kardeşin ergenlik kaygısıyla hüzünlendiğinizde, anneniz buna böyle diyor. Evin etrafında gizlenirsiniz." Yeni pozitif bakış açım henüz gelişmekte olan bir şey. "Tamam, artık ergen değilim."

Oyuncuları ona laf attığında bana o sert koç suratını takmıyor, kalın kaşlarını çatıyor ve dudakları inceldiğinde gülme çizgileri derinleşiyor. Boyun eğerek iç çekiyorum.

"Önemli bir şey değil. Shawn'la her şey bitti. Ve sen *baba moduna* geçmeden önce," diye alay ediyorum. "Bu kalıcı."

Kaşlarını çatıyor, sonra patates kızartmasını bana doğru yaklaştırıyor. Başka bir şey söylemesine gerek yok ve bunun için onu takdir ediyorum, sessiz dayanışma biçimindeki rahatlık markasını kabul ediyorum. Annemi çok seviyorum ama sinirlendiğimde ya da üzüldüğümde daha çok babama yöneliyorum çünkü kafamı sakinleştirmeme ve düşüncelerimi kendi başıma çözmemeye yardımcı oluyor.

"Bu yıl Noel için ne istiyorsun?" Elimi kaldırıyorum. "Ve lütfen 'her neyse' deme." Ağzını kapatıyor, kırışmış saçlarını kaşıyor. "Herhangi bir şeye ne dersin?"

Sandalyemde eriyorum. "Baba. Bu aynı şey."

Kapının çalınması araya girdi. Cole içeri eğildi.

"Gel otur." Babam yanımdaki açık sandalyeyi işaret ederek ona el sallıyor.

Cole onu alıyor, bana göz kırpmıyor ve orantısız bir gülümseme atıyor. Benim yanımdayken yaptığı gibi sandalyesine yayılmak

babamın önünde dik oturuyor.

"Her şeyimiz tamam. Steve ve ben duş almalarına izin verdik. Beni görmek istediğini söyledi."

"Al, biraz bundan ye. Bütün sepeti asla bitiremeyiz."

Babam büyük patates kızartması siparişini masanın kenarına yaklaştırıyor. Cole biraz almak için bana doğru uzanıyor. Onun yakınlığının farkındalığı duyularımı aydınlatıyor. Baş döndürücü orman kokusu ciğerlerime dolduğunda bacak bacak üstüne atıyorum. Kırpiklerim titriyor ve kızarıklığımı gizlemek için yüzümü eğiyorum.

"Seni bu yıl da gölde buz pateni dersleri için gönüllü yaptım," diyor babam.

Kafamı kaldırıyorum. "Yine mi?"

Üniversite kış tatilindeyken bardaki işler Aralık sonundan Ocak ayına kadar yavaşlıyor. Bu süreyi Etsy gibi çevrimiçi bir pazarda iş kurup kuramayacağımı görmek için kullanmayı planladım. Çıkartmalarını ve kırtasiye tasarımlarını satan diğer küçük işletmelerin bazı stüdyo videolarını izledikten sonra bu fikri düşünüyordum. Bu bana küçük bir başlangıç yapma ve suları test etme şansı verecekti.

"Geçen yıl bunu yapmaktan hoşlandığını söylemiştin." Kaşları çatıldı. "Pardon, Vic'e yapacağını söylememeli miydim? Onu tekrar arayabilirim."

"Hoşuma gitti ama..."

Kendimi meşgul etmek için iyi bir yol olup olmayacağını merak ediyorum. O zaman Shawn'ı düşünmek zorunda kalmam. Ya da Cole'a bakmamak için kıpırdamadan dururum.

Yapmak istediğim diğer her şey için hala bolca zamanım olacak. Hiçbir şeyi aceleye getirmek zorunda değilim.

"Boş ver. Sorun değil. Geçen yıl Victor'a bunu yapacağıma söz verdim. Bu kadar kısa sürede başka kimin ders vereceği konusunda onu strese sokmayın."

Babamın endişeli ifadesi düzeliyor. "Bu çok iyi. Cole da seninle olacak."

"Ne?" Ağzımdan kaçtı.

"Öyle mi?" diyor aynı anda garip bir tonda.

"Seni bu yüzden çağırdım," diye açıklıyor babam. "Kolej, halka açık pistin sahibiyle bir topluluk programı için ortaklık yapıyor. Bu program son beş yıldır uygulanıyor. Geçmişinle gönüllü eğitmen olmak için iyi bir adaysın." "Oh. Antrenman zamanını kısaltmayacak mı?" Cole'un bacağı bir an zıpladıktan sonra durur. "Bana burada ihtiyacın olmayacak.

Bu mu?"

"Dersler genellikle bunu göz önünde bulundurarak planlanır," derken buluyorum kendimi. "Hiçbir şeyi kaçırmazsınız. Her zaman böyle olmuştur."

Uzuvlarındaki gerginlik azalıyor ve bana gülümsüyor. Bu gülümsemede rahatlama ve adını koyamadığım bir şey var. Midem bulanıyor. Onu böyle görmeye alışık değilim. Sanırım bir parçam kabullenme ihtiyacını fark ediyor.

Babam cesaretlendirici bir mırıltıyla anı böler. "Doğru. Vic eski bir dostum ve derslere olan ilgiyi canlandırmak için profesyonel koçlarımızı ve oyuncularımızı getirme fikriyle bana geldiğinde, bunun çocuklarımız için iyi bir fikir olduğunu kabul ettim. Kış boyunca sadece birkaç hafta sürecek, sonra buradaki olağan görevlerinize geri döneceksiniz. İstedğin oyuncuyu da yanına alabilirsin."

"Evet, efendim."

"Ne zaman başlıyoruz?"

Telefon takvimimi açıyorum ve haftalarca Cole'un etrafında olmam gerekeceği gerçeğini düşünmek yerine kontrol edebileceğim şeylere odaklanıyorum.

Babam yapışkanlı bir notu kontrol ediyor. "Şükran Günü'nden sonra. Vic ayrıntılar için sizinle irtibata geçecek."

Cole ayağa kalkar. "Yemeğini bitirmene izin vereceğim. Şu anda yapmamı istediğin başka bir şey var mı? Yarınki antrenman için hazırlık yapmak ya da oyuncu değerlendirmesine yardım etmek gibi?"

"Steve bununla ilgilenecek. İyi iş," diyor babam.

Göz ucuyla Cole'un odadan çıkmadan önce çenesinin bir parça düştüğünü fark ediyorum.

"Ben doydum. Gerisi senin." Ayağa kalkıp çantamı topluyorum. "Daha kalacak mısın?"

"Halletmem gereken bazı evrak işleri var. Yemek için teşekkürler, tatlım. Evde görüşürüz."

"Tamam, hoşça kal." Yanağına bir öpücük kondurmak için masasının etrafında dönüyorum.

Dışarı çıktığımda Cole babamın ofisinin önünde omzunu duvara dayamış bekliyordu. Uzun süre antrenman yapmış ve atletizmi vücuduna işlemiş birinin akıcı çevikliğiyle eğildiği yerden fırlıyor. Ona olan ilgimi bastırıyorum.

Ona dönmeden önce arkama bakıyorum. "Beni mi bekliyordun?"

Ellerini koçluk ceketinin ceplerine sokuyor ve omuz silkiyor. "Bugünlük işim bittiğine göre seni geçireyim dedim." "Oh. Teşekkürler."

Birlikte adım atıyoruz.

"Demek paten eğitmenleri," diye düşünüyor. "Bunu beklemiyordum." "Fena değil. Bize bedava sıcak kakao veriyorlar."

"Hiç kimseye paten kaymayı öğretmedim. Yani, resmi bir sınıfta."

"Sadece temel bilgiler, bu yüzden kolay. Biz aslında bebek bakıcısı olarak anlaştık."

Küçük bir kahkaha atıyorum ve ona bakıyorum. Adımları sendeliyor ve dengesini yeniden sağlamak için bir ekipman odasının açık kapısına tutunmak için uzanıyor.

"İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Boğazını temizliyor ve bana bakarken elini ağzına götürüyor. "Havaya takıldım sanırım."

Sempatik bir şekilde başımı sallıyorum. "Orada bulundum. Aslında orada yaşadığımı itiraf etmeliyim." Cole kıkırdıyor. "Yerçekimine karşı kişisel kan davası hatırlıyorum."

"Bu, doğuştan sakar olduğumu söylemekten çok daha havalı geliyor." Ya da dengemin bazen berbat olduğunu söylemekten. Ellerimi yumruk yapıp dudaklarımı memnuniyetle eğerek bir yumruk atıyormuş gibi yapıyorum. "Bundan sonra bunu kullanacağım."

Havayla mücadele ediyormuş gibi yapıyorum ve o da arkamdan geliyor.

"Hepsi senin." Ses tonunda mizah ve düşkünlük açıkça görülüyor. Ben ters yönde yürümeye başladığımda dışarıda duraklıyor.

"Bekle, otoparka gitmiyor musun?"

"Hâlâ bir arabam yok. Genelde şehirde yürürüm ya da birinden araç alırım-"

Kestim. Shawn ihtiyacım olduğunda onunkini ödünç almama izin vermişti. Artık böyle bir şey söz konusu değil. Bu berbat bir durum çünkü aileme ya da Benson'a sormak zorunda kalmadan bir seçenek olarak sahip olmaya alışmıştım.

"İnsanlar," diye yarıda keserek bitiriyorum.

"Geçen gün yürüyordun. Evimin yanındaki apartmandan. Eve kadar o büyük kutuyu mu taşıdın?"

Başımı sallıyorum, birkaç uzun adımla aramızdaki küçük mesafeyi kapatırken ona bakıyorum.

Dikkati en sevdiğim kırmızı botlarıma kayıyor. Bakışları kalplerle süslü desenli taytımın ve kazak elbisemin üzerinden geçip örgülü tacımı arkadan bağlayan fiyonkta gezindikten sonra bir an için ağzıma yerleştğinde içimdeki ürpertiği bastırıyorum.

Güçlü bir rüzgâr etrafımızdaki yaprakları savuruyor. Hiç tereddüt etmeden içine giriyor ve uzun boyuyla beni sert havadan koruyor. Patenleri olmadan bile, bu kalın topuklu botlarla benden bir kafa kadar yüksek. Kara kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Bana baktığında, o manyetik çekime kapılmamak mümkün değil. Onun etrafında olmak beni içine çeken kaçınılmaz bir güç.

"Bugün hava çok soğuk. Üzerinde palton yok. Kar yağacakmış, biliyorsun. Hadi, seni bırakayım." Eğitim tesisinin arkasındaki otoparka doğru elini uzattı. "İhtiyacın olduğunda sana bir tane veririm."

"Oh, hayır sorun değil. Yolundan çıkmak zorunda değilsin."

Hafif bir sırtışıla başını eğiyor. "İstersen burada durup tartışabiliriz ama bu iş yine aynı şekilde bitecek.

Hayır cevabını kabul etmiyorum, Evie. Seni götürmeme izin ver."

Benimle dalga geçerken kullandığı sert ama düşünceli ses tonu içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. "Eğer meşgul olmadığına eminsen."

"Senin için asla çok meşgul değilim."

Otoparka doğru ilerlerken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Sadece en iyi arkadaşının kız kardeşi olduğumu söylemek istiyor. Herkese olduğu gibi nazik davranıyor. Bu sözlerle daha fazla anlam yüklememeliyim.

Kampüsün bu tarafı, gelip giden sporcuların dışında sessiz. Cole'un yanına birkaç kez çarpıyorum, sonra bir özür mırıldanıyorum ve tekrar yaklaşıp kadar aramıza biraz mesafe koyuyorum.

Arabasına vardığımızda duruyorum, ağzımın kenarları kıvrılıyor. "Hâlâ Bronco mu kullanıyorsun? Lisedeyken kullandığın araba bu mu? Bu beni geçmişe götürüyor."

Benny ve Cole ile birlikte gün batımını kovaladığımız sonsuz yaz günlerinden, en yakın kayak pistlerine gitmek için olabildiğince çok insanı tıktırdığımız kışlara kadar sayısız anı zihnimde uçuşuyor. Sadece ikimizin olduğu birkaç zaman da vardı. Benny canı istemediğinde beni arkadaşlarımdan evine bıraktı ve o saçlarında rüzgârla radyoda çalan şarkıya eşlik ederken ben utangaç bir şekilde orta konsoldan bakıp onun profiline hayran kalırdım.

SUV'un mavi çerçevesini okşuyor ve kapıyı benim için açıyor. "Neredeyse aynı yıl. Taşındığımda benimkini sattım.

Satılık olduğunu görünce kaçırıamazdım."

İçeri girdiğimde o anılara geri döndüm. Şimdiki zamana karışıyorlar, onun bu versiyonu, gençliğimde pek çok idealist fanteziye ilham veren kaygısız bir sırtışa sahip kalp kırıcı olduğu kadar ulaşılmaz.

Suçu nostaljime atacağım ama yolculuk boyunca gizlice ona bakıyor, gölgeli çene hattına ve direksiyonun üzerinden sarkıttığı belirgin koluna hayran kalıyorum.

BEŞ

COLE

BRONCO nasıl olduysa hâlâ Eve'in tatlı parfümü gibi kokuyor. Vanilya ve çilek kokuları günlerdir beni deli ediyor. Sonunda havalandırmak için camları açık bıraktım. Umarım kar fırtınası geç saatlere kadar başlamaz.

Taytının kışkırtıcı düşünceleri dün gece yine rüyalarımın içine girdi. Geçen hafta onu eve bırakırken bacaklarına gizlice bakmamalıydım. Ama onu eve kadar tek başına yürümesi için bırakacak da değildim.

Birlikte daha fazla zaman geçireceksek ona olan tepkimi nasıl kapatacağımı bulmam gerekiyor. Lisedeyken kendimi nasıl hizada tutuyordum?

Her neyse. Koçun kızının taytını yırtmayı düşünmenin sırası değil.

Dikkatimi buzun karşı tarafına yöneltiyorum. David ellerini tahtalara dayamıştı. Dudaklarımı yalayarak kafamı boşaltmak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Üniversite düzeyinde bir koç olarak ilk günümde yaşadığım gerginlik ilk antrenmandan sonra azaldı. Hâlâ varlar ama bir haftanın ardından onlarla başa çıkmaya başladım.

Patika yollarda kızakla kaymak için ATV'nin arkasından bir çöp kapağına ip bağlamak gibi gülmek için aptalca şeyler yaptığım vahşi gençlik günlerimden bu yana hep gülümsüyormuş gibi yaptım.

Ama bu sefer işi ciddiye alıyorum. Önceki işlerimde yaptığımdan çok daha fazla. Aptalca davranmak yerine bu işi yürütmek istiyorum. Bu sadece geçici olsa bile.

Bu oyunu seviyorum. İçerdiği strateji ve beceriyi seviyorum. Saatler süren antrenmanların karşılığının çılğınca bir gole dönüşmesi ya da her şeye rağmen oyunu kurtaran bir savunma yapmak dünyanın en güzel şeyi.

"Aferin Reeves," diye sesleniyorum panolardan, Alex Keller'ın hücum sırasında fileye attığı güzel şutu öldürdüğünde. "Ayak hareketlerine dikkat et Brody. O yaklaşmanın içine gir ve Keller şutunu atmadan önce onu dışarı itecek kaldıracı sahip olacaksın. Bölgeni koru. Yarınki maç için bunu aklında tut."

Brody, içindeki memnuniyeti ateşleyen kararlı bir ifadeyle başını sallıyor.

Profesyonel olmak hokeyde hiçbir zaman benim yolum olmadı. Serbest oyuncu olma şansım varken bile.

İşte bu. Bu çocuklar gibi yetenekli genç oyuncuları eğitmek ve oyunlarını geliştirmelerine yardımcı olmak çok tatmin edici. Yardımcı antrenörlük pozisyonunda ne kadar kalırsam kalayım, onlar üzerinde kalıcı bir etki bırakmak istiyorum.

Koç olarak programa katıldığımdan beri sadece bir Cuma-Cumartesi serisi oynadık. UConn'a karşı arka arkaya kazandılar. Takım olarak başarılı kimyalarını izlemek bana onlarla birlikte kazanıyormuşum gibi hissettirdi.

Heston U'nun kadrosundaki her oyuncu ayrı ayrı çok yetenekli. Takım olarak ise inanılmazlar. Bu yıl tekrar Frozen Four'a katılacak kadar iyi olduklarına şüphe yok.

Bunun bir parçası olacağımı hâlâ kavrayabilmiş değilim. Onlar buz üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyorlar ve ben de neyle çalıştığımı gördüğüm için ilhamla dolup taşıyorum. Masaya getireceğim yeni fikirleri araştırmak için her zamankinden daha fazla çaba harcadığım geç bir gecenin ardından yine erkenden geldim.

Kolejden lisedeki takım arkadaşlarıma, hatta ortaokuldaki takım arkadaşlarıma kadar, bana kıyasla her zaman ne istediklerini bildiklerini hissettim. Heston U'daki çocuklar bile bana hayatlarının ne yönde ilerleyeceğini bildikleri ve istediklerini elde edene kadar peşinden gitmekten korkmadıkları izlenimini veriyor. Bu işle birlikte, sanırım sonunda bunun nasıl bir şey olduğuna dair bir ipucu edindim.

Diğer taraf bir fırsat yakaladı. Yakından izliyorum, oyun geliştikçe değerlendiriyorum.

Theo Boucher, Keller'a pas atıyor. Buzun bizim tarafına geçiyorlar. Sonra Boucher'ın rakiplerinden kaçması gerekiyor, bu yüzden pakı çaylak pivot Easton Blake'e gönderiyor. Bölgenin derinliklerinde kaleye yaklaşırken topu geri alıyor. Boucher'ın önünü kesen Jake Brody onu durdurmak için koşuyor.

"Güzel! İşte böyle yapılır!"

Boucher'ın hiç boşluğu yok. Brody'yi kendi başına itmeye çalışıyor, etraftan dolaşmanın yollarını deniyor. Ama işe yaramıyor.

Brody pakı uzaklaştırıyor ve başka bir oyuncumuz durumu değiştirmek için topu alıyor. Fazla uzaklaşmadan Blake topu geri alıyor ve hızlı bir vuruşla golü atıyor. Kontrolü çok etkileyici. Reeves topu kapıyor ama temiz.

Kahretsin, bence bu çocuk çok ilerleyecek.

Gurur patlıyor, Brody'nin oyun sırasındaki başarılı savunması beni coşkuyla dolduruyor. Harika şeyler yapabileceğini yeni anlayan birinin bakışıyla bana döndüğünde bu heyecan daha da artıyor. Takım arkadaşları onunla yumruk tokuşturuyor ve yüzleşme için yeniden toparlanmaya çalışırken sırtını sıvazlıyorlar.

"Aynen böyle devam et, anladın mı? Nasıl hızlı olunacağını biliyorsun, sadece tereddüt etmek yerine üzerine gitmen gerekiyor," diye talimat verdim. "Evet, koç."

Midem bir an sıkıştı. İlk defa onlardan birinin bana böyle seslendiğini duyuyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Mücadele devam ediyor. David geri kalanı için oraya doğru ilerliyor. Oyunu inceliyor, ara sıra düşünceli bir mırıldanmayla tek bir oyuncuyu izliyor, ardından taşıdığı dosyaya sıkıştırılmış bir not defterine notlar alıyor. Kendini işine adanmış bir koç olarak ününe şüphe yok.

"Yerleştin mi?" diye soruyor oyun süresi dolmak üzereyken.

"Alıştım, teşekkürler."

O benim patronum, koçum değil. Ben artık bir oyuncu değilim. Yine de kendimi kanıtlamam ve işe başladığımdan beri birkaç kez yaptığı gibi faydalı bir katkı yapmam gerektiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ekibimize iyi bir katkı sağladın." Ağzı kıvrıldığında gülme çizgileri derinleşiyor. "Oyuncular seni hemen benimsedi."

Mutluluk kıvılcımları göğsümde küçük havai fişekler gibi patlıyor. "Bu çok iyi." Alaycı bir kakhaha omuzlarımı sarsıyor. "Birkaçı antrenman dışında beni şehirde gördü ve takip ediyor. Ayrıca sana söylemek istediğim bir şey var. Bu işte bana güvendiğin için tekrar teşekkürler."

David göz ucuyla beni inceliyor. "Bu pozisyonu doldurmak için düşündüğüm ilk kişi sen değildin."

Mideme bir ağırlık çöküyor. "Ah. Doğru, tabii ki."

Geçici, kendime hatırlatıyorum.

"Ama seni çağırdığıma memnunum. Şimdiye kadar, sezon ortasında bir değişiklik yapmak için umduğumdan daha iyi bir uyum oldu." Omzuma vurdu. "Böyle devam et, evlat."

* * *

Antrenmandan sonra Benson'ın mikro bira fabrikasına gittim. Sadece dört yıl içinde Jess'le birlikte gelişen bir işletmeye dönüştürdüğü eski tuğla sanayi deposu beni hala çok etkiliyor.

"Yo," diye sesleniyorum.

Elinde bir pano ile ofis alanından çıkar. "Hey. Şuraya oturun. Bir saniye içinde çıkacağım. Şişe envanterini bitireyim."

El sallıyorum. "Acele etme."

"Buyurun, tadına baktığımız yeni bir soluk bira var."

Duvarın yanındaki kaba yontulmuş adanın etrafında tabureler var. Mini buzdolabındaki şişelerden birini kapıp oturuyorum. Bir yudum alıyorum, mükemmel tadın takdiriyle inliyorum. Benson ve Jess ne yaptıklarını biliyorlar.

Onu beklerken, dün gece kaydettiğim bir makaleyi çıkardım. Bunu David'e gösterip ekibin gelişimine dahil etme konusunda ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum ama henüz doğru fırsatı bulamadım. Konuyu ona açmak için cesaretimi toplamam gerekiyor.

Benson boş şişelerden oluşan bir kasayı tezgâhın üzerine koyduğunda beni korkutuyor. "Sağa kaydır. Resimlerine bu kadar uzun süre bakıyorsan, onu becermek istiyorsun demektir."

"Hayır." Makaleyi okurken dikkatim dağılıyor, sonra ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum. "Ha? Hayır. Esneklik ve denge eğitimi için hareketlilik egzersizleri hakkında okuyorum."

Ona ekranımı gösterdiğimde kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin? Sende garip bir ifade var. Bir işkoliğe mi dönüşmek üzeresin? Sen mi?"

Cevap vermekte tereddüt ediyorum. Şok olması sürpriz değil. Her zaman her yerde çok rahat biri olarak ün yapmışımdır ama Buz.

"Belki. Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Yine de bu işi seviyorum. Baban gibi büyük bir koçla aynı uzmanlığa sahip değilim, bu yüzden

Kendi yöntemimle yetismeye çalışıyorum."

Benson'ın şakacı ifadesi duraksar. "Özür dilerim. Beni görmezden gelin. O doğuştan gelen ahmaklık

genini asla tedavi edemedim." Kıs kıs gülüyorum. "Her şey yolunda. Benim için de yeni sayılır."

"Bu harika. Beğendin mi?" Adanın etrafında dönüyor ve kollarını adaya dayıyor.

"Seviyorum. Gerçekten istiyorum." Dudaklarımı yalıyorum. "Sanırım bu benim olayım olabilir.

Hayatımda yapmak istediğim şey." Destekleyici bir şekilde başını sallıyor. "Burada mı kalıyorsun? Ya da herhangi bir yerde?"

Parmaklarım şişenin etrafında kenetlendi. Heston U'da ne kadar kalabilirim bilmiyorum ama kalabilirsem sanırım kalacağım.

Kısa bir süre sonra hoşuma gitti.

Hokey konusunda her zaman tutkulu olmuşumdur. En çok antrenmanları severim. Takım arkadaşlarımla geliştirdikleri her şey üzerinde çalışmalarına yardımcı olmak ya da kendi becerilerimi geliştirmek. Strateji oluşturmak ve oyunları analiz etmek. Koçluk, tüm bu unsurlara odaklanmamı sağlıyor.

"Nereye gidebilirim," diyorum. "Şimdilik buradayım. Babanın gölgesi olarak deneyim kazanıyorum. Ve bu oyunculardan bazıları çılgın. Sanırım bazılarının büyük lige çağrıldığını göreceğiz."

Benson sırtıyor. "Duyduğuma göre birileriyle yatman gerekiyormuş yoksa Eve gibi aşırı saplantılı olacaktıydın. Bakalım, Melissa bekâr. Savannah da öyle. Aslında bir flört profili oluşturmalsın."

Yüzümü ekşittim. "Buna ihtiyacım yok. Ve geçmişteki ilişkilerin anı şeridinde bir yürüyüşe çıkmaya ihtiyacım olmadığına da eminim." Ellerini adanın üzerine koyuyor ve sırtarak karşıya doğru eğiliyor. "Küçük kasaba hayatına tekrar hoş geldin."

Homurdanıyorum ve yüzünü kapatıp onu itiyorum. "Siktir git."

"Ciddi bir şey olması gerekmiyor," diye belirtiyor. "İkimiz de bunun sen olmadığını biliyoruz. Bunu, yeniden bağlantı kurmak ya da yeni biriyle tanışmak için hala etrafta kimlerin olduğunu öğrenmenin bir yolu olarak yap. Tek söylediğim bu."

Belki de haklıdır. The Landmark veya Clocktower Brew House gibi yerlere gidip birinin yatağına girmek için flört etmek ne kadar basit olsa da, programım herhangi bir ilişkiye izin verecek gibi değil. Oyuncular antrenman ve maçlar için saatlerini harcamak zorundalar ve koçları olarak biz de tüm bu süreçte onların yanındayız. Sadede gelelim.

Ayrıca, buradaki zamanımın uzun sürüp sürmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. "Sadece gündelik," diye düşünüyorum.

"Evet, dostum. İşte ruh bu. Yaban yulaflarını falan ek."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yaşa bakalım. Bırak da ben de senin üzerinden yaşayayım çünkü Jess'le ilk yıl tanışır tanışmaz istediğim tek kişi o oldu."

"O zaman neden bir heyecana ihtiyacın var?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ama böyle mutlu olmanı istiyorum."

Dudaklarımı bir çizgi halinde bastırıyorum. Her şeye sahip; işini kurma dürtüsü ve yanında sevdiği kadın, onunla birlikte işi büyütüyor. Böyle bir bağ bulmak güzel olabilir.

Bir ilişkinin onlarınki gibi ciddi bir aşamaya gelmesine izin verecek kadar uzun süre bir yerde kalma eğiliminde olmamam dışında.

Eve aklımdan geçiyor. Muhteşem gülümsemesi, sevimli kahkahasının bana her zaman hissettirdikleri, daha da cazip hale gelen o lanet olası günahkâr kıvrımları ve rengarenk her şeyiyle doluyor. Sıcaklık göğsümden başlayıp içime doğru yayılıyor.

Yasak düşünce zincirini benden kaçmadan önce kapatıyorum. Onu bu

şekilde düşünemem. Bu büyük bir yasak.

"Bana telefonunu ver. Profil fotoğrafını çekmene yardım edeyim," diyor Benson.

"Ne yani, zaten sahip olduğum bir fotoğrafı kullanamaz mıyım?"

Telefonumu aldı ve havaya kaldırdı. "Çalıştır. Kadınlara, yataklarını kırdıktan sonra tüm o kalpleri kıran o ünlü Kincaid marka gülümsemeyi ver."

İçimden kahkahalar kopuyor. Saçma bir cesaretlendirmeyeyle farklı açılardan fotoğraflar çekiyor. Bir elimi ağzıma götürüyorum ve birkaç poz vererek dalga geçiyorum.

"İşte, orada birkaç kazanan olmalı, seni güzel piç." Benson telefonumu bana fırlattı. "Bir şey değil." "Teşekkürler."

İnternette flört araması yaptığımda karşıma çıkan ilk uygulamada bir profil oluşturmak için çok fazla kafa yormuyorum. Hokey, açık havada olmak ve arkadaşlarımla vakit geçirmek gibi ilgi alanlarımı listeleterek basit tutuyorum. Konuşacak birini bulduğumda ortam uygunsa gerisi gelebilir.

Hayatımın aşkını arıyor değilim.

ALTI

EVE

Kızlarımla birlikte Cuma günü ailemin garajının üstündeki yenilenmiş dairemde CRAFT NIGHT düzenliyoruz. İşten izinliyim. Genellikle cuma ya da cumartesi günleri barmenlik yapmıyorsam, çoğu şehirli gibi annemle birlikte buz hokeyi maçlarına giderim. Takımımızı desteklemeyi seviyoruz.

Öyle ki Bay Boucher, sezon başladığında su şişem için yaptığım Heston U ve hokey temalı çıkartmaları gördü ve bara koymak için biraz daha yapıp yapamayacağımı sordu. Ne zaman yeni bir parti getirsem peynir ekmek gibi satılıyor. İnsanların sosyal medyada çıkartmaları kullanırken çektikleri fotoğraflarda beni etiketlemeleri beni çok mutlu ediyor.

Knights deplasman maçı için şehir dışında olduğundan bu gece boş. Okulun canlı yayını, skoru takip etmek için telefonumda açık olan birçok sekmeden biri.

Gökkuşağı şeklindeki hoparlör setimde arka planda çalan şarkıyı mırıldanarak arkadaşlarımla gelişi için her şeyi hazırlıyorum. Ne kadar sık düzenli tutmaya çalışsam da alanımda her zaman biriken dağınıklığın bir kısmını temizledikten sonra, el işi yapmak için eşyalarımı çıkarıyorum.

Dolap darmadağınık. Zihnimde yeni bir sayfa açmak için her şeyi temizlemek istediğimde tüm malzemelerimi buraya tikiştiriyorum. Yani, tüm kıyamet yığınlarım ve onları hatırlayayım diye dışarıda bıraktığım şeyler, çoğu zaman gözden uzak bir yere itiliyor. Şu anda burası hobi mezarlığı ve elimde tuttuğum şeylerin bir karışımı.

Dikkatimi dağıtmayacağıma dair bir söz fısıldayarak ve kendimi hazırlayarak içeri daldım.

İlk olarak kil ve reçine malzemelerimi yolumdan çekiyorum. Genellikle el işi aktivitelerim olduğu için onları el altında tutuyorum, ancak küpe işleme istasyonumun düzenli olarak bulunduğu masada şarap ve atıştırmalıklar için ihtiyacımız olan odaya sahip olmak için onları kaldırıyorum.

Sırada terk edilmiş polygel kiti var - sosyal medyadaki bir reklam beni sahip olmam *gerektiğine* ikna etti çünkü aniden kendi tırnaklarımı yapmayı denememe neden oldu. Onları yapmak beş saat sürmesine rağmen öğrenmesi eğlenceli bir süreçti. Beynimin bir kısmı becerilerin mantıksal olarak nasıl işlediğini kabul etse de, bu konuda hemen iyi olmadığım gerçeği pratik yapma isteğimi zorlaştırdı. Genellikle, bir anda edindiğim yepyeni bir hobi için gizli bir beceriyi hemen ortaya çıkarmadığımda zihnimin duman çıkaran tarafı tarafından bastırılıyor.

Nakış ipliği kutumu göremeyince gözümü kısarak dolabın içindekilere bakıyorum. Burada olmalıydı. Bir süre düşündükten sonra sinirli bir iç çekişle kapının çerçevesine vuruyorum. Ne olduğunu biliyorum. Onu en son Shawn'da gördüğümü hatırladığıma eminim, tatil için el yapımı hediyeler üzerinde çalışmak üzere oraya götürdüğüme dair fotoğrafik bir anım var. Onu geri almak için yüzünü görmeye katlanmam gerekecek.

Başımı sallayarak eşyaların yerini değiştirmeye devam ediyorum. "İşte buradasın," diye başarı çılgınlıkları atıyorum.

Bayan Carter'ın emlak satışından aldığım manzara resmi, arkadaşlarımla bu akşamki el işi seansı için mükemmel. İkinci el resimlerle başladık ve Cadılar Bayramı için kendi hayaletlerimizi ekledik, daha sonra mevsimsel olanları yapmaya devam etmeye karar verdik. Bu resim, Bir Noel Şarkısı'nın benim sevimli tatil hayaleti versiyonum olacak.

Kapım çalınıyor. "Açık," diye sesleniyorum.

"Geldik," diye duyuruyor Julia.

Sırıtarak onu yere bıraktım ve onları sıkıca kucaklayarak selamladım.

Lauren, "Aman Tanrım, bok yapmak ve boktan konuşmak için çok heyecanlıyım," diyor.

"Aynen," diye katılıyorum gülererek. "Seni görmek çok güzel. Bu sefer kızlar gecesi yapmadan çok uzun zaman geçirdik." "Biliyorum." Caroline suratını astı. "Aptal iş. Yetişkin olmamıza kim izin verdi? Faturaları ve sorumlulukları olan? Bu berbat bir şey." "Ve varoluşsal korku? Hayır, teşekkürler" diye ekliyor Julia.

"Nefret ediyorum," diyor

Lauren. "Kesinlikle saçmalık,"

diye onaylıyorum.

Hepimiz kıkırdıyoruz. Onları içeri davet ediyorum ve atıştırmalıklar hazırlayıp şarap doldururken sohbet ediyoruz. İçlerinden biri Pride &

Prejudice - tabii ki epik el esnekliğine sahip 2005 versiyonu, ancak biz her uyarlamanın hayranıyız.

El işi faaliyetimize başlamadan önce yirmi dakika geçti.

El işi yapmak en iyisi. Beni en çok mutlu eden şey. Bunu arkadaşlarımla paylaşmak en sevdiğim şey. Resimlere kendi dokunuşlarımızı katarak, onlara yeni bir hayat vererek çok iyi vakit geçiriyoruz.

"Tamam, bu geceye gerçekten ihtiyacım vardı," diyorum. "Shawn'ın yaptıklarından sonra bu beni çok neşelendirdi."

Lauren fırçasını bırakıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Siz ikiniz yine kavga mı ediyorsunuz? Bize her şeyi anlatabilirsin."

Geçen hafta patenli Cole'un onları anlatmaktan alıkoyduğu anı zihnimin derinliklerinden yüzeye çıkıyor.

Kahretsin, bir şey unuttuğumu biliyordum. Metne başladığımdan beri beynim onu tamamlanmış bir görev olarak kabul ediyordu.

"Biliyorum. Shawn beni terk etti." Hâlâ kızgın olduğum için irkilerek durakladım. "Bu sefer mesajla. İşten sonra onun evine gidip akşam yemeğinde ne yapmak istediğini sorarken. Berbat bir şeydi."

Üçü de öfkeyle alay eder.

"Ciddi misin sen?" Başımı salladığımda Julia'nın gözleri kısıldı.

Lauren bir öfke yumağı. Bir şeye vurmaya hazır görünüyor. "O dünyanın en büyük aptalı."

"Kuzenimi aramamı ister misin? Birini tanıyan birini tanıyor." Caroline bize masumca göz kırpmıyor. "Ne? Benim sorunlara aktif bir yaklaşımım var."

Gülüyorum. "Hayır. Ama haklısın, o bir ezik. Mesajla -kim yapar bunu?"

"Korkaklar," diye cevap veriyor Julia.

Dudağımı ısırarak fırçamı suyun içinde döndürüyorum. Sesime bir kırılmalı notası karışıyor.

"Çiftlerin merkezde olduğu bir dönemde bekar olmak berbat olacak. Berbat olduğunu düşünsem bile, biriyle sarmaş dolaş uykuya dalmaktan hiçbir şey yapamamaya geçmek kolay değil."

Caroline nazikçe, "Elbette seni incitti," diyor.

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Bu sefer kavga bile etmiyorduk, ki genelde ayrılmaya yakın olduğumuzu böyle anlarım. Demek istediğim, belki de işler okulda olduğumuz zamandan biraz daha az buharlı hale geldi. Son seksimizden bu yana epey zaman geçti ama ikimizin de meşgul olduğunu düşündüm."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Onlarla konuşurken kendimi daha hafif hissediyorum. Onların desteği melankolinin hafiflemesine yardımcı oluyor. Lauren, "Kırık bir kalbin tek ilacı, eskisini unutturacak yeni bir siktir," diyor.

"Oyuncaklar konusunda iyi olduğumu düşünüyorum. Seksi fae erkekleri hakkında okumayı ne kadar sevsem de, bize gösterdiğin o fantezi dildolarından birini alacak kadar cesur olmadığımı söylemişim." Bir kahkahayı bastırıyorum. "Ciddi ol."

"Öyleyim," diye karşı çıkıyor Lauren. "Oyuncakları kastetmiyorum, her ne kadar koleksiyonlarımıza bir ekleme yapmak için her zaman yer olsa da ve 4D okuma deneyimini şiddetle tavsiye ediyorum. O aptal Shawn'ın üstesinden gelmek için eyerine geri dönmelisin. Yeni birini bul."

Arka planda çalan filme uyması için kraliyet dönemi aksanı takındım. "Çünkü barda çalışan pek çok uygun bekârla tanışıyorum."

"Unutun bunu. Açıkçası Bay Darcy ve diğer tüm kurgusal erkekler standart ama onlar gerçek değil," diyor Caroline.

Hepimiz sevdiğimiz kurgusal erkeklerin gerçek olmadığına dair üzüntülerimizle onu tekrarlıyoruz.

"Gitmenin yolu algoritmalarından geçiyor, bebeğim." Caroline bir üzümün etrafında hınzırca gülümsüyor. "Dünyanın hayır'ları ve kesinlikle olmaz'ları arasında gezinmemize yardım etmeselerdi, potansiyel seçimlerle asla bağlantı kuramayabilirdik. Ayrıca, en büyük fantezilerimin çoğunu işaretliyorum. Mesela geçen ay Chicago'da bir iş gezisindeyken, beni yüksek bir binadaki ofisinin penceresine dayayan süper seksi bir iş adamıyla takıldım. Beni resmen mahvetti."

Kendini yelpazeliyor. Hepimiz kızımız için gülmekten ve sevinç çığlıkları atmaktan kendimizi alamıyoruz.

"Shawn gibi erkeklerle işim bitti. Hemen bir ilişkiye geri dönmek istiyor muyum bilmiyorum. Ama aynı zamanda tatil boyunca karşıma çıkacak çiftlerle ilgili şeylerden de korkuyorum." Duraklıyorum, gözlerim açılıyor. "Hayır, doğum günü partim. Sadece gece yarısı öpecek kimsem yok değil, artık seçtiğim o seksi kıyafeti giyecek kimsem de yok ve gecenin sonunda o küçük numarayı üzerimden çıkarmayacaklar."

Doğum günümü her zaman gerçek gününde kutlamaktan hoşlanmam, ancak bu yıl yirmi beş yaşına girmek için bir yılbaşı partisinin mükemmel olacağına karar verdim. Artık davetli listesindeki birkaç bekâr kişiden biri olacağım.

"Hâlâ giyiyorsun," diye ısrar ediyor Julia.

"Kendin için," diye katılıyor Caroline. "Ama aynı zamanda, davet etmek için doğru eşleşmeyi bulursan biriyle gecenin tadını çıkarabilirsin. Kendini pek çok olasılığa kapatıyorsun ve çoğu zaman onları bir daha hiç görmüyorsun."

Üçünün arasında şüpheli bir bakış sallıyorum. "Yani Tinder'a et pazarı gibi mi gireceğim?"

"Ya da Hinge veya herhangi bir hizmet," diyor Julia. "Kullanıcı deneyimi olarak tanıttıkları şeylere rağmen, hepsi hemen hemen aynı."

Arkadaşlarımı seviyorum ve beni desteklediklerini biliyorum. Bazen sanki onlar her şeye sahipmiş de ben değilmişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Caroline, küresel erişimi olan bir pazarlama firmasında onu dünyayı dolaşmaya gönderen bir iş buldu. Julia Boston'da NHL için halkla ilişkilerde çalışıyor. Lauren ise doktorası üzerinde çalışırken üniversitede ders veriyor.

Onlar mezuniyet sonrası yetişkinliğe geçişte tamamen kazanırken, ben "mış gibi yapana kadar-" ile geride kalıyorum.

Panik yaklaşımı.

Önerileri üzerinde düşündüm. Biriyle çıkmak yeterince zor.

Shawn'la kalmaktan memnun olmamın bir nedeni de buydu. O... kolaydı. Tanıdık. İlgi alanlarımı ya da nöroderjik tuhaflıklarımı her zaman anlamıyor olabilirdi ama DEHB'm de dahil olmak üzere her yönümü kabul edecek başka birini bulma fikri ürkütücüydü.

Açıkçası hayatımı beni olduğum gibi kabul eden ve sevmek için çok fazla ya da çok zor olduğuma inanmayan bir partnerle paylaşmak istiyorum. Bunu herkes ister.

Belki de haklıdrlar. Bu ciddi olmak zorunda değil, sadece eğlence için olabilir. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yalnız kalmak istemeyen birini de bulabilirim.

Karşılıksız anlaşmayı kabul eden biri.

Telefonumu çıkarıp uygulama seçeneklerine göz atıyorum. Love Struck retro esintili pembe markasıyla gözüme çarpıyor.

Yeni bir uygulama. Barmenlik yaparken bazı Heston U öğrencilerinin bundan övgüyle bahsettiğini duydum.

"Bu havalı görünüyor," diyorum.

Lauren coşkuyla "Yap, yap" diye bağırıyor.

"Profilinize ne yazacağınız konusunda size yardımcı olacağız." Julia diğer tarafıma oturmak için yer değiştiriyor. "İyi, sen kazandın," diyorum.

Bir flört profili oluştururken kendimi aptal gibi hissediyorum ama uygulamayı indirirken hepimiz kıkırdıyoruz. Doldurmam için her adımda yanımdalar.

İkinci şişe şarap da bitmek üzereyken uygulamayı tamamen kurmuş oluyorum. Film bitti ve resimlerimiz tamamlandı.

Hepimiz iyi geceler dilerken Lauren ellerimi sıkıyor. "Sadece eğlenmeyi unutma." "Ben bunu hak ediyorum," diyorum.

"Evet, öyle." Caroline gülümsüyor ve bana sarılıyor. "Her şeyi hak ediyorsun, o yüzden oraya git ve al. İşte bu *senin* Shawn hak etti."

"Sizi seviyorum çocuklar. Her şey için teşekkürler."

Onlar gittikten sonra köpük banyosu yapıyorum ve son şarabı kendime dolduruyorum. Bir kaşık banyo tuzu ekliyorum ve ılık suya battığımda mırıldanıyorum.

Kütüphane uygulamamda kısa, baharatlı bir sesli kitaba başlıyorum, adam için anlatıcının tadını çıkarıyorum. Baştan çıkarıcı törpüsü, kadın kahramana söylediği tüm kirli şeyler için mükemmel. Görünüşünün nasıl tarif edildiğini unutuyorum, çoğu aşk kitabı kahramanı için yaptığım gibi kalın siyah saçları, yeşil gözleri ve keskin bir çene çizgisini hayal ediyorum.

Kalçalarım birbirine kayıyor. Uyarılmanın tınısı içimi yakıyor, tenimde karıncalanıyor. Şarabımdan bir yudum almak için sesli kitabı durduruyorum, sonra ekranımın üst kısmında Love Struck uygulamasından bir bildirim görünce dikkatim dağılıyor.

Küvete sırtımı yaslayıp, açtığımda karşıma çıkan profillere göz atıyorum. Umut vaat eden birkaç tanesi beni duraksatıyor, ama çoğu aşk kitabını dinlerken yaşadığım keyifli sersemliği yok etti.

Kurgusal erkekler her zaman gerçeklikten üstün olacaktır.

Hayatınız boyunca aynı şehirde yaşadıysanız, çevrimiçi arkadaşlık uygulamalarının en tehlikeli yanı havuzdaki her erkeği tanıyor olmanızdır.

İlkokulda oyun parkında burnunu karıştırıp üzerinize bulaştıran Peter'ı bilirsiniz.

Kaydır.

Seni mezuniyet balosuna davet eden ama geldikten beş dakika sonra eski kız arkadaşıyla öpüşebilmek için ortadan kaybolan Zach'i biliyorsun.

Kaydır.

Bilirsin-

Profil resminde donup kaldım.

Olamaz.

Hayatta olmaz.

Kardeşinin liseden en iyi arkadaşını biliyorsun. Taşınmadan önce kalbime ne kadar sahip olduğunun kesinlikle farkında olmayan seksi hokey oyuncusu. Babanın altında yardımcı koç olarak çalışmak için Heston Lake'e geri taşınan adam.

Cole'un fotoğrafı bana yakışıklı bir gülümsemeyle bakıyor, yeşil gözlerinin kenarları kırışmış. En azından arkadaşlık uygulamalarındaki çoğu erkek gibi elinde yeni tutulmuş bir balık tutmuyor.

Onların aksine, bir şeye içtenlikle gülüyor. Bu onu daha da çekici kılıyor, doğal çekiciliğiyle beni kendine çekiyor.

Kaydır, diyorum kendime. Şimdi kaydır.

Kaydırmak istedikçe, düşündüğüm tek şey onu açmak oluyor. Dudaklarımı yalayarak, tırnaklarımı telefonumun kenarlarına geçiriyorum.

Bakmaktan zarar gelmez, değil mi? Onu burada gördüğümü bilmesine gerek yok. İkimiz de bekarlıktan kaçan iki kişiyiz.

Dürtüsel merak mantığa galip geliyor. Cole'un profiline giriyorum.

Biyografisi benimkinden daha kısa ama seyahatlerinin fotoğraflarına bakıp gülümsüyorum. Hokey kıyafetli çocuklarla çevrili mutlu görünüyor.

Koçluk ona yakışıyor.

Yine de onunla ilgili her şey iyi görünüyor.

Maç bildirimi beni korkutuyor. "Ne?"

Sarsılarak doğrulduğumda su şıptırıyor.

Love Struck uygulamasında pembe kalplerle çerçevelenmiş fotoğraflarımız var ve Heston Lake, Connecticut'ta benden sadece 1,4 mil uzakta olduğunu ilan ediyor. Ekranın altında sohbet başlatmak, kalp göndermek, randevu ayarlamak ya da eşleşmeyi iptal etmek için seçenekler sunuyor.

Seçtiğimiz fotoğraflarda ikimizin de Heston U Hockey taraftar kıyafetleri giydiğimizi fark ettiğimde yüzüm ısınıyor. Benimki Knights renklerinde çizgili uzun kollu bir tişört, logoyu eklemek için ısı presiyle kendim yaptım. Onunki ise üzerinde çok iyi duran kürk astarlı bir montun altında geniş göğsüne kadar uzanan funda grisi bir tişört. Atletik yapısına uygun olarak ona sağlam bir hava veriyor.

Dudağımı ısıırıyorum, köpüklü banyo suyunun altında kalçalarımı birbirine sürtüyorum. Eklediğim tuzların ipeksi hissinden omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Belki de bildirim almamıştır. Umarım bu uygulama o şekilde çalışmıyordur. Eşleşmesini iptal edeceğim.

Cole K.'dan yeni mesaj

Arkadaşlık uygulamasının bizim uygun olduğumuzu düşündüğünü ona bildirmeyeceğine dair umudum da gitti. Bu uygulamaya sınırların dışında olduğunu nasıl söylerim? Hayır, iki kat sınırların dışında?

Mesajı açıyorum. En altta, uygulama soruyor *Aşk vurdu mu? Bu eşleşmeyi bir sonraki seviyeye taşıyın.* Ayrıca etkinlik fikirleri de sunuyor, planlayıcının bölgemizde yaklaşan etkinlikleri bulduğunu bildiriyor ve bir randevu için hokey maçı öneriyor.

Oh, güzel. Tabii ki okundu bilgisi var. Cevap vermeden sohbeti takip edemem. Mesajını gördüğümü zaten biliyor. Bunu sevdim.

MightyPuck: Ne oluyor lan? Yok artık.

CraftyCutie: Awkwaaaard [gülme emoji]

İnanamıyorum haha. Nasıl eşleştik? Burada ne işin var senin?

Sakinleşiyorum. Görünüşe göre bu durum onu tuhaflaştırmaktan çok eğlendirmiş.

CraftyCutie: Ben mi? Sen neden buradasın?

MightyPuck: Bunun için endişelenme.

CraftyCutie: Endişelendiğimi kim söyledi?

MightyPuck: Bahse girerim kardeşin bundan çok hoşlanacak [gülme emoji]

CraftyCutie: Hayatta olmaz! Sakın ona söylemeye kalkma. Ya da babama!

MightyPuck: Tamam. Her zaman arkadayım Evie. Hiçbir şey bilmelerine gerek yok. Bu bizim sırrımız olacak.

Birbirimize meydan okuyarak eğlenirken sahip olduğumu fark etmediğim gülümseme yüzümden düşüyor. Kalbim hızlı ve sert atarken başparmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor.

Belki de sadece onun kullandığı lakaptır. Belki de onun samimi ifadesini mükemmel bir şekilde hayal edebildiğim içindir. Belki de şarabın etkisindedir.

Yıllardır kendime sakladığım bir itirafı yazmaya başladım.

Ben hep senin hakkında-

Bitirmeden hemen siliyorum. Yanaklarım kızardı. Onu düşündüğümü neredeyse ona söylediğime inanamıyorum. Onunla birlikte olmayı düşündüğümü. Bunun hayalini kurdum.

Başımı sallayarak bir kakhaha atıyorum ve şarap kadehime uzanarak sonuncusunu da mideye indiriyorum. "Çok yakındı," diye mırıldanıyorum.

CraftyCutie: Yani, bu hiç olmamış gibi davranacağız ve bir daha bu konu hakkında konuşmayacağız, değil mi?

Eğer istediğin buysa, dudaklarım mühürlü.

Karnımı bir çarpıntı gıdıklıyor. Dilimi alt dudağımda gezdirirken onunkini *ya da* herhangi birini yalamayı düşünmemeye çalışıyorum.

onun diğerk parçası. Neden inanılmaz derecede ateşli, tatlı, düşünceli, nazik, acayip seksi olmak zorunda- Tamam, tamam. Durmam lazım.

Aramızdaki ilişki asla yürümez. Ailemle mükemmel bir uyum sağladı ve onu hep sevdiler. Ya sonu kötü biterse ve herkes için işleri garipleştiren ben olursam?

Ayrıca, beni o şekilde görmesine imkan yok.

Sadece aptalca bir aşk. Kim ağabeyinin en iyi arkadaşına aşık olmaz ki? Bu bir geçiş töreni. Gülüp geçtiğin büyüme sancıları. Ama gülmüyorum ve göğsümle midem arasında dans eden çarpıntı kendiliğinden geçmiyor. Diğer eski sevgililerim gibi onu da uzaklaştıracak bir şey yapacağıma eminim.

Normal insanlar gibi işlevimi yerine getiremediğim için Shawn'ı çıldırtacak şeyler yapmam Cole'u sinirlendirirdi.

Geçmişteki kavgalarımızdan birini hatırlayınca boğazıma yapışan yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, sözler hala kalbimin derinliklerine gömülü. Ne zaman yeni bir ajanda alsam çok sinirlenir, ikimizin de buna sadık kalmayacağımı bildiğimizi mırıldanırdı ya da aşırı uyarıldığında ve dışarı çıkmadan önce on kez kıyafet değiştirmem gerektiğinde, o zaman zaman yönetimimle ilgili bir pislik olurdu.

Yanağımı küvetin kenarına dayayıp kendime Shawn'ın duyarsız, bencil bir pislik olduğunu hatırlatıyorum. Nörodejeneratif beynimi terapi ve ilaçlarla kontrol altına alabilirim ama lanet bir pislik olmayı düzeltecek hiçbir şey yok.

Cole bana mesaj attığında şaşırdım. Numaramın hâlâ onda olduğunu düşünmemiştim. Rehberimden sildiğimden değil. Okurken nefesimi tuttum.

Cole: Eşleşmedim. Merak etme, kimseye söylemem. İyi şanslar.

Eve: Teşekkürler. Sana da. Heston kazandı mı? Son skoru kontrol etmedim.

Cole: Evet. Müthişler. Takım otobüsü şu an dönüş yolunda. Ben de onlarla gidiyorum. **Eve:** Bir şey görmediler, değil mi? Bilirsin işte. Hakkında konuşmadığımız şey. Hayır, biz temiziz.

Eve: Güzel. İyiler ama bu bilgi konusunda onlara güvenmem mümkün değil.

Babanla öğle yemeği için piste uğramazsan Şükran Günü'nde görüşürüz. İyi geceler.

Eve: İyi geceler.

İç çekerek, su burnuma gelene kadar dibe batıyorum. Keşke Benson'ın en iyi arkadaşı ya da babamın yardımcı koçu olmasaydı. Bu uygulamada eşleşen iki rastgele insan olabilseydik. Belki o zaman flört edebilirdik ve bu flört bizi bir randevuya götürürdü. Ve bu buluşma Cole Kincaid'in nasıl öpüştüğünü öğrenmeye yol açacaktı. Yumuşak ve alaycı mı, yoksa emredici ve baş döndürücü mü?

Her halükarda, bunu isterdim.

Baloncuklar azalana ve banyo soğuyana kadar *ne olacağını* merak ediyorum.

YEDİ

EVE

ŞÜKRAN GÜNÜ'nde Heston Gölü'nün dört bir yanındaki insanlar aileleriyle vakit geçirmek için bir araya geliyor. Şömineleri sonbahar havasına sıcacık bir duman katıyor.

Ve ben Shawn'ın apartmanının dışında soğukta durmuş, kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturmuş, sinirle ayağımı yere vuruyorum.

Oraya gidip beni terk ettiğinde diğer eşyalarımı birlikte paketlemeyi unuttuğu nakış kutusunu almam gerekiyor.

"Sadece yap," diye mırıldanıyorum.

Kendimi bunun bir girip çıkma olayı olacağına dair söz vererek cesaretlendiriyor, konuşmanın nasıl geçeceğini hayal ettiğimi gözden geçiriyorum. Alnımı ovuşturarak kendimi bu durumu atlatmaya hazırlıyorum.

İki hafta önce aramızdaki ilişkiyi bitirdiğinden beri ona karşı incinmişlikten öfkeye geçtim. Ayrıldığımız için kızgın değilim, her ne kadar bunu yapma şekli berbat olsa da. Daha derin acı, benim çok fazla olduğum ve kolayca bir kenara atılabileceğim yönündeki kaygıyı beslemesinden kaynaklanıyor.

Benim terapötik tepkim, ayrılığı her düşündüğümde ona orta parmak emoji göndermek oldu. En olgun tepkim değil, ama arkasındayım. Mesajlar gelmeyi bıraktı, bu yüzden numaramı engellediğini varsayıyorum.

Bu yüzden son eşyalarımı mesajla geri vermesini istemek yerine şahsen buradayım.

Birkaç derin nefesle kendimi toparlayıp mırıldanıyorum: "Kötü gün yok kızım. Onu bir bandaj gibi yırt. Ya da kendi kendini cılalayan bir şerit gibi." Kızların bunu denemenin harika bir fikir olduğuna karar verdikleri ilk seferden asla unutamayacağım hayali acıyla ürperiyorum.

Omuzlarımı geriye atıp başımı yukarı kaldırarak içeri giriyorum. Tutkal tabancamı çalmaya çalışan komşusu asansörden çıkmak üzere. En tatlı gülümsememi takınıyorum ve ona mutlu tatiller diliyorum.

Shawn'ın katına giderken söyleyeceklerimin provasını yapıyorum. Koridor değişmemiştii ama yine de yürüdüğümde kendimi çok tuhaf hissediyordum. Artık buraya ait değilim.

Kapıyı çaldığımda cevap yok. Bir dakika bekledim, sonra tekrar denedim. Sonunda kapı açıldı.

Shawn değil. Kadına göz kırpyorum. Çok güzel ve derli toplu. Saçları çene hizasında, koyu renk ve şık elbisesi ince bedenini sarıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Uh..." Daireyi bir şekilde yanlış anlamış olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne direniyorum. "Shawn burada mı?"

Yüzünde, hayal ettiğimi umduğum bir pişmanlık ifadesiyle birlikte bir tanıma ifadesi beliriyor. "O burada değil. Turtamızı almak için dışarı çıktı. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ağzımı açıp kapatıyorum. "Buraya sadece bıraktığım bir şeyi almaya geldim. Bir kutu nakış ipliği." Bir süre düşündükten sonra kapıyı benim için açık tutuyor. Tereddüt ediyorum.

Beni içeri davet etti. "Görmedim ama nerede olabileceğine dair bir fikrim var. Ben bakarken içeri gel."

Kapıdan içeri adımımı attığımda göğsüme garip, gergin bir his yerleşiyor. Burası farklı kokuyor. Parfüm gibi -asla kullanmayacağım bir parfüm. Girişteki sehpanın üzerinde bana ait olmayan bir mum yanıyor ve diğer kadınsı dokunuşlarla birlikte, onun evini bildiğim bekâr evinden farklılıkları kataloglarken göze çarpıyor.

Masa iki kişilik samimi bir tatil yemeği için hazırlandı ve fırında ağız sulandıran bir şeyler kızarıyor. İçgüdülerimin bana söylediklerine inanmak istemiyorum. Dairenin içine girdikçe birbiri ardına yığılan işaretleri görmezden gelmek zor.

"Burada bekle. Sadece bir dakika sürecek" diyor.

O gittiğinde, koridordaki dolaba göz attım. Birkaç çift ayakkabısı, paltolarıyla birlikte onunkilerin yanında duruyor. Mutfaktaki duvara yapıştırılmış, daha önce sahip olmadığı bir takvim var ve el yazısı onunkinden çok daha düzgün.

Bu kadın Shawn'la yaşıyor. Sadece iki hafta oldu. Başka birine bu kadar çabuk aşık olup, ondan yanına taşınmasını istemesine imkan yok.

Bu da beni aldattığı anlamına geliyor. Dudaklarımı büzüyorum, girdap gibi dönen duygularımın yok olmasını istiyorum.

Kulaklarıma kan hücum ediyor. Burası sıcak mı? Çok havasız geliyor.

Başka biriyle aldatırken beni ne kadar oyaladı? Bu yüzden mi benimle ilişkisini kesti? Öyle mi?

bunların bir önemi var mı? Var mıydı?

Gözlerim kapanıyor. Bu sadece biraz yardımcı oluyor. Her şeyi aynı anda hissetmemeye çalışıyorum, aramızdaki ilişkinin hiçbir zaman ciddi olmadığını mantıklı kılmaya çalışıyorum. Tanıdık olduğu için çok uzun süren bir üniversite kaçamağıydı.

Yine de. O pislik başka biriyle tanıştıysa beni aldatmak zorunda değildi. Beni terk etmek için mesaj attığı için korkak olduğumu düşünmüştüm.

Acı bir kahkaha atıyorum.

Her şey yerine otururken ağzımı kapatıyorum. Son zamanlarda beni misafir edemeyeceğine dair uyduruk bahaneler. Hiçbir şey yokmuş gibi davrandım.

Bakışlarım yatak odasına giden koridora kaydı. Beni tanıdı. Shawn'la çıktığımı biliyor olmalı. Ama arkamdan neler çevirdiğinin farkında mıydı? Bunu ikimize de yaptı mı?

Yüzündeki suçluluk ifadesi çok açık. Bir kızın kızı olmamak hakkında konuş. Bunu başka birine asla yapamazdım.

Bu kadarı da fazla. Kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi atarken şakaklarımı ovuşturuyorum. Bu kızla yüzleşmek ya da Shawn'ı beklemekle ilgilenmiyorum. İkisinin de açıklamalarını ya da özürlerini duymak istemiyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. *Şimdi*.

"Üzgünüm, gitmek zorundayım. Acil hindi durumu." Kapıdan çıkmadan önce cevap vermesini beklemeden yalanı söylüyorum.

Asansörde, o kadar heyecanlandığımı fark ettim ki, sonunda lanet olası nakış kutumu unuttum. Kızgınlık beni çekiştiriyor, sanki onunla titreşiyormuşum gibi hissedene kadar tenimde sıcıyor. Beni boğan duygularımdan biraz olsun kurtulmak için nefes almaya zorluyorum.

Bunun için tekrar geri dönmeyeceğim. Yeniden satın almam gerekecek.

Yolculuk bir bulanıklık içinde geçti. Koşmaya başlamadan, bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde binadan çıkıyorum.

Kırmızı çizmelerimi seviyorum. Kendime güvenen bir patron sürtük gibi hissettiriyorlar. Onlarla koşmak mı? Kötü bir fikir. Şansım varsa, kalın topukları bir yere takılır ve bileğimi kırarım. Şükran Gün'ü acil serviste geçirmeyeceğim ya da kimseye kendimi nasıl incittiğimi açıklamayacağım.

Şehirde yürüdükçe yeniden nefes almak daha kolay oluyor.

Özellikle gevrek görünen bir yaprağın üzerine basıp eski sevgilimin yüzüymüş gibi davranıyorum. Bu biraz tatmin edici ve bana bir çıkış yolu sağlıyor. "Siktir et onu," diye mırıldanıyorum.

Shawn zamanımın bir saniyesini ya da aklımın bir santimini bile hak etmiyor. Onunla işim bitti. Ve günümü mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Onunla ilgili bu saçmalıkları zihnimin bir köşesine itiyorum ve şehrin merkezinden geçen ağaçlı ve lambalı yoldan aşağı dönüyorum. Tarihi lambalar mevsimlik afişler ve geceleri aydınlatan kar tanesi ışıklı süslemelerle süslenmiş.

Eski püskü karavanın satılık olduğu köşeye geldiğimde olduğum yerde duruyorum.

Daha iyi günler görmüş. Dış cephe kaplaması uyumsuz ve paslanma nedeniyle bazı noktalarda eksik. Bir kez daha, işim için bir makyajla ne kadar harika olacağımı hayal ediyorum.

Bu şeyi satın almak düşüncesizce olurdu. Bu fikrin bir yere varıp varmayacağını bile bilmiyorum çünkü mükemmeliyetçilik beni yavaşlatmaya meyilli.

Dürtüsellik hem bir lütuf hem de bir lanet gibi geliyor çünkü beynim iki zaman çizelgesinde çalışıyor: *şu an ve şu an değil*.

Bir şey yapmak için güçlü dürtülerim olduğunda, kendimi tatmin etmek için o anda ve orada olmalı. Öte yandan, ilgimi kaybettüğimde ya da bunaldığımda, aklımın bir köşesinde daha sonraya kadar beklemek kalıyor.

Zihnim bana hemen şimdi, hemen şimdi, hemen şimdi diye bağıyor.

Boş versene. Bahşişlerden biriktirdiğim makul bir miktar var ve arkadaşlarımdan, ailemden ve şehrin dört bir yanındaki insanlardan, yaptığım eserlerin satılacak kadar iyi olduğunu sayısız kez duydum. Sonra bir fikre kapılıp bir işe girişmek istediğimde hepsi dönüp beni uyarıyor.

Bu, hayatımda bir sonraki adımı atma şansım olabilir. Heston U'dan mezun olduğumdan beri bocalıyorum. Sonsuza kadar bir barmen olarak mı kalacağım, yoksa hayallerimin peşinden gidecek cesarete sahip olacak mıyım?

Hiçbir şeyin beni geride tutmasını istemiyorum.

Kendime korkacak zaman tanımadan, satış tabelasındaki numaraya mesaj atıyorum. Sahibi hevesle cevap veriyor, birinin elinden almasına her şeyden çok seviniyor. Satışı yapmak için gelecek hafta bara gelmeyi kabul ediyor ve ne zaman istersem alabileceğimi söylüyor.

Baş döndürücü bir çılgılık kopuyor. Küçük bir mutluluk dansı yapıyorum, yanımdan geçen bir araba korna çaldığında gülüyorum. Bay Boucher'ı ve hokey takımında oynayan oğlu Theo'yu tanıyarak el sallıyorum. Kızı Lainey muhtemelen arka tarafta burnunu kitaba gömmüştür.

"Merhaba! Şükran Gününüz kutlu olsun!" Bağıryorum.

Kornaya birkaç kez daha basıp yollarına devam ettiler. Eve dönerken kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Shawn'ın beni aldatması konusunda yapabileceğim bir şey yok. Biz bittik. Sadece hayatıma devam etmek ve artık onu düşünmemek istiyorum.

Siktir et onu. Umarım ona hiçbir tatmin getirmeyen son derece vasat bir hayatı olur.

Peki ya ben? Hiç kötü gün geçirmemeye çalışacağım.

Eve geldiğimde neredeyse öğlen olmuştu. En fazla bir saattir yoktum ama annem evi değiştirmiş.

Merdiven tırabzanının etrafını saran köknar çelenk, donmuş sahte yapraklar ve bir dizi ışıkla süslenmiş. Oturma odasındaki şömine rafını süsleyen çam kozalağından hayvanların yerini konik mumlar ve şebboy ağacı koleksiyonu aldı.

Bu hafta sonuna kadar olacaklarla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Tatil dekorunu barındıran sayısız kutudan sadece bazıları çıkarıldı. Kış mevsimini ve en çok da Noel'i sever. Genellikle süsleri 1 Kasım'da asılırst, evin her odasını Ocak ayına kadar inmeyen mevsimsel bir dokunuşla süsler.

Annem tatilleri o kadar çok seviyor ki, Noel bebeği olarak beni dünyaya getirmiş. Noel'de doğmak kaderimde varmış. Havva, ama ben 31 Aralık'a kadar gelmedimst. Her iki durumda da, bu yüzden bana Havva adını vermişler. Babam en başından beri annemin planları konusunda inatçı olduğum için ikimizle de dalga geçiyor.

Neşeli enstrümantal şarkılar evin her yerinde usulca çalıyor, ben mutfaka yaklaştıkça daha da yükseliyor.

"Meşgulmüşsün."

Hindiyi kontrol ederken birden ortaya çıktı. "İşte buradasın!"

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Babamın paltosunu silkerek çıkardım ve kış boyunca sakladığı kancaya astım.

"Yemekler pişiyor. Bu sabah patates püresi yaptığın için teşekkürler." Onu ön odaya kadar takip etmemi işaret etti. "Bakın kapınız için ne aldım."

Kutuları karıştırdıktan sonra bana bir çelenk sundu. Her yıl koyduğu kocaman çelenkten daha küçük, etrafına altın rengi bir kurdele sarılmış ve altından büyük bir fiyonkla bağlanmış.

Çam dallarını kabartıyor, neşeyi sırtıyor. "Çok şirin değil mi? Her zaman saçına kurdele bağladığın için bana seni hatırlattı. Üçlü bir paket halinde geldiler ve onları almam gerekiyordu. Kardeşin ve Jess'i de birer tane ile eve gönderiyorum."

Zayıf bir şekilde kontrol altına alınmış eğlenceme, ben bir yorum yapmadan önce atlıyor. "Başlama yine. Sen benim kar meleğimsin bebeğim. Nasıl olduğumu bilirsin."

"Biliyorum ve bunun için seni seviyorum."

"Güzel. Bunu da banyonuz için alın. Bizimkilerin hepsine bir set koydum."

Bana birkaç dekoratif el havlusu ve ağaç şeklinde kesilmiş gümüş bir adak içinde pille çalışan bir çay lambası uzatıyor.

"Anne," diyorum bıkkınlıkla. "Orada sadece ben varım."

"Atmosfer katıyor!"

"Tamam, sen kazandın."

Yanağımdan öpüyor. "Shawn tatlı için uğrayacak mı? Akşam yemeğinde Cole'u ağırlayacağımız için babama bodrumdan fazladan katlanır sandalyeleri getirmesini söyleyeceğim."

Alay ediyorum. "Hayır. Onunla işim bitti. Geri kalanımız için biraz daha tatlı." İşte. Artık ailemdeki son kişi de biliyor ve onu geride bırakabilirim.

Kaşları havaya kalksa da hemen toparlanıyor. "Benim güzel kızım dünyayı ve senin o kocaman cömert kalbine değer veren birini hak ediyor."

Ona sarıldım. O da beni sıkıca kavradı.

"Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum, kar meleğim. Sen hala benim en güzel hediyeysin."

Memnun bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Bir dakika içinde döneceğim. Çelengi asacağım."

Yan kapıdan garaj yoluna çıktığımda hava fırtınalı. Rüzgâr yaprakları yere döküyor.

Kış yaklaşırken çoğu ağaçtan neredeyse yok oldular.

Uzun hırkamı üzerime sarıyorum ve aceleyle garajın üstündeki dairemin merdivenlerini çıkıyorum. Kollarımdaki bohçayı bırakmak için içeri girdiğimde, annemin bana verdiği kancayı kullanarak çelengi ön kapıma takıyorum. Geçen yaz kişilik katması için boyadığım pembe renkle harika görünüyor.

İçeri döndüğümde Cole oradaydı. Az önce astığım çelenkle eşleşen bir çelengi var.

Gülümsemek için dudağımı ısırıyorum. "Seni de mi aldı?"

Kıkırdarak kaldırıyor. "Evet. Bana bunu verdi ve 'süslenmek' için başka bir şey ödünç almak istersem -" Korkunç derecede iyi bir kadın taklidi yapıyor. "-benim evim, hoş geldim. Kasım ayına kadar beklemesine şaşırdım."

"Bunu ben yaptım. Onu bu hafta sonuna kadar beklemeye ikna ettim, böylece eskiden çocukken yaptığımız gibi bir aile olarak hep birlikte süsleme yapabiliydik."

Gülümsemesi çarpık. "Şeker toplamaya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun, geri döndüğümüzde Cadılar Bayramı süslerinin yarısını indirmiş ve ışıklı hasır ren geyiklerini koyuyordu?"

Gülüyorum. "Aman Tanrım, evet."

Bakışlarında sıcaklık parlıyor ve yanağında çekici bir gamze beliriyor. "Mantar perisi gibi giyinmişsin."

"Evet," diye kekeleyorum şaşkınlıkla. "Kostümü kendim yaptım. Bunu hatırlıyor musun?"

"Bunu her zaman hatırlayacağım."

Kelebekler içimde dans ediyor. Bakışları, taba rengi süet bir kurdeleyle arkadan bağlanmış yarım örgülü saçlarımdan imzalı botlarıma kadar geziniyor.

"Bu arada çok hoş görünüyorsun."

Elimi hırkanın altına kot pantolonla eşleştirdiğim v yakanın üzerinde gezdiriyorum. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

Düzensiz saçları şekillendirilmiş. Üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve mavi ekose gömleğinin yakası dışarıda kalan bir kazak var.

"Eve," diye huysuzca araya giriyor babam, ben yardımcı koçu bu akşamki menümüzün ana yemeğiymiş gibi süzmemeye çalışıp başaramazken. "Birazdan yemek yiyeceğiz. Annemin masayı hazırlamak için herkesin yardımına ihtiyacı var."

Gözlerimi kaçırıyorum ve o sözünü bitirmeden mutfığa kaçıyorum. "Evet."

Anladım." "Yardım edeceğim." Cole beni takip ediyor.

Odadan çıkmadan önce babamın şifreli mırıltılarından birini duyduğuma yemin edebilirim. Umarım Cole'a olan aşkım yüzümden okunmuyordur.

"Bir tabak seç ve dışarı çıkar," diye yönlendiriyor annem, bir yandan da et suyunu denetliyor.

Aynı şeye uzanıyoruz. Cole boğazını temizliyor ve önce benim başlamam için çenesiyle başını sallıyor. "Kuşu oymak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Babam içten bir kahkaha atarak onu omzundan alkışlar. "Bu benim işim. Sırada o mu var?" "Hayır efendim,"

diye çok hızlı cevap veriyor.

"Sakin ol. O kadar yaşlı değilim ama o kadar genç de değilim. Eninde sonunda emekli olacağım."

Yemek masasına bir kase patates götürüyorum. Cole kızarmış sebzelerle peşimden geliyor.

"Bunu nereye koyayım?"

"Yer bulduğunuz her yerde," diye cevap veriyorum.

Masa, yer takımları ve bir sonbahar orta süsü ile tamamen süslenmiş. Açık bir alan görüyorum. Aynı anda oraya doğru hareket ediyoruz.

Tabaklarımızı yan yana koyduğumuzda ellerimiz birbirine değiyor. Bu kısa dokunuş içimde heyecan verici bir sarsıntı yaratıyor. Küçük bir nefesle irkiliyorum ve aramıza mesafe koyuyorum.

O kadar hızlı hareket ediyorum ki sandalyelerden birinin kalçasını kontrol ediyorum. Hafif bir acıdan dolayı homurtumu bastırarak donuk ağrıyı ovuyorum. O kadar da kötü değil. Bir dakika içinde geçecek.

"İyi misin?" Elleri havada asılı duruyor, sanki bana uzanacaktı gibi, sonra ellerini bırakıyor.

"Ne? Evet, iyiyim. Yemek için heyecanlıyım."

Başını eğiyor ve göz ucuyla beni inceliyor. "Eğer endişeleniyorsan, hiçbir şey söylemeyeceğim."

Nefesim tekrar kesildi. Onu masadan uzaklaştırıyorum. Şikayet etmeden gidiyor, ben onu duvara yaslanana kadar geriye doğru sürerken beni izliyor. Karnı avuçlarımda altında sertleşiyor. Ellerimi ondan çekmeden önce bir saniyeliğine tadını çıkarıyorum.

Mutfığın kapısına bakıyorum, sonra Cole'a dönüyorum. Düşündüğüm tüm o keşkeler geri geliyor.

"Bu konuda konuşmayacağımıza söz verdiğimizizi sanıyordum?" Fısıldıyorum. "Hani şu adı konmaması gereken ama kesinlikle gerçekleşmemiş olan şey."

Yeşil gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve kalbimin daha sert atmasına neden oluyor. "Doğru. Özür dilerim."

Birbirimize bakıyoruz. İnanılmaz kokuyor. Baharatlı, odunsu tıraş losyonu başımı iyi anlamda döndürüyor. Ellerimi tekrar ona koymamak için parmaklarımı birbirine sürterken o beni inceliyor, sanki dünyadaki tek iki insan bizmişiz gibi sessiz ve tereddütsüz.

Benson, Jess'le birlikte geldiğinde aramızdaki an bozuldu. Ne kadar yakın durduğumuzu fark ediyorum. İkimiz de bakışlarımızı birbirimizden ayırdık. Kardeşimi ve karısını karşılamaya gitti.

Bir süre merhabalaştıktan sonra, çocuklar konuşurken Jess bana doğru yaklaşıyor. Ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve o da kollarıma girip sarılmama karşılık veriyor. Onun rahat doğasını seviyorum. Üniversitede Benson'la tanışıp ailenin bir parçası olduğundan beri benim kaosum için mükemmel bir denge unsuru oldu.

"Selam kızım," diyorum. "Savaş ortağımı özledim."

Düz siyah saçlarını omzunun üzerinden geçiriyor. "Biliyorum, özür dilerim. Bu yeni distribütör evrakları imzalamak için ikimizden birinin uçup gitmesinde ısrar etti."

"Bu harika. Yakında her yerde siz olacaksınız."

Sırıtarak parmaklarını birleştiriyor. Kolumu onunla birleştiriyorum ve köşedeki bar arabasından şarap almak için birlikte yürüyoruz.

"İş hayatında kış tekmelemekten bahsetmişken, bunu ilk sana söylemem gerektiğini hissediyorum."

Yüz ifadesi ilgiyle değişiyor. "Nedir o? Bekle, bunu yapacak mısın?" Başımı

sallayarak dudağımı ısırıyorum. "Sanırım öyle."

Heston'dan mezun olduğumdan beri birkaç yanlış başlangıç yaptım. Yarattığım şeyleri satmak için bir yaşam tarzı markası fikrimi ilk anlattığım kişilerden biriydi ve başlangıç için önerilerde bulunarak bana yardımcı oldu.

"Şimdiye kadar tasarladığım şeylerle onu çalışır hale getirmek istiyorum," diyorum. "Ve... Bir karavan aldım. Bunun attan önce gelen bir araba olduğunu biliyorum, ama size söylüyorum, pop-up yapmak için harika bir fırsat. Gerçi önce üzerinde çalışılması gerekiyor, o da ileride."

"Aman Tanrım, kızım, bu inanılmaz." Şarap kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

İçgüdüsel savunma sertliğimden kurtuluyorum, anladığına seviniyorum. "Teşekkür ederim. Gerginim ama gerçekten heyecanlıyım." "Hâlâ bana bahsettiğin ismi ve markayı mı kullanıyorsun?"

Küpelerime dokunuyorum, yarı saydam reçineden yapılmış üç akçaağaç yaprağı sallanıyor. "Evet, Sweet Luxe, kadınları gülümseten şeylerle lüks yaşamak için."

"Buna bayıldım," diyor Jess. "Bu iş sende. Yardıma ihtiyacın olursa bana ulaş."

"Tamam. Teşekkürler."

Beni bir motivasyon dalgası sarıyor. Genellikle yıl sonunda hayatım darmadağın oluyormuş gibi hissedirim, ama belki de butik online işimi başlatma dürtüsüyle bunu tersine çeviriyorum.

Babam hindi tabağını taşıırken hepimize "Tamam, hadi yiyelim" diye sesleniyor. "Biri ekmekleri aldı mı?" Annem masaya doğru giderken soruyor.

"Ben alırım."

Mutfağa gidiyorum ve tezgahın üzerinde taze pişmiş ekmek sepetini buluyorum. Geri dönerken adımlarım titriyor. Annem ve babam masanın iki başında oturuyor. Jess ve Benson bir kenarda birlikte oturuyorlar.

Cole da diğer tarafta, benim açık sandalyemin yanında. Alırken bana sadece bana yönelik kaçamak bir bakış fırlatıyor. Onun aklında da aynı şey mi var?

Farkındalık yanımda vızıldıyor. Ailemle akşam yemeği boyunca herhangi bir anda aramızda tam olarak ne kadar mesafe olduğunun bilincindeyim.

Daha önce yüzlerce kez bizimle aynı yemeği paylaştı. Onun yanında oturdum. Yine de bu bir işkence.

Ailemin önünde Cole ile gizlice eşleşmiyormuşum gibi davranmak beni bu eski aşkın yeniden uyanmasından daha fazla test edebilir.

Winter

QUARTER-LIFE CRISIS

Q DOES IT COUNT AS A MIDLIFE CRISIS IF YOU'RE ONLY 25?

SEKİZ

COLE

Aralık

Ertesi hafta ilk ders için Heston Gölü halk pistine geldiğimde, Cameron Reeves'in de erken geldiğini görmekten memnun oluyorum. Girişin dışındaki kütük bankların yanında telefonuyla uğraşıyor.

David'in tavsiyesi üzerine Pazartesi günü antrenmanda bu fırsatı gündeme getirdim. Reeves, gönüllü olarak birkaç saat çalışmak için bana katılmaya en çok ilgi duyan kişiydi. Zorunlu değıller, ancak onlara değeri bir deneyim kazandırmak için toplum hizmeti ve sosyal yardım yapımaları tavsiye ediliyor.

Oyuncularla tanışalı uzun zaman olmadı ama bu çocuğı gerçekten sevdim. Sakin bir havası var, antrenmanlarda onu kaleci olarak denediğimizde kaleye geçerken soğukkanlı davranıyor ve takım arkadaşlarına olan sadakati takdire şayan.

"Hey, koç." Ters beyzbol şapkasını düzeltiyor ve neşeli bir sırıtışla yumruğunu uzatıyor. Ben de sırtarak yumruğına vuruyorum, kendimi koçundan çok ağabeyi gibi hissediyorum. "Sadece sen, ha?"

Parmaklarıyla işaretliyor. "E ağırlık odasına gidiyor çünkü Bouch ona hızını artırmak için kondisyon rutinini anlattı. Keller, Hutch ve Adler'in dersleri var. Kaptan sınavlara çalışmaya hızlı bir başlangıç yapıyor." Tereddüt ediyor, tepkimi ölçüyor. Ya ben geçeceğim ya da onun dürüstlüğü kazanacak. "Ve sanırım Brody akşamdan kalmalığını uyuyarak atlatıyor."

Başımı sallayarak eşlik ediyorum, son söylediğine kıkırdıyorum. "Kulağına doğru geliyor. Merak etme, Lombard'a söylemem. Üniversitenin nasıl bir yer olduğuna yabancı değilim."

Sınırlarımı test etme taraftarıydım ve birden fazla antrenmana sonuçlarını hissederek katıldım.

"Harika."

Cameron'ın omzuna bir el koydum. "Hadi, içeri girelim."

Açık hava pisti gölün üzerine inşa edilmiştir. Kabinlerin ve piknik masalarının etrafındaki çelenkler ve ışıklarla şenlikli görünüyor. Erken gelen birkaç ebeveyn çocuklarıyla birlikte ısıtıcıların yanında oturuyor. Bu alana ve piste açılan yiyecek ve sıcak kakao satan bir kabin var. Paten kiralama hizmeti avlunun diğer tarafındaki kulübede verilmektedir.

Ben atıştırmalık ve kiralama binaları arasındaki ofise girerken o da patenlerini giyiyor. Kolejde öğrenci olması gereken bir kız bana öğrencilerin isimlerinin ve ailelerinin numaralarının olduğu listeyi nerede bulabileceğimi gösteriyor.

Ben bitirdiğimde neredeyse başlama zamanı gelmişti. Ben patenlerimi giyerken başka çocuklar da geliyor ve kiralık kulübeye yerleşiyorlar. "Eve henüz gelmedi." Mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

"Bekleyelim mi?" Cameron soruyor.

"Hadi başlayalım. İlk gün ikimiz arasında sorun olmaz. O buraya geldiğinde, o da katılır."

Tam olarak başlangıç dersleri vermedim ama gençlik kamplarında bazen temel becerileri tazelememiz gerekiyordu. Bu deneyimden yararlanarak önce denge, sonra düşme ve ayağı kalkma üzerinde çalışacağımıza karar verdim.

Çocuklara kendimizi tanıtıyoruz. Grup idare edilemeyecek kadar kalabalık değil. En küçüğü dört, en büyüğü on yaşlarında olan yaklaşık on beş çocuk pistin dışındaki uzun bankta oturuyor.

"Eller havaya, kimler paten kaymayı öğrenmeye hazır?" Ben sorarım.

Küçük eldivenli elleri havaya kalkıyor ve birkaçı yerinde zıplıyor. "Her şeyden önce, pist kuralları."

Patenleriyle ilgili uymaları gereken güvenlik kurallarının kısa bir listesini yapıyorum ve kaba davranmak yok. Ardından, patenlerinin altında buzun nasıl hissettirdiğini öğrenmek için ne yapacağımızı hızlıca açıklıyorum.

"Şimdi buza çıkabilecek miyiz?" Soru sıranın sonundaki küçük bir kızdan geliyor. "Evet. Burada kim trenleri seviyor? Bir tane yapacağız."

Cameron'a işaret ediyorum. Onları teker teker sıraya dizip buzun üzerine çıkarıyoruz. PVC antrenman çubuklarına tutunarak çömelmelerini sağlıyoruz, kaldırıcı için tahtalara bakacak şekilde sıraya girene kadar onları çekiyoruz.

"Onlara nasıl yapıldığını göster Cameron."

"Tamam, beni izle. Sonra sıra sana gelecek."

Bir PVC çubuk ödünç alıyor ve her bir ayağını ileri geri kaydırıyor, ardından dizlerini dikkatlice teker teker kaldırarak

Denge.

Çocuklar kendi başlarına test ettikten sonra Cameron'ın sıranın üzerinde kendi başına aşağı yukarı kaymasına izin veriyorum. Durup başıyla onaylıyor ve zorlanan birkaç çocuğa yardım ediyor, onlara ağırlıklarını bir masayı iter gibi çubuğa vermelerini gösteriyor. Dikkati ve güven kazananları beşlik çakarkenki dostça gülümsemesiyle bu işte iyi olacağını görmek çok kolay.

Çocukların buz üzerinde dengede durmayı öğrenirken yaptıkları egzersizi izliyorum. Zihnim son zamanlarda sıkça yaptığı bir yöne doğru kayıyor.

Şehre döndüğümünden beri geçen birkaç hafta içinde Eve'i her zaman olduğu gibi yasak bölgede tutmak için elimden geleni yaptım. Kalması gereken yerde.

Her zaman bu kadar baştan çıkarıcı mıydı? Kahkahaları ve gülümsemeleri göğsümü komik hissettiriyordu, ama şimdi ne zaman etrafımda olsa sanki odadaki güneş gibi. Ve ben de onun yörüngesinin çekimine karşı koymayı bilmeyen bir gezegenim. Bakabildiğim tek şey o.

Özellikle de o seksi kazak elbiseleri giymeye devam ettiğinde. Kahretsin, onların içinde iyi görünüyor.

Büyürken ellerimi ondan uzak tutmam gerektiğini biliyordum çünkü o benim en iyi arkadaşımın kız kardeşiydi. O zamanlar asla bir olasılık değildi. Babası patronumken, yine de hiçbir şeyi riske atmamalıyım. Eğer bu işi sürdürmek istiyorsam.

Ve istiyorum, gerçekten istiyorum.

Heston U'nun çocuklarına koçluk yapmak benim için hızla doğru hissettiren bir şey haline geldi.

Sürekli yer değiştiriyordum, tek bir yerde kalamıyordum. Tüm bunların nedeni resmi olarak koçluk yapmak için uygun olmadığımı inanmam ve hokey oyunculuğum sona erdikten sonra ne yapacağımı bilmediğim gerçeğiyle yüzleşmek istemememdi. Gelişimleri konusunda takımla birlikte çalışmak ve onları oyunlarının zirvesine taşımada pay sahibi olmak benim için bir onur. Keller ve Blake gibi yetenekli çocukların profesyonelliğe ulaşmasına yardımcı olabileceğimi düşünmek gerçek dışı.

Bu iş şu anda benim için her şey demek. Başka bir yerde koçluk pozisyonu bulmak için bir basamak olarak değil, burada, bu takımda, bu kolejde kalmak için. Bu harika bir fırsat ve bunu berbat edersen aptallık etmiş olurum.

Tabii ki aptal kıcıım hafta sonu Eve'in hâlâ flört uygulamasında olup olmadığını öğrenmek zorunda kaldı.

Şükran Günü'nden önce ilk kez eşleşmemiz daha çok komik bir sürprizdi, daha sonra bu konu hakkında düşündükçe ilgimi çekmeye başladı. Ailesiyle yediğim akşam yemeği boyunca aklımdaydı. Yanımda otururken bir kol mesafesindeydi ve tatlı kokusuyla duyularımı gıcıkliyordu.

Bunun dışında Love Struck'a pek uğramadım. Masaya getirmek için daha fazla beceri ve tatbikat eğitimi araştırmaya ara verdiğimde merakım Eve'in profiline bakmamı sağladı. Bir şekilde tekrar eşleştik. Eşleşmeyi kaldır seçeneğine basarak kendimi teslim ettim. Belki de uygulamayı silmem daha iyi olur.

Sıkıntılı bir çılgık beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Eve, otoparktan donmuş gölü takip eden patika boyunca koşuyor.

Saçları iki kalın örgü halinde ve egzersiz pantolonu kıvrımlı bacaklarına boyanmış gibi görünüyor.

Göğüslerine bakma, göğüslerine bakma, zıplayan göğüslerine bakma, dostum. Çok geç.

Boğazımı temizleyip dikkatimi tekrar gruba yöneltiyorum. "Hey, Cam? Bir dakika devam etmelerini sağla."

"Elbette." Bana rahat bir gülümseme ve küçük bir selam veriyor.

Bir süre oyalanıyorum, çocukları yönlendirmesini izliyorum. Belli ki bundan keyif alıyor. Onda kendimden çok şey görüyorum. Onu getirdiğime memnunum.

Patenle kayarken Eve ile pistin dışında karşılaştım. Buraya gelmek için kendini o kadar zorluyor ki yavaşlamaya vakti yok. Onu kendime doğru çekiyorum, sonra geri çekiliyor, neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim!" İhtiyacım olmayan bir açıklamaya başlamadan önce nefes almak için duraklıyor. "Telefonuma hatırlatıcı koyarken tarihleri karıştırmışım. Burada olmam gerekirken barmenlik vardiyam olduğunu düşünerek işe gittim."

Omuzlarını tutuyorum. Sözüünü kesiyor, parlayan bakışlarla bana bakıyor.

"Bunun için endişelenme. Pek bir şey kaçırmadın. Cameron'la her şeyi kontrol altına aldım. Gel, otur."

Onu bankın üzerine itmek için fazla cesaretlendirmeye gerek yok.

"Doğru düzgün giyinmemiştim, o yüzden üstümü değiştirmek için eve koşmak zorunda kaldım," diye anlatmaya devam ediyor. "Sonra babam hatırlatmak için aradı ama kahretsin, patenlerimi unutmuşum. Tam olarak nerede olduklarını biliyorum. Unutmayayım diye kapımın yanına koymuştum."

"Boyunuz kaç?" Onun telaşlı bakışları karşısında başımı kiralık kulübeye doğru eğiyorum. "Bugün sana bir çift kiralayacağız." "Oh. Haklısın. Ben sekiz numarayım."

Patenleriyle ilgilenmeye gidiyorum, döndüğümde ayaklarının dibinde diz çöküyorum. Patenleri giymesine yardım etmeme engel olmuyor, daha çok etrafa endişeli bakışlar göndermeye odaklanıyor. Ayağını botun içine sokarken parmaklarımı bileğine doluyorum.

"Hey, sorun yok. Buraya kadar gelebildin. Büyütülecek bir şey değil."

Dalgınca başını sallıyor. Avucumu bacağının yan tarafında gezdirerek onu yatıştırıyorum. Sakinleşmeye başlıyor ve onu yıpranmış görmekten duyduğum rahatsızlığın düğümü göğsümde gevşiyor.

"Her şeyi berbat etmek istememişim," diye mırıldanıyor.

Dokunuşum baldırında kalıyor ve ona bakıyorum. "Mükemmel olmak zorunda değilsin. Mükemmel değilim. Kimse değil."

Bu cesaretlendirme onu şaşkına çevirdi. Ona çok kolay gelen destekleyici bir gülümseme sunuyorum. Kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olduğum için rahatladım çünkü başkalarının yanında olmaya alışık değilim.

"Um," diyor Cameron pistten. "Üzgünüm, bu küçük gremlinler temel şeylerden çoktan sıkıldılar."

Etrafta patenle kayarken iki çocuk kollarından sallanıyor. Eve gülüyor, gözleri parlıyor. Bir kez daha dikkatimi çekiyor. Gözlerimi ondan ayırmak çok zor.

"Hadi ama. Vic'in babama kaydardığımızı söylemesini istemiyorum." Elimi tuttu ve beni buza doğru çekti.

"Sıra bende!" İki çocuk bana yapıştı.

"Bunu sona saklasak nasıl olur? Herkes önce Eve'e merhaba desin. O sizin diğer öğretmeniniz."

Güzel yüz hatlarını aydınlatan neşeli bir gülümsemeyle el sallıyor. "Herkes merhaba! Hepiniz çok iyi gidiyorsunuz. Şimdiye kadar iyi vakit geçirdiniz mi?"

Grup alkışlarla patlıyor. Yarisından fazlası dengede durmayı iyi beceriyor, hatta bazıları barı bırakıp kayarak ilerlemeye çalışıyor.

"Sırada, düştüğümüzde nasıl ayağa kalkacağımızı bildiğimizden emin olacağız" diyorum.

Cameron düşmüş gibi yaparak dizlerinin üzerinde kaydığını gösterir. "Olamaz, nasıl kalkacağız?"

Çocuklar kıkırdar. Eve onun yanında diz çöküyor ve Cameron'la birlikte ayağa kalkarak onlara ne yapmaları gerektiğini gösteriyor. "Sırayla yapalım," diyor Eve.

Dersin geri kalanında kendimi çocuklardan çok onu gözlemlerken buluyorum. Buzun üzerinde doğuştan yetenekli.

Bu beni lisedeki hokey antrenmanlarıma götürüyor, biz pisti devralmadan önce artistik patinaj rutinlerini bitirirdi. Ben hala oradayken bunu sadece bir süreliğine yapmıştı ama onun kendini kaybetmesini izlemek hoşuma gidiyordu.

Söz verdiğimiz gibi, çocuklara düştüklerinde nasıl ayağa kalkacaklarını öğretmeyi bitirdiğimizde, dersi üçümüzün birkaç çocuğu taşıyarak döngü halinde kaymamızla bitiriyoruz.

Süre dolduğunda, öğrencileri buzdan çıkarıp ailelerinin onları almasını ve ayakkabılarını giymelerine yardım etmelerini bekliyoruz.

Hepsini hallettikten sonra Cameron, "Ben kampüse dönüyorum," dedi. "İyi iş çıkardın Reeves. Geldiğin için teşekkürler," diyorum.

"Başka bir derse girmeye hazırım."

"Gönüllü olman için seni tekrar ayarlayacağız."

Eve şapkasını çıkarırken dağınık kahverengi saçlarını hışırdatıyor. "Bu hafta sonu Elmwood'a karşı sizin için tezahürat yapıyor olacağım.

Cumartesi gecesi The Landmark'ta kanatlar benden, eğer iç saha maçını kapalı gişe kazanırsanız." Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi? Bahse girerim."

"Onları benden daha iyi motive ediyorsun," diye mırıldanıyorum o

gittikten sonra. "Çok kolay. Herkes yemeği sever."

Ayrılırken daha fazla çocuğa el sallıyoruz. Onların çıkmasını beklerken ikimize de sıcak kakao getiriyorum. Kağıt bardağı ellerinin arasında tutuyor, dingin bir ifadeyle buharı içine çekiyor.

Öğleden sonra, kış güneşi gölün diğer tarafındaki çam ağaçlarının arkasından alçalarak her şeyi yumuşak bir ışıkla yıkıyor. Onu arkadan aydınlatan dikkat dağıtıcı bir parıltıya büründürüyor ve ona bakmamakta zorlanıyorum.

"Sıcak kakao gibisi yok, değil mi?" Eve yudumun ortasında donup kalıyor ve fincanını yere bırakıyor. "Ohh, bu bana bir fikir verdi. Rahat geceler ve..."

Başını telefonuna eğerek konuşmasını sürdürüyor. Meraklı bakışlarımı hissedince telefonu göğsüne yaslıyor. "Oh, bana aldırmayın. Yüksek sesle düşünüyorum."

İçkimi yudumlarırken sırtıtıyorum. "Bunu sanki seni tanımayan bir yabancıymışım gibi söylüyorsun." Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Yapmak istediğim bir tasarım için not alıyordum." "Bir tasarım mı?"

"Bir çıkartma. Belki emaye bir rozet, göreceğiz. Henüz bunlardan hiçbirini yapmadım." Düşünceli bir şekilde ağzını yana doğru büzüyor. "Belki bir anahtarlık daha kolay olur."

"Bütün bunlar ne için?"

Gerçekten ilgilendiğimi anlayınca gözlerini kırıştırdı. Ona tüm dikkatimi veriyorum.

"Kendi çıkartmalarım ve küpelerim gibi şeyler yaptığımı biliyor musunuz? Bunları internet üzerinden satmak için bir iş kuruyorum. Yıllardır yaptığım pek çok şey var ama bunu yapmaya karar verdiğimden beri fikirler deli gibi akıyor."

Onu durdurmadığımda, benimle daha çok şey paylaşıyor. Kendine güveni artıyor, heyecanlanıyor ve anlatırken elleriyle çılginca hareketler yapıyor. Yapmak istediği şey için yanıp tutuşması ve tutkulu olması beni büyülüyor.

"Ve gülme."

Dilimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Hayal bile edemezdim." Parmağını göğsüme vuruyor. "Ciddiyim."

Ağzımın kenarları seğiriyor. "Ben ciddiym. Devam et. Ne söyleyecektin?"

Başını eğip örgülerinden birinin ucuyla oynuyor. "Kulağa çılginca geleceğini biliyorum ama bu karavanı alıyorum. Bu

Kullanılmış, gerçekten kullanılmış. Paslanmış dış cephe kaplamasını nasıl onaracağımı bile bilmiyorum. Sanırım bunu çözmek gerekecek."

Tereddüt onu devam etmekten alıkoyuyor. Saçlarını mıncıklıyor, az önceki hareketliliğinden sonra utangaç görünüyor. "Sorun nedir?"

Kaldırdığında bakışları titriyor. "Bunu yapmamam gerektiğini söylemeni bekliyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu neden yapayım ki? Bence kulağa hoş geliyor."

Gözleri genişliyor, merak dolu. Bana böyle baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Öyle mi?"

"Evet. Tamir etmene yardım edeceğim." Bir kolumu ona dolayarak güven verici bir şekilde sarıldım. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

Pop-up'lar ve satıcı pazarları hakkında bir açıklama yapmaya başladığında, ardından karavanın içinde ödünç alınabilecek aşk kitaplarından oluşan küçük bir kütüphane ile bir kitap arabası inşa etme planlarından bahsederken neşesi geri döndü. Birkaç dakika durmadan konuştuktan sonra utangaç bir şekilde sözünü kesiyor.

"Özür dilerim, hep kendimi kaptırıyorum. Bir kere başladığımda ne zaman duracağımı bilemiyorum."

Bir kıkırdama duyuyorum ve onun coşkulu enerjisinin bir kısmının bana taştığını hissediyorum. Kendime, yaklaştığımda nefesindeki kesikliği hayal ettiğimi söylüyorum.

"Yapabilirsin." Üzerindeki dinozor şeklindeki gerçekçi tavuk nugget küpelerine dokunuyorum. Çocuklar onlardan çok hoşlandı. "Her şeyi yapabilirsin."

Yanaklarındaki pembe kızarıklık koyulaşıyor ve güzel kehribar gözleri büyüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Büyüdüğümüzden beri seni tanıdığım onca yıl boyunca, aklına bir şey koyduğunda neler yapabileceğini gördüm."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Senin yanımdayım," diye söz veriyorum. "Öyle olmasaydım senin arkadaşın olmazdım." Işıldadığında içime yayılan sıcaklığı görmezden geliyorum.

Çok geçmeden, son çocuğun ailesini bekliyoruz. Eve nefesinin altında küfrediyor. İlgisiz, telefonumda bir oyun oynamaya dalmış, burada onu eğlendirecek başka çocuklar yok.

"Her şey yolunda mı?"

"Önemli bir şey değil." Kaşlarını çatıyor ve telefonuna bir mesaj yazıyor. "Pek öyle görünmüyor. Söyle bana. Yardım edebileceksem, edeceğimi biliyorsun."

Telefonuna gelen yanıtla omuzları çöküyor. "Bundan sonra karavanı alacağım. Benny de benimle gelecekti ama gitmekten vazgeçti. Babama kamyonetini ödünç alıp alamayacağımı sordum ama alamazmış çünkü izlemek isteyebileceği potansiyel bir oyuncuyu görmeye gitmiş."

"Sorun değil. Yapacak bir işim yok. Onu almaya seninle geleceğim." "Gerçekten mi?" Rahatladığı her halinden belliydi.

"Tabii ki."

"Tanrım, sen bir cankurtaransın."

Yüzündeki sevimli gülümsemeyi geri getiren kişi olmak iyi hissettiriyor. Kolumu omzuna çarpıyorum.

Son çocuğu da aldıktan sonra onu arabama kadar götürüyorum ve şehrin ortasına kadar tarif ettiği yolu takip ediyorum. Yolda radyomu kurcalıyor ve sıcaklığı üzerimize üflüyor, yüzünün her yerinde mutluluk yazılı parmaklarını kendi parmaklarının üzerinde tutarken havalandırmalarını ayarlamam gerekip gerekmediğini iki kez soruyor. *Sevimli*, diye düşünüyorum bakışlarımı ayırmadan önce. Onun arabamda olmasından ne kadar hoşlandığını düşünmeyi bırakmalıyım.

Karavanı satan adam ben yanaştığımda dışarıda bekliyor. Orta yaşlı bir adam, bira göbeği kışlık paltosunu zorluyor. Eve bana adamın barın müdavimlerinden olduğunu ve istediği fiyatın altında iyi bir teklif verdiğini söyledi.

Bronco'dan atladi. "Hey, Koca Al!"

"Hey, Bayan Eve. Bu eski şeyi elimden aldığınız için tekrar teşekkürler." Ben onun yanına gelirken küçük karavanı okşuyor. Aramıza bakarak ona göz kırpmıyor. "Hadi şunu erkek arkadaşının arabasına bağlayalım."

"Oh, o değil-biz değiliz-" diye çırpınıyor, bana doğru okunamayan bir bakış fırlatıyor.

Kolumu omuzlarına doluyorum ve kulağına alaycı bir şekilde mırıldanıyorum. "Hadi *tatlım*."

"Cole," diye tıslıyor.

Kıkırdıyorum, bana vurduğunda uzaklaşıyorum, sonra ona bir öpücük vermek için geri dönüyorum. Ağzı bir anda açılıyor ve bana öyle bir bakış atıyor ki, bu işe bulaştığım için benden intikam alacağını söylüyor.

Eğlencemi bastırmak için bir elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Etrafta sallanmamı ister misin?" "Evet, buraya kadar," diyor Koca Al.

Karavanı takmak fazla zaman almıyor. Eve ile yer değiştiriyorum ve ben Koca Al'ın karavanı kaldırımdan indirmesine yardım ederken onun Bronco'yu yavaşça sürmesini sağlıyorum. İş bittiğinde ona sarılıyor.

O arabaya binerken elini sıkmak için geride duruyorum.

"Teşekkürler." "Ona iyi davran," diyor.

Yüzüm gevşedi. "Ne?"

Yumruğunu karavana vuruyor. "Bu yaşlı kız. Ölmeden önce bana ve karıma karşı çok iyiydi. Catskills'e gitmeyi severdik."

"Yapacağız," diyorum.

Biz dediğimi ancak uzaklaşırken fark ediyorum. Alnımı ovuşturdum, ağzım alaycı bir şekilde büküldü.

Ben sürücü koltuğuna oturduğumda Eve dirseğini cama dayamış, çenesini eline dayamıştı. Yüzünde uzaklara dalmış bir ifade

var. Bana döndüğünde bakışlarım yumuşuyor.

"Benimle geldiğiniz ve karavanı çektiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

Bir elimi koltuğunun arkasına koyarak uzandım ve onu eve götürmek için ana yola çıktım. "Hiç sorun olmadı."

DOKUZ

EVE

Kafein almak için gittiğimde CLOCKTOWER BREW HOUSE tıklım tıklım dolu. Öğrenciler kar yağmadan önce şehri terk etmek için deli gibi acele ediyorlar, aksi takdirde kış tatillerinde birkaç gün daha burada mahsur kalacaklar.

The Landmark'ta çalışmaya yeni başlayan garsonu fark ederek sıraya giriyorum. Genelde yeni başlayanları işe aldığımızda hızlı bir değişim olur, ancak onun diğerlerinden daha uzun süre dayanacağını ve bir süre benimle barda olacağını hissediyorum.

"Reagan, selam." Döndüğünde el sallıyorum.

Çilek sarısı saçları aceleyle örülmüş ve bazı parçaları dökülmüş. Üzerinde, geniş göğsünün üzerinde blok harflerle Heston Üniversitesi yazan deniz mavisi bir kazak var. Bu kıyafetle bile kendine güveni tam.

"Eve! Merhaba." Sırada bana katılıyor. "Yemin ederim, biz oraya varmadan kahveleri biterse isyan ederim. Yolculuğumu sürdürebilmem için buna çok ihtiyacım var."

"Bu çılgın bir telaş. Finallerden sonrasını hatırlıyorum. Tatil için eve mi gidiyorsun?"

"Evet. Yılbaşından hemen sonra döneceğim. Bay B, sahneye çıkacağıma söz veririm bana birkaç vardiya vereceğini söyledi." Burnu gülerken kırışıyor. "Sadece The Landmark kalabalığı olsa bile bir dinleyici kitlesine şarkı söyleme şansı bulacağım için heyecanlıyım."

"Ortalığı sallayacaksın. Sen harika bir şarkıcısın." Omzumu onun kine çarptım ve gülümsedim. "Bahse girerim daha iyi bahşiş alırsın." Sıra ilerleyince ayaklarımızı sürüyerek ilerliyoruz. Kapının zili çingirdayarak açılıyor ve içeri serin bir hava giriyor. "Hey," diyor derin bir ses arkamdan.

Dişlerimi alt dudağımda gezdirerek yavaşça gülümsüyorum. Anlamsız çünkü onun etrafında göğsümde yayılan sıcaklığı durdurmak mümkün değil.

"Cole," diye cevap veriyorum arkamı dönmeden. "Karavan nasıl, tatlım?"

Bu beni döndürüyor. Göz kırıyor, sadece alay ediyor. Keşke yapmasaydı.

"Tamam, bu kadar yeter. Koca Al ortalıkta yok," diyorum. "Karavan iyi durumda. Tozunu almaya ve kocaman bir örümceği savuşturmam gerektiğini düşündüğümde kendimi ölümüne korkutmaya kadar geldim. Meğer çoktan ölmüş."

"Eyvah," diyor Reagan yüzünü buruşturarak.

"Bir de bana sor. Garajdan babamın eski hokey sopalarından birini almak istiyordum ama taşınırsam onu kaybedeceğimden korkuyordum.

Böylece, ben ona bir ayakkabı fırlatacak cesareti toplayana kadar on beş dakikalık bir hesaplaşmada sadece ben ve leş kaldık." "Sağlam hamle." Titriyor.

"Beni aramalıydın," diyor Cole. "Ölü ya da değil, seni kurtarırdım."

Dudaklarımı dişlerimin arasında döndürüyorum ve telefon kılıfımaleştirilmiş boncuklu bileklik halkasıyla oynuyorum. Bu kadar tatlı ve şefkatli olmayı bırakmalı yoksa bu rahatsız edici aşkı asla atlatamayacağım. Geçen gün iş kurma hevesim hakkında beni dinlerken ne kadar nazik olduğunu ve hedeflerimle gerçekten ilgilendiğini görünce durum daha da kötüleşti.

"Bir dahaki sefere savaşa girdiğimde bunu aklımda tutacağım," diye küstahça söylendim.

Ağzının kenarları kıvrılıyor ve yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. Hafifçe eğilerek bir elini kalbinin üzerine koyuyor. "Silahlanma çağrınızı bekliyorum, lordum."

Reagan bakışlarını aramızda gezdiriyor, sonra kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Ben de ona başımı hafifçe sallıyorum. Sipariş vermek için ayağa kalkıyoruz. "Bu ikiniz için de benden." İtiraz etmek için ona döndüğümde Cole araya giriyor. "Ne istiyorsun, mocha latte mi?"

Çenem kapandı. Bunca yıldan sonra kahve siparişimi hâlâ hatırlıyor mu? Beni ve Benson'ı okula bırakmadan önce her sabah buraya uğradık, sonra hokey antrenmanlarından önce buz pistinde kimin kahve içmeye gideceğini görmek için Taş Kağıt Makas oynardık.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Benim için de öyle. Sağ ol dostum," diyor Reagan.

"Bir şey değil. İkinizden biri yiyecek bir şey ister mi?" "Ben böyle iyiyim. Ne?" Şüpheli ifadesini bastırıyorum. "Aç değil misin?" Başımı salladığımda kaşlarını kaldırıyor.

"Asla hayır demediğim iki şey var: bedava kahve ve unlu mamuller." Reagan bana fısıldamak için yaklaştı. "Bebeğim, o tamamen yeşil bayraklı. Sende kalsın."

Onu susturuyorum. Gözleri mizahla parlıyor. Onu duyduğuna eminim ama duymamış gibi davranıyor.

Beni nefessiz bırakan o kendinden emin, çekici tavrıyla başını eğiyor. "Başka bir şey istemediğine emin misin, Evie?"

Sen.

Maalesef menüde yok.

O kadar da aç değildim. Ta ki vitrine konan taze börekleri gösterene kadar. Ağzım sulandı. Bardağa dokunuyorum ve o da bilmiş bilmiş sırtıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tamamdır."

O siparişini verip parasını öderken ben de hayatımda nasıl olup da kardeşimin en yakın arkadaşının acıktığını benden önce bildiği bir noktaya geldiğimi düşünüyorum. Her zaman bunun bilincinde olduğumdan değil, kazara bir öğünü atladığımı ve açlıktan öldüğümü fark ettiğim ana kadar meşgul olduğumda bu his genellikle sessizleşiyor.

Tezgâha doğru ilerlediğimizde birbirimize çarpıyoruz. Ellerini omuzlarıma koyarak beni sabitliyor ve arkamdan yürüyor.

Biz beklerken Reagan hokey takımından bazı çocukları fark ediyor. Çatırdayan şöminenin önündeki alçak masanın etrafındaki koltukları ve kanepeyi işgal etmişler. Bara takılmak için o kadar sık geliyorlar ki Reagan orada çalışmaya başladığından beri onlarla arkadaş olmuş.

El sallıyor. "Selam çocuklar."

Onu gördüklerine sevindiler. Higgins, defansta oynayan son sınıf öğrencilerinden biri, ona yerini teklif ediyor. Göz korkutucu havasına rağmen çok yumuşak biri.

"N'aber, Reagan?" Theo, kanepedeki boş yeri kaptağında onunla yumruk yumruğa tokuşur.

Cole bana içkimi ve cruller'ımı veriyor, sonra onu takip ederek yanlarına gidiyoruz. Biz gruba katılınca çocuklar daha da gürültülü oluyor. "Eve, benimle ne zaman evleneceksin?" Daniel Hutchinson bana yavaşça sırtıyor.

Mırıldanıyorum, sanki birinci sınıftan beri son üç yıldır beni böyle karşılamıyormuş gibi davranıyorum. "Bilmiyorum. Bana iyi bir teklif yap."

Alex Keller, "Koç Lombard kızıyla ne kadar flört ettiğini öğrenirse başın belaya girer, Hutch," diye şaka yapıyor.

Bir kahkaha paylaşıyorlar. Cole yanımda kaskatı kesiliyor. Daniel'in kahkahası kesiliyor ve Cole ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra oturuyor.

"Kardeşimle her zaman flört edebilirsin, ama onun karısı babam yerine senin peşine düşebilir. Belki bir takım olurlar." Kahveni yudumlarken, onların saçmalamaları karşısında kıkırdamamı gizliyorum.

"Yo, Kincaid." Jake Brody çenesiyle başını sallıyor. "Bugün ne yapıyorsun? Çocuklar pizza yemek istediğimizi söylüyordu. Var mısın?"

"Çalışma saatleri dışında hiçbirinizin yüzünü görmek için burada değilim. Ben de kahve içiyorum," diyerek Reagan'a fincanını verirken mırıldanıyor. "Şok edici, biliyorum."

Easton homurdanır. "Otursana dostum. Bizimle birlikte ateş et." "Neden?"

"Çünkü bizi gizliden gizliye seviyorsun." Cameron diğer koltukta kamburunu çıkarmış bir şekilde sırtıyor.

Cole bana bir bakış attı. Omuz silktiğimde, koltuğu almak yerine bana uzatıyor. Koltuğa tünüyorum, gözlerini şakacı bir şekilde kıstığında ona sırtıyorum, sonra oturuyorum. Böreğimi ısıtırken memnuniyetle mırıldanıyorum, sonra ona ikram etmek için bir parça koparıyorum.

"Hızlı hareket ettin," diye alaycı bir ses kahve dükkânının rahat atmosferini kesiyor. "Sanırım o kadar da üzülmemişsin. Bu adam senin nevrotik saçmalıklarına katlanıyor mu? Onu da mı dibe çekeceksin?"

Gruptaki herkes sessizleşiyor. Kurşuni bir ağırlık midemin çukuruna çöküyor ve iyi ruh halimi eziyor. Yavaşça dönüp eski erkek arkadaşımı buluyorum. Heston Gölü küçük bir kasaba. Elbette eninde sonunda onunla karşılaşacaktım.

Cole hareketsiz kalıyor, sonra hızlı ve acııcı bir hareketle ayağa kalkıyor. "Ona ne söyledin?" Talebin kırılğan ve tehlikeli bir yanı var. Omuzlarım kamburlaşıyor.

"Hiçbir şey. Onu görmezden gel."

İri eli sırtımı okşuyor. "Üzgünüm, Evie. Bunu yapamam."

Onu buna mecbur olmadığına ikna etmeye çalışıyorum ama kalbim boğazıma düğümleniyor. Eski sevgilime dik dik bakıyor, tam boyunda duruyor.

Shawn her yönden Cole'un tam tersi. Açık kahverengi saçları kırışmış. Boyu beş santim kadar daha kısa ve Cole'un sağlam yapısından çok daha zayıf. Ağzı doğal, itici bir kaş çatma biçiminde aşağıya dönük. Cole'un sıcak ve davetkâr kişiliğine kıyasla onun varlığıyla ilgili her şey soğuk.

İkisini yan yana görünce, Shawn'da ne bulduğumu sorguluyorum. "Ondan özür dile," diye homurdanıyor Cole.

"Ben iyiyim," diyor Shawn.

Boğazımdaki yanmayı yutkunarak geçiştiriyorum ve ayağa kalkıyorum. *Beni* terk ettiği ve gizlice aldattığı halde hayatıma devam ettiğim için bana bok atan bir pislik olamaz. Cole'la ya da başka biriyle olmamam önemli değil. Eski sevgilimin beni küçümseyici yorumlarla aşağılamasına izin vermeyeceğim çünkü bu ona kendini benden daha büyük hissettiriyor.

"Hayır," diye çıkıştım.

Shawn dikkatini bana çevirdi. "Hayır mı?"

"Hayır. Ben kimseyi aşağı çekmiyorum. Eğer biz birlikteyken böyle hissettiysen, bunu tamamen kendin yaptın, seni zavallı pislik. Dayanacak bir bacağı yok. Ne yaptığını biliyorum."

Alay ediyor. Kendini beğenmiş kabadayılığından nefret ediyorum.

"Hayatımdan yağı çıkardım." Alaycı bir tavırla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Boğazımdan aynı anda birkaç tepki birden yükselirken çenem çalışıyor. Duygularımı bu kadar keskin hissetmek yerine bir kez olsun sakın ve soğukkanlı kalmak için nefes alarak hepsini ısııyorum. Kahve dükkanının ortasında zaten olduğundan daha fazla olay çıkarmak istemiyorum.

"Diğer kız arkadaşını yanına alabilmek için benden ayrıldın." Yakalanmış ifadesi karşısında içimden boş bir kakhaha yükseliyor. Gözlerimi kısıyorum. "Evet, beni aldattığını biliyorum. Bu yüzden mi durup dururken benden neden ayrıldığını açıklayan o duvar gibi metni yazdın? Ben mi engel oldum? Taslağı hazırlamak bütün gününü mü aldı da bana bir an önce göndermek için hazırladın?"

Cole yanımda duruyor ve ihtiyacım olanı söylememe izin veriyor. Çenesi kilitleniyor ve yumrukları parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkılıyor.

"Fark etmez, çünkü oturup senin için özlem duymuyorum. Uzun, sıkıcı, berbat bir hayatın olsun Shawn. Artık içinde olmak zorunda olmadığım için mutluyum çünkü sen sefil bir insansın ve gerçekten boktan bir ortaksın. Ruh emici. Etrafındaki herkese bulaşan kasvetli bir zehirsin, ta ki onların ışığını, yaratıcılığını ve enerjisini tüketene kadar çünkü tek bildiğin şey almak."

Sert ses tonum sadece hafifçe titrediğinde kendimle gurur

duyuyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyor Reagan arkamda bir

yerlerde. "Söyle ona, kızım."

Shawn'ın göğsü birkaç kez inip kalkıyor, sonra yüzü öfkeyle buruşuyor. "Seni şımarık *orospu*!"

Cole ve hokeyciler beni korumak için harekete geçmeden önce bana doğru bir adım atmayı başardı. Cole onu yakalarken Easton beni engelleyene kadar geri çekiyor. Cameron bir elini omzuma koyuyor ve Theo yanımda durup bana göz kırpmak için bakışlarına ara veriyor.

Kalbim kabarıyor. Bu çocukları seviyorum. Grup olarak aralarındaki bağ çok derin ve bana da küçük ailelerinin bir parçasıymışım gibi davranıyorlar.

Cole, Shawn'ı bol kapüşonunun acımasız tutuşundan tutarak şöminenin yanındaki köşeye geri götürüyor. Sesini duyabileceğimiz kadar yükseltmiyor. Kaşlarını çatıp Shawn'ın kulağına konuşurken yontulmuş çenesinin hatları sertleşiyor. Shawn solgunlaşıyor.

Zorlukla kontrol altına alınmış şiddet tehdidiyle yüklü bu şiddetli korumacılık tahrik edici olmamalı, ama yine de öyle. Savunma yaparken rakiplerini kontrol etmesini ne kadar ateşli bulduğumu hatırlatıyor bana. Vücudumun bu kadar susamış bir felaket olmayı bırakmasını istiyorum.

Shawn, Cole'un söylediklerini başarıyla onaylıyor. Serbest bırakıldığında tökezliyor, gözlerimin içine bakmadan özür diliyor ve çıkışa doğru koşuyor.

Cole o gidene kadar izliyor, sonra bana dönüyor. Kollarımı kavlıyor ve çenesini eğiyor.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor.

"İyi. Gerçekten," diye ısrar ediyorum o yutmayınca. "Yemin ederim, ben

iyiyim." "Ee," diyor Theo. "Kim hâlâ pizza yemek istiyor?"

"Evet, ben gidiyorum," diye kekeledim. "Arkamı kolladığınız için teşekkürler çocuklar. Cole."

Onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve yanaklarımda yeni bir ateş dalgası yayılıyor. O başka bir şey söylemeden önce, kahve masasından lattemi ve yarısı yenmiş poğaçamı alıp aceleyle vedalaşarak kafeden çıkıyorum.

* * *

Kampüsün yanındaki kahve dükkânı kalabalıktı ama öğleden sonraki vardiyamda The Landmark çoğunlukla boştu. Gelirken kar yağmaya başladı ve Heston Gölü'ndeki her şeyin tozunu aldı.

Clocktower Brew House'daki olaydan sonra dairemde saklanıyor olmayı çok isterdim ama ne yazık ki yaşamak için para kazanmam gerekiyor. Buna kim karar verdi? Kabalık.

Shawn'a rastladığım için kızgın olmaktan çok aşağılandım. Gerçek yüzünü tüm ihtişamıyla gösterdi. Cole ve hokey takımının yarısının beni savunmaya geçmesi utanç verici olduğu kadar iç açıcı da.

Annem ve babam bu olayı duyacaklar. Hiç şüphe yok. O zamana kadar hikayenin nasıl çarpıtılacağını kim bilebilir.

Benson'a mesaj atıyorum ve kasabanın dedikodu değirmeni çıldırmadan önce hasar kontrolü için bana yardım etmesini istiyorum. Çözmeye zahmet etmediğim bir dizi emojiyle yanıt veriyor. Barış işareti, kalpli eller, bira bardağı alkışları ve gülme emojiilerini bu işin içinde olduğu anlamına alıyorum.

Bunun bir versiyonunu duymaya hazırım, ancak her zamanki müdavimlerimiz sadece hokey, hokey ve daha fazla hokey konuşuyor. Onlar için düz ekranlarda maçı ayarlıyorum ve yeniden doldurmak istemedikleri sürece beni rahat bırakıyorlar.

Yavaş ama zaman geçirirken bana eşlik etmesi için kuyruğunu sallayan ve nemli köpek nefesini bacaklarımın arkasında hissettiren seksen kiloluk ten rengi ve beyaz bir gölgem var. Hammy ben hareket halindeyken beni takip ediyor ve meşgul olmadığım zamanlarda bana yaslanıyor.

Vardiyamın ortasında Cole geldi. Barda, kasabanın yerel emekli NHL efsanesi Neil Cannon'dan birkaç tabure aşağıda oturuyor. İnsanlar onu tanıdıklarında fotoğrafını ya da imzasını istiyorlar. Burada büyüyen bizler için o sadece Bay Cannon'dır. Biraz huysuz olsa da tatlı bir adamdır.

Cole onun elini sıkıyor ve hamburgerle bira sipariş ettiğinde ona bir içki ısmarlıyor. "Hemen geliyor." İçkisini doldurmadan önce selam veriyorum.

Beni inceliyor. "İyi misin?"

Birasını önündeki bardak altlığına koyarken "Evet," diyorum neşeyle.

Geri çekilmemi engellemek için bileğimi hafifçe kavırıyor. "Ama gerçekten mi?" Yüzümü eğiyorum. "Evet. Teşekkür ederim."

Delici bakışları tereddütsüz. "O adam seni bir daha rahatsız ederse bana söyle. Senin için sorun olmamasını sağlayacağım.

Kimse sana böyle davranamaz."

Dizlerimin bağı çözüldü. Başımı sallıyorum, beni bıraktığında denge için barın arkasındaki lavaboya tutunuyorum. "Bu akşam ailemle yemek yemeyecek misin?" Kendimi kontrol altına aldığımda soruyorum.

Ağzının kenarı kıvrılıyor. "Sana eşlik etmek istedim."

Parmaklarımı bar paçavrasının içinde döndürüyorum. Hammy çırpınan kalbimi bir *böğürmeyle* kesiyor. Gülümseyerek kulaklarının arkasını kaşıyorum. "Sen en iyi arkadaşsın."

"Öyleyim, değil mi?" Cole şaka yapıyor.

Bir kahkaha attım. Bara yaslanıyor ve çenesini eliyle destekliyor.

"Köpek," diye düzeltiyorum.

"Woof." Benim eğlenen göz devirmem karşısında sırtışı yavaşça geriliyor.

Herkesi kontrol etmek için etrafta dolanıyorum. Yeniden doldurma işini hallettiğimde Cole'un yemeği hazırды. Siparişi almak için mutfağa gidiyorum, sonra döndüğümde Hammy'nin Cole'u sevmek için taburesinden indirdiğini görüyorum. Kardeşim de geldi.

"Hey. İçki içmeye mi geldin?"

"Matt'le bira fabrikası hakkında konuşmak için uğradım," diyor Benson.

"Bay B ofiste." Başparmağımla arka tarafa giden koridoru gösteriyorum.

"Benimle içmek için çok mu iyisin?" Cole, Benson'a dirsek atarak köpeğe ilgi göstermeye ara veriyor.

"Tamam, tamam. Muslukta ne varsa onu doldur bana."

Onun için alıyorum, onlar bira ligi takımlarının yaklaşan antrenmanı hakkında sohbet ederken dikkatimin yarısını Cole ve köpeğe veriyorum.

Gülümsemek için dudağımı ısıırıyorum. Hammy'ye aşık olmanın ötesinde. Onu suçlamıyorum, Hambone gelmiş geçmiş en tatlı köpeklerden biri.

Kollarımı kavuşturup bara yaslanarak birlikte oynamalarını izliyorum. "Bir köpek almalısın. Her zaman bundan bahsetmiyor muydun?"

Cole, Hammy'nin kulaklarına masaj yaparak mırıldanıyor. Cole'un bacaklarına doğru eğiliyor, dili mutluluk içinde sallanıyor.

"Gözümü kırpmadan yaparım. Sadece tüm bu seyahatler yüzünden yeterli zamanım olup olmadığı konusunda endişeliyim. Eğer bir köpeğim olsaydı, ona ayırabileceğim tüm zamanı ayırmak isterdim, yoksa bu adil olmazdı" diyor.

"Takım çok fazla seyahat etmiyor. Playoff'lara ve şampiyonaya katıldıkları zamanlar hariç. Onu izlemesi için birini bulabilirsin. Benim gibi, ben de yapardım."

"Ben de isterdim," diyor Benson. "Onu piste götürebilirsin."

Cole'un omuzları eğlenen bir huff ile sallanır. "Evet, bu harika olurdu."

Yüz ifadesi kapanıyor. Belirsizliğin parlamasıyla göğsümde bir sızı yankılanıyor, keşke son zamanlarda benim için yaptığı gibi onun için de kolayca ortadan kaldırmanın bir yolu olsaydı.

Hammy daha fazla sevilme için Cole'un eline vuruyor. Müşteriler yalvardığında ona vermek için barın arkasında tuttuğumuz ödül maması kavanozunu alıyorum ve sallayarak Cole'a veriyorum. Bana yumuşak bir gülümseme atıyor.

"Göreceğiz," diyor. "O zamana kadar, bu adam var."

Hammy'nin vücudu onun ilgisi altında kıpırdanıyor. Kendisine sunulan ikramları yalayıp yutuyor ve Cole oturduğunda yeni en iyi arkadaşının yanına yerleşiyor.

Benson içkisini bitirir ve arka ofise gider.

"Yemeğin soğuyor." Patates kızartmalarından birini çaldım. "Bunu ye."

"Ama yüzüne bakın." Benim Hammy'nin fok gözleri dediğim şeyi işaret ediyor - büyük, yuvarlak, sevimli. "Biliyorum, ona karşı koymak zor. Ona bakmak bile bana güç veriyor. Bu bedava serotonin."

Lainey Boucher elinde bir kucak dolusu kitapla girişten içeri giriyor. Kar taneleri, at kuyruğundan yüzünü çerçevelemek için düşen koyu sarı saç tellerinde eriyor. Hafif buğulu gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. Tıpkı ikiz kardeşi gibi görünüyor, ancak Theo kendinden daha emin bir duruş sergiliyor.

"Hey, Lainey."

"Merhaba," diye mırıldanıyor hızlıca.

Çok fazla insan olduğunda çok utangaç oluyor ama ortalık sessizken aşk kitapları üzerine sohbet ediyoruz.

"Bugün rahatlamak için bir sürü açık kabin var," diye belirtiyorum.

"Harika."

Uzak köşeye gidiyor. O dizüstü bilgisayarını çıkarıp bir not defterinin üzerine eğilirken köpek de onu takip ediyor ve ayaklarının dibine uzanıyor. Her ne üzerinde çalışıyorsa, kendini tamamen ona kaptırmış durumda.

Cole'a "Artık suçluluk duymadan yemeğini yiyebilirsin" dedim.

Sırıttıyor, hamburgerini alırken sepeti çevirerek kızartmaların bana daha yakın olmasını sağlıyor. Bir an direniyorum, sonra bir kızartma daha kapıyorum.

Kısa bir süre sonra başka bir durgunluk sırasında telefonumu kontrol ettim. İstemedi de olsa Love Struck uygulamasını açıyorum. Cole ile eşleşme ekranı karşıma çıktığında çok tanıdık geliyor.

Donup kaldım, ona haber verip vermediğini kontrol ettim. Telefonu barın üzerinde yanıyor. Kaşlarını kaldırıp bildirime dokunuyor. Bir süre sonra bakışları benimkini buluyor.

Lanet olsun.

Bu kaç oldu? Üç mü? Dört mü? Saymayı unutuyorum.

Silinmiş olarak bırakmak yerine telefonuma indirmekten kendimi alıkoyabilseydim bu sürekli olmazdı. Bunu her yaptığımda, profilimi aradan çıkarıyor ve temiz bir sayfa gibi davranıyor.

Başparmağım seçeneklerin üzerinde geziniyor. Sessiz kalıyor. Gözleminin ağırlığını hissediyorum.

İkimiz de bir şey söylemezken ben hızlıca eşleşmeyi kaldır'ı seçip telefonumu barın üzerine koyuyorum. Vardiyamın geri kalanında ona dokunmadım.

ON

COLE

NOEL'de kutlama yapacak başka kimsem yok. Evimde tek başıma oturmaktansa, Noel'i Lombardlarla geçiriyorum.

Dün, kendimi bildim bileli düzenledikleri geleneksel Noel arifesi pizza ve bira gecesı için onlara katılmadan önce, gemi limandayken sohbet etmek için ailemle FaceTime'dan görüştüm. Ben mezun olup taşındığımdan beri gittikçe daha fazla seyahat etmekten büyük keyif alıyorlar.

Seyahat etme aşkımlı onlardan alıyorum ve benim için erteledikleri tüm hayallerini gerçekleştirdiklerini görmek beni mutlu ediyor. Öğleden sonra bir şişe şarap ve iki hafta önce topladığım hediyelerle Lombard'ların evine gidiyorum. Biraz son dakika oldu ama en azından bir şey aldım. Elim boş gelmemek ve bana her zaman ailelerinin bir parçasıymışım gibi davrandıkları için ne kadar minnettar olduğumu göstermek istedim.

Yan kapıdan içeri girmeden önce Eve'in garaj yoluna park etmiş yeni karavanını görünce yüzümde bir gülümseme beliriyor. David ve Bayan Lombard mutfaktalar. Elini sıkıyorum ve o da bana kocaman sarılıyor.

"Al, sana bunu getirdim." Şarabı ona uzattım. "Beni ağırladığınız için tekrar teşekkürler."

"Tabii ki." Etiketı okumak için başındaki okuma gözlüğünü indiriyor. "Teşekkür ederim. Sen çok tatlı bir çocuksun."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Tüm bu yiyecekleri masaya taşımak için kaslarına ihtiyacım olana kadar mutfağımdan çıkarak bana yardım edebilirsin." Bayan Lombard elindeki tatil temalı bulaşık havlusunu sallayarak beni kovuyor. "Hadi git, çocuklar oturma odasında."

Eve, Benson ve Jess'i takılırken bulmak için oraya gidiyorum.

"Mutlu Noeller," diyorum içtenlikle.

"Bunu yaklaşık on iki, on üç saat önce yapmamış mıydık?" Benson koltuktan kalktı.

"Kapa çeneni." İçinde hiç sıcaklık yok.

"Dün gece sana burada kalman gerektiğini söylemiştim."

Bakışlarım Eve'e yöneliyor -bugünlerde ne zaman bir odaya girsem ilk ona bakıyorum- sonra tekrar ona dönmeye zorluyorum. "Dubleks evim buradan arabayla sadece beş dakika uzaklıkta."

Bana bir ayı gibi sarıldı. "Mutlu Noeller, dostum. Burada bizimle olmana sevindim." Jess hemen arkasında. Önce ona sarılıyorum, sonra Eve'le karşılaşınca donup kalıyorum.

Dün ayrılmadan önce ona sorunsuzca sarılabildim. Ama üzerinde şu kazak elbiselerden yoktu; yumuşak kumaşını yumruklamak ve onu kendi pis küçük hediyem gibi açmak için soymak gibi aklımlı meşgul etmemesi gereken fikirlerle dolduruyordu.

Koyu yeşil elbisenin omuzlarını gösteren geniş bir yakası var ve saçları iri buklelerle yarıya kadar inmiş, tepesi iki örgü halinde yüzünden geriye doğru savrulmuş ve zarif bir bordo fiyonkla bağlanmış.

"Mutlu Noeller Cole," diyor.

Kollarını bana doladığında gözlerim kapanıyor. Saçları güzel kokuyor. Kıvrımlarının bana nasıl baskı yaptığını öğrenmek için onu daha da sıkma dürtüsüne direniyorum.

"Doğum günün kutlu olsun. Neredeyse," diye ekliyorum.

Dilini çıkarıyor, sonra bir kupa uzatıyor. "Sıcak şarap -ki harikadır ama bu yıl çok güçlü- ya da sıcak kakao?"

"Sıcak kakao," diye karar veriyorum çünkü o içiyor ve en az onun kadar tatlı kokuyor.

Dişleri baştan çıkarıcı parlak kırmızı alt dudağına batıyor ve güzel gözleri parlıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Gel de ne hazırladığımı gör."

Beni sıcak kakao istasyonuna doğru sürükledi. Ahşap bir ağacın üzerinde kupalar, çeşitli karışım seçenekleri ve her türlü sos var. Ayrıca her şey için etiketler ve önerilen kombinasyonları içeren bir menü de ekledi.

"Güzel," diyorum.

"Bu bir başyapıt," diye övünüyor. "Tabelaları tasarlarken çok eğlendim."

"Kararsız kaldım. Şekerleme ve nane çubuğu mu yoksa krem şanti ve toz tarçın mı istiyorum?"

"Bayramdayız. Büyük oyna ya da daha büyük oyna."

Parmaklarımı sıklatıyorum ve onu işaret ediyorum. "Doğru. Tekrar doldurmamı ister misin?" "Lütfen."

Fincanını bana uzattı. Birlikte çalışarak şimdiye kadar gördüğüm en saçma görünümlü iki kakao fincanını yarattık. Şehirdeki popüler bir restoranın üzerinde kek parçaları olan milkshake'lerine çok yaklaşıyorlardı.

İlk yudumunun tadını çıkarmasını izliyorum ve göğsümdeki çekime sürtünüyorum.

Eğer patronumun kızı ve en iyi arkadaşımın kız kardeşi olmasaydı, şimdiye kadar onunla on kez şansımı denemiş olurum.

Enerjik kişiliğiyle etrafında olmak çok eğlenceli. Nazik ve tanıdığım en büyük kalbe sahip. İçi de dışı da çok güzel.

İlişkiler için zaman ayırmıyorum, ama ayırsaydım... Eve daha derin bir bağ paylaşmak isteyeceğim türden bir kız. Ama yapamayız. Birlikte sahip olduğumuz tek şey arkadaşlık.

İçimi çekerek kupamı onunkiyle tokuşturuyorum.

"İyi zamanlara ve bunların bize vereceği şeker yüksekliğine."

Sırtısını gizliyor. "Çok geç. Üç fincan içtim ve son yarım saattir yaklaşmakta olan hiper gerginliği hissediyorum.

Yetişin."

Homurdanıyorum. "Şimdiden zoomie mi oldun?"

Kehribar rengi gözleri parlıyor ve küçük bir cini aratmayan bir kahkaha atıyor. Böyle davrandığında gizliden gizliye keyif alıyorum. Bana şapşal tarafını gösterecek kadar yanımda rahat olmasına seviniyorum.

Saçını karıştırıyormuş gibi yapıyorum. Gıdıklanacak bir nokta bulana kadar yan tarafımı dürterek bana karşılık verdiğinde vahşi bir kahkaha atıyorum.

Eskiden çıktığı o pislik nasıl olur da onu görmez ve onun şimdiye kadar tanıştığı en harika kız olduğunu düşünür? Onun parlayan ışığını nasıl lekeleyebilir?

Önemli değil. Onu böyle adamlardan korumak için buradayım, tıpkı lisedeki gibi. Kardeşi ve ben ona zarar veren birkaç kişinin icabına baktık.

Onunla buzda beş dakika geçirsem, eldivenler uçar ve onu bitiririm. Eski sevgilisini bulup ona haddini bildirme içgüdümü bastırmak için omuzlarımı yuvarlayarak kendimi dizginliyorum. Bugün tatil ve ben burada onunla ve ailesiyle olmayı tercih ederim.

Ön kapıdaki bir kargaşa dikkatimizi çekiyor. Bay Boucher, Theo ve Lainey'i karşılayan herkesin yanına gidiyoruz.

Neil Cannon hemen arkalarında.

"Hepinize iyi tatiller dilemek için uğradım," diyor Bay Boucher.

Theo beni fark ediyor ve beşlik çıkıyor. Eve'i selamlamak için utangaç kız kardeşiyle yer değiştirmeden önce saçlarını karıştırıyorum. "Bay Cannon." Çocukluğumdaki hokey idollerimden biriyle tokalaşıyorum.

David'le birlikte Heston U'da koçluk yapmaya devam ederken, zaman zaman bize tavsiyelerde bulunmak için lisedeki küçükler ligi maçlarımıza gelirdi.

"Seni gördüğüme sevindim," diyor huysuzca.

Birkaç kadeh içki içecek kadar uzun süre kalırlar. Bay Boucher, Benny ve Jess ile konuşurken David ve Neil birlikte koçluk yaptıkları günleri anımsamaya başlarlar.

Hediyeleri dağıtırken Theo ona bir hediye almadığım için bana kızıyor. Eve ona bir şeyler yapacağına söz veriyor, kapıdan dışarı fırlıyor ve Heston renklerinde iki yumak iplik ve bir tığ kancasıyla geri dönüyor.

Lainey o çalışırken ilgiyle onu izliyor, dördümüz birlikte oturma odasında otururken onunla kitaplar hakkında sessizce konuşuyor. Yirmi dakika sonra, Theo'nun en iyi hediye aldığım için yüzüme vurduğu bitmiş bir hokey sopası tutuyor. Gülümsüyorum, bana yaptığı, üzerinde blok harflerle adımın yazılı olduğu ve kenarlarında hokey sopalarının sıralandığı atkıdan ona bahsetmiyorum.

Onlar gittikten sonra akşam yemeği için oturduğumuzda, Benson kadehini kaldırdı. "Bu tatilde ailece bir arada olabildiğimiz için çok mutluyum. Yemekten önce paylaşmak istediğimiz bir şey var."

Jess bir elini karnının üzerine koyar. "Yakın zamanda öğrendikten sonra emin olana kadar bunu bir sır olarak saklıyorduk. Bir bebeğimiz olacak."

"Vay anasını."

Bayan Lombard'ın nefesi kesilmeden ve herkes sevinçten havalara uçmadan önce sessizliği bozan ilk kişi ben oluyorum. Hepimiz ayağa kalkıp onları kucakladık ve tebrik ettik.

David'in yüzü kıpkırmızıdır ve döktüğü birkaç damla gözyaşını silip süpürür. Eve, annesiyle Jess için yaygara koparmayı bitirdiğinde ona sarılıyor. "Dostum," diyor Benson gülerek bana döndüğünde.

"Baba olacaksın." Ona tekrar sarıldım. "Senin için çok mutluyum."

"Bu çılgınca. Kendimi hazır hissetmiyorum, biliyor musun?"

"Kimse var mı?"

"Doğru."

"Harika bir baba olacaksın."

Gözleri parlıyor. "Teşekkürler, dostum."

Yerime oturduğumda neyi kaçırdığımı anladım. Hokey oyunculuğumu bitirip mezun olduktan sonra sadece kendime ihtiyacım vardı. Belki de daha fazlası için hazırım.

Burada ailemden ayrı kalmış gibi hissetmiyorum. Kendimi evimde hissediyorum. Buraya uyum sağladım. Heston Gölü'nde kalmayı hayal etmek zor değil. Beni mutlu eden bir hayat kurabilirim, kendi şüphelerimin önüne geçmek için sürekli hareket halinde olmam gerekiyormuş gibi hissetmediğim bir hayat.

Bu kasaba beni biraz fazla gevşek ve sık sık başını belaya sokan biri olarak tanıyordu. Ne yaptığımı bilmediğimi ve üniversiteden sonra hiçbir şeyi çözmek için çaba sarf etmediğimi kimse fark etmeden taşınmak yerine, güvenilir bir adama dönüşmeye devam edersem, bunun üzerine yazma şansım var.

Eve annesinin yemeklerinden birini denediğinde dikkatimi çekiyor ve mutlaka denemem gerektiğini mırıldanıyor. Onun kitabından bir sayfa almalıyım. O kendi işini kuruyor ve bu bana tutkumun peşinden aynı inançla gitme cesareti veriyor.

Şimdiye kadar, güvenli oynadığımı düşünüyordum. Sanırım başarısız olmaktan ve eski yöntemlerime geri dönmekten korkuyordum. Belki de eski takım arkadaşlarımdan ve şu anda koçluk yaptığım çocuklardan edindiğim izlenim de aynıdır. Benden daha iyi durumda olduklarından değil, çünkü gizliden gizliye mücadele etmiyorlar. Onlar kazansalar da kaybetseler de kendilerine inanacak cesarete sahip olanlar.

Yeterince iyi olduğuma inanmaya başladığımda, sadece kendim için değil, hayatımda benim için önemli olan insanlara gerçekten neler yapabileceğimi göstermek için de bu dürtüye tutunuyorum.

Bir başka hediye ve tatlı faslından sonra David şöminenin yanındaki koltukta, televizyondaki futbol maçının sesi kısalmış halde uyuklamaktadır. Bayan Lombard, Eve'in kendisine hediye ettiği yeni kitabıyla kanepeye uzanmış uyuklamaktan çok da uzak değil. Benson beni ve kızları bitmiş bodruma götürüyor.

Yıllardır bizim takıldığımız yerdi. Eski posterlerimizden bazıları hala hava hokeyi masasının yanındaki duvarları kaplıyor, ancak ortaokulda çöpe attığımız mobilyalar değiştirilmiş gibi görünüyor ve tatlı bir düz ekran monte edilmiş.

"Neden ben-?" Eve, yanında taşıdığı ambalajlardan topladığı kurdele demetine bakıyor. "Bunu buraya getirmek istememiştim."

"O zayıf hafızanla doksan beş değil de yirmi beş yaşında olduğuna emin misin?" Benson alay eder.

"Kapa çeneni," diyor iç çekerek. "Unutmak istemediğim için aldım ama dikkatim dağıldı. Kapının yanına koyacaktım ki yatarken el işi malzemelerim için alayım. Bunu burada bırakmama izin vermeyin çünkü bir kez gözden kayboldu mu, puf-gitti."

Demek istediğinin altını çizmek için kurdeleleri sallıyor. Elini kendi elimle kapatıyorum, midemi kasıp kavuran heyecanı görmezden geliyorum. "Sana hatırlatırım."

"Teşekkürler." Beni geçip kardeşine bakıyor. "İşte buna yardımsever ve destekleyici olmak denir. Cole bir takım oyuncusu."

Arka planda çalacak bir şeyler ararken onu el sallayarak uğurlar. Kızlar köşedeki sepetten battaniyeleri alıp kanepeye otururlar.

"Bu hafta başka neler var? Benimle yamaçlara gelmek ister misin?" diye sordum.

"Yarın işe dönmek zorundayım. Nasıl olduğunu bilirsin. Ama bu hafta sonu Eve'in partisi var. Sen de gelmelisin." Benson onun dikkatini çeker. "Cole davetli, değil mi? Doğum günü partine."

Jess'le kıkırdamaları kesiliyor ve bakışları şaşkınlıkla bana kayıyor. "Elbette." Şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Sen bozana kadar bu benim doğum günü partilerimden biri değil."

Ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi. Biz çocukken, Benny'nin buz pateni pistindeki partilerine ya da ailesi doğum gününü kutlamak için Vermont'a yaptığı kayak gezisine her birinin bir arkadaşını getirmesine izin verdiğinde hep onun misafiri olurdum. Eğer o orada olacaksa, benim de olacağım kesindi.

Benson, "Bedava abur cubur ve lisedeki arkadaşlarınız biraz sevimliydi," diyor.

Eve gözlerini devirirken Jess homurdanır ve onun kolunu çimdikler. Adam sırtıyor ve elini kızın karnının üzerine koyarak özür mırıldanıyor.

"Kızma, bebek keki. Senin varlığından haberdar olmadan önce hepsi geçmişte kaldı. Sen benim için tek kişisin." İnliyor. "Bana böyle demenden nefret ediyorum."

"Hayır bilmiyorsun," diye alay ediyor. "Ben-"

Adam cümlesini bitiremeden kadın ağzını kapatıyor. Kaşları müstehzi bir şekilde zıplıyor.

"Tanrım, siz ikiniz iğrençsiniz." Eve öğürme taklidi yapıyor. "Anladık, evlisiniz."

Bakışlarını onun üzerinde kalıyor. "Orada olacağım."

Yüzü kızarıyor ve dikkatini benden ayırıp kurdelelerle uğraşıyor.

Bir kez daha aklıma Heston Gölü'nde kalırsam bunun nasıl bir şey olacağı düşüncesi geliyor. Eğer burayı tekrar evim yaparsam. Bu olasılık kafamda şekillendikçe, bunu daha çok istiyorum.

ON BİR

EVE

Yeni yıl arifesi ben hazır olmadan geldi. Resmi olarak 25 yaşımdayım.

Bekâarım. Hayatımı götürmek istediğim yönün doğru seçim olup olmadığından emin değilim. Evde ailemle yaşıyorum. Yani, sayılır. Sanırım garaj dairesinde olduğum için hala sayılıyor.

Kendimden başka kimse bunları değiştiremez ya da bana ne yapmam gerektiğini söyleyemez. Hayatımı kurtarmak için onlara sadık kalamayacağım için kararları pek sevmem.

Ama emin olduğum bir şey var. Yaptığım her şeyle bir iş yaratacağım için heyecanlıyım. Bu, adım atmadan önce hayalini kurduğum şeydi. Karavanı almak benim zamanımın geldiğinin işaretiydi.

Bu gece bunların hiçbiri için endişelenmeyeceğime yemin ediyorum. Doğum günümde rahatlamak ve eğlenmek istiyorum.

Kızlar benimle birlikte hazırlanmak için geldiler, sonra hepimiz Cole'un Bronco'sunun arkasına tikiştik. Jess'in de bizimle olması gerekiyordu ama ilk üç aylık dönem onu çok yordu.

Parti vereceğimiz kulüp bir sonraki kasabada. Büyük bir kutlama yapmayı ve üniversiteden daha fazla arkadaşımı davet etmeyi düşündüm ama bunu samimi tutmak istedim. Sadece ben ve en yakınlarım.

"Bu gece iki kuralımız var," diyor Caroline vardığımızda. "Çok güzel anılar biriktirin çünkü bu yılı böyle uğurluyorsunuz."

"İkinci kural nedir?" Cole sorar.

Tam arkamda duruyor, vücudunun sıcaklığı küçük siyah elbisemin açık sırtına yansıyor kadar yakın. Yutkunuyorum, bir an görebilmek için başımı arkaya eğiyorum. Bakışlarımla buluştu, gözleri kapalıydı. Çok belli ettiğimi fark edince arkamı dönüyorum ve aramıza mesafe koymak için küçük bir adım atıyorum.

Yemin ederim mesafeyi kapatıyor.

Caroline ona sırtıyor. "İkinci kural, ki bu gerçekten en önemlisi, doğum günü kızının kendi içkilerini almaması. Anladın mı?"

Herkes hoplar.

"Araba," diye itiraz ediyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Evet, biliyoruz! Seni kutlamak için buradayız." Elimi tuttu. "Hadi bakalım! Şampiyonların ilk turu benden, sonra kıçlarımızı sallamak için dans pistine gidiyoruz."

Bizi kalabalığın arasından geçirirken heyecanlı bir çılgılık atıyorum. Birbirimizi kaybetmemek için Lauren ya da Julia'nın bizi yakalamasını bekleyerek körü körüne arkama uzanıyorum.

Elimi tutan el büyük ve sıcak. Baktığımda Cole'un bana ölümcül gülümsemelerinden birini verdiğini görüyorum. Elimi sıkıyor ve bara ulaşana kadar yanımdan ayrılmıyor. Elimi hemen bırakıyor.

Kendime daha yakına kaymanın küçük zevkine izin veriyorum. Onun odunsu kokusu beni sararken gözlerim kapanıyor. Müziğin vurucu ritmiyle ona sürünerek sallanıyorum. Parmaklarımızı birleştiriyor ve nefesim kesiliyor.

Caroline beni özel ateşli rüyamdan kopardı. "Al bakalım. Şeref."

Cole elimi bırakıyor, kaybettiği için karıncalanıyor. Şampanya kadehini kabul ediyorum ve onunla tokuşturuyorum. Benson hepimiz birer kadeh içene kadar daha fazla içki dağıtıyor.

"Evie'ye," Cole kadeh kaldırıyor.

Diğerleri de ona katılıyor ve ben de bir grup kucaklaşmasına dahil oluyorum. Doyurucu bir yudum alıp yarısını içiyorum. "Hadi dans edelim!" Anons ediyorum.

Kızlar benimle geliyor, erkekler geride kalıyor. Hepimizin sevdiği güzel bir şarkıda dans pistine katılıyoruz. Üçüncü şarkıda içimde mutlu bir vızıltı oluşmaya başlıyor.

Bu gece kendimi harika ve özgüvenli hissediyorum. Seçtiğim elbise çok cesur. Pırıltılı siyah kumaşıyla vücudumu sarıyor. Birden fazla göz çektiğim için seksi göründüğümü biliyorum. Gerçi benimle dans etmeye ilgi gösteren erkeklerin hiçbiri gecemi gerçekten geçirmek istediğim kişiler değil.

Cole bu elbisenin içinde nasıl göründüğümü beğendi mi?

Dudağımı ısırıyorum ve bir sonraki şarkıda kendimi kaybediyorum, onu arkamda hayal ediyorum, elleri kalçalarımdaya sahiplenici bir şekilde duruyor, beni çekiyor

Onun sert göğsüne yaslandı.

Kızlarımdan biri hiç vakit kaybetmeden bana taze bir kadeh şampanya uzatıyor. Şarkı biterken dönmeye ve gülmeye devam ediyorum, ta ki çok uzaklaşıp birine çarpana kadar.

Aklıma Cole geliyor ama bu adam onun gibi yapılı değil. Yeterince kaslı ya da uzun değil ve aynı kokmuyor. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. Gülümsemem düşüyor. Shawn.

"Burada ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

Eskiden bana yaptığı muamele beni heyecanlandırırdı. Şimdi tek hissettiğim midemi rahatsız eden asit. "Aslında," diye sözünü kesiyorum ağzını açtığında. "Bunu gerçekten duymak istemiyorum. Gitmelisin."

Alay ediyor. "Neden? Bugün yeni yıl arifesi." Kollarını açıyor. "Burada olacağını bilmiyordum. Kulübü kiralamış gibi görünmüyorsun, bebeğim. Burası halka açık."

Gözlerimi devirmemek için ciddi çaba sarf etmem gerekiyor. Tabii ki kendini haklı hissedecek. Onun ne kadar bencil olduğunu anlamam nasıl bu kadar uzun sürdü?

Başımı salladığımda el yapımı disko topu küpelerim sallanıyor. "Her neyse. Benden uzak dur o zaman." "Sana da mutlu yıllar," diye bağılıyor ben uzaklaşırken müziğin içinden.

Kızlarımı bulmak için ilerlerken onu terslemek için elimi kalabalığın üzerinde tutuyorum. Neşeli bağırıışlarla beni çemberlerinin içine çekiyorlar.

Lauren önce benim sinirli ifademi fark ediyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sadece Shawn. O burada."

Caroline dans etmeyi bırakır. "Kesinlikle olmaz. Bizimle gel, onun varlığını bile unutmamız gerek."

Onu işaret ediyorum. "Evet. Bu. Hadi yapalım şunu."

"Atışlar! İçkiler!" Julia bağılıyor, omuzlarını arkadan tutarak beni coşkuyla bara yaklaştıyor.

Cole, Benson'ın yanında. Kollarını sıvamış, ön koluna yaslanıyor. Bir ayağını bar boyunca uzanan alçak parmaklığa dayamış. Geldiğimizde bize başıyla selam verdi.

"Bir tura daha hazır mısın, doğum günü kızı?"

Midem bulanıyor. Şakacı ve seksi bir ses tonuyla bana böyle seslendiğinde içim ısınıyor.

"Evet, lütfen."

Kamburundan akıcı bir şekilde sıyrılıyor, bana bakarken gözleri kapanıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Kalçalarım onun o çekici durgun havası karşısında birbirine kayıyor. Sırtarak disko topu küpelerime dokunuyor, sonra bir barmenin dikkatini çekiyor.

Sıcak ve soğuk karıncalanmalar tenimde yarışıyor.

İnsanlar barın etrafında toplanmıştı. Benson ve kızlar içkilerini içmek için aşağıya doğru ilerlerken biz onlardan ayrıldık.

Cole dirseğini tutup beni tezgâha yaklaştıyor ve çarpmamam için kollarıyla arkamdan destekliyor. Sırtımı okşayan göğsünden açıkta kalan omurgama bir ürperti yayılıyor.

Ağzı kulağıma doğru eğiliyor. "Viski ister misin? Votka? Tekila?" "Viski."

Göğsünde bir onay gümbürtüsü titreşiyor. Tenimde hissediyorum ve benden kaçma tehdidinde bulunan sesi bastırıyorum. "Aferin kızıma."

Övgüden içime bir sıcaklık yayılıyor. Damarlarımda başımı döndüren bir ateş tutuşturuyor. Kalçalarım artan ağrıyı engellemek için birbirine bastırıyor.

Barmen önümüze iki bardak koyuyor. Cole birini aldı ve diğerini bana verdi. Onu görebilmek için iki yana dönüyorum.

Shot bardağını dudaklarına götürüyor. "Fondip."

Benimkini geriye atıyorum, yumuşak yanık karşısında nefesimi zorluyorum. Elbisemden cesaret alarak kollarının arasında dönüp yüzünü tamamen ona dönüyorum. Bana bakıyor, sonra ellerini barın üzerinde birleştiriyor. Başparmağının eklemleri kıyafetimin dekoltesinin üstünden tenimi sıyrıyor ve en hafif darbeyi indiriyor.

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye soruyor.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Eğer bir şey söylersem, beni ne kadar etkilediğini anlayabilir. Başımı sallıyorum, bakışlarım ağzına kayıyor. Hayal mi görüyorum, yoksa yaklaşıyor mu?

"İşte buradasınız!" Lauren'in çığlığı onlar görünmeden önce bize ulaşıyor.

Cole sertçe nefes aldı ve geri çekildi. Kimse bulunduğumuz pozisyonu ya da kulübün loş ışığında yüzümün ne kadar kızardığını fark etmedi. Benson'ın dans pistine dalıp arkadan gelmesiyle rahatlayarak iç geçiriyorum.

"Tanrı'ya şükür uzun boylusun Cole," diyor Julia.

Caroline kolunu benimkine doladı. "Hadi, dans kraliçesi. Top düşmeden önce hâlâ vaktimiz var." "Evet! Hadi gidelim!" Gizleyemeyeceğim kadar büyük bir coşkuyla ağzımdan kaçtırdım.

Kalbim uzun bir süre çok hızlı atıyor ama bu parti atmosferinin coşkusundan ya da vücudumu müzikle birlikte hareket ettirmekten kaynaklanmıyor. Hepsi Cole'un işi.

Tuvalet molasından dönerken Shawn'a tekrar rastladığımda saat gece yarısına yaklaşıyordu. Kenarda yolumu kesti.

beni gölgelerin içine doğru sürüklüyordu. "Ne istiyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Göz kapakları ağırlaşıyor ve dikkati göğüs dekolteme kayıyor. Dudaklarımı büzerek onu atlatmaya çalışıyorum. Bir kolunu belime doluyor.

"Ne yapıyorsun? Çekil üstümden." Ondan ayrılıyorum. "Hadi ama. Yapma böyle."

Shawn bileğimden tutarak beni tekrar içeri çekmeye çalışıyor. Arkadaşlarımı ya da kardeşimi görmeyi umarak kulübü arıyorum. Sözleri bulanıklaşıyor ve nefesindeki alkol kafamı başka yöne çevirmeme neden oluyor.

"Kes şunu."

"Her şeyi berbat ettim." Onu itme çabalarımı görmezden geliyor, ağzı yanağımı sıyrana kadar kendini tekrarlıyor. "Taryn bir hataydı. O gitti, bebeğim. Hadi ama, birlikte çok iyiyiz."

Ciddi mi bu? Kollarından tekrar kurtulmak için tüm gücümü topluyorum. Ben hamle yapamadan benden uzaklaştı.

Cole, Shawn'ı gömleğinden iki avuç tutarak neredeyse yerden kaldırıyor. Omuzları sert bir çizgiye oturmuş, öfkesi dalga dalga yayılıyor.

Kalbim şaşkınlık ve rahatlama içinde tekliyor. Ona ihtiyacım olduğunda beni hep korur.

"Şöyle yapacağız. Eve istemediği halde ona dokunmaya çalıştığını görmemiş gibi yapacağım."

Cole dişlerinin arasından konuşarak Shawn'ı güçlü bir şekilde sallıyor. Esnetilmiş ön kolunda ve elinin arkasında damarları göze çarpıyor.

"Dinleyin, çünkü bundan sonraki kısım çok basit. Yürüyüp gideceksin," diye devam ediyor Cole, yavaş ve acımasızca. "Bir araç çağır ve buradan siktir olup git. Eve'i rahat bırak, ahmak. Kalıcı olarak."

"Yoksa ne?" Shawn alay eder.

En azından deniyor. Sadece adi bir ayyaş olarak karşımıza çıkıyor.

Cole'un çenesinde bir kas sıçradı. "Sana kafede söylememiş miydin? Beni denersen sana neler yapacağımı öğrenmek istemezsin."

Fırtınalı ses tonuyla bir ürperti bastırıyorum. Daha önce içimde uyandırdığı sızı, üzerime çöken sıcaklık dalgasıyla birlikte geri dönüyor. "Gerçekçi ol, dostum." Shawn Cole'u itiyor ama bu onun üzerindeki hakimiyetini kırmıyor. "Eve, şu adama geri çekilmesini söyle."

Cole'un göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve Shawn'ı duvara yapııştırıyor. "Eve artık senin değil, o yüzden onun adını o lanet olası ağzından çıkar."

Cole'un koluna bir el koyarak onun tarafına geçiyorum. Eski sevgilime karşı beni savunması ne kadar ateşli olsa da, bu konuda kendi söz hakkım olsun istiyorum. Bunu anlıyor gibi görünüyor ve midemin hoş bir sıcaklıkla gerilmesine neden oluyor.

Kendimi toparlayıp Shawn'ın gözlerine bakıyorum. "Bu dünyada seninle tekrar birlikte olmak istemem için yapabileceğin hiçbir şey yok. İlişkimiz bitti. Beni arkamdan aldattığında bundan emin oldun. Artık benim için yoksun, Shawn. Güle güle."

Cole'un yanan bakışları bana kilitleniyor, gözleri alçak ışıktaki gurur ve hayranlıkla parlıyor.

Şiddetle koruyucu olması ve benimle uğraşırsa Shawn'ı mahvetmeye istekli olması, aynı zamanda kendim için ayağa kalkma ihtiyacımı desteklemesi inanılmaz derecede çekici. Eşit şartlarda yanımda duracak, kendisine ait olanı korumak için önümde duracak ve o çantamı tutarken kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilerek arkamda duracak bir adam.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, aramızda imkânsızın gerçekleşmesini diliyorum.

"Onu senin için tutmamı ister misin?" Shawn'a tiksintili bir bakış fırlattı. "Onu yollamadan önce ne demek istediğimi anladığından emin ol."

Öfkelendim, dudaklarım seğirdi. "Hayır. Ona vurmak istemiyorum."

Cole başını eğerek sırtıyor. "Emin misin? Bu seni daha iyi hissettirebilir. Bahse girerim biraz şiddete başvurursan çok tatlı olursun."

Zevk içime işliyor. Yüz ifademi gizlemek için başımı eğiyorum.

"Hemen döneceğim. Sen burada kal." Ben onun delici bakışlarıyla tekrar karşılaşana kadar bekliyor. "Beni bekle. Tamam mı?"

Onun için bir ömür beklerdim. Farkında olduğundan değil. Konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Tek başarabildiğim sarsak bir baş sallama.

Shawn'ı uzaklaştırmadan önce ağzının köşesi kalkıyor. Eğiliyor ama eski sevgilime ne söylediğini duyamayacağım kadar sessiz konuşuyor. Shawn ondan uzaklaşıyor ama Cole onu sıkı sıkı tutuyor. Kalabalık onları yutuyor.

Cole'un yalnız dönmesi uzun sürmedi. Elini uzatıyor ve ben de onun dokunuşuyla sarmalanmanın ne kadar iyi hissettirdiğine hayret ederek elini tutuyorum. Bana bakıyor, dikkati gözlerimin arasında geziniyor, sonra dudaklarına dalıyor, dilim onları ıslattığında sabitleniyor.

"Gittiğinden emin oldum. Artık onun için endişelenmene gerek yok. Bir daha sana yaklaşırsa ne olacağını biliyor."

"Teşekkür ederim."

Büyük eli benimkinin etrafında sıcacık. Başparmağıyla hafif bir okşama yaptığında karıncalanma hissi koluma yayılıyor. Bizi diğerlerine doğru geri götürmek yerine, beni tam tersi yöne götürüyor.

Kalbim çift zamanlı atıyor. Gece yarısı için geri sayım başladı.

Cole'u gölgeli koridorda takip ediyorum. Ne olacağından emin değilim ama her santimim beklentiyle titriyor.

Parmaklarım avucunun etrafında sıkıştı.

Ve elimi daha sıkı kavradı.

ON İKİ

COLE

Kalbimin etrafına canlı bir tel dolanmış gibi hissediyorum. Geri sayım için kulüpte o kadar çok şey oluyor ki, tek fark ettiğim Eve'in elinin benimkine mükemmel bir şekilde oturduğu.

Elimi bırakmadan koridorda beni takip ediyor. Başparmağımla ipeksi pürüzsüz tenini tekrar okşuyorum. Her zaman böyle güzel hissettirir miydi? Cevabı keşfetmek için onun her santimini keşfetme ihtiyacı nabzımın atışıyla aynı anda atıyor.

"Dokuz...sekiz..."

Düzgün düşünmüyorum. Hatta hiç düşünmüyorum.

Olmam gereken her şey hakkında değil.

Bu gece benim gerginliğimle başladı. Çünkü Eve, kıvrımlarını saran ve tenini ortaya çıkaran düşük sırtlı, pırlıtlı elbisesi ile fantezilerimden çıkmış gibi görünüyor.

Benson beni sürükleyip götürene kadar, başka erkeklerin gözlerini ondan uzak tutmak için bütün gece onun arkasında durmaya hazırdım. Barda durup aç bakışlarıyla onu soymalarını izlemek cehennem gibiydi.

İçkilerimizi yudumladıktan sonra onu neredeyse öpecektim. Sözümüz kesilmeseydi, yakıcı bir öpücükle dudaklarına yapışacaktım.

"Yedi...altı..."

Eski erkek arkadaşını yüzünde görmek, ellerini ona koymaya çalışmak benim kırılma noktamdı.

Ona katılmak için dans pistinde ilerliyordum. Onu pistin kenarında buldum, o bok parçasına karşı mücadele ediyordu, sonra kırmızıyı gördüm.

"Dört...üç..."

Kısa kesiyorum. Benim felaketim olabilecek bir solukla neredeyse bana çarpacaktı.

Beni durdurmak için kesinlikle hiçbir işe yaramayan derin bir nefes çekerek, yavaşça ona dönüyorum. Onu duvara doğru itiyorum. Dikkatim ağzına yönelirken elimi başının yanında tutuyorum.

En iyi arkadaşımın kız kardeşi. Baş koçun kızı.

Benim için her şey yasak ve bu beni duraksatmalı. Ama vermiyor. Bir saniye bile.

Umurumda değil. Umursayamam. Çünkü şu anda varlığımın her zerresi bu ana odaklanmış durumda. "İki...bir..."

On saniye. Bu gece Eve'i öpmeye karar vermem için tek gereken buydu.

Onu öpmeyi düşündüğüm her anı sayarsam daha az, çok daha az. "Mutlu Yıllar!"

Uzaktan, bağırın ve tezahürat yapan insanların farkındayım. Bizi sakladığım karanlık koridorda ışıklar yanıp sönüyor ve müzik tekrar açılıyor.

Eve bana bakıyor. Büyüleyici, ifadesi açık, çok açık. Güzel gözlerinin derinliği beni bütünüyle yutuyor.

Çenesini başparmağımla parmağımın arasına alıp hafifçe kaldırıyorum. Dudakları ayrılıyor ve dili dışarı fırlıyor. Kahretsin, kovalamak istiyorum

o.

"Mutlu yıllar," diye mırıldandım.

Sonra ağzımı onunkine değdiriyorum. Küçük bir sesi bastırıyor.

Onu tutmamak için yumruğumu duvara sıkıştırıyorum. Parmaklarımı onun mükemmel örülmüş saçlarına gömmeyeyim ve Ben onun ağzını yalarken.

Onu böyle öpmek istemiyorum. Çok hafif. Çok yumuşak ve zar zor.

Ona yakın olmaktan dolayı göğsümde oluşan yanma kadar sert ve umutsuzca istiyorum. Benim için erimesini ve inlerken çıkardığı sesi duymak istiyorum. Doyamadığı için beni çekiştirirken öpücükler arasında küçük yakarışlar yapmasını istiyorum.

Adımı söylediğini duymak istiyorum. Acil bir fısıltı olarak. Bir zevk çılgılığı olarak. Çılgılık atarak.

Bana doğru bastırıyor, ellerini göğsümde birleştiriyor. Boğazıma bir inilti takılıyor, dışarı çıkmasına izin vermeden önce yutkunuyorum.

Tanrım, ona bundan daha fazla dokunmamak beni öldürüyor. Elimi bu seksi elbisenin altından geçirip parmaklarımı içine sokmamak ya da dizlerimin üzerine çöküp tadına bakmamak.

Arkadaşlar arasında kibar bir yeni yıl öpücüğü olarak kabul edilebilecekten daha uzun öpüşüyoruz.

Daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını, ama Love Struck'ta ilk kez eşleştiğimizde panikledi bile. O zamandan beri her seferinde, ona çıkma teklif etmeyi ne kadar düşündüğümü, sonuçlarını ve çiğnememem gereken yazılı olmayan kuralları boşverdiğimi neredeyse ona söyledim.

Onu öpmeyi bırakmak için tüm irademi kullanıyorum. Yavaşça geri çekiliyorum, her anın tadını çıkarıyorum, hafızama kazıyorum. İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Bir, iki kez göz kırıyor. Pelüş dudaklarına dokunuyor.

O muhteşem gözler benimkilere kayıyor. Hızlı nefes alış verişleriyle göğsü inip kalkıyor.

İçimdeki gerginlik geri geldi, kalbimi daraltıyor. Kahretsin. O da beni öptü. Pişman mı?

Tam iyi olup olmadığını sormak üzereydim ki, bir oyunda aldığım en sert darbeden daha hızlı nefesimi kesen o ısıltılı gülümsemelerinden biriyle beni şaşırttı. Elini benimkinin içine soktu.

"Eğer oraya geri dönmezsek, herkes nereye gittiğimizi merak edecek," diyor neşeyeyle. "Doğum günü kızı kendi partisinde kaybolamaz."

Bir adım geri çekiliyorum, çünkü bunu yapmazsam aptalca bir şey daha yapabilirim, mesela onu bir öpücük daha için duvara hapsedebilirim. Gerçek bir öpücük.

Döndüğünde bakışlarım açıktaki kalan sırtından kıcına doğru kayıyor. Vanilya ile harmanlanmış tatlı çilek kokusu ve dudaklarının tadıyla hâlâ sarhoşum.

"Mutlu yıllar bu arada," diye omzunun üzerinden atıyor. "Gece yarısı öpücüğü almamı sağladığın için teşekkürler."

"Doğru," diye karşılık veriyorum.

Beni kulübün ana alanına geri götürmesine izin verdim. Diğerlerini dans pistinin çok uzağında bulmuyoruz. O hiç ritim tutmadan dans ederken kızlar Benson'ı coşturuyor.

Eve'in eli benimkini terk ettiği anda parmaklarımı avucumun içine

kıvrıyorum. "İşte buradasın!" Julia haykırıyor.

"Tuvalet kuyruğu çılgıncaydı. Neyse ki erkekler tuvaleti boştu. Cole benim için nöbet tuttu." Eve göğsümü okşadı.

"Topun düşüşünü kaçırdın," diyor Caroline.

Eve yanakları kızarmış bir halde el sallayarak onu başından savar. "Sorun değil. Son çağrıdan önce birkaç şarkı daha söyleyelim."

Ben orada durup onu izlerken Benson yanıma yaklaşıyor. Önce gerildim, sonra kendimi rahatlamaya zorladım. Umarım beni takım arkadaşıyken olduğu kadar iyi okuyamaz çünkü geceyi kız kardeşini öptüğüm için suratıma indirdiği yumrukla bitirmek istemiyorum.

"Ona her zaman göz kulak olduğun için teşekkürler," diyor.

Aklım karışıyor. Bir çeşit anlaşma homurdanıyorum. Tek yapabildiğim bu, yoksa kendimi ele verebilirim.

Eve etrafımda dönüp arkadaşlarıyla dans ederken güldüğünde onu tamamen unutuyorum. Bakışları benimkileri buluyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

Tanrım, bana bakışı beni delirtiyor. Bir bakışı beni nasıl bu kadar delirtebilir? Benson'ın kız kardeşi olması ya da çizgiyi aşmamamız için başka bir neden olması umurumda değil. Bütün gece ona olan ihtiyacımla savaştım, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Peki şimdi tadına baktım mı?

Artık resmileşti. Boku yedim.

ON ÜÇ

EVE

ÖPÜCÜK KAFAMDAN ÇIKMIYOR. Cole'u koridordan çıkardığım andan beri aklımda, eve dönerken arabada içki sonrası tavuk nugget için durduğumuzda, elbisemi soyarken ve Heston U'daki günlerimden kalma eski büyük boy bir tişört bulduğumda.

Bir bardak su içerken öpücüğü düşünüyorum. Bir dilim ekmeği kendime yedirirken dudaklarının dudaklarımdaki her anımı yeniden yaşıyorum.

Düşüncelerimi başka bir yöne yönlendirmeye çalışıyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay, özellikle Cole Kincaid söz konusu olduğunda. Ve öpüşmek.

Cole beni öptü.

Gerçi pek de öyle sayılmazdı. Daha çok zorunlu, dostça bir öpücük çünkü saat gece yarısı ve yılbaşı gecesi böyle yapılır. Öyle değil mi?

Muhtemelen onun için bir şey ifade etmiyordu.

Yine de her milisaniye tekrar tekrar çalışıyor. Bir elini başımın yanındaki duvara dayaması ve çenemi kavraması. Kokusu - sadece tıraş losyonunun hatırası bile içimde yeni bir arzu dalgası yaratıyor.

Belki hala biraz sarhoşumdur.

Ve tahrik oldum.

Keşke beni gerçekten öpseydi de hayal ettiğim gibi bir şey olup olmadığından emin olsaydım.

Ham tutku. Serbest kalan vahşilik. Boğulabileceğim bir tutku. Bu beni başkaları için mahvedebilir. Hayalleri süsleyen bir öpücük.

Oh, siktir et. Biraz kişisel bakıma ihtiyacım var.

Oyuncak koleksiyonumdan en sevdiğim oyunculardan birini çıkarmak için komodininin alt çekmecesine gidiyorum. Klitorisimde kullandığımda beni dizlerimi titreten bir orgazmın eşiğine getiren hava darbelerine sahip delicesine iyi bir vibratör.

Özellikle de kendimi tatmin ederken salınımımın beni bırakıp gideceğini hissettiğim zamanlarda, bu şey tam bir nimettir.

Shawn'la buna ihtiyacım vardı, yoksa asla boşalamazdım. Seks yaparken vibratör kullanmayı sevmemden nefret ediyordu. Bana ihtiyacım olan her şeyi verebileceğinden şikayet etti, ancak bazen bitirmem için gereken ekstra çabayı asla göstermeye istekli olmadı. Oyuncakların onun düşmanı ya da yedeği olmadığını hiçbir zaman anlamadı.

Orgazm olmak üzereyken aklıma gelen tek bir düşünce dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki -puf- orgazm bitiyor ve başlangıç çizgisine geri dönüyordum. Bir terapistle hem partnerlerimle hem de kendi başıma geçirdiğim samimi anlarda yaşadığım sıkıntılar hakkında konuşana kadar bende hiçbir sorun olmadığını öğrendim.

İç çamaşırlarımı çıkarıp vibratör ve telefonumla birlikte yatağıma uzanıyorum. En sevdiğim romantik sesli kitaplardan yer imlerine eklediğim baharatlı sahnelerden bazılarını çalmak ya da ekranımın üst kısmında bir bildirim yanıp söndüğünde o erotik seslerden birine gitmek arasında tartışıyordum.

Love Struck: Bu bir eşleşme! Aşkın vurup vurmadığını öğrenmek için açın.

Bildirimi okunmadan bırakamayacak kadar meraklıyım, üzerine dokunuyorum. Sonra donup kaldım. Cole'la başka bir maç. Nasıl yani?

Bu kader. Öyle olmak zorunda.

Aslında, ne dediğimiz umurumda değil. Tek bildiğim, kararlılığımın ancak bu kadar güçlü olduğu. Ona direnmek imkansız. Önce bana mesaj atıyor.

MightyPuck: Seni burada görmek komik. Uygulamayı sileceğini sanıyordum?

CraftyCutie: Yorum yok.

Planımız buydu. Plana sadık kalacaktım, belki denemek için başka bir arkadaşlık uygulaması seçecektim.

Sonra Shawn Noel'den birkaç gün önce numaramın engelini kaldırdı ve gecenin bir yarısı bana mesaj atıp

aradım. Bu sefer onu engelledim, sonra eski sevgilimi unutmama yardımcı olacak birini bulmak için uygulamayı yeniden indirdim.

O sırada Cole ile yeniden eşleşmeyi düşünmüyordum, ancak uygulamanın beni bağladığı diğer tüm kişileri görmezden geldim. Bu ne yapar, altı mı? Yedi mi? Bilmiyorum, son birkaç haftadır saymayı unuttum.

CraftyCutie: Asıl soru şu: Gecenin geç saatlerinde profilime bakarak internette ne yapıyorsun?

MightyPuck: ...yorum yok.

CraftyCutie: Bunların hepsi profilime 'hokey oyuncularını seksidir' yazdığım için. Bu yüzden eşleşiyor olmalıyız.

MightyPuck: Ben bir hokey oyuncusuyum.

Kalbim durur. Sadece bir atım atlamıyor. Sanırım lanet şey o anda pes ediyor.

Ve dürüst olmak gerekirse? Onu suçlamıyorum, çünkü şu anda tek hayal ettiğim Cole'un hokey kıyafetleri içinde, beni ateşlendiren o vahşi enerjisiyle birlikte olması.

Çekingenliğim azalınca, onunla ilgili hokey fantezileri aklımdan çıkmıyor.

Gerçekte soyunma odasının kokması umurumda değil, eğer beni orada becermek isterse, hayatımın en ateşli deneyimlerinden biri olacak bu şey için yüzde yüz on hazır olurdum. Bana istediği şekilde sahip olmasına izin verirdim. Forması üzerimdeyken, formasızken, ben onu giyerken ve o bana daha sert girmek için kaldıraç olarak sıkı bir avuç tutarken ve-

Kendimi yelpazeliyorum, içinde zonklayan arzunun ısrarlı nabzına karşı kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

CraftyCutie: Sen bir hokey oyuncusuydun. Şimdi koçsun. Ki...tamam, dışarıda çok seksi koçlar var.

MightyPuck: Ben de onlardan biri miyim?

CraftyCutie: [dudakları sikiştirilmiş emoji]

Cole bir süre sessiz kalıyor, sonra o yazarken üç nokta belirip kayboluyor. Sonunda ses geldiğinde ciğerlerimdeki hava dışarı fırlıyor. İçtiğim şampanya yüzünden başım hâlâ yeterince dönüyor.

MightyPuck: Bu gece seni öptüğüm için kızgın mısın?

CraftyCutie: Hayır.

MightyPuck: Güzel.

CraftyCutie: Gece yarısı öpücüğüm olduğun için teşekkürler.

MightyPuck: Bu yüzden yapmadım.

CraftyCutie: Öyle değil mi?

Yaptım çünkü seni öpmediğim için pişman olacaktım.

CraftyCutie: Ne demek istiyorsun?

Bütün gece seni öpmek istedim. Hâlâ da istiyorum. Bunu düşünmeden edemiyorum.

Gözlerim açıldı. Buna inanamıyorum. Gerçekten beni kulüpte öpmek mi istedi? *Hâlâ* istiyor mu?

Emin olmak zorundayım. Bunca zaman, uygunsuz duygularımın tek taraflı olduğuna inanarak ona aşık oldum. Bana en iyi arkadaşının kız kardeşinden başka bir gözle baktığını hiç düşünmedim.

CraftyCutie: Bekle. Üzgünüm, sarhoş beyin. Benden hoşlandığını mı söylüyorsun? Evet. Seni öperek bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum.

CraftyCutie: Kapa çeneni! Bu aklımı başımdan alıyor.

Tehlikeli bir bölgeye giriyoruz.

Eğer birbirimize bir şeyler itiraf ediyorsak.

CraftyCutie: Sana bir şey söyleyebilir miyim?

MightyPuck: Herhangi bir şey.

CraftyCutie: Ben sadece... bu kış yalnız kalmak istemiyorum. Hepsi bu. Bu yüzden profilimi kış boyunca beni sıcak tutacak ve Shawn'ı unutacak birini bulmak için oluşturdum.

Bu konuda sana yardım etmek isterim. Eğer izin verirsen.

Son cevabına bakıyorum. Kabulümden sonra göndermesi birkaç dakika sürdü. Bunu gerçekten yapabilir miyiz? Sanki bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.

Aklıma bir fikir geliyor. Saçma ve sınırı aşan bir fikir, ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez yepyeni bir olasılıklar dünyası açılıyor.

CraftyCutie: Aklıma bir şey geldi.

MightyPuck: Ne?

CraftyCutie: Bu çılgınca olabilir ama beni dinleyin. Ya biz biz değilsek?

MightyPuck: Anlamı ne?

CraftyCutie: Başka biriymişiz gibi davranırız. Sen Colin olabilirsin. AHL'de biraz eğlence arayan başarılı bir oyuncusun. Ben de Evangeline olurum, seni çılgına çeviren zengin, rahatsız edilmeyen baştan çıkarma tanrıçası.

Karakterlerimiz için ördüğüm karmaşık arka planlara birkaç gülme emoji gönderiyor.

MightyPuck: Bu nasıl olacak?

CraftyCutie: Bir oyun gibi olacak. Rol yapma falan. Bunu gizli tutacağız ve sadece buradan birbirimize mesaj atacağız.

Baş döndürücü bir çılgılığı bastırmak için yüzümü yastıklara gömmek üzere dönüyorum. Bu delilik, değil mi? Onunla internette gizlice dolaşmak daha da eziyetli olabilir, akşam yemeğinde otururken birbirimize gizlice mesaj atmak gibi.

Ya da tam ihtiyacım olan şey olabilir.

Telefonum titriyor. Ne diyeceğini görmek için nefesimi tutuyorum. Sohbetimiz sırasında mesaj göndermedi.

Onun yerine bir ses kaydı. Dişlerimi dudağıma geçiriyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Cole'un boğucu sesi beni

yıkıyor. *"Benimle rol yapmak ister misin, Evie? Oyun oynamayı kaldırabileceğinden emin misin?"*

Cole değil, kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Bana Evie dediğinde işe yaramıyor. Gözlerimi kapatıyorum, onu bu gece hayal ediyorum, gür kahverengi saçları alnına dökülüyor, gömleğinin kolları yontulmuş kollarının üzerinde kıvrılmış.

Sadece bu gece için.

O zaman Eve ve Cole yerine Evangeline ve Colin oluruz. Bu bizim küçük sırrımız olacak. Kimse öğrenmeyecek, özellikle de babam ve Benson.

Sesli bir klip ile cevap veremeyecek kadar gerginim. Teklifimin geri kalanını yazarken parmaklarım titriyor.

CraftyCutie: Başa çıkabilirim. Bu sadece fiziksel. Duygularımızı karıştıramayız. Çok dağınık olur.

Eğer istediğin buysa.

CraftyCutie: Bu yüzden rahat davranıyoruz. Sadece kış için, sonra bırakabiliriz.

MightyPuck: Anlaştık.

CraftyCutie: Bu senin için sorun olur mu?

MightyPuck: Bunu nasıl yapmak istersen iste, seni iyi hissettirecek birine ihtiyacın olduğunda bırak ben olayım. Tamam mı? Beni arayacağına söz ver.

CraftyCutie: Tamam. Söz veriyorum.

Bu çok çılgınca. Kalbim sert, heyecanlı atışlarla çarpıyor.

Ona ne yapmak istediğini sormak üzereydim ki başka bir ses klibi gönderdi.

"Bu kulüp karanlık ama saatlerdir gözüm üzerinde. Gece yarısı ağzınla yapmak istediğim her şeyi düşünürken, seni zar zor örten o seksi elbiseyle beni kızdırıyorsun. Geri sayım başladığında seni koridora götüreceğim."

O-? Ne planladığını anladığımda amım ihtiyaçla zonkluyor.

Bu geceyi yeniden yaratıyor. Yabancı olsaydık ve aramızdaki bu çekimi zorlaştıracak hiçbir şey olmasaydı.

Ben de kendi yeteneğimle bu fikre katkıda bulunuyorum. Gecenin erken saatlerinde onu nasıl fark ettiğimi, cazibeme karşı koyamayacak hale gelene kadar onu baştan çıkarmak istediğimi yazıyorum. Beni kalabalıktan uzakta, gölgelerin arasına götürdüğünde heyecandan içim içime sığmıyor. Herkes bizi bulabilirdi, ama bu bizi daha da heyecan verici kılıyordu.

Yeni bir kayıta kıkırdıyor. *"Seni gördüğüm andan itibaren sana karşı koyamadım bebeğim. Sırtını itiyorum"*

seni bütün gece istediğim gibi öpmek için."

Yıkıcı öpücüğün beni alıp götürdüğünü hayal ediyorum. Elleri vücudumun her yerinde gezinirken, göğüslerimi sıkarken, yanlarımdan aşağı kayarak kıcımlı kavrarken ve ağzıma sahip olurken kollarımı omuzlarına nasıl doladığımı. Parmaklarımı kendi üzerimde gezdiriyorum, sertleşmiş meme uçlarıma biraz dikkat ediyorum.

"Elimi elbisenin altından geçirdiğimde boynunu emiyorum. Yaramaz kız, külot giymemişsin.

Parmaklarımı amuna sokmamı engelleyecek hiçbir şey yok."

Belli belirsiz bir inilti. Daha yeni başlamıştık ve ben şimdiden şehvet içinde boğuluyordum.

Benim dokunuşum zihnimde onunkine dönüşüyor ve ne yaptığını takip ediyorum. Ona beni parmaklarıyla sıkmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini söylüyorum, sonra bir sonraki kaydını oynatmak için telefonu karıştırıyorum. Arka planda bir kumaş hışırtısı duyuyorum, sonra da onun sikini okşadığını düşündüğüm belli belirsiz bir ses.

"Siktir, çok seksisin. Ağzımı hemen o amcığa götürmeliyim. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve elbiseni beline kadar itiyorum.

Böyle çok güzel görünüyorsun. Şu anda seni gören herkesi öldürebilirim ama sen yüzüme boşalana kadar durmayacağım. Bacağını omzuma atıyorum ve dilimi üzerinde gezdiriyorum."

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

Elim aralarında sıkışmış halde kalçalarımı birbirine kenetliyorum, avucumun topuğuna sürtünüyorum ve bir yandan da ağzının amımda yarattığı hissi sevdiğimi yazmaya çalışıyorum.

"Parmaklarını em. Onları benim için güzelce ıslat, tatlım."

İçimden bir nefes daha titreyerek çıkıyor. İki parmağıma dolanmış dudaklarımın fotoğrafını çekiyorum.

"İşte bu kadar. Şimdi klitorisini güzelce ve yavaşça okşa. Benim dilim olduğunu hayal et. Bütün geceyi dizlerimin üzerinde seni böyle tadararak geçirebilirim."

Kaydın sonu sert bir iniltiyle sona eriyor.

Aman Tanrım, bu çok ateşli. Hayal gücüm Cole'un koridorda diz çökmüş, beni ağzıyla yutarken başını bacaklarımın arasına gömdüğü canlı bir fanteziyle dolup taşıyor.

İlk dokunuşta kalçalarım titriyor. Klitorisimi ovuştururken son mesajını tekrar oynatıyorum, derin, törpülenmiş kelimeler ve o pis inilti bir sonraki gelene kadar beni tekrar yıkıyor.

"Parmakların yeterli değil, değil mi?"

Hayır. İçimdeki acıyı dindirmek için çok daha fazlasına ihtiyacım var. Kukum kasılıyor, dolu hissetmek için yalvarıyor ve eşige kadar geriliyor.

Daha fazlası için yalvarırken parmaklarım titriyor.

"Hiç oyuncanın var mı? Muhtaç amın için kalın ve uzun bir şey? Klitorisini okşamak için bir vibratör?"

İçimden boğuk bir inilti kaçıyor, vücudumu karıncalanmalar sarıyor. El yordamıyla yorganın altında bıraktığım telsizi bulup ona cevap veriyorum.

"Göster bana."

Titrek bir nefesle, çıplak uyluğum boyunca alay ederken bir fotoğrafını gönderiyorum. Klitorisimde bir titreşim yankılanıyor. Titreşimi üzerine koyup boşalmayı o kadar çok istiyorum ki.

"İşte benim iyi kızım."

Beni sikip sikmeyeceğini soruyorum.

"İhtiyacın olan bu mu, tatlım? Kulübün karanlığında, herkesin seni benim iyi küçük fahişem gibi sikimi alırken yakalayabileceği bir yerde sikilmek mi?"

Tanrım, ağzı inanılmaz.

Ona beni ne kadar ıslattığını söylüyorum ve beni boşaltması için yalvarıyorum. Daha fazla bekleyemeyecek kadar sabırsızım, vibratörümü açıyorum. Bacaklarımın arasına soktuğumda bir nefesi ısırıyorum.

"Arkamı dön ve dayan. Seni dolduracağım ve dar, sıcak amcığın her tarafıma damlayana kadar seni becereceğim," diyor kayıtta ve bir küfür savurmak için kesiyor.

Kalçalarım sallanırken zevk oyuncaktan daha sıkı sarılıyor. Fantezi ikimizi de hızla çözüyor. Onun içime girdiğini, içime sert ve hızlı bir şekilde girerken beni vücuduyla duvara sabitlediğini hayal ederken nefeslerim yoğunlaşıyor.

Yaklaştım. Titremeler vücudumu sarıyor ve küçük acil çığlıklar benden kaçıyor.

Kendimi kaybettiğimde, onun için kaydetme cesaretini buluyorum, gönder tuşuna bastığımda hala içimde patlayan yoğunluktan nefesim kesiliyor. Kısa bir kliple cevap veriyor.

"Siktir, bebeğim. Benim için çok iyi, sikim için böyle inliyorsun. Oh, kahretsin-nngh-çok sert boşalacağım." Klip, kendini sarsarken nefes nefese kalmasıyla sona eriyor. Sonra bitirirken boğuk bir ses çıkarıyor.

Aman Tanrım. Cole'un geliş sesi beynime kalıcı olarak kazındı. Bu deneyime ya da onun hedonistik yıkımının benim yüzümden olduğuna inanamıyorum.

Birkaç dakika boyunca tepki vermiyor. Takip etmiyorum, bir orgazm daha için klitorisime karşı titreşen vibratörün ilahi hislerinde çok kayboldum.

Bir an için coşku dalgalarının üzerinde süzülüyorum, artçı sarsıntılarla titriyorum. Bedenim mutlulukla şarkı söylüyor.

MightyPuck: Bana ne yaptığına bak.

Fotoğrafa bakınca gözlerim doldu. *Vay* anasını.

Aleti avucunun içinde. Hayal ettiğimden daha büyük. Kalın ve uzun, parmak eklemlerine sığıyor. Aklımdan geçen ilk düşünce ona binmeyi ne kadar çok istediğim oluyor. Kıkırdamamı bastırmak için yüzümü kapatıyorum. Az önce yaptığımız her şeyin dışında, gönderdiği fotoğraf lezzetli bir şekilde müstehcen hissettiriyor.

İyi misin?

CraftyCutie: Çok iyi [ıslak emoji]

MightyPuck: Sadece emin olmak istedim.

CraftyCutie: Dürüst olmak gerekirse hayatımın en ateşli deneyimlerinden biriydi.

MightyPuck: Benimki de.

CraftyCutie: Şimdi ne yapacağız?

Yatak. O kadar sert boşaldım ki hâlâ sersem gibiyim. Beni yordun.

CraftyCutie: Doğru. Neredeyse 4 oldu, oops.

Bir dahaki sefere kadar bekliyor olacağım. İyi geceler.

Uykuya dalarken kafamı olasılıklar dolduruyor.

Bu benim Cole ile her zaman istediğim şeyi keşfetme şansım. Ve kimsenin bilmesine gerek yok.

ON DÖRT

COLE

Ocak

Lanet olası aklımı kaybettim.

Daha doğrusu Eve, geçen hafta sonu doğum gününde onunla oraya gitmeme kararlılığımın kırılıp un ufak olmasından önce olduğundan daha da fazla delirtiyor beni.

Evangeline demeliydim. Bizim için uydurduğu sahte kimlikler olmamız gerekiyordu. Ama bu, mastürbasyon yaparken düşündüğüm ve o gece ona yapmak istediğim her şeyi anlattığım sahte bir versiyon değildi. Hepsi Eve'di; kafamı onun güzel gözleriyle, o mükemmel dudaklarıyla, muhteşem kıvrımlarıyla dolduruyordu.

Bu anlaşma, aramızda büyüyen bu yeni gerilimi kesmenin bir yolu. Birbirimizi sistemlerimizden çıkarırken yine de kumda bir çizgi tutuyoruz. Doğum gününden beri siktir et deyip o çizgiyi silmek istemediğim tek bir an bile olmadı. Onu tekrar öpebilme şansı için bu çizgiyi yok etmek.

Dün DM'imize bir fotoğraf gönderdi. Yüzü kırılmıştı ama üzerinde dolgun göğüslerini saran ve göğüs uçlarını fiyonkla bağlanmış bir kurdeleyle gizleyen kırmızı saten bir sütyen vardı. Erkek kardeşinin dışarı çıkma davetini atlatmak zorunda kaldım, ona kendine dokunmasını söylemekle daha çok ilgileniyordum.

Beni, görmek istediğim şeyi ortaya çıkarana kadar yayı yavaşça çekiştirdiği bir videoyla ödüllendirdi, kurdelenin uçlarını sütyenin kenarlarında sarkık bıraktı, göğüsleri serbest kaldı. Sonra beni kızdırmak için eğilirken parmak uçlarını göğüs dekoltesinde gezdirdi. Göğüsleriyle oynarken ağzının baştan çıkarıcı bir sırtıyla kıvrıldığı görülüyordu.

Tanrım, onun evine gidip yatağını kıracak kadar sert sikememek beni öldürüyor. Ona sahip olabilmemin tek yolu bu. Yüz yüze hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak zorundayız.

Kendimi toparlamak için başımı sallıyorum. Antrenmana yeniden odaklanıp buzu tarıyorum.

Takım bugün iyi durumda. Onları hücum ve savunma olarak ikiye ayırdık, ardından benim önerim olan bazı yeni beceri rutinlerine geçiyoruz.

Eve birkaç dakika sonra antrenman sırasında ortaya çıktığında, göz ucuyla onu izlemekten kendimi alamıyorum. Buzun diğer ucundaki babasına ve Steve'e el sallıyor, sonra da tribünlerin ön sırasında, benim savunma oyuncularıyla oturduğum tarafa yakın bir yerde otururken ona seslenen birkaç oyuncuya el sallıyor.

Antrenmanı ziyaret etmesi normal. Öyleyse neden sakinliğimi korumak için cephaneliğimdeki tüm anti-boner düşünceleri düşündüğümü sorabilir misiniz? "Brody, Higgins, sıra sizde," diyorum panolara asılı olduğum yerden.

Eve'e yaklaşırken bir gözüm de paslaşma talimi yapan savunma çiftinde. Bugünkü küpeleri bir çift sarkan fiyonk, her zamanki yeteneğinden daha sade ama yine de onun tarzı. Ağzımın kenarı kalkıyor. Taba rengi ekose kalem etek ve diz üstü çizimler ona çok yakışıyor. Seksi bir kütüphaneci havası veriyor ve ben de bundan hoşlanıyorum.

Tam karşımda duruyor ama ona dokunamıyorum. Geçen hafta doyumsum olduk ve vücudunun neye benzediğini ya da geldiğinde nasıl ses çıkardığını bilmiyormuş gibi davranmak zorundayım.

"Hey."

iPad'inde çizim yaparken başını kaldırıyor ve bana gülümsüyor. "Hey, sen. Bugün antrenman nasıldı?"

"Güzel. Denememiz gereken yeni alıştırma var." Yüzümü eğiyorum, gülümsemem geriliyor. "Bazı videolarını babana gösterdiğimde yeni yaklaşımı beğendi."

"Şu haline bak, Bay Ateşli Koç."

İçimden hoş bir şey geçiyor, güçten neredeyse dengemi kaybediyordum. "Evet, pekala. Tembellik edemem, değil mi?"

Alttan alta sızan gerçeği -bunun benim için çok önemli olduğunu- örtbas etmek için alaycı bir dil kullanıyorum. Sanırım içimi görüyor çünkü bakışlarında anlamaya biraz fazla yakın bir şey var.

"Bugün çok hoş görünüyorsun," diyorum.

"Teşekkürler. İşimi kaydettirmek için Belediye Binası'na gitmem gerekiyordu, bu yüzden şık görünmek istedim." Bir eliyle eteğini düzeltiyor, sonra kolyesiyle oynuyor. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünmelerini istemedim. Ki öyle değil. Ama asıl mesele, onların bunu bilmemesi."

Anlayışla yumuşama sırası bende. Üniversiteden sonra, bir şekilde hayatın nasıl işlediğini bilmemiz gerekiyor. Çoğu zaman hiçbir fikrim olmuyor.

Ona yumruğumu uzattım. "Bu sende."

Parmak eklemelerini benimkilere dayayarak vuruyor. "Teşekkürler."

İkimiz de duraklıyoruz, dikkatimiz dokunduğumuz yere çekiliyor. Zaman bir anlığına dururken içimde bir kıvılcım çakıyor. Teni yumuşacık. Elini elime almak kolay olurdu.

Parmaklarımın arkasını hafif bir okşamayla onunkine değiştiriyorum. Kirpikleri titriyor, sonra çok çabuk uzaklaşıyor.

"Bir sonraki adımı attığın için seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bu tamamen gerçekmiş gibi hissettiriyor," diye itiraf ediyor. "Şimdi tek yapmam gereken online mağazamı açmak."

"Bu sende. İlk sırada ben olacağım." Yaptığı çıkartmalarla kaplı su termosunu gösteriyorum. "Biraz Şövalyeler repliği almam lazım."

"Oh, hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. İstersen sana bir çıkartma paketi verebilirim." Alaycı bir bakışla onu iğneledim. "O zaman sana nasıl destek olacağım?"

"Cole," diye mırıldanıyor. "Eve," diye takılıyorum.

"Tamam, tamam. Sen kazandın. Desteğiniz için minnettarım."

Buzdaki oyuncuları izleyerek sırtıyorum. Bir an sessiz kaldı.

Telefonuma yeni bir mesaj geldi. Hemen cevap vermedim. Ta *ki* gözümü yakalayıp yüzünü kasıtlı bir ifadeyle eğene kadar.

Love Struck DM başlığımızı açtığımda gördüğüm şeyi beklemiyordum. Okurken neredeyse telefonumu düşürüyordum.

CraftyCutie: Bahse girerim çıplak daha güzel görünürdüm ve senin için beş yemeklik bir ziyafet gibi yayılırdım.

"Eve," diye mırıldandım. "Ne?"

Bu masum ses tonu benden dumanlı bir kıkırdama çıkarıyor. Bu hareketiyle beni kandıramaz. Onu şu anda omzuma atıp seksi kığını buradan sürüklemek için neler vermezdim.

"İşe geri dönmem gerek. Babanla, unuttun mu?"

Pistin diğer ucunu işaret ediyor. "Tam şurada."

"Komik, sen bana böyle mesajlar gönderdiğinde sanki ensemde soluyormuş gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Antrenmana geri dönmeliyim."

Ellerini yukarı kaldırıyor. "Burada olacağım, bu illüstrasyon üzerinde çalışacağım." "Terbiyeli ol."

Ben uzaklaşırken bana tekrar mesaj attı. Dilimi alt dudağımda gezdirip hızlıca bir cevap yazıyorum.

CraftyCutie: Yap beni.

Bütün gün hokey oyuncularıyla uğraşıyorum. Onu hizada tutmak için bir veletle uğraşmak sorun değil.

Nefes nefese kahkahası, pistin kenarına gelene kadar her adımda beni takip ediyor. Bana mesaj atmaya devam ediyor.

CraftyCutie: Patronluk taslaman hoşuma gidiyor.

Bir mucize eseri, yüzüm kızarmadan okumayı başardım.

CraftyCutie: Bence o düdükle bileklerinizi bağlamalı ve beni dizlerimin üzerine çöktürmelisin Koç Bossy.

Bu sefer ona bakma riskini göze alıyorum. Saçlarının yumruğuma dolanmasını ve o gür kırmızı dudaklarının sikimin etrafında olmasını istememe neden olan yaramaz bir sırtışla el sallıyor.

Yeşil Heston U Hokey şapkasını kafamdan çıkarıp parmaklarımı saçlarımda birkaç kez gezdirdikten sonra geri takıyorum üz

eri Bir süre sessiz kaldı. O tasarımıyla meşgulken ben rahatlamaya ve uygulamaya odaklanmaya başlıyorum.

nd Sonra telefonumun titreşimi, ben daha bildirimi okumadan aletime bir sıcaklık atışı gönderiyor.

e.

CraftyCutie: Dün gece beni yüzüne oturttuğun bir rüya gördüm. O kadar ateşliydi ki amım zonklayarak uyandım. Senin sikine binmeyi hayal ederken duşta oyuncaklarımdan biriyle kendimi becerdim. Daha sonra bir resmini görmek ister misin?

Bir iniltiyi bastırdım. Baş koçun kızının bu kadar yaramaz olabileceğini kim bilebilirdi?

Genç savunma oyuncularından biri ağzına su fişkırtmayı bitirdiğinde bana komik bir bakış atıyor. Boğazımı temizledim ve ona başımı salladım.

Kahretsin, çalışıyor olmam gerekiyordu. Onunla mesajlaşmak yerine bu takıma koçluk yapmalıyım.

Antrenmanı izlemek için tribünde otururken bu şekilde oynamak istiyorsa, çıtayı yükseltiyorum.

Benim uslu kızım ol. Git külotunu çıkar.

Bir dakika sonra ayağa kalktığında damarlarımda heyecan verici bir dalgalanma oluyor. Onu takip ediyorum, kalp atışlarım onun ölçülü adımlarına ayak uyduruyor. Kalçalarını salladığını hayal etmiyorum çünkü omzunun üzerinden bakıyor, bakışları benimkilerle çarpışıyor. Sırıttıyor.

Kan güneye akıyor. *Lanet* olsun.

Onu takip etmek istiyorum. Onları çıkarırken onu izlemek.

Onu tekrar öp. Beni ne kadar delirttiğini göstermek için onu bu eğitim tesisinin bir yerinde anlamsızca becermek. Zorla nefes veriyorum. Bizi ele vermek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendime gelmeliyim.

Çocuklar antrenmanlarını tamamladıktan sonra onları buzun ortasına çağırıyoruz. Patenlerimi giyiyorum ve üzerinde çalışacağımız bir sonraki manevranın üzerinden geçmek için Steve ile eşleşiyorum. Easton'ın sopasını ödünç alıyorum ve buza bir disk bırakıyorum.

"Buradan geçerken beni izleyin. İçeri geliyorum." Pakla birlikte Steve'e doğru kayıyorum. "Sonra o tepki vermeden kontrolü elimde tutuyorum."

Pakı onun sopasının altından geçirerek bitiriyorum ve yanından kayarak geçerken alıyorum.

Eve koltuğuna döndüğünde, geliştirmeyi hedeflediğimiz kaçamak giriş becerilerini açıklamanın tam ortasıydım. Bir süre sonra telefonuna bir şeyler yazıyor. Ben Steve ile gösterinin üzerinden geçerken benimki arka cebimde vızıldıyor.

Ben isteyken bu gizli oyunu oynamamalıyız, ama etrafta gizlice dolaşmanın heyecan verici bir yanı var.

On

u. Easton'ın sopasını geri veriyorum. "Anladın mı?"

Gözlerinde ilgi çekici bir parıltı var. Çaylak bunun gibi teknikleri seviyor ve hızıyla oyununa seviye atlatacak

Bir kere aldı mı. Şimşek gibi hızlı kanat oyuncularımız Alex ve Theo da.

Nasıl yaptıklarını izlemek için buzdan uzaklaşıyorum. Birkaçının başarılı bir şekilde koştuğunu gördükten sonra telefonumu kontrol ediyorum.

CraftyCutie: Brrr [kitty emoji][snowflake emoji]

MightyPuck: Sen mi yaptın?

CraftyCutie: Göreceksin.

Yapacak mıym?

CraftyCutie: Şimdi üşüyeceğim, umarım beni ısıtırsınız.

Tribünde arkamdan kıkırdadığını duyabiliyorum.

Telefonumu sıkıca kavıyorum. Onu tahtaların üzerine bırakıyorum ve kollarımı omuzlarımı zorlayacak kadar sıkıca kavuşturarak kendimi onu aramaktan alıkoyuyorum.

Düdüğümlle kısa bir vuruş yaparak Alex ve Jake'i yanıma çağırıyorum. Çizgiden aceleyle geldiler. "N'aber koç?" Alex durduğunda soruyor.

"Bu sefer yine birlikte çalışmanızı istiyorum. Brody, pakı kontrol etmenin yollarını ara ki oyun sırasında buna nasıl karşılık vereceğini bilesin. Keller, devam et. Bakalım daha hızlı ve daha temiz yapabilecek misin?"

Hemfikirler ve beşlik çakıyorlar. Telefonum dirseğimin dibindeki tahtada yanıyor. Alex ona uzanıyor. İçlerinden biri ekrandaki mesajı okumadan önce ben kapıyorum. İkisine de sert bir bakış fırlatıyorum.

"Antrenman sırasında kendinizi ayarlayın."

Hızlı bir içki molası için oyalanıyorlar. Onların dikkati dağılmışken, Eve'in DM'imize ne gönderdiğini kontrol ediyorum.

Keskin bir nefes alıyorum, fotoğrafı görünce yumruğumu ağzıma bastırıyorum. Kancalı parmağından kalp desenli, şeffaf, kırmızı file bir tanga sarkıyor. Tanıdığım bir yüzeyin üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturuyor - ofisimdeki lanet olası masanın üzerinde.

CraftyCutie: Bunları bulmanız için bir yere sakladım. Hazine avında iyi eğlenceler.

Herkes onu orada yakalayabilirdi. K lotunu nereye sakladı? Masama t nemiŐken kendine dokundu mu? Siktir, siktir, *siktir*.

Bacaklarını açtığı, kalem eteğini kalçalarına kadar sıyırdığı ve ben dışarıdayken parmaklarıyla kendini boŐaltarak ortalığı dağıttığı fikri aklımı başımdan alıyor. Antrenmandan sonra içeri girdiğimde  ilek ve vanilya kokusu alacak mıyım?

Alex kaşlarını kaldırıyor ve sırtıyor. Acı verici bir ses çıkardığımı fark ederek kaskatı kesiliyorum. "İyi misin ko ?"

Yüz hatlarımı eğiterek buzu işaret ediyorum. "Antrenmana geri d n."

Jake'in yüksek sesle, beceri alıŐtırması için sıranın arkasına doğru giderken bana seks çağrısı yapıldığını düşündüğünü söylediğini duyuyorum. Eve'in tarafına bakmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

ON BEŞ

EVE

KARAVANI SATIN ALDIĞIMDAN BERİ, onu nasıl yenileyeceğimi öğrenmek için kendimi bir araştırma karadeliğinde kaybederken garaj yolunda serinledi. The Landmark'ta içki servisi yaparken, geç saatlere kadar ürünlerim üzerinde çalışırken ve Heston U'nun iç saha maçlarına giderken baktığım bağlantılarla kaydedilmiş tarayıcı sekmeleri tüm cihazlarımda açık.

Çok fazla bilğim var. Muhtemelen ihtiyacım olandan tonlarca daha fazla, yine de kendimi bu projeye başlatmak zor oldu. Cole bana yardım etmeyi teklif etmeseydi, kim bilir başlamayı ne kadar erteleyecektim.

Şimdiye kadar üç öğleden sonra üst üste yaptık. İşi bitince hemen yanıma geliyor. "İşte." Eldivenini çıkardı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Parmakları parmaklarımin etrafında kıvrılırken içimdeki karıncalanmayı görmezden geliyorum. Dengemi bulana kadar bana tutunuyor ve beni izliyor. Kendimi sabitlemek için onun sert göğsünü kullanmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Rahatlatıcı orman kokusu beni sarıyor ve vücut ısısı kıyafetlerimin arasından sızıyor.

Karavanın içi pek geniş sayılmaz. Dudaklarımı birleştiriyorum. "Teşekkürler."

Bir süre sonra beni serbest bırakıyor. Bana göstermek istediği döşeme bölümüne dikkatimi vermek yerine ön kollarına bakıyorum. Gri henleyinin kolları yukarı doğru itilmiş, çıkardığı fanila beline bağlanmış. Bileğinin tersini alnına götürdüğünde gömlek geniş göğsüne doğru geriliyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum, düzensiz bir nefes tıslıyorum.

"Geri çektiğimiz muşambanın altında nasıl eğrildiğini görüyor musun?"

Arka taraftaki sıkışık köşede çömeldiği yere doğru eğildim. Ağzına bir el feneri koyuyor ve gevşek bir tahtayı çekiştiriyor. Sırtının üst kısmı ve pazularının esneme şekli karşısında ağzım kuruyor.

"Kahretsin," diye

mırıldanıyor.

"Kötü mü?"

Yüzünde acımasız bir ifade beliriyor. "Kesinlikle su hasarı var. Dünyanın sonu değil ama ideal değil. Bu da zemini değiştirmek için her şeyi sökmemiz gerekeceği anlamına geliyor."

Kaldırdığı renksiz parçayı işaret ederken midem bulanıyor. Saçlarımin uçlarını çekiştiriyorum.

"Vay canına. Bunu düzeltmek düşündüğümünden daha uzun sürecek."

İç çekerek araba yoluna atladım. O da beni takip ediyor.

"Bilmiyorum, belki de hazır olduğumdan daha fazlasını üstlendim. Bu yenileme projesine girdikçe, bu şeyde daha fazla yanlış buluyoruz. Paslanmış dış cephe kaplaması hava koşullarını içeri alıyor ve şimdi de su hasarını onarmamız gerekiyor. Yamalanması gereken bir lastik var. Depo bölmelerinden birine bir tarla faresi ailesinin yerleştiğinden eminim."

Yapmamız gereken tüm işleri sıralarken nefes alışım hızlanıyor. Cildim çok sıkı hissediyor.

Boynum beni boğuyormuş gibi hissettiğimde kapüşonumu çıkarıyorum. Sanki hareket etmek bu sorunun önüne geçmeme yardımcı olacakmış gibi ileri geri yürürken daha da tedirgin oluyorum. Alnımı ovuşturarak ciğerlerimdeki gerginlikle savaşıyorum.

"Bekle."

Cole beni omuzlarımdan yakalıyor ve kontrolden çıkmadan önce beni sabit tutuyor. Dokunuşu iyi hissettiriyor. Kafamda biriken düşüncelerden beni uzaklaştırıyor ve ona odaklanmamı sağlıyor.

"Biraz nefes alalım. Sonra bunu teker teker ele alabiliriz. Anlaştık mı?"

Dudaklarımı dişlerimin arasında döndürüyorum ve burnumdan zorla nefes veriyorum. "Tamam. Evet, haklısın. Her seferinde bir şey. Hepsini birden düzeltmek imkânsız. Teşekkür ederim."

Sıkıyor. "Seni yakaladım."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Cole'un aşırı uyarıldığımı anlama konusunda bir yeteneği var. Bu onu sinirlendirmiyor ya da umursamaz yapmıyor. Bana sadece neyin yanlış olduğunu sormakla kalmıyor, bunaldığım için kendimi kötü hissetmeme neden olmadan desteğini sunuyor.

Doğum günümdeki gece yarısı öpücüğü son birkaç haftadır aklımdan çıkmıyor. Çok daha az riskli olduğu için birlikte internette takılıyor olabiliriz, ama bu yine de her zaman istediğim gibi kardeşimin en iyi arkadaşına sahip olamayacağım anlamına geliyor. Bizim

İnternette yaptığımız sohbetler çok lezzetli fantezilerle dolu ve bana onun giderek bağımlısı olduğum bir yönünü gösteriyor.

Aramızdaki yeni bağ, bu gibi anları benim için daha özel kılıyor.

Bu kadarı yeterli. Onun arkadaşlığı. Onun desteği.

Bu anlaşılmaya duygularımızı karıştırmayacağıma dair kendime söz verdim. Çünkü benim duygularım onunkilerden çok daha büyük. Benden etkilendiğinden hiç şüphem yok. Aramızdaki şey buraya kadar.

Gizli, karşılıksız bir eğlence yaşayacağız, sonra da karlar eriyince çekip gideceğiz. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Başımı dik tuttuğun için teşekkürler."

Bakışlarımı yakalıyor, yeşil irisleri nabzımı titreten bir şeyle yüzüyor. Dikkatim onun ağzına yöneliyor.

Ben mi taşıyorum yoksa o mu yapıyor?

Telefonumun alarmı çalıyor ve nefesim kesiliyor. Susturduğumda nabzım hızlanıyor.

Vakit geldi.

Kaldırımında bağdaş kurmuş oturuyor, çevrimiçi mağazamın taslağını çıkarıyorum. İçimde gergin kelebekler uçuşuyor. Gerçeklik anı. "Bu ne için?" Yanımda yere çöküyor, bir dizini kaldırıp kolunu uzatıyor.

"Lansmanım için bir hatırlatma. Bugün dükkanımın açılacağı gün."

"Öyle mi? Güzel."

Karizmatik gülümsemesi kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Parmaklarını kalın siyah saçlarında gezdiriyor, sonra su termosumu uzatıyor.

"Al, biraz su iç. Çalıştığımız süre boyunca neredeyse hiç su içtiğini görmedim."

Hidrasyon eksikliğimi gidermek için yarısını içtikten sonra pipetle oynuyorum ve "Oldukça gerginim" diye itiraf ediyorum.

"Kim olmaz ki? Kendini ortaya koymak sinir bozucu." Omzunu benimkine doğru itiyor. "Merak etme."

Bu iş sende."

Dudağımı dişlerimle sıkıştırıyorum, listelerimi yayınlamak için düğmeye basarken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Gözlerim açılıyor ve içimden küçük bir çığlık yükseliyor.

"İşte bu kadar. Başardım. Mağazam yayında."

Sırtışı yavaşça geriliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Tebrikler."

Herkese açık bağlantıyı açıyorum ve üzerinde çalıştığım her şeyi dünyada görünce dans ediyorum. Bu gerçeküstü.

Kafamı kaldırdığımda, gözlerinde yine yumuşak ve okunamayan bir şeyle beni inceliyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Telefonumu kaldırıyorum. "Hey, bunun senin için işe yarayıp yaramadığına bakabilir misin?"

"Elbette. Neye ihtiyacın olursa."

"Sana linki mesaj atıyorum."

Telefonunu çıkardı ve tarayıcısında açık olan mağazamı gösterdi. Heyecandan içim içime sığmıyor.

"Lansmanını görmek çok garip. Hala geç saatlere kadar Photoshop'ta nasıl görünmesini istediğimin maketini yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Ayağa kalkıyor ve parmaklarını saç örgülerimden birinin üzerinde gezdiriyor. "Seni mutlu eden şeyin peşinden gittiğin için seninle gurur duyuyorum Evie."

Duygularımın kabarmasıyla boğazım düğümleniyor. Kendimi aptal gibi hissederek gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Telefonuma gelen bir bildirim dikkatimi dağıtıyor. Ayağa fırladım ve kolunu tuttum.

"Cole! Aman Tanrım! Şimdiden ilk satışımı yaptım! Daha lansmanın yayınlandığını bile duyurmadım!" Sevinçten zıplayarak ekranımı zar zor düz tutabiliyorum.

Sessiz bir kahkaha mırıldanıyor. "Tebrikler."

Siparişi açtım ve tüm heyecan durdu. Oh. Ondan gelmiş. Heston U Hockey ve Heston Lake temalı çıkartma paketlerini almış.

"Ben çıldırmış gibi zıplarken neden bir şey söylemedin?" Alev alev yanan yüzümü kapatıyorum.

"Çünkü heyecanlandığında çok tatlı oluyorsun. İlk siparişin ben olmak istedim." Telefonunu arka cebine koyarken bana gamzeli bir gülümseme veriyor. "Sana destek olmalıydım."

İçimden bir sıcaklık taşıyor. "Oh. Teşekkür ederim."

Resmi açılışımı duyurmak için hazırladığım paylaşımları Sweet Luxe için oluşturduğum sosyal medya hesaplarına koyuyorum. Ayrıca kişisel sayfalarım da paylaşıyor. Arkadaşlarımdan ve ailemden satışlar ve tebrik mesajları geliyor.

"Tamam, bitti." Cole'a ışınlanıyorum. "Tamamen seninim."

Bakışları bana kayıyor, gözleri midemi bulandıran bir şiddetle yanıyor. Gergin görünmez bir ipliğin cazibesine kapılarak yakınlaşıyoruz.

Annem arabayı garaj yoluna çekince an bozulur. El sallıyor.

"Yiyecekleri getirmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve onun için ağır bir çanta hazırlıyor.

"Evet, teşekkür ederim," diyor. "Bu akşam acı biber yapıyorum. Yemeğe kalmak ister misin? Eminim bütün gün dışarıda olduğunuz için üşümüşsünüzdür."

Cevap verirken bana bakıyor. "Kulağa harika geliyor. Teşekkürler Bayan Lombard."

İşimiz bittikten sonra, karavan üzerinde çalışmaya geri döndük. Değiştirmemiz gereken döşemeye bakarken, telefonum tekrar çaldı. İki kez. Üç kez. Bu sefer tanımadığım insanlardan gelen başka siparişler bulduğumda özelliklerim gevşedi.

Piyasaya çıktığımda hiç satış almayı beklemiyordum. Cole bu konuda yanıldığımı kanıtladı, ancak beni hiç tanımayan müşterilerden daha fazlasını alıp alamayacağımdan emin değildim.

"Birisi az önce patates kızartması küpelerimden sipariş etti!" Ben fışkırıyorum.

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak bana yandan sarılıyor. "Bu harika." "Buna inanamıyorum."

"Yapabilirim."

Dikkatim telefonumdan dağıldı. Gözleri yüzümde geziniyor. Uzaklaşmadan önce bir an ağzımın üzerinde durduklarına yemin edebilirim. Hiçbir şey değişmemiş gibi normalde yaptığımız gibi davranmanın bu kadar kolay olması komik. Aynı zamanda, en ufak dokunuşlar bile alttan alta bir baştan çıkarıcılıkla yüklü.

"Senden bir an bile şüphe etmedim. Sen inanılmazsın."

İçten bakışları kalbimi delip geçiyor. Söyleyecek söz bulamıyorum. Yapabildiğim en iyi şey titrek bir gülümseme. Tüm havamı çalarak uzaklaşıyor. Baş dönmesini atlatmam biraz zaman alıyor.

Hafif kar taneleri düşmeye başladı. Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum.

Gerçekten oluyor. Hayatımdaki insanlar beni kendi işimi kurmaya itmeseydi burada olur muydum bilmiyorum.

Önümde uzun bir yol var, ama onu büyütme olasılığı beni akkor halindeki duygularla dolduruyor. Hayallerime ulaşabileceğimi hissediyorum, tek yapmam gereken onları gerçekleştirecek cesarete sahip olmak için kendime inanmak.

SÜRTÜK GECE YARISI DÜŞÜNCELERİ

COLE

12:48

MightyPuck: Hiç bu kadar yorgunken ortada hiçbir sebep yokken garip bir şekilde azdığın oldu mu? Sanki yastıklarımın üzerine çökmek üzereyim ama keşke seninkiler gibi güzel bir raf olsalardı. Mükemmel yastıklar olurlardı.

CraftyCutie: Vay canına, geç kalkmışsın.

MightyPuck: Görünüşe göre sen de öylesin. Beni mi bekliyordun?

CraftyCutie: Uyuyamıyorum. Gece yarısı yaratıcılığımı konuşturdum. Aklıma daha fazla atıştırmalık temalı küpe fikri geldi ve kille uğraşmadan önce son iki saattir iPad'imde tasarlıyorum.

CraftyCutie: Aslında, bu son mesajı hafızanızdan silin. Çünkü

Evangeline tam bir cinsel enerji tanrıçası ve iPad'lerin üzerine eğilmiyor, şarap eşliğinde baştan çıkarıcı küçük dantel numaralarla uzanıyor. Gece geç saatlerde gremlin enerjisiyle ADHD kızlarından çok daha sofistike.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Görünüşe göre ikimiz de bunu yaparken başka biriymişiz gibi davranmayı beceremiyoruz.

Antrenman neredeyse bir saat önce bitti. Diğer koçlarla kısa bir süre görüşükten sonra kendimi eve sürükledim. Telefonu yatağa bıraktım ve boxer külotuma kadar soyunduktan sonra yatağın üzerinde çaprazlamasına uzandım.

MightyPuck: Bitirdiğinde bana göster. Kulağa hoş geliyor.

CraftyCutie: Neyi göstereyim? **CraftyCutie:** Bunları mı?

Sohbetimiz aracılığıyla bir fotoğraf gönderiyor. Renkli kazağını göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı iterek sırt üstü uzandığı kırılmış bir görüntüsünü gösteriyor. Herhangi bir açık saçık iç çamaşırından daha ateşli ve doğrudan sikime bir şehvet dalgası gönderiyor.

Işık loş. Daha fazla dayanamayana kadar onları yalayıp emdiğimi hayal ettiğimde ağzımın ne kadar sulandığını değiştirmiyor.

MightyPuck: Göğüslerinle dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?

CraftyCutie: Amaç da bu zaten. İşe yaradı mı?

Evet.

CraftyCutie: Güzel.

MightyPuck: Dikkatini dağıtma sırası bende.

O bana kendininkini gösterdikten sonra bu adil. Gömleksizim ve gri bir eşofman altı kalçalarıma kadar iniyor. Sertleşmiş sikimin dış hatları görünüyor.

CraftyCutie: Burada kendimi yelpazeliyorum. Bir erkeğin gri eşofman altı giymesinden daha sürtükçe bir şey olamaz.

MightyPuck: Senin için bunu yapan şey bu mu?

CraftyCutie: Evet. Bu ve güzel takım elbiseler. Ve sonuncusu: Kollarınızı sıvayıp ön kollarınızı göstermek. Külot eritici. Her seferinde. [ateş emojisi]
Bunu aklımda tutacağım. Seni neyin delirteceğini bilmek hoşuma gidiyor.

Ben.

CraftyCutie: Beni iyi vakit geçirmekle mi tehdit ediyorsun?

MightyPuck: Kesinlikle [smirk emoji]

CraftyCutie: Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Ama genellikle bir vibratörle uzanırım ve kendimden geçene kadar kendime orgazm veririm. Uykulu orgazmlar en iyisidir. **MightyPuck:** Mmm. Bu çok ateşli. Sana sarılmayı, sen kendinle oynarken aletimi tatlı kıcına sürtmeyi tercih ederim.

CraftyCutie: Bu kulağa daha da hoş geliyor.

MightyPuck: O vibratörü alır ve seni benim için kıvranana ve daha fazlası için bana yalvarmak için sevimli küçük sesler çıkarana kadar onunla seni kızdırırdım.

CraftyCutie: O zaman külotumu yana kaydırmanı ve sikini içime sokmanı istiyorum.

Ona şu anda ne yapıyor olmayı dilediğimi söyleyerek, memnun inlemelerimin bir ses kaydını yapıyorum. "Evet, bebeğim. Bütün gece yavaş ve güzelce amina gireceğim."

Eşofman altımı aşağı itiyorum ve memnun bir iç çekişle ereksiyonumu avuçluyorum. Birkaç dakika içinde beni uçuruma sürükledi. Onu uykudan uyandırdığımı, aletimin onun daracık sıcağına gömüldüğünü ve onu boşalana kadar becerdiğimi hayal ediyorum.

Birkaç dakika sonra sohbetimize gönderdiği bir sonraki fotoğraf taşaklarımı sıkıyor. Yan yatmış, muhteşem poposunu bana gösterirken külotu parmakları tarafından kenara çekilmiş. Kıvrımları içine giren oyuncağın etrafında parlıyor.

Yumruğum sikimi sıkıyor ve serbest kalmamı engelliyor. Başka bir klip kaydetmek için mikrofon simgesine basıyorum. "Şu haline bak, sikimin seni germesi için yalvarıyorsun. Benim için boşalacak mısın?"

Cevabını yazıyor. Karmakarışık, ama bu onun zevkten kıvrandığını düşünerek beni daha da azdırıyor. Fotoğrafa bakarak zonklayan sikimi okşuyorum.

Telefonumun mikrofonuna "Seni duymama izin ver," diye sesleniyorum.

Orgazmı sırasında inlediği bir ses klibi gönderdiğinde sırtıyorum. Sesleri gerçek dışı. Onun boşalmasını dinlemeye bağımlıyım, benim yüzümden parçalandığını biliyorum.

"İşte benim iyi kızım," diye övüyorum.

Bana yaptığı her şeyi duyması için saliverilmem üzerime hücum ederken kaydı devam ettiriyorum.

Artçı sarsıntılar geçene kadar uzuvlarım gevşiyor. Sohbetimizi kontrol ediyorum ve gönderdiği kızaran emoji geçidine kıkırdıyorum. Cesur ve seksi halinden utangaç haline geçmesine bayılıyorum. Şimdi daha iyi hissedip hissetmediğimi soruyor.

"Seninle konuştuğumda hep daha iyi hissediyorum. İyi geceler tatlım," diye mırıldanıyorum yeni bir ses klibinde. "İyi uykular."

ON ALTI

COLE

Bugünkü buz zamanımızda benim için yapacak pek bir şey yok. David ve Steve herkes kotayı doldurana kadar takıma kondisyon ve şut antrenmanları yaptırıyor.

İşe yaramaz olmak istemiyorum. Onlar defalarca kaleye wrister, backhands ve slap shot atarken ben de kalecileri inceleyip tavsiyelerde bulunuyorum. Cameron kaleyi harika koruyor. Akıcı ve pakın hangi yöne gideceğine dair çok iyi bir içgüdüğü var.

Bir diğerini yumuşak bir eldiven kurtarıyla durdurduğunda "İyi okudun," diyorum.

Eve tribünde antrenmanı izliyor. Bir süre önce geldi ve iPad'inde çizim yapıyor.

Birkaç oyuncu su molası sırasında onunla konuşmak için yanına gider. David henüz fark etmedi. Bir dakika sonra onları buza geri yönlendirmek için peşlerinden gidiyorum.

Grup gürültülü, gülüyor ve birbirlerini dürtüklüyorlar. Onun dikkatini çekmek için yarışan köpek yavruları gibiler. Easton'ın gözlerinde gerçek kalpler olduğundan eminim. Alex ve Theo gözlerini deviriyor. Cameron şapkasıyla yüzünü kapatırken omuzları eğlenceyle titriyor.

Jake Brody onun yanına çökmüş, kolunu koltuğunun arkasına uzatmış. Hiçbiriyle ilgilenmediğini biliyorum, yine de bu beni kısa kesmeme neden oluyor. Göğsümde bir şey keskin bir şekilde gıcırıyor.

Eve kirpiklerini kırıştırıyor ve bayılmış gibi yapıyor ama gülümsemesi yorgun. "Bu cümle partilerde tavladığın kızlarda işe yarıyor mu? Zayıfsın, kardeşim. Oyununu geliştirmelisin."

Jake ukala bir ifadeyle omuz silkiyor. "Benim için her zaman işe yarar. Gel de rahatla, sana kadınları ne kadar iyi tavladığımı göstereyim." Alay ederek onu şakacı bir şekilde iter. Alex bir uçağın düşme ve yanma sesini taklit eder.

"Hadi ama, bunları senin gibi güzel kızları çılglık attırmak için nasıl kullandığımı merak etmiyor musun?" Karın kaslarını göstermek için formasının alt kısmını kaldırıyor.

Rendeleme hissi tekrar geliyor, bu sefer daha güçlü. Kaşlarım çatıldı. Müdahale etme şansım olmadı. Easton soluklaşıyor, Jake'in omzunu yumrukluyor ve nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor. "Dostum, kapa çeneni, bu-" "Bunu doğru mu duydum, Brody?" David grubun arkasında.

"Selam, baba. Antrenman nasıl gidiyor?" Eve gülümsemesini elinin arkasına saklıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor.

"Bilemem. Oyuncularım kaymak için flört etmekle meşguller." Etrafindakilere sert bir bakış atıyor ve çocuklar daha da soluyor. "Kızımın yasak bölge olduğunu açıkça belirtmek zorunda değilim."

Umarım yüzüm beni ele vermez çünkü şimdi ben de çocuklarla birlikte yatağa sığıyorum. Onların şakalaşmasına böyle tepki veriyorsa, aramızda olanları öğrenirse ne olacak?

David kollarını kavuşturur. "Antrenmanın geri kalanında intihar pateni yapacaksınız." "Koç, bu on beş, yirmi dakika kadar sürer," diyor Theo acımasızca.

Başlangıç noktasından bir sonraki çizgiye kadar gruplar halinde yarışan ve her turda daha da ilerleyen patencileri sınırlarına kadar zorlamak için tasarlanmış bir tatbikat için uzun bir süre. Genellikle yaklaşık beş dakika sürer.

David'in gözleri kısılır. Alex çaylakları yanına çeker ve diğerleri de onu takip eder. Takım kendi kendine küfürler mırıldanarak sıraya girer. Pistin karşı köşelerinde gruplara ayrılmış olarak yerlerini aldıklarında, düdüğünü çalar.

"Tanrım, baba," diye mırıldanıyor Eve birkaç dakika sonra. "Bu gerekli mi?"

Homurdanıyor ve takımın cezasını denetlemek için bizden uzaklaşıyor. Ensemi ovuyorum ve iç çekiyorum. "Yaşayacaklar. Eğer onlara bir şey söylemeseydi, ben söyledim."

Gözlerini kırıştırıyor, yanakları pembeleşiyor. Sonra bir ürpertiyle savaşıyor başını sallıyor. "Çocuklar zararsız. Brody gibi oyuncularla başa çıkabilirim."

Kızgınlığın kalıntılarını yok etmek için göğüs kafesimi ovuyorum. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Bana göstermek için iPad'ini kaldırıyor. "Bu motive edici çıkartma koleksiyonu. Dün gece tasarlamaya başladım. Renkli kalemler ve belki de onlarla birlikte göndermek için not defterleri alırsam hoş olur diye düşündüm. Pozitif bir günlük seti gibi."

Yüzünü buruşturarak tekrar titriyor ve giydiği kapüşonun içine gömülüyor. Kaşlarını çatıyorum. "Al. Üşürsen bunu giy."

Koçluk ceketimi omuzlarımdan çıkarıp onun omuzlarına örtüyorum. Fermuarını çekerken bana bakıyor, benim adımla taşıdığını fark ettiğimde elleri havada kalıyor. Eğer arkasını *dönerse*, sırtında *Yardımcı Koç Kincaid*'i görecek.

Sahiplenme duygusu göğsümü yakıyor. Onu şu anda istediğim şekilde kendime çekmemek için parmaklarımı avuçlarıma içine kısıyorum. Çünkü benim adımla taşıması onu benimmiş gibi gösteriyor.

"Teşekkürler. Yardımcı oluyor." Yakayı kaldırıyor ve burnunu içine sokup gözlerini kapatıyor. "Çok sıcak."

Bu ceket benim eski hokey kazaklarımdan biri değil, ancak onu bunun içinde görmenin üzerimdeki etkisi de bir o kadar güçlü. Eski takım arkadaşlarıma, kız arkadaşlarıma formalarını giyerken görmek istedikleri konusunda şaka yaptıklarını düşünürdüm.

Şimdi cazibesini anlıyorum. Sadece kimi desteklediğini yayınlamak istemesi değil, aynı zamanda gözlerinin her zaman üzerimde olduğunu bilmek. Aklımda onun bunu giydiği fikirler canlanıyor. Bana tersten binmesi. Cumartesi sabahı yatakta benimle kıvrılmış uyurken. The Landmark'ta.

Lanet olsun. Korkarım onu sistemimden asla çıkaramayacağım çünkü onun etrafında ne kadar çok olursam beni o kadar çok içine çekiyor. "Üşümüyor musun? Bugün burası buz gibi." Kollarını ellerinin üzerinden çekiyor.

"Her zamankinden daha fazla değil." Hapşırıyor. "Benim yüzümden olmalı."

Tasarımı üzerinde çalışmaya geri döndüğünde kaşlarım kırışıyor. Bugün kendisi gibi görünmüyor. Saçları her zamankinden daha sade bir şekilde yapılmış ve rahat kıyafetler giymiş. Küpe bile takmamış.

Yüzü çok kızarmış. Alnına dokunuyorum. Şaşkınlıkla sarsıldı. Bağırsaklarımı sıkarak elimi tersiyle ateş gibi yanan tenine tekrar dokunuyorum.

"Kıpırdama," diye mırıldandım. "Oldukça sıcak hissediyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece geç kalktım." Dudağı endişeliydi. "Babamın beni işe bırakması gerekiyordu."

"Bekle. Onun yerine ben seni bırakırım."

Hızlı adımlarla David'e doğru koşuyorum. Katı koç rolüne bürünmüş, yavaşlayan oyunculara hızlanmaları için bağırıyor. "Hey, Eve'i eve götürüyorum. Sanırım hasta. Ateşi var," diyorum.

Taşlaşmış ifadesi düşüyor. "Her zaman kendini çok zorluyor." Saatini kontrol eder. "Öğle yemeği için Neil'le barda buluşacağım. Matt'e işe gelmeyeceğini haber veririm."

"Tamam."

Düdüğünü çalıyor. "Bugünlük bu kadar. Defolun buradan."

Erkekler vakit kaybetmeden duşa girerken ben Eve'in yanına dönüyorum. iPad'ini çantasına koymuş ve çıkartmalarla kaplı su termosuna sarılmış. Yorgun ve acınası görünüyor. Çok sevimli.

"Gitmeye hazır mısın?" Elimi uzattım.

Mırıltısı cızırtılı ve tıkanık geliyor. Kendi başına kalkıyor ve beni takip ediyor. Buz gibi bir rüzgâr onu arkama saklıyor. Arkamı dönüyorum ve onu ısıtmak için kollarıma çekiyorum. Yardımımı kabul ederek daha da yaklaşıyor. Sonunda onu tekrar kollarıma aldım ama istediğim şekilde değil.

"Baban Bay Boucher'a haber verecek. Hastalık izni konusunda endişelenmene gerek yok."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

"Dinlenebilmen için seni eve götürüyorum."

İçeri girdiğimizde Benson'a mesaj attım. Onunla ve Jess'le bira fabrikasında biraz vakit geçirmeyi planlıyordum. Bir şey çıktığını haber verdim.

Eve evine giderken sessizdi. Önce daireme gitmeye başladığımda yolumu değiştirmem hakkında yorum yapmıyor. Söylediğinden daha fazla kendinde olmadığını bu şekilde anlıyorum.

Sanırım günü güçlü bir şekilde geçirmeyi planlıyordu ve şimdi buna gerek kalmadığı için her şey bir anda kafasına dank etti. "Kendini iyi hissetmediğinde yavaşlamanın sorun olmadığını biliyorsun değil mi?" Ona yan gözle bakıyorum.

Mırıldanıyor, başını koltuğa yaslıyor. Göz kapakları ağırlaşıyor. Kaydedildi mi bilmiyorum.

Ağzım titriyor. Başını okşuyorum, çıkardığı memnun iç çekişin tadını çıkarıyorum. Onu rahatlatmak güzel. Arabayı garaj yoluna çekiyoruz. Hemen hareket etmiyor.

"Yorgun musun?"

Başını sallıyor. "Şuna kadar ayaktaydım..." Yüzünü buruşturuyor. "Dört mü? Hatırlamıyorum. Duracaktım ama bitirmek istedim."

Hiperfiksasyon bazen çok kötü olabiliyor. Şu anda resmen sayıklıyorum.

Dizini sıkıyorum. "Hadi Evie. Seni yatağa götürelim."

Sanki beni doğru duymamış gibi bir süre bana bakıyor. Dili alt dudağını okşamak için dışarı fırlıyor. Başparmağımla onu takip etmek istiyorum.

"Beni yatağa götürmek ister misin?" diye fısıldıyor.

Biliyorum, ama çok daha farklı bir nedenle. Ağır bir nefes bırakıyorum.

Garajın üstündeki dairesine çıkıyoruz. Merdivenleri hüzünlü iniltiyle çıkarken dengesini kaybetmemesi için elim belinde geziniyor. İçeri girdiğimizde, kanepesinden tüylü pembe bir battaniye alıyorum ve onu etrafına sarıyorum.

"Git yatağına gir. Isıtıcın var mı? Burası bok gibi soğuk." "Şurada."

Köşedeki küçük ısıtıcıyı işaret ediyor.

Onu taşıyorum, yatak odasının eşiğinde duraklıyorum ve buradan gönderdiği seksi fotoğrafların tanıdık geldiğini hissediyorum.

Boğazımı temizleyerek onu yatırmaya yardım ediyorum ve yatağın kenarına

oturuyorum. "Daha iyi misin?" Kollarını yorganın üzerinden ovuyorum.

Başını sallıyor. "Beni eve getirmene gerek yoktu. Teşekkür ederim."

"Hasta olmana izin veremem." Tekrar başını okşadım. "Sana biraz soğuk alınlığı ilacı getireceğim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Elini uzattı. "Elim ağrıyor."

"Elin mi?" Onun için ağrıyan yere masaj yapıyorum. "Onu da alamam."

İç çekerek eriyor, kirpikleri dalgalanıyor. "Bu kadar uzun süre ara vermeden çizim yapmaktan. Mm, güzel bir his."

Avucunu okşarken çıkardığı o kıskırtıcı sesler sikimin hoşuna gidiyor. Düşüncelerimi bu yoldan uzaklaştırarak kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Beni çok kolay sertleştiriyor. Onun yanındayken kendimi ergen gibi hissediyorum. Başka hiç kimseyle böyle olmamıştım. "Bir şey yiyebilir misin? İstersen sana çorba yapabilirim. Seni ısıtır."

Bir an için düşünüyor. Kaşlarının arasındaki düşünceli kırışıklığı düzeltmemek için parmaklarını germeye odaklanıyorum. Küçük dudak büküşü onu öpme arzusuna kapılmamamı sağlıyor.

"Ben... krep istiyorum. Ne zaman hasta olsam annem bunu yapardı." "Benim rahat yemeğim peynirli makarna," diye itiraf ediyorum kıkırdayarak.

Gülümsemesi uykulu. "Yum."

Uykuya dalarken başparmağımla yanağını okşuyorum. Uyuduğundan emin olduğumda elini dudaklarıma götürüyorum, hafifçe battaniyenin altına sokmadan önce parmak eklemlerine hafif bir öpücük konduruyorum.

İçimde titrek bir kor büyüyor, göğsümü nasıl adlandıracığımı bilmediğim bir hisle dolduruyor. Başka biriyle ilgilenmek yabancı bir şey. Bu görmezden gelinmesi imkansız içgüdüğü uyandırıyor, onun için tamamen doğal bir role adım atmak gibi hissettiriyor.

Birkaç dakika oturup onu izledikten sonra ısıtıcıyı fişe takıyorum ve rahat edeceğinden emin olana kadar ayarlıyorum.

Kapı aralığında asılı kalıyorum, görünmeyen bir ip her adımda geriliyor. Tuhaf olduğum için kısa bir kahkaha atarak yüzümü ovuyorum.

O iyi. Birazdan dönerim.

Ateşini düşürmek için ilaç ve krep malzemeleri almak üzere markete gitmem bir saatten fazla sürmüyor. Evine döndüğümde öğleden sonra olmuştu. Anahtarını kapının yanındaki etiketli kancalara koyup onu kontrol ediyorum.

Eve hala baygın. Hafifçe horluyor.

Karıştırma kabı ve tava aramak için mutfağına gittiğimde ağzım kıvrılıyor. Bir dolapta bulduğum canlı kupa koleksiyonundan, iki farklı setten oluşan uyumsuz ölçü kaplarına ve kilerindeki diğer her şeyden daha fazla olan kahve zulasına kadar dairesi onun gibi hissettiriyor. Onun mekanında olmayı seviyorum.

Yemek yapmaya başladıktan kısa bir süre sonra uyandı. "Yemek mi yapıyorsun?"

Kızartma tavasından döndüğümde onu koridordan başını uzatırken buluyorum. Uykusundan sonra daha dinç görünüyor.

Yaklaşırken çarpık bir gülümseme sunuyorum. Kapüşonluyu atmış ama benim koçluk ceketimi üzerinde tutmuş.

"Krep istemiştin. Boğazın ağrırsa diye sana çay da getirdim."

"Bana krep yapmışsın," diye mırıldanıyor yanıma ulaştığında. "Neden en iyisi sensin?"

Spatulayı diğer elime geçiriyorum ve sırtını ovuyorum. "Çünkü ihtiyacın olan şey buydu."

Boğazına küçük bir ses takılır. Başını eğip ağzını kapattı. Fark etmemiş gibi yapıyorum. "Aç mısın?"

"Evet, harika kokuyorlar."

Ocaktan uzaklaşıyor ve saçlarını yeni bir at kuyruğu yapıyor. Bir yanık kokusu alana kadar dikkatimi öpülesi ensesine çekiyor.

"Kahretsin." Gözlemeyi çevirmek için çabalıyorum. "Özür dilerim. Hiç yakmadan yuvarlıyordum."

Çıtırdayan bir kahkaha attı. "Sorun değil. Aslında biraz yanık severim."

"Masada ilaç var ve su şişeni doldurdum," diyorum son hamuru bitirirken. "Şaşırdım." Paketi yırtıyor ve dozu patlatıyor.

"Ne hakkında?"

"Sen. Artık hepiniz evcilleştiniz."

"Krep yapmayı bildiğim için mi?" Tabağı masaya getirerek kuru bir şekilde soruyorum.

Gülümsüyor. "Yeni başlayanlar için. Ben bir kase almadan önce tüm Lucky Charm'larımızı yiyen homurdanan hokeyci kafirden bu yana çok yol kat ettin."

Sırtıma sırası bende. "Hızlı olmalısın."

"Aman Tanrım, sen bunu söyleyip boş kutuyu salladığında çok sinirlenirdim."

"Artık daha iyi biliyorum," diyorum pişmanlıkla. "Açıkçası ben iki kutu alırdım. Sen kendininkini al." Sırıttıyor. "Eminim yine de ikisini de yersin." Ona bir tabak hazırlarken elimi kaldırmak için durakladım. "Mısır gevreğini adil bir şekilde paylaşacağıma yemin ederim." Öksürüncüye kadar kıkırdamasına neden oluyor. Su termosunu tezgahın üzerine bıraktığı yerden alıyorum. "Bu çok can sıkıcı. Hastalanmaktan nefret ediyorum" diye mırıldanıyor.

"Ağırdan almak için bir neden daha. Kendini zorlarsan daha hızlı iyileşirsin." "Haklısın."

Sandalyesini çekiyorum ve önüne bir tabak koyuyorum. "Bir fincan çay ister misin? Ne sevdiğinden emin değildim, bu yüzden kutuda soğuk alınlığına iyi geldiği yazdığı için papatya ve zencefil aldım."

Saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Zencefil çayı kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim." Kutuyu açıyorum, sonra durup mutfağına bakıyorum. "Var mı-?"

"Su ısıtıcısı mı? Elektrikli bir tane. Lavabonun solundaki blender ile aynı dolapta."

Demlenmeye başladıktan sonra tezgâha yaslanıyorum. Dinlenmeden önce sahip olduğundan daha fazla enerjiyle yığını kesiyor. İlk ısırik onu mırıldanmaya itiyor. "Bunlar harika. Tam kıvamında."

Midem sıkışıyor. Yerimde sabit durmak için tezgâhın kenarlarına tutunuyorum.

"Beğendiğine sevindim."

Dudaklarını birbirine sürterek beni inceliyor. "Benim için yaptığın şeyleri takdir ediyorum. Bu-" Tabağını ve ilacı işaret ediyor.

"-Karavanıma yardım ediyorsun. Bunu çok söylediğimi biliyorum ama teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

Kalp atışlarını hızlanıyor. Bakışlarını tutuyorum. Bu benim için de çok şey ifade ediyor.

"Elbette, Evie. Bana ne zaman ihtiyacın olursa yanımdayım. Şu anda burada olup kendini daha iyi hissetmeni sağlamaktan başka bir şey yapmak istemem."

Her kelimesi gerçek. Kardeşiyle takılıyor ya da eğitim için babasına sunmak üzere yeni teknikler araştırıyor olabilirdim.

Bunların hiçbiri beni onunla olduğum zamanki kadar mutlu etmez. Belki de birbirimize bu kadar iyi uymamız beni korkutmalı.

Çaydanlık bipleyerek anı bozuyor. Ona çay koyuyorum ve kendim için biraz krep çalıyorum. "Aman Tanrım!"

Dilini yaktığından endişelenerek irkildim. Ellerini masanın üzerine koyup heyecanlı bir bakışla beni sabitliyor. "Nasıl olduğunu sorma ama bu bana dün gece içine çekildiğim programı hatırlattı."

"Ne hakkındaydı?"

Dürüst ilgilim karşısında gözleri parlıyor. Bana tasarımı üzerinde çalışırken izlediklerini anlatırken ceketimin manşetleriyle oynuyor. Ayaklarını salladığında masanın altından benimkilere çarpıyor. Teması bekleyerek bacağımyı uzatıyorum.

Başladığını, sonra bağlam için arka planı doldurmak için kendini durdurduğunu, sonra asıl açıklamaya geri dönmekten önce başka bir teğet geçtiğini dinlemek yüzüme aptalca mutlu bir gülümseme koyuyor. Bunu saklamaya zahmet etmiyorum.

Bunu sevdim. *Onu* sevdim.

Elini tutmaktan fazlasını yapamasam bile onunla birlikte olmak. Onunla ilgilenmek. Bana yaslanmasını sağlamak. Daha önce kimse bana güvenmemişti.

Bu çok önemli olmayabilir ama ben hiç böyle bir şey yaşamadım. Son ilişkim ciddi değildi. Hiçbiri ciddi değildi. Lise ve üniversitedeyken benim için işe yaradı çünkü hokey oynamaya odaklanmışım. Sonra bir seferde altı aydan fazla bir yerde kalmadan seyahat ettiğimde uzun vadeli bir şey aramanın bir anlamı yoktu.

Eğer Heston Gölü'nde kalırsam, belki de artık böyle olmak zorunda değildir.

Eve, benimle olduğu gibi hayatı çözerken omuzlarımıza düşen büyük tedirgin edici şeyler hakkında kendimi açtığımı gördüğüm kişi. Aklından geçen akıl almaz sayıdaki düşüncüyü açıklamak için kendi kendine daireler çizerek konuştuğunda onun sondaj tahtası olmak ve onu dinlemek, kalbimi saran sıcak ve ayakları yere basan bir his uyandırıyor.

Elimde tutmak istediğim bir şey.

YEDİ

EVE

Şubat

Bugünkü paten dersinin sonunda biraz boş zamanımız kaldı. Bu aşamada pratik yapmalarının en iyi yolu oraya çıkıp kaymak. Cole bazı çocukları ileri geri yarıştırtırken ben de ilgimi kaybetmeden önceki artistik patinaj günlerimden bazı eski akışlara kayıyorum. Paslanmış olsam da bu onların dikkatini çekiyor.

Kollarımı açıp geriye doğru kayarak takla atıyorum. Kendimi iyi hissettiğimde zıplamaya başlıyorum. Sadece bir temiz dönüş yapabiliyorum ama çocuklar kendilerini kaybediyor.

Sırtarak, en sevdiğim tekniklerden oluşan doğaçlama bir rutinle devam ediyorum. Kas hafızam devreye giriyor. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum. Büyük bir döngü yaptıktan sonra, kollarımı vücuduma yaslayıp hızlıca dönerek bir çizik dönüşüyle bitiriyorum.

Kendime geldiğimde Cole'u beni izlerken yakaladım.

Çocuklar bana bakakalıyor, birkaçı aynı anda konuşarak etrafımda toplanıyor.

"Oha!"

"Bunu nereden öğrendin!"

"Babam bir hokey koçu. Ben de sizin gibi küçükken bana paten kaymayı öğretti." Öğrencilerimizin en küçüğünün yanına çömeliyorum. "Sonra artistik patinaj öğrendim çünkü havalı atlayışlar yapabilmek istiyordum."

Cole kıkırdar. "Onu görmeliydin. İnanılmazdı. Onunla hokey takımı arasında kimin diğerine üstünlük sağlayacağını görmek için yarışmalar yapardık."

"Kim kazandı?" diye soruyor

küçük bir kız. "Ben."

"Eve," diyor aynı anda, sırtarak gözlerimin içine bakıyor. "İleri hız hariç. Orada seni yenmiştim." Nostaljik bir şey göğsümü çekiştiriyor ve beni liseye geri gönderiyor.

Cole tahtalara yaslanmış, antrenman için hazırlanıyordu. Ben rutinimi yaparken beni izledi. Ben buzda kalma süremi tamamlarken diğer oyuncular soyunma odasından çıkmaya devam ediyordu, kardeşim de dahil.

Kendimi zorladım, havaya sıçradığımda ikili ayak parmağı döngüsü yerine üçlüye gittim. Yere indiğimde rutinden vazgeçtim ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Aman Tanrım, bunu gördün mü?"

Buzun üzerinde koşturdum, durduğumda onu püskürtüyordum. Başımı döndüren karizmatik bir gülümsemeyle beni kendine doğru çekti. Keşke o da bana öyle baksaydı çünkü o da benden hoşlanıyordu.

Nefes nefese, formasını tuttum ve onu salladım. "Üçlü bir ayak parmağı döngüsü yaptım!" "Gördüm," dedi. "Müthiş görünüyordu."

"Pek etkilenmiş benzemiyorsun. Ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Hız, denge, ritim, hepsi havada dönerken var."

Omuz silkti. "Eminim yapabilirim."

"Öyle mi?" Buzu işaret ettim. "Bir dönüş dene."

Kendini beğenmiş bir ç a l ı m l a panoları itti. Takım arkadaşlarından birkaçı onu izliyor ve t e ş v i k ediyordu. Gösterimi inceledi, sonra başarılı olamadan tekrarlamaya çalıştı. Kaşlarını çatı.

"Bu acınası bir dönüştü," dedim kıkırdayarak.

"Tamam, şuna ne dersin?" dedi. "Hadi kapışalım. Kimin işi daha zor, artistik patinajcılar mı yoksa hokey oyuncularının mı?" "Varım."

Geriye doğru patenle başladık. Ben kazandım, sonra ileri hızda beni ezdi g e ç t i, ben yarı yoldayken etrafımda dönerek beni pistin etrafında kovaladı.

Meydan okumayı unutmuş, beni belimden yakalayana kadar sınırsız bir kahkahayla etrafımda dönüyordum. Sırtıma yaslandığını hissettiğimde nabzım hızlandı.

"Yakaladım seni," diye mırıldandı
kulağının dibinde. "Hey, Cole!" Benson
seslendi.

Kardeşimin yanına gittiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kendime onun beni dilediğim gibi görmediğini hatırlattım.

Cole, "Görünüşe göre vakit geldi. Haydi, bazı ebeveynleriniz sizi bekliyor."

"Onlara ne kadar iyi olduğunuzu gösterin" diye teşvik ediyorum.

Bir grup öğrenci heyecanlanıyor, hevesle çıkışa doğru kayıyor. Geride durup, bizim yardımımız olmadan kendi başlarına idare ettiklerinden emin oluyoruz. Her çocuğun kendine güvenerek kayması içimizde bir gurur titreşimi uyandırıyor.

"Aileleriyle uğraşmaktansa burada takılıp çocuklara bir şeyler öğretmeyi tercih etmem kötü mü?"

diye mırıldanıyor bana. Sırıtıyorum. "Her dersten sonra bekârların sana asılmaya çalışmasından bıktın mı?"

Ne zaman Cole'la flört eden birini yakalasam bir yanımda sinirlenmiyor desem yalan olur. Sohbet geçmişimizi hepsinin yüzüne vurmak ve hepsini geri çekilmeleri için uyarmak için etrafında bir daire çizmek istiyorum.

"Evet. Bir ipucu almayacaklar. Gittikçe garipleşiyor. Kaç şekilde hayır, üzgünüm, ilgilenmiyorum diyebileceğimi bilmiyorum." Heston U Hockey şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor. Tekrar taktığında elini tutuyorum. "Seni koruyacağım."

"Nasıl?"

Sırıtma sırası onda, gamzeleri beliriyor. Parmaklarıyla çenemi yukarı çekerek beni yerimde tutuyor. İçimde bir kıpırtı oluşuyor.

"Beni öpecek misin, Evie?" Sesi alçalıyor. "Burada ve şimdi mi?"

Donup kaldım, dudaklarım aralandı ve gözlerim büyüdü. "Yani, eğer onları durduracağını düşündüğün şey buysa *yapabiliriz* ama insanlar konuşur.

Ya Benson'a ya da babama haber ulaşırsa?"

Derin, gürleyen kahkahası kekelememi kesiyor. "Sakin ol, tatlım. Buzun üzerinde sana tecavüz etmeyeceğim. Benden kibarca istemediğin sürece."

Kulaklarımın ucundan ayak parmaklarıma kadar yanıyorum. Pırl pırl parlayan gözlerinin kenarları kırışıyor ve başımı okşuyor. "Telaşlandığında çok tatlı oluyorsun. Hadi ama. Eğer içlerinden biri bana asılmaya kalkarsa, onlara kapıldığımı söylerim."

Kaymaya başladıktan sonra tam bir dakika bekliyorum, soğumak için nefes almaya ihtiyacım var. Buzdan ayrıldığımda, eğlence takımında birlikte hokey oynadığı iki babayla gülüşüyordu.

İnsanlar hızla süzülüyor. Patenlerimi çıkarmak için oturmadan önce annelerden biri bana işaret ediyor.

"Oh, Eve! Hazır buradayken, bunlarla ilgili bir sorum var. Özelleştirilebilirler mi? Ve toplu sipariş alıyor musunuz?"

Mağazam onun telefonunda açık. Açılışımdan bir ay sonra hâlâ gerçeküstü ama takipçilerim artıyor. Küpelerim ya da su termosumun üzerindeki etiketlerle ilgili iltifatlar aldığımda insanlara bir işim olduğunu söylemeye alışıyorum. Bir yanımda kimsenin yaptığım şey için para ödemek istemeyeceğinden endişeleniyor ama şehirdeki insanların sadakati kalbime dokunuyor.

Bazen yavaş büyüme beni daha büyük olmak ve daha fazlasını yapmak için sabırsızlandırıyor ama Sweet Luxe'e başladığım için çok mutluyum. Yaratıcılığımı hiç bu kadar tatmin etmemiştim.

"Evet, özel bir şey yapabilirim," diye cevap veriyorum parlak bir şekilde. "Aklınızda ne var?"

"Bunlar." Bana boho kemer küpelerimden bir set gösteriyor. "Kız kardeşimin bu yazki düğünü için nedime hediyesi olarak on tane sipariş etmek istiyorum. Çok şirinler!"

İlk büyük özel siparişimde başımın dönmesini engellemek için ellerimi birbirine kenetliyor, profesyonel ve ağırbaşlı görünmeye çalışıyorum. Ama içimden çığlık atıyorum.

"Mükemmel. Bana bir mesaj gönderin ve bunu ayarlayalım. Siparişiniz için çok teşekkürler."

"Bayan Eve'in küpelerini istiyorum," diyor kızı. "Ben de alabilir miyim anne? Eşleştirebiliriz."

Gülüyor, ona sarılıyor. "Kulaklarını deldirmemişsin."

"Oh, sanırım klipsli ayakkabılarım var. Kolay bir takas olacak," diyorum. "Sadece senin için özel olacaklar." "Duydun mu, Gabby?"

Küçük kız heyecan içinde ciyaklar. Annesi başını sallayarak *teşekkür ediyor*. "Bir sonraki derste görüşürüz." Avludan çıkarken onlara el sallıyorum.

En son onlar ayrıldı. Cole'un yumuşak bir gülümsemeyle onu izlediğini görmek için dönüyorum. Patenleri hâlâ ayağında ve geri adım atıp

Bu

z. "Pistin açık paten saatleri için açılmasına bir saat var. Devam etmek ister misin?" "Tamam."

Pist boş ve ışıklar tam da alacakaranlık yerini mürekkep gibi kış gecesine bırakırken yanıyordu. Pistin dış hatlarını görmek çok güzel.

Donmuş gölün etrafındaki çam ağaçları. Etrafta bizi kayarken izleyecek kimse yok.

O benimkini tutana kadar ellerimiz çarpışmaya devam ediyor. Geri çekilmiyorum. Elini tutmak doğru hissettiriyor, tek ses ağaçlardaki rüzgâr ve pisti oyan bıçaklarımız.

Bu neredeyse bir randevu olabilirmiş gibi hissettiriyor. Öyle olmasını ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. "Tekrar birlikte buzun üzerinde olmak güzel," diye

mırıldanıyor.

"Beni liseye ve siz hokey çocuklarıyla pisti paylaşmaya geri götürüyor."

Elimi sıktı. "Evet. Sen hareketlerini gösterirken ben de bunu düşünüyordum." "Ben de."

İtiraf yumuşakça geliyor, rüzgârda çalınıyor. Bana çarpık bir gülümseme atıyor.

"Orada iyi görünüyordun. Seni izlemeyi hep sevmişimdir." Sesi alçalıyor. "O antrenman kıyafetleri ve seksi küçük mayo

kostümleri yardımcı oldu."

"Cole!"

Yüzümün kızarmasıyla savaşıyor onu hafifçe itiyorum. Bizi dengede tutuyor ve ağaçlarda yankılanan bir

kahkaha atıyor. "Yine de eğlendim," diyorum. "Bunu tekrar yapmak güzeldi. Yıllardır artistik patinaj

yapmamıştım."

"Neden durdun?"

"Dürüstçe mi? İçimdeki kıvılcımı kaybettim. Bir an oradaydı, sonra beni boğan bir angarya gibi geldi. Sadece nasıl

zıplayacağımı ve hızlı döneceğimi öğrenmek istiyordum, bu yüzden nasıl yapılacağını öğrendikten sonra sanırım daha az parlak oldu. Hâlâ seviyorum ama ilgim başka bir yöne çekildi."

En başta beni ona çeken beceri hakkında yeterince şey bildiğimi hissettiğimde devam etme motivasyonumu kaybettim.

Gerçeğin diğer yarısını, yani onun artık pistte olmadığını kabul etmek çok büyük bir duygu. Onunla paylaştığım zaman olmadan artistik patinaj antrenmanları daha az eğlenceli geliyordu.

"Bunda yanlış bir şey yok. Seni mutlu eden şeyi yapmalısın. Aksi takdirde eskiden sevdiğiniz şeylere kızmaya başlarsınız."

"Aynen öyle." Onu daha sıkı kavıyorum. "Anladığına sevindim. Bazen insanlara beynimde bir şeyin eğlenceden eğlenceye

dönüşmesinin nasıl bir şey olduğunu açıklamak zor oluyor. Benim vazgeçen biri olduğumu düşünüyorlar. İlgilendiğimde,

DEHB'imın odaklanmak istediği tek şey o oluyor - onu yaşıyor ve nefes alıyorum. İlgilenmediğim anda ise her şey sanki...

kendimi çamurda zorluyormuşum gibi geliyor."

Kıkırdıyor. "Bence sen pes eden biri değilsin. Seni mutlu edecek başka şeyler buldun, değil mi?"

"Evet. Artık mutluyum."

"Bu çok iyi."

"Peki ya sen, mutlu musun?"

Cevap vermeden önce anlaşılabilir bir bakışla bana bakıyor. "Evet, sanırım öyleyim."

"Heston U için koçluk yapmayı seviyor musun?"

"Bayıldım." Bu kez tereddüt etmeden yanıt veriyor. "Sanki çocuklar ilk başta benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı ama şimdi aramızda sağlam bir bağ var."

Biri bana tasarımlarım hakkında soru sorduğunda benim yaptığım gibi konuşuyor. İki elimle onun elini

sıkıyorum. Aramıza rahat bir sessizlik giriyor. Onunla birlikte var olmak güzel.

"Görünüşe göre insanlar açık pist zamanı için gelmeye başlıyor,"

diyorum. "Seni bırakayım," diye teklif etti.

Kabul ediyorum ve onu çıkışa kadar takip ediyorum. Vic'e el sallayarak veda ediyoruz ve ben sormadan patenlerimi çözmeme yardım ediyor.

Arabasına doğru giderken anahtarlığını parmaklarının arasında sallıyor ve bana yolcu kapısını açmak için önden koşuyor.

Resmi bir reveransla ona takılıyorum ve o da sırtarak saçıma bağladığım pembe beyaz puantiyeli eşarblı çekiştiriyor.

Müzik seçmek için radyoyla oynadığımda şikayet etmemesini seviyorum. Eski sevgilimin aksine, bana karnımda kelekler uçuşmasına neden olan bir gülümseme atıyor.

Uyuşukluk üzerimi örtmeden önce sadece bir dakikalığına yoldayız. Onun varlığının üzerimde yarattığı rahatlatıcı etki

sayesinde yavaşlayabiliyorum. Cole nefesinin altında şarkı söylerken ben yavaşça göz kırpiyorum.

Sıcak ve memnun, ağır göz kapaklarıma karşı mücadeleyi bırakıyorum ve uyukluyorum.

SEKİZ

COLE

Eve'i eve götürme teklifinin saatler sürmemesi gerekiyordu. Otoparktan çıktıktan kısa bir süre sonra uyuyakaldı ve evine hızlı bir yolculuk yapmak yerine hala etrafta dolaşıyorum. Bu gecenin bitmesine hazır değilim.

Onu uyandırma korkusuyla her tümsekten ve çukurdan kaçınarak yavaşça kasabanın etrafında dönmeye devam ediyorum. Radyodaki müzik kısık çalıyor. O uyuduktan sonra kısmıştım.

Dirseğim orta konsolun kol dayanağına dayalı. Onu sabit tutuyorum, dokunduğumuz yerdeki hafif baskının tadını çıkarıyorum.

Benny'den gelen birkaç mesaj bardaklıktaki telefonumu aydınlatıyor. Eve'i rahatsız etmemesi için ters çeviriyorum. Onunla sonra konuşacağım.

Şu anda onunla birlikteyim ve araya başka bir şeyin girmesini istemiyorum.

Elimde kalan tek şey düşüncelerim ve onun keskin farkındalığı -sığ, sabit nefes alışışı, çilek ve vanilyanın tatlı kokusu, bana doğru eğildiği, kolunu benimkinin yan tarafına dayadığı aramızdaki temas noktası.

Pistten ayrıldığımızdan beri üçüncü kez virajı dönüp göl yönüne doğru ilerliyorum. Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek, parmak eklemelerimi bacağına değdiriyorum.

Onu daha önce eski artistik patinaj becerileriyle çocukları eğlendirirken izlemek, muhteşem gülümsemesini öpmek için onu kollarıma çekmemeyi çok zorlaştırdı. Bu ihtiyaç hiç geçmedi, göğsümde yanıyor ve her nefes alışımında içimi yakıyor.

İçimi çekiyorum, direksiyonun üzerindeki yumruğumu sıkıyorum. Bu kaçınılmaz hissi durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Ne normal sezona ne de kışa fazla zaman kaldı. İstedğim her iki şeyin de geçici olması gerekiyor. Ne ondan ne de bu işten uzaklaşmak istiyorum.

"Geç oldu."

Eve'in sessiz gözlemi düşüncelerimi yarıp geçiyor. Ona yan gözle bakıyorum ve saçlarını yüzünden alma isteğimi bastırıyorum. Kolunun sıcaklığını yanımda hissediyorum.

"Hey," diyorum, aynı derecede sessiz.

Uykulu bir iç çekişle oturup geriniyor. Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, yönünü bulmaya çalışıyor. Elimi esnetiyorum, bağlantıyı çoktan kaçırmışım.

Bacağına dayarsam nasıl tepki vereceğini düşünürken dudaklarım birbirine kayıyor. Bunun bir yere varmasını istediğimden değil, gittikçe daha çok istiyorum ama şimdi değil. Sadece ona dokunmak hoşuma gidiyor.

Ben onun dairesinin aksi yönüne giden başka bir yola saparken beni inceliyor. "Neden hâlâ arabayla dolaşıyoruz?"

"Seni uyandırmak istemedim."

Boğazım bu itirafla titriyor. Yumuşak kahkahası kalbimin etrafında dolanıyor. Kırmızı ışıktaki yavaşlıyorum, dikkatimi On

u. Gülümsüyor ve başını koltuğa yaslıyor. "Çok tatlısın." "Özür dilerim. Seni eve bırakayım."

"Hayır." Radyoya uzanıyor ve sesini biraz açıyor. "Henüz değil."

"Hayır mı?" Işık değişirken ayağımı gaza basmadan ona bakıyorum. Bakışlarımı tutuyor. "İstiyorsan devam et. Benim için fark etmez."

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor ve göğsüm hassas bir hisle genişliyor. Sağ yerine sola dönüyorum. "Tamam."

Rahatlıyor, bacaklarından birini yukarı kaldırıyor. Elime çarpıyor. Avucumu onun üzerinde kaydırduğımda hiçbir şey söylemiyor.

Diz.

"Aç mısın? Akşam yemeği boyunca uyudun."

"Tabii. Patates kızartmalı bir şey lütfen."

Yemek için durduktan sonra, aklımızda bir hedef olmadan yolumuza devam ediyoruz. Yudumlamam için içkimi tutuyor ve bana patates kızartması yediriyor. Bunu kendim de yapabilirdim, parmaklarının dudaklarıma küçük dokunuşlarının tadını çıkarıyorum.

Elim bacağından ayrılmıyor.

O tüm vücuduyla enerjik bir şekilde konuşurken, bana hikayeler anlatırken ve onun içinde kaybolurken bizi rastgele sokaklara götürüyorum.

yan teğetler. Gülümsemem kalıcı. Dalgınca başparmağımla dizini ovuyorum.
O uyurken onunla gezmek güzeldi. Bu daha da iyi. Sanki dünyada sadece iki kişi varmışız gibi hissediyorum.

* * *

Bu akşamki iç saha maçı için salon tıklım tıklım dolu. UMass iyi mücadele ediyor ama biz geri adım atmıyoruz. Bu akşamki kadroda yer alan oyuncularımız ilk pakın atılması için buza çıktıkları andan itibaren alev alev yanıyorlar.

İlk periyotta vardiyalarını değiştirirken savunma çiftlerimize göz kulak oluyorum. Cameron'ın ilk kez resmi olarak bir maçta kaleyi koruması için büyük destek sağlıyorlar. Periyodun sonlarına doğru Hutchinson bir darbe aldığıında, pak sol kanatları tarafından kapılıp onun açık yolunu yırttığıında gözlerim kısılıyor. Brody ve Higgins'ten kaçıyor. Cameron onu okumak için bir şahin gibi izliyor.

O şut atarken yumruğumu ağzıma bastırıyorum. Cameron bir anda hareketleniyor ve pakın yoluna girerek onu durduruyor. Buzdan çıktığında Cameron'a "Aferin Reeves," diyorum.

"Pratikten farklı hissettiriyor." Gözleri parlıyor. "Daha iyi, aynen dediğin gibi."

Ağzımın kenarı kalkıyor ve kaskını okşuyorum. "Güzel. Böyle devam et ve ne çalıştığımızı unutma."

"Doğru. Teşekkürler koç." Takım arkadaşlarına katılıyor ve onlar da onu ilk periyotta gösterdiği performans için tebrik ediyor.

Onları iyi giderken izlemek ilham verici. Onlara sezonun ortasında katılmış olabilirim ama kimse bu çocuklarla benden daha fazla gurur duyamaz. Takım olarak koordinasyonlarımızı nasıl geliştirebileceklerini bulmak için bireysel stratejileri üzerinde çalışmayı seviyorum.

Hockey East konferansındaki genel sıralamamız harika. Bu bizim son normal sezon maçlarımızdan biri ve Heston U'nun geçen yıl kazandığı ulusal şampiyonluktan gelen seri başı konumumuzla playofflara gideceğimizi zaten biliyoruz.

Son periyodun başlarında Keller'ın attığı gollerle iki sayı öndeyiz. Eve flört mesajları göndermeye devam ettiği için dikkatim dağıldı.

CraftyCutie: Koçluğu o takımın içinde seksi göstermek. Kışının buradan görünüşü [ateş emoji]

MightyPuck: Beni mi izliyorsun yoksa maçı mı?

CraftyCutie: İkisi de. Dışarıda sen varmışsın gibi davranıyorsun, ateşli şey. Arka arkaya iki gol. Bu gece hat trick yapacak mıyız? Şapka getirmeyi unuttum. Sanırım sütyenimi buzun üzerine atabilirim.

MightyPuck: Sakın cüret etme. Bunu benden başka kimse göremez.

CraftyCutie: Gidip fotoğraf çekmemi ister misin? Buradaki tuvaletlerdeki ışıklandırma berbat ama belki koçluk ofislerine gizlice girebilirim.

Kötü davranıyorsun bebeğim. Daha sonra çeneni kapatıp iyi bir kız gibi bunu kabul edecek misin?

CraftyCutie: Eğer beni yaparsan. İkimiz de büyük bir sopayı tutmakta ne kadar iyi olduğunu biliyoruz. **MightyPuck:** Ben amını sertçe sikerken ağzını doldurman gerektiğini düşünüyorum. Oyuncakların şarjlı olsa iyi olur çünkü bütün gece devam edeceğiz.

CraftyCutie: Ohh, lanet olsun, bunu istiyorum. Konuşmaya devam edersen gizlice kaçmak zorunda kalabilirim.

Sensiz başlayamam. Beni ıslatıyorsun.

Bakışlarımı onun bölümüne kaydırıyorum. Annesi ve Jess ile birlikte bizim sıranın birkaç sıra gerisinde oturuyor. Üzerindeki Heston U Knights tişörtü, taraftarlara satılan normal ürünlerden tanıdığım bir tişört değil. Kendisi yapmış olmalı.

O tribünlerde çok iyi görünüyor. Neredeyse benim için burada olduğunu hayal ediyorum, sanki o buzun üzerinde kız arkadaşım beni izliyormuş gibi. Bu beni ateşliyor.

Bana göz kırpması omurgamdan aşağıya doğru cızırtılı bir sıcaklık gönderiyor. "Cole."

David'in kısık sesi beni donduruyor. Tam omzumda. Kahretsin, ekranımı mı gördü? Umarım görmemiştir. Telefonumu cebime soktum.

"Evet, efendim?" Sesimin düzgün çıkması bir mucize.

"Ver şunu bana." Kolumun altına sıkıştırılmış iPad'i işaret ediyor.

Tanrım. Bir adama kalp krizi geçirtmek için kızıyla edepsizce konuştuktan birkaç dakika sonra patronunuzun gözlerinin içine bakmak gibisi yoktur.

Nabzım normale dönüyor ve göt deliğim dahil her yerimi açıyorum. Veriyorum. İstatistikler, maç kasetlerinden klipler ve stratejimizi anında uyarlamak gibi maçlar sırasında kolay referans için ihtiyacımız olan her şeyi bir araya getirene kadar hala bir beyaz tahta ve çıktılar kullanıyordu.

O incelerken Eve'e bakıyorum. Hiç pişmanlık duymadan el sallıyor. Şimdilik

yakalanmaktan kurtulduk.

Oyunun geri kalanında hiç mesaj göndermez. Bir noktada bir süreliğine koltuğundan kayboluyor. Beni çıldırtacak seksi bir sürprizle karşılaşmayı umarak telefonumu kontrol etmeye devam ediyorum.

MightyPuck: Başın belaya mı giriyor?

CraftyCutie: Uzun tuvalet kuyruğu. Ama yeni kankalar ediniyorum. Gömleğimi beğendiler. Onlara online mağazamdan bahsettim ve motivasyon ve ruh sağlığı çıkartmalarımı sattım.

Dudaklarım seğiriyor. Kolayca arkadaş edinmesine şaşırmadım. Sıcak, neşeli kişiliği herkesi birkaç dakika içinde kendine çekebilir. Girdiği her odada parlayan bir ışık gibi.

Alex Keller'ın wrister'ı ağlara takılıp hat trick yaptığında tüm salon çılgına dönüyor ve maçın bitimine dakikalar kala galibiyetimizi garantiliyor. Buzun üzerine şapkalar yağıyor.

Yakında açıklanacak olan bu yılın NHL potansiyel adayları listesinde adının yer alacağından hiç şüphem yok. Kolej oyuncularının profesyonellere kadar yükselmesi kolay değil ama o bunu başarabilecek kapasiteye sahip.

Maçtan sonra, takımı geceye bırakmadan önce soyunma odasında bir toplantı yaparak durumu gözden geçiriyoruz. Herkesin keyfi yerinde.

"Asisti gördün mü?" Easton Cameron'ı sallıyor. "Dostum, bu gece yanıyordum."

"Biliyoruz çaylak. Bu konuda çeneni kapatmayacaksın," diye şakacı bir şekilde tersliyor

Theo. "Yine de iyi iş çıkardın." "Bence bu maçın MVP'si, ceza sahasını mükemmel bir şekilde savunduğu için Reeves'e gidiyor," diye öneriyorum.

Cameron'ın nemli saçlarını karıştırarak ve onu okşayarak tezahürat yaparlar. David başıyla onaylıyor. Sırıttıyorum, aidiyet duygusuyla çarpılıyorum.

"Pekâlâ, hepsi bu kadar," diyorum.

Steve, "Yarın erkenden takım otobüsüne binmeye hazır olun," diye anons ediyor. David bana döndü. "Hadi gel."

"Ne var ne yok?" Onu soyunma odasından paltolarımızı aldığımız ofisine kadar takip ediyorum. "Kızlar bekliyor. Bizimle The Landmark'a gelip bir şeyler içmeyecek misin?"

"Elbette."

Dışarı çıkıyoruz ve onları buluyoruz. Bayan Lombard David'e tebrik öpücüğü veriyor ve Jess de çıkmak için elini kaldırıyor. Kabul ediyorum.

Eve herkes oradayken cesaret edebildiği kadar yaklaşıyor. Kalbimin etrafındaki bir akor beni ona doğru çekiyor. "Bir galibiyet için daha tebrikler. Şampiyonluk için iyi görünüyoruz," diyor.

"Hepsi bu kadar. Takım çok çalışıyor."

Elimin arkası onunkini sıyrıyor. Parmakları üşümüştü. Kimsenin dikkat etmediğinden emin oluyorum ve ısıtmak için elini tutuyorum. Nefesi kesiliyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Bu zor kısmı.

Küçük oyunumuzu oynamak bağımlılık yapıyor. Yine de birbirimize yakın olduğumuzda en iyi elde ettiğimiz şey ellerimizin fırçalanması ve kimse izlemediğinde ateşli çalıntı bakışlar, hepsi de arkadaştan başka bir şey değilmişiz gibi davranırken.

GIDECEK HIÇBİR YERİ OLMAYAN

COLE

10:18

Benim için bağlandığında çok güzel görüneceğini düşünüyorum.

Bunun için ilham saatlerdir aklımdaydı. Bütün gün kendimi tuttum. İsteyken neredeyse iki kez oyunumuzu başlatıyordum.

Tüm bunlar, babasıyla öğle yemeği için antrenman tesisine girdiğinde, beni dizlerimin üzerine çöktürebilecek, kıcımlı saran kısa deri bir etek giydiği için oldu. Saçıdaki fiyonk, onu çekip çıkarmam ve üzerinde kullanmam için bana yalvarıyordu.

Daha önce düdüğümün ipini bileklerini bağlamak için kullanmam gerektiği konusunda benimle dalga geçen oydu.

CraftyCutie: Omg

MightyPuck: Bu fikir amını benim için güzel ve ıslak yapıyor mu?

CraftyCutie: ...evet [kızaran emoji]

MightyPuck: Güzel, çünkü bütün gün bunu düşündüm. Diz çökmüşsün, bileklerin saçına takmayı sevdiğin kurdelelerden biriyle bağlı.

Arzu beni zorluyor. Eve başkasıymış gibi davranamayacak kadar kendimi kaptırmış durumdayım.

CraftyCutie: Ne istersen yaparım, Koç Bossy.

Bu lakap karşısında ağzım açık kaldı. Mikrofona fısıldamak için telefonu yaklaşıtıyorum. "Bu sefer seni duymak istiyorum."

Mesajı okuduğunu görür görmez, DM penceremizin üstündeki telefon simgesine basıyorum. Arama bizi birbirine bağlıyor. İçimden bir heyecan fışkırıyor, ondan çıkarmak istediğim tüm sesleri tahmin ediyorum.

"Hey." Selamım derin ve hırıltılı çıkıyor.

Telefonda bir süre sessiz kaldıktan sonra nefes nefese cevap veriyor.

"Merhaba." "Aferin kızıma," diye mırıldandım.

Bir sesi bastırıyor. Sırıtırıyor, övülmeye verdiği tepkinin tadını çıkarıyorum.

"Hâlâ daha öncekiyle aynı şeyi mi giyiyorsun?" diye soruyorum.

"Evet."

"Mükem

mel."

Aletim beklentiyle zonkladığında gözlerimi kapatıyorum. Avucumu eşofmanımın içine bastırıyorum, sonra yatağın kenarına oturmadan önce onları yırtıyorum.

"Saçıdaki kurdeleyi çek ve bileklerini bağla. Bu gece ağzına sahip olacağım."

Bir hışırtı var, sonra kendi kendine mırıldanıyor gibi geliyor. Dilimi dudağımda gezdiriyorum, o anki görüntüsünü hayal ederken bakışlarım şefkatle yumuşuyor.

"Benim için kendini bağlamak için dişlerini mi kullanıyorsun?"

"Yeth." Dişlerinin arasındaki kumaştan boğuk bir ses çıkıyor.

"Aldatıcı." Kıkırdıyorum. "Göster bana?"

Bir an sonra, ciğerlerimdeki havayı söküp atan bir fotoğraf

alıyorum. "Oh, bebeğim. Böyle çok güzelsin."

Eve yatağının kenarında dizlerinin üzerine tünemiş, ağzı açık, dili dışarıda. Kırmızı dantel bir tangayla soyunmuş, kalçaları kabarmış, dolgun göğüslerini kollarının arasına sıkıştırmış, kurdeleyle bağladığı bileklerini havaya kaldırmış

saçlarından.

"Sikini yalamak istiyorum," diyor.

Sıcaklığın çekiciliğiyle dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. "İyice aç."

Gözlerim kapanıyor. Şaftımı ucundan dibine kadar sanki santim santim ağzına batıyormuşum gibi sıkıyorum. Benim için tatlı sesler çıkarıyor, bunu daha iyi hale getiriyor.

"Benim güzel küçük fahişem olmak hoşuna mı gidiyor? Bütün günümü bundan uzak durarak, o dudakların beni sarmasını bekleyerek geçirdim."

Karışık bir iniltiyle cevap veriyor, beni gerçekten emiyor olsaydı sesinin nasıl çıkacağına daha yakın. Bu fanteziyi taklit etmek için bir şey kullanıyor, hevesli ve benim için mükemmel.

"Sikimi o açgözlü ağzına sonuna kadar alıyor musun?"

Adı neredeyse ağzımdan kaçacaktı. Son saniyede ısırarak geri çekiliyorum ve kendimi tutmak için vuruşlarımı yavaşlatıyorum.

Bunun sürmesini istiyorum çünkü ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Bana aklımı kaybettirirken nasıl tatmin olabilirim ki?

Telefon yeni bir mesajla çalıyor. Uygulama içindeki DM'mizde başka bir fotoğraf. Açıyorum ve acı dolu bir iniltiyle başımı geriye atıyorum. Arzunun baş döndürücü hücumunu engellemek için yumruğum sıkılıyor.

Eve'in yüzü pembeleşmiş, kirpikleri ağırlaşmış ve kehribar rengi gözleri uyarılmışlıkla parlıyor. Dudakları bir dildonun etrafında geriliyor. Bileklerini bağlayan kurdele beni deli ediyor. Muhtemelen telefonunu yukarı kaldırmış ve bana göstermek için bir zamanlayıcı ayarlamıştır.

Benimkini.

Şiddetli bir sahiplenme duygusu üzerime çöküyor.

Bu benim için. Başka kimse onu böyle göremez.

"Siktir, tatlım," diye gürliyorum. "Ağzın sikimle doluyken şu haline bak. Çok iyi alıyorsun."

İnliyor. Oyunağı emerken çıkardığı sesle daha da iğrençleşiyor. Fotoğrafa bakıyorum, uzunluğumu daha hızlı sarsıyorum. "İşte böyle bebeğim, güzel ve özensiz yap."

Onun bir başka iğrenç, bozuk çılgılığı karşısında aldığım nefes midemi bulandırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, onu daha canlı hayal ediyorum. Yanakları kızarmış, gözleri sulanmış ama her darbemi derinlemesine alıyor, ağzını kullanmam için açık tutuyor. Ağzını boşalmayla doldururken onu daha da yakınlaştırmak için kurdelenin uçlarından bağlı bileklerini tuttuğumu hayal ediyorum.

"Oh, geliyorum," diye boğuluyorum.

Diline dökülen her damlayı yutuyormuş gibi zevkle mırıldanıyor.

Kendime gelmem bir dakika sürüyor, sinir uçlarımda zevkli elektrik kıvılcımları dans ediyor. Tatmin olmuş bir iniltiyle yatağa geri yatıyorum.

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?" "Bu iyi miydi?"

"Kesinlikle evet. Çok iyi."

Onunla konuşurken temizlenmek için ayağa kalkıyorum. "Sevindim," diye mırıldanıyor utangaçça.

"Beni istiyor musun-?"

"Kendime bakmak için banyo yapacağım, ama bu seni yanımda getiremeyeceğim anlamına geliyor," diye ağzından kaçırıyor.

"En azından telefonda olmaz."

"Nasıl olur?"

"Evimde sadece duş var. Küvet evin içinde. Orada sessiz olabilirim ama biri benimle telefonda konuşurken sizi duyabilir."

Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Bu durumda, yine de telefonunu al. Onun yerine sana müstehcen şeyleri mesajla anlatmak zorunda kalırım." "Bu hoşuma giderdi," diyor.

Bir süre onun odasında dolaşırken çıkardığı sesi dinliyorum. "Güzel.

Ve tatlım?"

"Evet?"

"Bileklerini çözmeyi unutma."

Aramayı sonlandırmadan önce onun boğuk çılgılığına gülüyorum.

NINETEEN

EVE

Şu anki dinlememin anlatıcısı O kadar iyi ki, baştan çıkarıcı sesini kulaklarımda tam olarak deneyimlemek için çalışmamı durdurmam gerekiyor. Lainey en sevdiği yazarın son romantik kitabını tavsiye etti ve ben de bayıldım.

"*Seni tatmama izin verecek misin? Tatlı çığlıkların kırıışlere ulaşana kadar seni kucaklamama izin verecek misin güzel kız?*"

Çift, bir gezintinin ardından yağmura yakalanıp bir ahıra sığınmıştır. İkisi de iliklerine kadar ıslanmış, kıyafetleri yarı saydam, tenlerine yapışıyor. Su damlacıklarını yakalamak için parmak uçlarını kızın kollarında ve göğsünde gezdiriyor. Sonra da kız izlerken tişörtünü çıkarma şovu yapıyor.

Kitaptaki kahraman tam kadın kahramanın üzerine atlamak için ağzını indirecekken ses kesiliyor. Kafamda canlanan hikâyeye o kadar dalmışım ki nedenini anlamıyorum. Cole'dan yeni bir Love Struck mesajı var.

"*Maça gitmeye hazırlanıyorum ama şu anda seni düşünüyorum, dizlerinin üzerinde, dudakların sikimin etrafında gerilmiş.*"

Sesi anlatıcınıninkine o kadar yakın ki, beynim aşırı duygusal yüklemekten dolayı aksıyor. Arka planda su akıyor. Duş almak üzere olmalı.

Cevap vermek bir dakika sürüyor. Tek yapabildiğim bana ne yaptığını göstermek için bir dizi emoji kullanmak.

MightyPuck: Bir şeyi mi böldüm? Daha sonra eğlenebiliriz. Beklemeye değersin.

CraftyCutie: Bana mesaj attığında telefonumda bir sesli kitap dinliyordum. Buharlı bir bölümdü.

MightyPuck: Bana kitabın adını ve hangi bölümde olduğunuzu gönderin.

CraftyCutie: Dinlemek ister misin?

Evet. Başka nelerden hoşlandığını bilmem gerek tatlım. Belki biraz ilham istiyorum, belki de sadece amının sızlamasını durdurmak için orada olmamı dilemeni sağladığını bilerek okumak istiyorum.

Midem bulanıyor. Bu çok seksi. Şimdiye kadar çıktığım hiçbir erkek okuduğum aşk kitaplarıyla ilgilenmedi. Bir sahne beni çok tahrik edip rahatsız ettiğinde faydasını gördüler, ama neyi seksi bulduğumu öğrenmek için hiçbir zaman kendileri kitap okumaya kadar gitmediler.

Hala uzaktan iyi hissetmene yardımcı olabilirim.

CraftyCutie: Yeteneğiniz eşsiz efendim.

Bir telefona geçti. Cevap veriyorum ve küpe projemi bir kenara bırakıyorum.

"Mm, bana yardım etmek ister misin? Seni bu duşta benimle birlikte düşünmek çok zor."

Dudaklarımı ıslattım, zaten nefesim kesilmişti. "Birlikte ıslanırız. Benimle ne yapardın?" "Siktir.

Her şeyi," diye homurdanıyor. "Ama önce benim için dizlerinin üzerine çök."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve içimde bir sıcaklık birikiyor. Şu anda nasıl görüldüğünü düşünürken onun için çizginin ötesinde inlemek kolay - ön kolunu fayansa dayamış, yumruğu sertleşmiş sikini okşuyor, vücudundan su akıyor.

Nefes verirken gözleri doldu. "Evet. Em onu. Bana ait olanı göster."

Duşta ona sakso çekmek için ayaklarının dibinde diz çöktüğümü, belki de eliyle saçlarımı kavrayıp onu sonuna kadar emmemi sağladığını hayal etmek arzumu ateşliyor.

Kitap arabamın üzerinde bıraktığım bir kupa baston şekeri fark ettim. Bir tanesini kapıp, ona görsel vermek için kısa bir video çekiyorum. Gönderdiğimde inliyor. Sanki eli hızlanıyormuş gibi ses çıkarıyor.

"Beni oraya götür," diye gürlüyor. "Beni boşalt, bebeğim."

Vibratörle yatağıma uzanabilirim ama ona odaklanmak istiyorum. Onu iyi hissettirmek. "Boşalmanın ağzımı doldurmasını istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Her damlasını yutmak istiyorum. Beni onunla boğ."

"Tanrım," diye kabaca bağırdı. "Benim küçük horoz fahişem olmayı seviyorsun, değil mi? Ben o ağzı sikerken beni güzelce ve derinlemesine almak benim için çok iyi."

Tekrar inliyorum, bunu onun için gerçekçi kılmak için daha müstehcen sesler çıkarıyorum. Boşaldığında en iğrenç sese dönüşen bir laneti ısırarak geri çekiyor. Onun boşalmasına yardım ettiğimi bilmek içimde bir heyecan yaratıyor.

"Teşekkürler," diyor sıcak, uykulu bir kıkırdamayla. "Eskiden oyun öncesi bir ritüelim vardı, her zaman bir tanesini ovardım.

Belli ki seninle daha eğlenceli oluyor."

"Sana teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Düşün soğuk mu geldi?"

Duş alırken onunla konuşmak, mastürbasyon yaparken beni aramasından daha samimi geliyor. Elimi karnımın üzerine koyuyorum. Çırpınmama yardımcı olmuyor.

"Henüz değil. Su hâlâ ılık."

Bir süre daha spreyin altında hareket edip saçlarını durulama sesini dinliyorum. "Seni tutmak istemiyorum yoksa geç kalacaksın."

"Bekle, baston şekeri nereden buldun?"

Bakışlarım arabamda duran kupaya kayıyor. "Gülme." "Asla gülmem."

Gülümsemesini duyabiliyorum.

"Kitap arabamın üzerinde duruyorlardı."

"Şubat ayının sonundayız," diyor bir süre sonra.

Söz verdiği gibi, eşyalarımın dairemde ne kadar uzun süre unutulduğunu bildiği için başkaları gibi yargılayıcı davranmıyor. "Evet."

"Ne şanslıym. Şimdi seni yaramaz küçük bir elf olarak düşüneceğim." Mırıltısı çok seksi. "Kostümler hakkında ne düşünüyorsun?"

Tatil bittiğine göre biraz indirim yapabilir miyiz?" İçimden kahkahalar yükseliyor. "Tamam, ben gidiyorum."

"Güle güle, tatlım."

"Güle güle."

Gülümsemem solmuyor. Kalp şeklinde lolipop küpeler yapmaya geri döndüm. Piyasaya çıktığımdan beri en çok satan ürünlerimden biri oldular. Online mağazam bir Sevgililer Günü seçkinde yer aldıktan sonra onları stokta zor tutuyorum.

İşe giderken sesli kitabımdaki bölüme baştan başlıyorum.

Her zamanki gibi Cole, okuduğum her aşk kitabı kahramanı için düşündüğüm model.

* * *

Birkaç gün sonra Cole ve Benson'ın bira ligi takımlarının maçına gittiğimde onu görüyorum. Isınma hareketleri sırasında Benson'ı dürtüyor ve pakı birbirlerine geçirmeye devam etmeden önce bize el sallıyorlar.

Jess ve benim üçüncü sırada harika koltuklarımız var. Takımlarının bir eğlence ligi için büyük bir kalabalık çekmesine şaşırdım, ancak görünüşe göre Brawling Bandits ve rakiplerinin her ikisinin de kendi topluluklarında taraftarları olacak kadar iyiler.

Buraya erken geldiğimiz için memnunum, her ne kadar Jess'le buluşmak için o kadar acele etsem de montumu yatağımin üzerinde unuttum. Hava serin ama üzerimde kalın bir kazak, kot pantolon ve diz üstü çizmeler var. Maç başlamadan önce Heston U'nun bazı oyuncuları geldi. Yakınlardaki boş koltukları kapmadan önce bize selam veriyorlar.

Cole'u buzun üzerinde görmek tanıdık bir heyecan yaratıyor. Pak düştüğünde, Benson'ın yüzleşmeyi kazanması için tezahürat yaparız. Cole takımının oyununu izliyor, her türlü değişime karşı tetikte. Benson ve kanat oyuncuları pakı buza indiriyor ama diğer takımın savunması kalelerini kapatıyor. Cole onlar için hazırdır, pivotlarını panolara karşı kontrol eder ve pakı takım arkadaşına gönderir.

Dikkatimi ondan alamıyorum. Lisedekinden bile daha iyi oynuyor.

"Geri dönüp ceketini almamı istemediğine emin misin?" Jess ilk dersten sonra mola sırasında sorar.

"Evet. Bana öyle bakma. Bu iyi." Paylaşmamız için getirdiği battaniyeden biraz daha almasını sağlıyorum. "Isınmak için bacaklarımı zıplatacağım."

"Seni sıcak tutmamı ister misin Eve?" Jake çenesini sallayarak başını salladı ve kollarını açtı. "Ben böyle iyiyim. Sevgiliime sarılmak için bu sıcak battaniyeyi aldım."

Alay ediyor. "Ama bana sarılabilirsin. Sarılma konusunda harikayımdır."

"Geçer," diyorum gülerек.

Easton yanına geliyor ve kapüşonunu çıkarıp altındaki tişörtü çekiştiriyor. "Al bakalım. İhtiyacın olursa kapüşonumu ödünç alabilirsin."

"Teşekkürler. Ben iyiyim."

Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor ama Cole arkasından boğazını temizleyince donup kalıyor. Takımı soyunma odasında

ama o burada bizimle birlikte.

Cole forması ve patenleriyle beynimi eritiyor ve midemi bulandırıyor. Lisedeki eski numarasını giyiyor. Saçları hafif nemli, alnına doğru kıvrılıyor ve dikkati sadece bana odaklanmış durumda.

"Hey, koç. Şimdiye kadar iyi maç çıkardın. Ne var ne yok?" Easton ensesini ovuşturuyor.

"Eve sizi antrenman yaparken izlerken onu yeterince rahatsız etmiyor musunuz? Defolun gidin," diyor Cole. Easton arkadaşlarının yanına dönmeden önce, "Canlarına okuyun," diyor.

"Hey, Kincaid. İmzanı alabilir miyim? Benim için bir disk imzalar mısın?" Şaka yapıyorum. Cole başını eğdi, ağzı alaycı bir şekilde büküldü. "Komik."

"Onun için sopanı imzala." Jess, ikimizin de ona attığı şaşkın bakışlar karşısında homurdanıyor. "Ne? Göğüslerini imzala demedim ki." "Jess," diye tıslıyorum.

"Şaka yapıyorum, Tanrım. Sen başlattın."

Beni dürtüyor ve battaniye kucağımdan düşüyor. Bir ürperti bastırıyorum.

"Koçun kızı hokey maçına yeterince sıkı giyinmeden gelmemesi gerektiğini bilmeli," diyor yakışıklı bir sırtışla.

Alay etmesi yüzümü kızartıyor. "Paltomu unutmuşum ve iyi koltukları kaçırmak istemedim. Takım için bir tane alıyorum."

Kıkırdayarak getirdiği paltoyu kaldırıyor. "Düşündüm de. Seni vardiyalarım arasında Jess'le battaniyeyi paylaşırken gördüm.

Bir kez daha üşütmene izin veremeyiz, değil mi? Al, benimkini giy."

Koçluk ceketini omuzlarıma doluyor. Fermuarını benim için çekerken büyüleyici yeşil gözleri için için yanıyor ve içimde bir kıpırtı uyandırıyor. Bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı ürpertimi bastırıyorum. Nabzım hızlanıyor, kalbim çılgınca çarpıyor.

"Sana yakışmış," diye mırıldanıyor.

Zihinsel olarak, ayaklarımı tekmeliyor ve çığlık atıyorum. Bir hokey oyuncusu için numarasını taşımanın bir anlamı vardır. Bunun onun için de aynı anlama gelip gelmediğini merak etmeden duramıyorum.

Heston U oyuncuları ellerini ağızlarına götürerek ve birbirlerine dirsek atarak gürültü çıkarırlar. "Ohh, koç oyunu aldı!"

Cole bakmadan onları tersler. "Yapabilirsin."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Daha iyi misin?" Isınmamaya yardımcı olmak için kollarımı ovuyor. "Çok daha iyi."

"Maçın tadını çıkarın kızlar."

"İyi şanslar."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Sen izlerken kaybedemem."

Oyuncular ikinci devre için buza çıktıklarında Jess omzunu benimkine çarptı. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Ne?" Gözlerimi hızla kırıştıyorum. "Bir şey olduğu yok." "Bu kesinlikle bir şey."

Şüpheli bakışlarının ağırlığı altında iskambil kâğıdından bir ev gibi çöküyorum. "Benson'a söyleme. Aramız pek iyi değil, tamam mı? Cole'dan hoşlandığımı bilmiyor."

Dudaklarını kilitleme taklidi yapıyor. "Kızım, bu senin işin ve ben bunu destekliyorum. Benson hiçbir şey bilmeyecek." "Sen en iyi kardeşsin." Kolumu onunkiyle birleştiriyorum.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Her zaman birlikte iyi olacağınızı düşünmüşümdür," diyor. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bence birbirinizi iyi dengeliyorsunuz."

Onun desteğinin ve nezaketinin bana ne kadar yardımcı olduğunu düşünüyorum. "Beni en iyi arkadaşının kız kardeşinden fazlası olarak gördüğünü hiç düşünmemiştim."

"Dikkatini vermediğin zamanlarda hep sana bakıyor."

Gözlerim ona kayınca kaşlarını kaldırıyor. Bunun doğru olmasına imkan yok.

İnanmadığımı hissetmiş olmalı ki ekliyor: "Bana inanmıyorsan düğünden video kayıtlarım var. Neredeyse her samimi görüntüde, farkında olsa da olmasa da gözleri senin üzerinde, tatlım."

Cole'u buzun üzerinde buldum. İşaretlediği hücum oyuncusuyla çarpışıyor. Dikkate alınması gereken bir güç. Ve oyun bittiğinde, tribünlere doğru bakıyor. Beni mi arıyor?

El sallıyorum ve o da eldivenli elini kaldırıp çarpık bir gülümsemeyle kalbimi hoplatıyor.

Oyunun geri kalanında gözlerim onu bırakmıyor.

Spring

PLAYOFFS

KITAP ERKEK ARKADAŞIM OL

Mart

11:36 PM

Cole'u, sesi kulaklarımdayken onun için anında uydurduğum AHL oyuncusu kişiliği olarak hayal etmek DAHA ZOR. Bu ilk telefon görüşmemiz değil ama bu her şeyi daha da yoğunlaştırıyor. Bana daha önce bu gece için eğlenceli bir şey planladığını söyledi, playofflar için takımla birlikte yoldayken.

"Otel odası nasıl?" Arkadaş olmamıza rağmen bunu yaptığımızda onunla nasıl normal konuşacağımı bilemiyorum. "Dört duvar. Bir yatak. Güzel bir klima ünitesi manzarası," diye kestirip atıyor. "Yatakta mısın?"

"Teknik olarak üstündeyim. Çarşafın altında değil."

"Bu doğru mu? Ne giyiyorsun?" Sırıtişını duyabiliyorum.

Eski Heston U gömleğimin eteğini çekiştiriyorum. "Hiçbir şey, çünkü ben bir kraliçe gibi çıplak dolaşan baştan çıkarıcı bir kadınıyım."

"O zaman dizlerimin üzerine çöksem iyi olacak."

Keşke ağzının beni yutmasını gerçekten deneyimleyebilseydim. Bunu anlatış şekli beni her seferinde çılgına çeviriyor.

"Okuduğun sesli kitabı hatırlıyor musun?"

Sözümü kestiğinde hangi noktada olduğumu hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Evet."

"Çal bakalım."

"Şu anda bir aşk kitabı mı dinlemek istiyorsun? Dinleyeceğimizi sanıyordum-"

"Birlikte dinleyeceğiz," diye düzeltiyor. "Ve canlandıracacağız."

Aynı anda çok fazla yanıt vermeye çalıştığım için kelimeler dilimde dolaşiyor. "Tamam. Bu beynimi kırdı." Kalçalarını birbirine bastırmama neden olan yumuşak, baştan çıkarıcı bir kıkırdama çıkarıyor.

"İyi anlamda mı?"

Dudağımı ısırđım. "Evet. Süper evet. Çok tahrik edici. Daha önce hiç kitaplarımdan birindeki baharatlı bir sahneyi biriyle canlandırmamıştım."

Yine, keşke burada benimle olsaydı. Vücudum onun dokunuşu için ağrıyor ve bunu onunla yapmak arzumu daha da yoğunlaştırdı.

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet," diyorum hemen. "Aklında hangi sahne vardı?" "En

sevdiğin hangisi?"

Kitapta ne kadar çok güzel baharatlı sahne olduğunu düşünüyorum. "Yemek masası." "Ahırda değil mi?" Sesi şaşırmış gibi.

"Fırtına sırasında ahır da çok sıcak. Ama adamın kızın bakışlarını yakalamasında, ona aç olduğunu söylemesinde ve onu yavaşça masanın üzerine yemek olarak yaymasında güçlü ve şehvetli bir şey var."

O da onaylarcasına gürler. "Şehir dışına çıkmadan önce sana bir hediye bırakmıştım. Buldun mu?" Yüzüm kızardı. Yatağımın üzerinde bekliyor.

Beklenmedik paketi, karavanın iç kısmına yaptığımız yeni hava yalıtımının kar fırtınasına karşı dayanıklı olup olmadığını kontrol ettiğimde keşfettim. İçinde, çiftlerin uzun mesafeli kullanımı için tasarlanmış bir uygulaması olan yeni bir vibratör buldum. Kontrol ondaysa, daha çok benimlemiş gibi olacak.

"Evet. Babam bu hafta karavana gelmediği için şanslısın."

"Sarılıydı," diye itiraz ediyor. "Senin üzerinde kullanmak için ölüyorum. Kilometrelerce uzakta olduğumu bilmek ama seni çok iyi hissettirmek? Mm, seni çok sert boşaltacağım, tatlım."

Yüzümdeki kızarıklık yayılıyor, sinir uçlarımda karıncalanmalar dans ediyor. İçimden çıkan gergin nefesle dumanlı bir kakhaha atıyor.

"Sesli kitabınızı hazırlayın."

Dizüstü bilgisayarımı açıp sahneyi buluyorum ve aramayı hoparlöre alıyorum. "Tamam. Hazır."

"Benim için soyun," diye mırıldanıyor. "Başlamadan önce seni ısıtmama

izin ver." "Önce neyi çıkarmamı istiyorsun?"

"Külotunla başla. Benim için çıplak olmak nasıl bir duygu?"

"İyi," diye cevap veriyorum sessizce, odanın serin havasının sıcak tenime değmesinin keyfini çıkararak. "Şimdiden ağrımaya başladı." "Öyle mi? Şimdi üstünü çıkar."

Sessiz yorumu vücudumu ürpertiyor. Dudağımı ısırıp gömleğimi çıkarıyorum. Meme uçlarım çoktan tomurcuklanmıştı. Hafif bir zevk uğultusuyla onları çimdikliyorum, parmaklarımı aşağıya, göbeğimin yumuşaklığına doğru kaydırarak tümseğimi okşuyorum. Nabzım klitorisimde atıyor.

"Co-"

Sahte ismi ortaya çıkmayacak. Kalın kalın yutkunuyorum. "Cole," diye fısıldıyorum.

"Evet, bebeğim?"

"Ben istiyorum."

Sesi alçalıyor. "Kelimelerini kullan. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Kirpiklerim titriyor. "Boşalmam gerek.

Beni boşalt."

"Benim için yatağına uzan. O kalın, güzel kalçalarını aç. Klitorisini ovuşturmanı istiyorum. Kendini güzelce ıslat." "Zaten orada," diye nefes alıyorum. "Çok tahrir oldum."

Çakıllı bir kahkaha duyulur. "Daha yeni başlıyoruz."

Parmaklarımı amımın üzerinde kaydırırken beni izliyormuş gibi hissediyorum, sanki bakışları beni ateşe veriyormuş gibi bacaklarımı iyice açıyorum. Tam içimdeki sıcaklık akıntısına kapılmaya başlamışken, sesi dikkatimi dağıtıyor.

"Şimdi, yeni hediyeni al. Yavaşça içine it. Santim santim al." Hava ciğerlerimden uçup gidiyor. "Tamam."

Yatağı okşuyorum, parmaklarımı kavisli vibratörün etrafına kapatıyorum. Bir ucunda titreşen hafif bir şişlik var ve etkinleştirildiğinde bir gelme hareketi yapıyor. Diğer ucu vücuda oturuyor ve klitorisimi, merkezinde bir dilin uyarımına benzer dönen bir yumru ile kaplıyor.

Kadifemsi malzeme girişimi çevrelediğimde hoş bir his veriyor. Ucu ne kadar ıslak olduğumdan kolayca içeri kayıyor. Başımı geriye atıyorum, beni sikiyle gerdiğini hayal ederken gözlerim kapanıyor.

"İyi hissettiriyor mu?" diye sorar.

"Evet."

"Peki ya şimdi?"

İçimdeki titreşim harekete geçiyor. Dudaklarım bir iç çekişle ayrılıyor, kalçalarım beni okşayan şehvetli hareketi karşılamak için kayıyor. "Evet. İyi hissettiriyor."

Birkaç dakika bekliyor, oyuncağın şiddetini artırıp azaltarak benimle oynuyor. Her yerim sıcacık, vücudumu okşuyor.

"Bölümü başlat," diyor.

Gözlerimi kırıştırtarak açıyorum, sersemlemiş bir halde. Masama uzanıp dizüstü bilgisayarımdaki play tuşuna basıyorum. Sahnenin başında sessiz kalıyor ve anlatıcının beni hikâyenin içine çekmesine izin veriyor. Dikkatim Wyatt ve Lydia'nın konuşmalarını ve oyuncağı dinlemek arasında bölünüyor.

Beni sınıra yaklaştırmak için kontrolleri ustaca ayarlıyor. Diğer uç açılıyor ve benden bir inilti yükseliyor. İçimdeki ve klitorisimdeki ikili hisler ezici. O kadar iyi ki, yoğunluğu değiştirdiğinde daha da ısınan yeni bir ısı patlamasını ateşliyor.

Cole sesli kitaptaki soruyu "Yemek yemedim," diye yanıtlıyor.

Lydia'nın bir sonraki tepkisini söyleyemeyecek kadar vibratörü kullanışının ilahi hislerinde kaybolmuş durumdayım.

Wyatt bakışlarımı yakalıyor ve "Acıktım," diye gürlüyor. "Cole," diye inliyorum.

"Şşş." Sahneyi oynamaya devam ediyor. "Buraya gel."

Her adım bir lütf ve bir lanet, ona olan ihtiyacım savaşılamayacak kadar güçlenene kadar artıyor. Ulaşabildiğim anda kalçalarımı kavriyor ve beni önündeki masaya oturtuyor. Kalçalarımı ayırdığında yutkunuyorum ve sundress elbisemin altında çıplak olduğumu görüyorum.

Anlatıcı da benimle birlikte soluk soluğa kalıyor.

Cole mırıldanarak Wyatt'ın parçalarını söylemeye devam ediyor. "Kendine bir bak, benim için yayıl, parla."

Kitapta Wyatt parmak eklemine Lydia'nın kıvrımlarında gezdiriyor ve parmağını yalıyor. Cole oyuncağın hız ayarını değiştirerek içimde daha hızlı kıvrılmasını sağlıyor ve dış tarafındaki çıkıntı klitorisimi sanki bir dil dolaşıyormuş gibi okşuyor. Parmaklarım göğüslerimden fırlıyor ve kaldıraç olarak tutunacak bir şey bulmak için çarşafı karıştırıyor.

"Muhteşem." Sesi anlatıcıdan daha saygılı çıkıyor. "Bu yemeğin her damlasının tadını çıkaracağım." Wyatt'ın ağzı

Lydia'nın bacaklarının arasına inmeden önce titriyorum, içim coşku dalgalarıyla patlıyor.

"Aman Tanrım!"

"Henüz işin bitmedi, bebeğim," diye homurdanıyor Cole. "Senin tadına daha yeni baktım. Bütün geceyi seni dilimle ve parmaklarımla becererek geçirmek istiyorum."

Wyatt'ın diyalogunu okuyor, sahneyi takip ediyor. Sanki amım şimdiye kadar yediği en iyi şeymiş gibi telefonda inliyor. Beni parçalara ayırmak için oyuncağı kullanırken göğsüm durdurulamaz çığlıklarla kabarıyor.

Cole'u kitabın kahramanı yerine koyup odada benimle birlikte hayal ediyorum. Oyuncağın içimdeki hareketleri onun parmakları ve klitorisimdeki dalgalı titreşimler onun ağzının beni emmesi, yalaması, dikişlerimden çözmesi.

"Tadın cennet gibi," diye anlatıyor, bazı repliklerini doğaçlama söylüyor. "Tanrım, sana hep böyle sahip olmak istiyorum, Evie. O tatlı bacakların başımı sarıyor ve tatlı çığlıkların kulaklarımı dolduruyor. Günün kafamı amına gömmeden geçirdiğim her dakikası boşa geçiyor."

Boğazıma bir nefes tıkanıyor. Kalçalarım titriyor ve bir orgazm daha üzerime çöküyor. "Siktir, oh siktir, oh f-fu-"

Kalçalarım güçten titriyor. Bu böyle devam ediyor ve inanılmazlığından gözlerim doluyor.

"Tek düşündüğüm senin o muhteşem seslerin. Her zaman kafamı dolduruyorsun. Boşaldığında sesin çok seksi çıkıyor, biliyor musun?"

Vibratörün ritmindeki bir başka değişiklikle övgü üzerime yıkıyor. Serbest kalmamı sürdürüyor, zevk bir kez daha zirveye çıkıyor. Parmaklarım çarşafı pençelerken sırtımı kamburlaştırarak haykırıyorum.

"İşte bu kadar. Seni yakaladım." Sesinde bir gülümseme var. "En iyi kitap erkek arkadaşının sen olacağını biliyordum."

Ben daha çok kendi kendime mırıldanıyorum, ama o beni duydu. Bir an duraksıyor, sonra verdiği yanıtla nefesimi kesiyor.

"Senin için her şey olacağım, tatlım. Her fantezi. Her hayalin. Neye ihtiyacın varsa, o olmak istiyorum."

GÜVENLİ ALAN

COLE

9:37

EVE'in bu gece tutuşturduğu ateş nefesimi tutarken damarlarımda dolaşıyor, internetteki konuşmalarımızdan birinin ardından parmak eklemlerimi kaplıyor. Bir iniltiyle, temizlenmek için kendimi otel yatağından dışarı atıyorum. Yolda olmayı katlanılabilir kılıyor.

Yarınki playoff maçından önce koçlar toplantısı için erkenden pistte olmam gerekiyor ama henüz ona iyi geceler demeye hazır değilim. Telefonumu banyoya götürüp tek parmağımla bir mesaj yazıyorum.

Beni büyük bir karmaşaya sürükledin, bebeğim.

CraftyCutie: Hehehe [melek emojisi]

MightyPuck: O meleklerle kimseyi kandıramazsın.

CraftyCutie: Bayıldınız.

Evet.

Gönderdikten sonra mesaja bakarak iç geçiriyorum. Playofflar için yola çıktığımızdan beri onu görmedim. Takımın enerjisinden ve kazanma arzusundan ne kadar keyif alsam da onu özlüyorum. Onun vardiyası sırasında barda oturup ona eşlik etmek ve karavanda onunla birlikte çalışmak istiyorum. Aklımda hiçbir hedef olmadan gezmek.

Heston Gölü'ne dönmeden önce yaptığım gibi kendimi seyahat etmeye vermektense evde olmayı tercih edeceğim bir gün bulacağımı hiç düşünmemiştim. şimdi ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Kalbimin bir parçası orada onunla yaşarken olmaz.

Takım sezon sonuna yaklaşıkça bu ihtimal kafamda beliriyor. Artık bana ihtiyaç yoksa ve David pozisyonu dolduracak birini bulursa, ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

MightyPuck: Hafta sonunun geri kalanında ne yapacaksın?

CraftyCutie: Barda çift vardiyam var ama aynı zamanda iş dışında bir şeyler yapmayı da düşünüyorum. Dükkanımı açtığımdan beri oturup sadece kendim için bir şeyler yaratmayalı çok uzun zaman oldu.

Yapmalısın. Bana ne yaptığını göster.

Zorladığımın, onun koyduğu sınırlara yaklaştığımın farkındayım. Onunla çevrimiçi konuşurken olmadığım biri gibi davranmak, gerçeğliği bu oyuna karıştırmak için fazla çaba sarf etmedim.

O bir şey söylemeyecekse, ben de durmayacağım. Onunla kuralları çiğnemeye değer.

CraftyCutie: Landmark'taki televizyonlar yarınki Knights maçına ayarlı olacak. Hepimiz sizi izliyoruz çocuklar. Harika oynuyorlar. Onlarla yaptıklarınızdan gurur duyuyor olmalısınız.

Evet, öyleyim. Onlar inanılmaz çocuklar. Sanırım bu sezonu bittikten sonra da hep yanımda taşıyacağım.

CraftyCutie: Bir sonrakinin daha da iyi olacağına eminim.

MightyPuck: Ben bunun bir parçası olamasam bile harika işler çıkaracaklarına eminim.

CraftyCutie: Ne demek istiyorsun?

Alnıma masaj yaparak, kafeslediğim tüm stresli endişeleri açığa çıkarmak için dikiş yerlerinden ayrılmadan bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. Heston Üniversitesi'nin hokey programında koç olarak bilinmeyen geleceğimi ertelemek için sezon sonrası telaşına kapılmama izin vererek bunların hiçbirini düşünmek istemedim.

Banyodan çıkarken yorgunluk üzerime çöküyor. Yan odadan gelen bir gümbürtü ve ardından gelen kahkahalar ve boğuk müzik, yüzümü yatağa gömmekten alıkoyuyor beni.

Alaycı bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Üniversitedeyken kendi takımımın playoffların ortasında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Kendimizi dünyanın zirvesinde hissediyorduk. Beni koydukları grup sohbetine hızlı bir mesaj atıyorum ve yarınki maça zinde çıkabilmeleri için kıçlarını kaldırıp yatmalarını söylüyorum.

CraftyCutie: Cole mu?

CraftyCutie: Hala orada mısın?

CraftyCutie: Benimle her şey hakkında konuşabilirsin.

MightyPuck: Özür dilerim, sizi endişelendirmek istememiştim. Uyumak istemeyen kabadayı oyuncular için kural koymam gerekiyordu.

MightyPuck: Koçluk işime devam edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Deneme amacıyla geçici bir tedbir olarak getirildim.

CraftyCutie: Oh. Ama bu işi seviyorsun.

Evet. Kendimi beni bu kadar tatmin edecek bir şey yaparken hayal edemiyorum. Daha önce yaptığım şeylere geri dönemem. Gençlik kampları eğlenceliydi, ancak başa çıkmanın bir yolu olarak zaman doldurmak için oradan oraya zıpladığımı fark ettim. Bu bir dikkat dağınıklığıydı çünkü mezun olduktan sonra ne yapmak istediğimi düşünmek istemiyordum. Artık bunu yüzleşmek istemediğim şeyleri örtbas etmek için kullandığımı farkındayım, hayatımın başıma gelmesine izin vermeye geri dönemem. Kontrolün bende olmasını istiyorum.

CraftyCutie: Babamla konuştun mu? Kalmak istiyorsan, seni tutmak isteyecektir.

MightyPuck: Henüz değil. Henüz bir şey söylemedi.

CraftyCutie: Bu takıma verdiğin onca emekten sonra eminim seni istiyordur. Onları zorlamak için çok çalışıyorsun.

Umarım. Bunu düşünmüyordum çünkü işten çıkarılırsam ne olacağını planlamak istemiyorum. Geri döndüğümde beri eski itibarımı değiştirmek için çalışıyorum. Daha iyi olmak istiyorum.

CraftyCutie: Ne demek istiyorsun? İnanılmazsın.

Neye benzediğimi biliyorsun. Komik adam. Çuvallayan.

CraftyCutie: Seni böyle düşünmemiştim.

MightyPuck: Teşekkürler. Yine de değişmek istiyorum. Çok sorumsuz bir adam olmaktan bıktım. Kendimi toparlamaya ve güvenilir biri olmaya çalışıyorum, ancak ne zaman tamam, yapmam gereken şey bu gibi hissetsem, her zaman halletmem gereken yeni bir şey çıkıyor. Yemin ederim, koçluk yaptığım bazı adamların hayatları benden daha düzenli gibi görünüyor. Bu berbat değil mi?

CraftyCutie: Hey. Profesyonel bir felaketle konuşuyorsun. Ne hissettiğinizi ve neler olup bittiğini bilmemenizde bir sorun yok. Geçenlerde çok iyi bir insanın bana söylediği gibi, kimse mükemmel değildir.

Dudaklarım seğiriyor ve bakışlarım yumuşuyor. Başparmağımla telefonumun kenarını izliyorum, keşke karşımda olsaydı On diyorum. İhtiyacım var u.

İçime tamamen almaktan korkmadığım tek kişi o. Beni en iyi ve en kötü halimle görmesi için ona güveniyorum. Ona açılmak çok kolay

Hayal ettiğimden çok daha fazla. Sadece arkadaş olarak yakınlaştığımız için değil, aynı zamanda onun mücadelesini ilk elden gördüğüm için.

En iyi arkadaşımın kız kardeşinin beni görmek istediğim kişi olarak görmesi gerçeğiyle yatağa çöküyorum. Onun parlak gülümsemesini hayal ettiğimde kalbim hızla çarpıyor.

Yüklerini taşımak için yardıma ihtiyaç duyduğunda onun için güçlü olmak istememe neden oluyor, ancak ona yaslanmam gerektiğinde beni anladığını ve karşılığında bana da aynısını sunduğunu bilmek memnuniyet verici. Bunu onunla paylaşabildiğim için kendimi yalnız hissetmiyorum.

Hayatımdaki herkes arasında, hissettiğim belirsizliği anlayan o. Bu konuyu Benson'a açmaya çalıştım ama onun işi ve kurduğu aile arasında çok fazla sorunu var. Onu kardeşim gibi seviyorum ama ona karşı bu şekilde açık olmak beni aynı şekilde rahatlatmıyor.

Eve ile konuştuğumda, yargılama ya da kıyaslama duygusu yok.

CraftyCutie: Herkesin her şeyi anlaması da farklı bir zaman alıyor. Hepimizin izlemesi gereken belirli bir yol yok. Bazı insanlar yollarını erken bulur, bazılarımızın ise

daha uzun zamana ihtiyacı vardır.

MightyPuck: Doğru. Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı.

CraftyCutie: Yardımcı olabildiğine sevindim. Bu hatırlatmaya her gün ihtiyacım var. Aslında, bunu kesinlikle bir sanat baskısı yapacağım ve evimin her yerine yapıştıracağım. **CraftyCutie:** Ve işe yarıyor.

MightyPuck: Neymiş o?

CraftyCutie: Kişisel gelişim arayışın. Sen tanıdığım en güvenilir insansın. Bu yıl benim kayam oldun.

Kalbim sıkışıyor.

Eve bana inanıyorsa, önemli olan tek şey budur. Bana her bilinmeyenin iyi olacağını hissettiriyor. Onun sayesinde başıma gelecek her şeyle yüzleşebileceğim.

MightyPuck: Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük. Dinlediğiniz için minnettarım. **CraftyCutie:** Burası bizim güvenli alanımız. Ne olursa olsun, bir yolunu bulacağız. Ben her zaman senin yanımdayım.

Yüzümde şefkatli bir gülümseme beliriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu yanımda yatarken hayal ediyorum. Ona güvenebileceğimi bildiğim için gelecek daha az ürkütücü geliyor.

Benim yaşam çizgim haline gelen sadece kurduğumuz bu bağ değil. Eve. O benim güvenli alanım. Benim rahatım.

**ARAMA GEÇMİŞİ: ATEŞLİ HOKEY KOÇLARINA/KARDEŞİNİZİN EN İYİ
ARKADAŞINA NASIL AŞIK OLMAZSINIZ**

7:54

Emin olmak için ARAMA GEÇMİŞİMİ İKİ KEZ TEMİZLEDİM ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Ne bulmayı umduğumdan emin değildim.

Kardeşlerinin arkadaşlarına özlem duyan insanlar için bir tür topluluk ya da forum mu? Yalnızca kış boyunca sürmesi beklenen çıkar ilişkisi olan arkadaşlarınıza aşık olduğunuzu düşündüğünüzde ne yapmalısınız? Bu duygulardan kurtulmak için bir rehber?

Döner sandalyemde arkama yaslanıp ileri geri sallanırken dudaklarım büzülüyor. Belki de sadece bu ısrarcı düşünceleri bir dakikalığına kafamdan atmak için bir bahane arıyordum.

Cole'a sadece fiziksel olarak ilgi duyuyor olsaydım, onunla yaşadığım her şey çok daha kolay olurdu. Tabii ki, sorun hep buydu. Ona olan aşkımda sadece seksi olduğu için başlamadı. İnanılmaz derecede seksi ama bu konumuzun dışında.

Nasıl olur da geçmiş ilişkilerimden daha çok erkek arkadaşım gibi hissedebilir?

Bu anlaşılmayı duygulardan uzak tutmamız gerekiyordu. Sonra gidip benim için karavanımda çalışmama yardım etmek ve hasta olduğumda benimle ilgilenmek gibi tüm bu tatlı şeyleri yapıyor. Nörodiverjan eğilimlerim yüzünden bana hiç kızmıyor. Aslında, o kadar yürek parçalayıcı bir şekilde destekleyici ki nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Size her şekilde inanan bir adama aşık olmamak imkansız. Onunla birlikteyken görüldüğümü hissediyorum. Bunu basit ve karmaşık tutamayacağımı bilmeliydim.

Gerçek şu ki, daha bu ilişkiye başlamadan önce, en başından beri onun için gidiciydim. Bu ilişki uzadıkça ve ben ona yakınlıştıkça, onun için de aynı mücadelenin söz konusu olup olmadığını daha çok merak ediyorum.

Hiçbir şey değişmedi. Cole hâlâ babamın yanında çalışıyor ve hâlâ kardeşimin en iyi arkadaşı. Yine de eskisi kadar umurumda değil. Eğer birlikte olma şansımız varsa, belki de her şeye rağmen çalışabiliriz. Eğer birlikte olursak, ailemin onunla olan ilişkisinin bozulmasından endişe etmeme gerek kalmaz.

Bu konuyu açmaya korkuyorum çünkü bir değişikliğe neden olabilir ve bu da ben bırakmaya hazır olmadan bu ilişkiyi bitirebilir.

Doğal olarak, aşırı düşünme kaynaklarımdan birinden uzaklaşıp diğerine, yani işime odaklanıyorum. Dizüstü bilgisayarımı tekrar açıyorum. Günlerdir bir tarayıcı sekmesinde yıl sonundaki bir üretici pazarına başvuru yazıyordu. Bu benim için büyük bir adım olacaktı.

Karavanı aldığımda, Sweet Luxe ile işlerim iyi giderse böyle şeyler yapabileceğimi hayal etmişim. Ama henüz hazır değil.

Bir de başka bir endişe var: Başvurmak için yeterince iyi miyim? Sadece birkaç aydır bu işteyim. Kabul edilmesem bile denemenin iyi olacağını düşündüm. Muhtemelen giremeyeceğim.

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak telefonumda oyalanıyorum. Sonunda Cole'la olan mesajlarımı açıyorum, sonra tereddüt ediyorum.

Bana ihtiyacı olduğunda dinledim. Tabii ki dinledim, burası bizim güvenli alanımız. Bu beni ona gerçekten mesaj atmaktan daha cesur hissettiriyor. Onunla konuştuğumda hep daha iyi hissediyorum.

CraftyCutie: Hey, meşgul müsün?

MightyPuck: Senin için asla. Neye ihtiyacın var?

Cevap vermesi neredeyse hiç zaman almıyor. Kalbimin etrafına yatıştırıcı bir sıcaklık yayılıyor.

CraftyCutie: Bir şey konuşmamın sakıncası var mı? Bir şey söylemene bile gerek yok. Sadece düşüncelerimi dökebileceğim bir yer istedim.

MightyPuck: Tabii ki. Bana ihtiyacın olursa dinlemek için her zaman burada olduğumu söylemiştim. Ateş et.

CraftyCutie: Harikasin. Hiç tatil pazarına gittin mi?

MightyPuck: Elbette.

CraftyCutie: Güzel, tamam, Boston yakınlarında bir tane var.

yıl. Satıcı olarak girmeyi düşünüyorum.

MightyPuck: Kulağa harika geliyor.

CraftyCutie: Öyle! Olabilir, en azından ben öyle düşünüyorum. Başvuru formunu aldım ama doldururken boğuluyorum. Ne zaman başlasam, bekle, kabul edilen satıcılara kıyasla çok küçük bir yaratıcıyım diyorum. Sonra Google'da araştırdım ve görünüşe göre bu berbat his sahtekarlık sendromuymuş. Bilmiyorum, sanırım bu konuda gerçekten kafam karışık. Ama yine de yapmak istiyorum.

MightyPuck: Benim fikrimi almak ister misin, yoksa sadece dinlememi mi tercih edersin?

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum, stresimi kesen şefkatle savaşıyorum. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyor?

Keşke onun muhteşem kucaklamalarından birine sarılabilseydim. Onlar en iyisi. Onun kollarındayken kendimi sakın ve dengeli hissediyorum.

Ne zaman ona bu kadar bağımlı oldum? Bunun bir önemi yok. Tek bildiğim, ona ihtiyacım olduğunda sırtımı yaslayamayacağımı hayal edemediğim.

CraftyCutie: Çözüm odaklı önerilerinizi bekliyoruz.

MightyPuck: Başvurursanız ve kabul edilmezseniz en kötü ne olabilir?

CraftyCutie: ...hiçbir şey yok mu? Sadece devam ediyorum.

MightyPuck: Ama denediniz, bu da bir şey sayılır, değil mi? Denemezsen bilemezsin, tıpkı dükkânını açarken olduğu gibi. Her zaman tekrar başvurabilirsiniz.

CraftyCutie: İyi noktaya değindin.

MightyPuck: Ve eğer girersen, bu harika olur.

CraftyCutie: Haklısın. Bunu doldururken benimle kalır mısın?

MightyPuck: Kesinlikle. Hiçbir yere gitmiyorum.

Kalbim kabarıyor. Yalnız olmadığımı bilmek çok yardımcı oluyor. O cesaretlendirici mesajlar gönderirken uygulamada yolumu bulmak o kadar da ürkütücü değil.

CraftyCutie: Tamam... Bunu yapacağım.

MightyPuck: Burada seninle tatlım.

Başvuru butonunun üzerinde gezinmeden önce parmaklarımı birbirine sürtüyorum. Emin olmak için başvuruyu tekrar gözden geçiriyorum, biyografi bölümüme biraz daha ekliyorum ve birkaç cümleyi yeniden yazıyorum. Hazır olduğumdan emin olduğumda nefesimi üfleyerek gönderiyorum.

Geniş bir sırtışla sandalyemden fırlayıp dar bir daire çizerek yürüyorum ve ellerimi sallayarak fazla enerjimi atıyorum. Adrenalinin etkisi geçince ona bir güncelleme göndermek için telefonuma geri dönüyorum.

CraftyCutie: Gönderdim!

MightyPuck: Aferin kızıma.

CraftyCutie: Bunu benimle yaptığınız için çok teşekkürler. Çok yardımcı oldu. Sana inanıyorum. Her zaman inanacağım.

Doğru kelimeleri bulamayınca bir kalp gönderiyorum. O da benim cevabıma uyuyor. Ona uzun uzun bakıyorum, istediğim anlama gelsin ya da gelmesin hafızama kaydediyorum.

YİRMİ

COLE

Nisan

Frozen Four'a giden yol hayatımdaki en gurur verici anlardan biri oldu. Buzdaki kendi günlerimden daha fazla, çünkü oyuncularımın çeyrek ve yarı finallerden şampiyonadaki bu son maça kadar hakimiyet kurmalarını izlemek, birlikte verdiğimiz tüm sıkı çalışmalar sayesinde oldu. Onların koçu olarak kendimi büyük bir şeyin parçası hissediyorum.

Bunu kazanırlarsa, bu sadece onların zaferi olmayacak. Heston U'nun hokey programının bir parçası olan herkesin.

Üçüncü periyoda geldik. Bir sayı öndeyiz. Hala çok fazla zaman var. Yanlış bir hamle yaparsak bunu elimizden alabilirler.

"Haydi çocuklar!" Steve'e bakarak onları alkışlıyorum. "Nasıl bu kadar sakinsin?"

Omuzları gülerek titriyor. "Yılların pratiği. İyi görünüyoruz. Bu tempoyu korumaları ve acele etmemeleri gerekiyor."

Başımı sallayıp dikkatimi tekrar piste veriyorum. Bu akşamki kadronun çıktısı elimde yuvarlanıyor. Üzerindeki stresimi attığım için parçalanıyor.

Hiçbir şeyle sonuçlanmayan iki fırsat yakaladık. Dakikalar kala çocuklarımızın baskıyla mücadele ederken diğer takımın gol atmamasını sağlamasını izliyoruz.

"Acele etmeyin! Gevşek tutun!" David bağırıyor.

Rakibin forvetlerinden biri pakı bizim bölgemizin derinliklerinde tutuyor ve oyunu durduracak kişi Brody.

Sıra arkadaşına pas veriyor, sonra Higgins pakı Keller'a gönderiyor. O ve Boucher pivotumuzun önünde buzı yırtarcasına ilerlerken etkileyici bir hıza sahip. Çevikliklerine rağmen Alex'in Theo'ya pası neredeyse kesiliyor. Savunma topu kapıyor ama Theo ona öğrettiğim kaçamak hareketlerle etrafından dolaşarak topu çok iyi kontrol ediyor.

"İşte böyle yapılır!" Ben ararım.

Pak buzun üzerinden Keller'a doğru uçarken damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Kaleye doğru hücum ediyor ve pakı ceza sahasına yolluyor. Kaleci ıskalıyor.

Tüm yedek kulübemiz ayağa kalkmış çılglık atıyor. Theo, Alex'le çarpışıyor, ardından iki Heston oyuncusu daha duygusal bir sele kapılıyor.

Dakikalar sonra son düdükle birlikte yedek kulübemiz takım arkadaşlarının etrafını sarmak için buzun üzerine dökülüyor.

David ve Steve alkışlıyor. Suyun altındaymışım gibi hissediyorum, sonra tüm sesler bir anda içeri doluyor.

Arena kulakları sağır ediyor ve kırışlerden konfetiler yağıyor. Jumbotronda bizimkilerin kucaklaşmaları ve kutlamaları gösteriliyor.

Lanet olsun, başardılar. Frozen Four'u kazandık. Sezonları büyük bir başarıyla sona erdi.

Ve onlarla olan zamanım tükendi. Beni ağırlıksız kılan coşku sönüyor ve beni kaçındığım sert gerçekliğe geri sürüklüyor.

Hâlâ şaşkın bir halde, David ve Steve'in ellerini sıkmak için dönüyorum. "Tebrik ederim. İnanılmazlar. Memnun oldum, gerçekten."

-Bir süreliğine bunun bir parçası olabildim."

David güler ve Steve'le bakışır. "Kendini tebrik et. Bu senin de zaferin. İyi iş çıkardın koç." "Doğru. Çok şey öğrendim."

Bana bir şans verdiğiniz için teşekkürler."

Boğazımda rahatsız edici bir kahkaha düğümlendi. Onunla kalma olasılığı hakkında konuşmak istedim ama şampiyonluk turnuvası için strateji belirlemek üzere playoff sonrasına ertelendi. Koç olarak devam edeceğim ama olmak istediğim yerde, bu takımda olmayacağım. Başından beri bunun geçici olması gerekiyordu.

"İyi. Gelecek sezon da aynısını bekliyorum," diyor David.

Takip etmiyorum. Şaşkınlığım belli oluyor olmalı ki kıkırdıyor ve omzuma bir tokat atıyor.

"Evlat, deneme süresi bitti. Eğer kalmak istiyorsan pozisyon senindir."

Beynim işlem yapmakta zorlanırken statik zihnimi boşaltıyor. Ağzımı açıp kapatıyorum, *sike* gitmelerini bekliyorum. "Yola çıkmadan önce ona söylemenin daha iyi olacağını söylemiştim," diyor Steve. "Onu kırdın."

David'in eğlenen ifadesi duraksıyor. "Bizimle kalacaksın, değil mi? Senin bu taze bakış açın, çocuklarımızı ülkenin en iyi oyuncularını olarak şekillendirirken ihtiyacımız olan avantaj."

"Evet," diye idare ediyorum. "Evet. Üzgünüm, bunu beklemiyordum." Steve omuzlarımdan tutup sarsıyor. "Sakin ol, evlat."

Deşifre edemeyeceğim kadar çok düşünce ve duyguyu aynı anda yaşadım. Heston Lake'te kalacağım için mutluluk. Bu takımın güvenebileceği biri haline gelmeye devam etme hevesi.

En çok da Eve'e söylemek istiyorum. Neredeyse ona söylemek için telefonumu çıkaracaktım. Otele geri dönme isteği içimi kaplıyor.

Be n. "Teşekkür ederim. Bu iş benim olmak istediğim yer."

"Güzel," diyor David.

Theo ve Alex Gatorade soğutucusunu kaldırıp baş antrenörün üzerine boşalttılar. Onu sıırılsıklam etti ve benimle Steve'in üzerine sıçradı.

David şaşkınlıkla havlıyor. Kahkahaları bulaşıcı. Geniş bir sırtıyla yüzümdeki damlaları siliyorum.

Cameron'a uzanıyorum, onu kucaklamak için sürüklüyorum. Rahatlamayla dolup taşan bir kahkaha atıyor. Easton da kendini bize doğru atıyor. Sonra Theo, Alex ve Jake de katılıyor. Kendimi hiçbir takıma bu kadar yakın hissetmemiştim.

"Teşekkürler koç," diyor Cameron.

Diğerleri de *Kincaid* diye bağırana kadar onu tekrarlıyorlar! *Kincaid! Kincaid!* Onlarla gurur duyuyorum ve koçları olmaktan onur duyuyorum.

İşler bittikten sonra, maç sonrası basın toplantısı bir bulanıklık içinde geçer. David oyuncularını nihayet serbest bıraktığımızda uslu durmaları için uyarıyor. Sonunda otele doğru yola çıktım.

Kapıyı açar açmaz Eve'i FaceTime'dan arıyorum. Kravatımı çözmeye o kadar dalmışım ki ve iyi haberin keyfini çıkarırken bunu hiç düşünmüyorum.

Görüntülü arama bağlandığında nefes nefese "Hey," diye cevap veriyor. "Her şey yolunda mı?"

Sanki yeni uyanmış gibi baykuş gibi göz kırpyor, yüzünü ovuşturuyor. Bir an için dikkatim dağılıyor, gömleğimin düğmeleri yarı açık kalıyor çünkü onu kollarımla sarmak için orada olmayı diliyorum.

"Evet, her şey yolunda." Nefes nefese kaldım ve enerji doluyum. "Otele yeni döndüm. Kazandık ve sana söylemek istedim."

Yüzümdeki sırtıtmayı silemiyorum. David bana resmi olarak yardımcı antrenörlük teklif ettiğinden beri de silemiyorum.

"Gördüm. Onların maçı olacağını tahmin etmiştim. Yayını izliyordum ama üçüncü periyodun ortasında sayı olarak öndeyken uyuyakalmışım."

Bakışlarım yumuşuyor. Yatağa oturup onu içime çekiyorum. "Uyandırdıysam özür dilerim."

"Sorun değil." Uykulu bir gülümsemeyle iç geçiriyor. "Seninle konuşmak güzel. Yüzünü görmek. Sesini duymak."

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." Kalın bir yutkunmayla boğazım düğümleniyor. "Maçtan sonra babanla konuşuyordum. Bunu duyan ilk kişi sen ol istedim."

Bunun benim için ne anlama geldiğini anlayacak tek kişi o. Neden kök salmadığımı anlayacak tek kişi. Yastıklarının üzerinde doğruluyor. "Ne oldu?"

"Heston Gölü'nde kalıyorum. İstersem işin benim olduğunu söyledi. Kalıcı olarak."

Işıkları yanıyor. "Cole! Bu inanılmaz. Tebrikler."

Daha önce hissettiğim aynı ağırlıksız his, onun içten yanıtıyla geri dönüyor. Parmaklarımı saçlarımın arasında birkaç kez gezdiriyorum. "Heston U'da koçluk yapmaya devam edeceğim hâlâ aklıma yatıyor."

"Bu işte harikasin. Hiç şaşırmadım. Hey." Ben bakışlarını karşılayana kadar bekliyor. "Bunu hak ettin."

Göğsümdeki sıcaklık onun bana olan inancıyla dolana kadar genişliyor. Odamda gezinirken onu ovuyorum.

"Bu beni gerçekten etkiledi. Teşekkürler, Evie."

"Seninle gurur duyuyorum," diyor usulca. "Buraya gelebilmek için çok çalıştın. Ve burada kaldığın için gerçekten çok mutluyum." Ona bakıyorum. "Ben de."

Bunu gerçekleştirdiğimi bilmek mutluluk verici. Şehre döndüğümden beri çabaladığım her şeye sahip olacağım. Şey... Neredeyse her şey.

Bakışlarım yanıyor. Eve uykudan yumuşamış, saçları dağınık ve hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Üç ay önce bu işe başladığımızdan beri onu kendisinden başka biri olarak düşündüğüm tek bir saniye bile olmadı. Çünkü evrende Eve ile kıyaslanabilecek hiç kimse yok.

"Hâlâ yorgun musun?" Arzu ile dumanlı çıkıyor.

Başını sallıyor, gözleri kapanıyor. Dudaklarımı yavaşça ıslatıyorum, o bana bakarken bakışlarım onu bir aşağı bir yukarı sürüklüyor. Eli vücudunun uzunluğunca aşağı kayıyor, kadrajdan çıkıyor.

Telefonda şakalaştık ya da fotoğraf ve video gönderdik. Onu canlı görmek, tepkilerini izlemekle kıyaslanamaz bile.

Bir arkadaşlık uygulamasında özel bir konuşmanın arkasına gizlenmiş sahte isimler yoktur. Arzularımız gün gibi ortada. Bu hepimizin.

Eğer beni istiyorsa bunu saklayamaz ve ben de ona vermeme izin verirse benden her şeyi alabileceğini ondan saklamaktan bıktım.

"Bekle," diyor.

Eve telefonu masasının üzerindeki sehpa üzerine yerleştiriyor. Beni boş yatağıyla baş başa bırakarak gözden kayboluyor. "Ne yapıyorsun?"

"Göreceksin. Bu arada, takım elbise sana çok yakışmış. Göz zevki için teşekkürler, ama onu çıkarmalısın."

Ağzım titriyor. Blazer ceketini çıkarıp düğmeleri çözmemi bitiriyorum. Yüzü çerçevenin kenarında beliriyor ve ben gömleği pantolonumdan çıkarırken kaslarımın dalgalanışını izliyorum.

"Gördüklerini beğendin mi?" Mırıldanıyor.

"Evet."

"Neden benden saklanıyorsun?"

"Saklanmıyorum."

Görüş alanıma giriyor ve hemen sikime kan hücum ediyor. Benim koçluk ceketimi giyiyor. Ve başka hiçbir şey.

Birkaç hafta önce ona ödünç verdiğimi unutmuşum. Şikayet etmiyorum çünkü onu bunu giyerken görmek beni taş gibi yapıyor.

Fermuarı göğüs dekoltesine kadar açık, alt kısmı çıplak kalçalarını sıyrıyor. Benim için dönüyor, omzunun üzerinden bakarak sırtında ismimi gösteriyor.

Gözleri parlıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Bu gece kazandığın için bunun uygun olduğunu düşündüm koç." "Siktir, Evie." Çakıllı bir sesle.

"Görüyorum ki hoşuna gitmiş." Ses tonuna eğlence karışıyor.

Eğer ona ulaşabilseydim, ceketini avuçlar ve onu kucağıma sürüklerdim. Fermuarımı açmam ve onu o kadar çok boşalana kadar doldurana kadar amını sikimin üzerinde parçalamam gerekirdi.

"Siktir," diye tekrarlıyorum. "Keşke burada olsaydın." "Ben de," diye itiraf ediyor.

"Bunun altında bir şey var mı?"

Başını sallıyor. Elim zonklayan sikimi sıkılamak için düşünüyor.

"Yatağına git. Bacaklarını benim için aç, tatlım. Sen benim adımı taşıırken o amcığın parmaklarını aldığını görmek istiyorum."

Dudakları küçük bir nefesle ayrılıyor ve kirpikleri titriyor. Talimatlarıma hemen uyuyor. Duvara yaslanıp bacaklarını benim için açtığı anda içimden sert bir inilti kopuyor. İlahi bir mükemmellik sergiliyor, gözlerinin ucuyla utangaç bir şekilde beni süzüyor.

"Evie," diye mırıldandım. "Kendine bir bak. Çok güzelsin, bebeğim." Titriyor. "Seni görebilir miyim?"

Etrafıma bakıyorum, atılmış tişörtle telefonum için bir stand uyduruyorum. Onu toparlayıp telefonumu lambaya dayıyorum. Kemerimi çözüp tek bir hamlede çekip çıkarırken dikkat kesilmişti. Çıkardığım seste dudağımı ısırıldı.

Önünde çınlıplak durana kadar geri kalanı çıkıyor. Bana hayran hayran bakıyor. Aletim dilini dudağında gezdirmesine neden oluyor.

Birbirimize bakarken parmaklarımı tabanın etrafına doluyor, okşuyorum. Bu çok samimi, baştan çıkarıcı bir deneyim. İkimizin de acelesi yok.

"Kendine dokun," diye mırıldanıyorum. "Kendini iyi hisset."

Yatağın kenarına oturuyorum, bir elimi arkama dayıyorum, böylece ben sikimi çalıştırırken o da iyi görebiliyor. Klitorisini ovalamaya başlayana kadar alaycı okşamalarla kendini şımarttığı anda bir zevk iç çekişini ısıyor. Bacakları birbirine yapışıyor.

"Onları açık tut. Elinin her tarafını kirletene kadar amının daha da ıslanmasını izlemek istiyorum. Ne kadar uzakta olduğum önemli değil, yine de seni boşaltacağım. Benim iyi kızım olacaksın ve parmaklarını benim için ıslatacaksın."

"Evet," diye nefes alıyor.

Kalçaları tekrar açılır, daha da genişler. Bir parmağını içine sokuyor. Boyumu daha sıkı kavriyorum, hızımı onunkıyla eşleştiriyorum, aletimin santim santim içine battığını hayal ediyorum. Bir saniye daha ekliyor, kalçaları parmaklarının sabit itişleriyle sallanıyor.

Kahretsin, böyle çok güzel görünüyor. Yüzü kızarmış, ceketimi giyerken parmaklarını sürüyor.

"Bir tane daha alabilirsin," diye mırıldanıyorum. "Göster bana."

Göğsü boğuk bir nefesle kabarıyor. Üçüncü parmağını da sokarken kalçaları titriyor, nefesi kesiliyor.

Fermuarı yırtarak göğüslerinin serbest kalmasını sağlıyor. Klitorisine dikkatini vermek için aşağı inmeden önce meme ucuyla oynarken dişleri dudağını tırmıklıyor.

"Benim için çok iyisin, güzelim," diye övüyorum. "Kendini becermeni izlemeye bayılıyorum." "Cole."

Dudaklarındaki isimim cennet gibi. Yumuşak bir inilti. Söylediğinin farkında olduğunu sanmıyorum, zevkinin içinde kaybolmuş. Sahiplenme duygusu içimi parçalıyor.

Eve'i böyle gören tek kişi ben olmak istiyorum. Başka kimse benim kızımı alamaz. Geldiğinde inleyeceği tek isim benim adım.

"Tekrar söyle," diye bağırdım. "Adımı söyle, bebeğim." Kalçaları titriyor ve "Cole" diye haykırıyor.

Ben sikimi okşarken gözlerim ona yapıştı. "Benim için boşalacak mısın?"

Dudağını ısırtıyor, başını sallıyor. Çıkardığı o küçük sesler beni daha da uçuruma sürüklüyor. "Bana bak. Geldiğinde gözlerini benden ayırma."

Sadece bana bak. Söylemiyorum ama ciddiylim.

Bakışları benimkilerle çarpışıyor. Arzu ile puslu. Orgazmından bir an önce farkına varıyorum ve onu izliyorum. "Cole!"

Yalvarışım en seksi coşku çılgılığıyla kesiliyor.

"İşte bu, Evie. İyi hissediyor musun? Tam oradayım."

Sikim daha da kalınlaşıyor. Daha hızlı sarsıyorum, tüm odağım ceketim omzundan sarkarken yatak odasının duvarına karşı eriyen kızda. Serbest bırakıldığımda gözlerimi ondan ayırmama izin vermiyorum. Yükümü elime boşaltırken bir iniltiyi ısırtıyorum.

İkimiz de nefesimizi tuttuktan sonra birbirimize sırtıyoruz. Güzel bir kızarıklıkla otururken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Onu her giydiğimde aklımda bu olacak," diyorum. Kızarıyor.

"Eğer geri verirsem. Bende kalabilir."

Bir gümbürtü beni terk ediyor. "Bu fikri ben de sevdim."

Temizlendik ve hiç gariplik olmadan konuşmaya devam ettik. Onunla her şey çok kolay.

Yatağa doğru uzandım. "Günün nasıl geçti?"

"İyi. Çoğunu yeni bir tasarımı bitirerek ve siparişleri paketleyerek geçirdim." "Yemek yemeyi unutmadın mı?"

Bir süre sessiz kalır. "Kesinlikle."

"Kendine bir kase gece yarısı gevreği yapmak üzeresin, değil mi?" "Suçluyum," diye mırıldanıyor. "Teşekkürler."

Kıkırdıyorum. "Ben yanında olmadığında kendine iyi baktığından emin olmalıyım, tatlım."

İyi geceler demek için üç kez denemek gerekiyor çünkü konuşmaya devam ediyoruz. Görüşmeyi bitirmek konusunda isteksizim ama sonunda bitirdiğimizde kollarımı başımın arkasında kavuşturup yatağa uzanıyorum.

Bu benim kararlılığımı zayıflatıyor. Bunun karşılıksız olmasına karar veren Eve'di. Bu şekilde yapmaya karar verdiğimizde ikimizin de ihtiyacımız olanı alabileceğimizi düşünmüştüm ama artık yeterli değil.

Çok uzak bir ihtimal değil.

Onunla gerçek bir şey yaşamak istiyorum. Ancak internette gizlice dolaşmak, gerçek bir gizli ilişki yaşamaktan çok daha düşük bir risk.

Birlikte sahip olduğumuz her şeyi telefonlarımızda sakladıktan sonra, onu kollarıma alamamak ve sonuçları ne olursa olsun onu ne kadar çok istediğimi dünyaya gösterememek acı verici.

Birkaç ay sonra, ona hayatımdaki herkesten daha yakın hissediyorum. Şu anda onsuz bir hayatı hayal bile edemiyorum. Bir şey hakkında konuşmak istediğimde ilk gittiğim kişi o. Diğer insanlara itiraf edemediğim şeyleri ona açtım.

Hayallerimizi paylaştık. Korkularımızı. Her birimizin sırtını dayadığı insanlar olarak büyüdük.

Eve farkında değil ama bu gece koçluk ceketimi giyerek aramızda bir şeyleri değiştirdi. Bu Ocak ayında başladığımız oyun değil. Onu çoktan geçtik. Kurallar değişti.

Eve onu giyerek bana tamamen benim olduğunu söyledi. Ve ona sahip olduğumda, gitmesine izin vermeyeceğim.

Summer

♥ NO BAD DAYS ♥

YİRMİ BİR

COLE

Mayıs

Son birkaç hafta içinde ikimiz de onu FaceTime'dan aradığım gece hakkında hiçbir şey söylemedik. Neredeyse bir ay geçti ve şimdi üniversitedeki bahar dönemi sona eriyor. İnternette konuşuyoruz ve birbirimizi her zamanki gibi görüyoruz.

Bu konuyu açmayı o kadar çok istiyorum ki içim içimi yemeye başladı ama sezon sonrası beni meşgul etti.

David bana resmi olarak işi aldığımı açıkladığından beri kendimi antrenman kampı hazırlıklarına ve doğru seçimi yaptığımı kanıtlamak için stratejilerimize dahil etmek istediğim yeni kondisyon fikirlerini araştırmaya verdim. Sadece bu da değil, çocuklara oyunlarını geliştirmeleri için her türlü aracı vermek istiyorum.

Eve'i bulmak da zor oldu. Ona nasıl hissettiğimi mesajla söylemektense yüz yüze söylemeyi tercih ederim. Onu ne zaman yalnız yakalamaya çalışsam, babası yakınlarında oluyor ya da el işi gecesi için arkadaşlarını çağırıyor ya da aile yemeklerinde Jess ile konuşup ürün fikirlerini ondan alıyor. Havalar güzelleştiği ve sömestr bittiği için gece kalabalığına yardımcı olmak için daha fazla barmenlik vardiyası aldı.

Etrafta her zaman başka biri var, bizimle ilgili yapmak istediğim konuşmayı engelliyor.

Landmark bu gece tıklım tıklım. Duvardan duvara üniversite öğrencileri yaz tatili başlamadan önce finallerden kurtuluşlarını kutluyor. Reagan sipariş almak ve yemek dağıtmak için etrafta dolaşiyor.

Omzunda dengede duran bir servis tepsisiyle barın uzak tarafında durur. "Buyurun çocuklar. Hanımefendi için de patates kızartması."

"Reagan!" Easton yardım etmesi için tepsisini alır. "Sen en iyisisin. Bunu sana son zamanlarda söyledik mi? Çünkü harikasin." "Öyleyim," diye kabul ediyor. "Nakit bahşiş ve Venmo da kabul ediyorum."

"Seni yakaladık," diyor Cameron.

Birami kaldırıyorum. Theo, Alex, Easton ve Cameron'ın önüne dört sepet kanat koyuyor, sonra patates kızartmalarını Alex'in yanına sıkışmış sessiz sarışın Lainey Boucher'a veriyor.

"Sezon dışı olması beslenme planlarınızı tamamen iptal edebileceğiniz anlamına gelmiyor," diye uyarıyorum. "Bu yaz kamptan önce biraz ağırdan al. Eğer tembellik edersen, seni en yüksek performansına geri döndürmek için cehennemi yaşatırım."

"Koç," diye yakınıyor Theo. "Biraz yaşamamıza izin ver."

"Her hileli yemek için fazladan mil koşacağım," diye söz veriyor Easton, şimdiden iki kanat derinliğinde. "Gelecek dönem hokey evine taşındığımızda güzel olacak. Şehirde koşmak, kampüste ya da spor salonunda koşmaktan daha güzel. Değil mi Reeves?"

Cameron'ın rahat sırtışı genişler ve yumruklarını tokuştururlar. "Yükseltme. Kendi mutfağımız. Seçkin yatak odaları. Sporcu yurdu yerine orada yaşamak çok güzel olacak."

"Sen öyle sanıyorsun." Theo homurdanıyor. "Buzdolabında bir şey bulundurma konusunda iyi şanslar, çünkü Brody ve Hutch gördükleri her şeyi yiyorlar. Keller onlara halının yenilebilir olmadığını hatırlatmak için orada olmasaydı, onu da yiyip bitirirlerdi."

İçimin geri kalanını yudumlarken oyuncularımın nasıl takıldığını merak ediyorum. Bakışlarım odada olmak istediğim yere yöneliyor: Eve'in yanına.

Kız arkadaşlarıyla birlikte. İnternette burada olduğuna dair bir fotoğraf paylaştıktan sonra, sosyal medyada onu özleyerek gezinmek yerine gelmeye karar verdim.

Benson şehir dışında ve David'i eşitmiş gibi dışarı davet etmek hâlâ garip geliyor. Alex ve Theo beni fark ettiklerinde, beni ele geçirdikleri köşeye sürüklediler. Onlarla takılan bir ağabey gibi hissediyorum.

En azından bu nokta bana Eve'i iyi bir şekilde görme imkanı veriyor.

Elleriyle bir hareket yaptığında ağzımın kenarı kıvrılıyor, parlak bir gülümseme güzel ağzını kıvrıyor. Arkadaşlarına, onları gülmekten kırıp geçiren hareketli bir hikâye anlatıyor.

Kahkahalarıyla onlara katıldığında, göğsümde şefkatli bir hürmet kıpırdanıyor. Dalgınca ovalıyorum.

"İstediğin şeyin peşinden gitmelisin." Alex dirseğimi dürtüyor ve yorumu beni düşüncelerimden uzaklaştırmaya bana sert bir bakış atıyor.

"Ne?" Kahretsin, o kadar belli mi ediyorum?

"Hadi kaç." Alex Eve'den Lainey'e bakar. "Kendini tutmanın bir anlamı yok. Sadece zaman kaybettirir. Güven bana."

Ona güvenin. Benden yedi yaş küçük, yirmi yaşında, NHL seçmelerinde en çok tartışılan aday. Kısa bir kahkaha omuzlarımı sarsıyor.

Keller'ın haklı olduğu bir nokta var. Önünde kocaman bir dünya var ve normal sezon bitmeden birkaç hafta önce Theo'nun ikiz kız kardeşiyle çıkmaya başladığında hiç tereddüt etmedi.

İstedğim kız kalabalık barın tam karşısındayken daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Dikkatim ona ve arkadaşlarına dönüyor.

İnsanlar bir başkası için bu kadar çok şey hissetmeyi nasıl başarıyor? Delirecekmişim gibi hissediyorum.

Ne zaman aynı odada olsak hem midem bulanıyor hem de heyecanlanıyorum. Seçtiği küpeler, güneş ışığını yakalayan kahverengiden sarıya dönen saç telleri ve gülümseme şekli gibi küçük ayrıntılara takılıp kalıyorum. Ben işimin ortasındaiken onun ne yaptığını ya da gününün nasıl geçtiğini merak ediyorum. Onunla birkaç saniye bile geçirmek istiyorum çünkü bu her zaman onun yanında olamadığım zamanlardan daha iyidir.

Birine bu kadar derinden değer vermenin bu kadar tüketici olabileceğini hiç bilmezdim. Sanırım şimdiye kadar sadece yüzeysel bağlılıklar yaşadım çünkü hiç kimse bana Eve hakkında hissettiğim gibi hissettirmedi.

Onu sistemimden çıkarmanın bir yolu yok. Her yerime sızdı. Beni kalıcı olarak değiştirdi çünkü onunla yakınlaşmadan önce olduğum adama geri dönüş yok.

Reagan kısa bir süre sonra kösedeki küçük sahneye çıkıyor ve bir şarkı söylediğinde genç, neşeli spor barı garsonundan kendinden emin bir sanatçıya dönüşüyor. İnsanlar onu alkışlıyor. Canlı müzik, Eve ve arkadaşları da dahil olmak üzere herkesi dans pistine çıkarır.

Bakışlarımla onu takip etmemek imkansız. Bir mıknatıs gibi ona odaklanıyorum. Onun dışında her şeyi duymazdan geliyorum. Dans ederken beni fark etti. Gözleri parlıyor, nefesimi kesiyor. El sallıyor ve ben de karşılık olarak biramı kaldırıyorum.

Onu izlediğimi fark ettiğinde, benim için bir gösteri yapıyor. Kalçalarının her sallanışı ve sırtının her kavisi, dikkatimi çekip çekmediğini görmek için etrafından bana bakarken şişeyi daha sıkı kavramamı sağlıyor.

Bu bir soru bile değil. Eğer o odadaysa, benim için var olan tek şey odur.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onun kimin kızı olduğunu herkese göstermek yerine kendimi kontrol ederek bara yaslanıyorum.

Alçalıp vücudunu şarkıya göre şehvetli bir şekilde yuvarladığında sırtıyıyorum. Eğer bu şekilde oynamak istiyorsa, oyunu bu kadar kolay kazanmasına izin vermeyeceğim.

O kızı benim için sallıyor musun bebeğim?

Telefonunu kontrol ediyor. DM üzerinden mesajlaşmak yerine ona mesaj atmak onu hazırlıksız yakalamış gibi görünmüyor. Bunun yerine ağzının kenarları kıvrılıyor ve bana yine alaycı bir bakış fırlatıyor. Tanrım, oraya gidip onu kendime doğru çekmek istiyorum.

Çok seksisin. Böyle devam et, ben sorumlu tutulmayacağım. Oraya gelmek istememe neden oluyorsun. Ne yapmak istediğimi bilmiyorum, seninle dans etmek, böylece kışına bastırılmış sikimle bana ne yaptığını hissedebilirsin ya da saçlarını elime dolamak ve bu kadar baştan çıkarıcı olduğun için seni dizlerinin üzerine koymak.

Okuyor. Kahkahasını buradan duyamıyorum ama ifadesinden onun alçak, baştan çıkarıcı kahkahalarından biri olduğunu anlıyorum. Başını geriye atarak ellerini kıvrımlarının üzerinde gezdirmeden önce kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Hareketleri sundress'inin eteklerini, çökmekte olan kalçalarını görebileceğim kadar yukarı çekiyor. Benim dokunamadığım her yerde kendine dokunuyor.

Adamın biri onun arkasından yaklaşıp gösterisini bir davet olarak algıladığında çenem sıkıştı. Bu onun için değildi.

İrkilmesine rağmen, onu hemen geri çevirmiyor. Onun yerine, onunla dans ederken bana başka bir kıskırtıcı bakış atıyor. Başka bir erkeği kıskandırmak için onu kullandığından habersiz. Biramı niyetlendiğimden daha sert indiriyorum.

"İyi misin kaç?" Cameron soruyor.

"Evet," diye cevaplıyorum gözlerimi Eve'den ayırmadan. Hayır. Hayır, hiç iyi değilim.

Hiç de öyle değil çünkü başka bir adam onun her yerine ellerini sürüyor ve kıskançlığım beni içten içe yakan bir cehennem gibi.

Ne olduğunu anlamadan, içeri girmek için yoluma devam ediyorum. Günaha girmeyi geçtim. O benim ve başka hiçbir pislik onunla dans etmemeli.

Adam onu kalçalarından tutup vücudunu kendine doğru çekiyor, ellerini ittiğinde onu görmezden geliyor ve dans ettiği çemberden uzaklaşırken arkadaşlarına belirsiz bir bakış fırlatıyor. Onun giderek artan rahatsızlığı karşısında kaslarım tutuldu.

Adam onu ellemeye çalıştığında, kızın haykırışı karşısında sabrımın son kırıntısını da kaybediyorum. İki adımda, daha önce onun yanındaydım

Arkadaşları araya girerek adamın elini kızın vücudundan çeker.

"Hey, ne oluyor lan?" diye bağıyor.

"Eğer ellerini tutmayı planlıyorsan, çek ellerini onun üzerinden." Güçlü tutuşuma karşı esniyor ama vazgeçmiyorum. "Bu bir öneri değildi. Kızıma dokunmayı bırak."

Eve'in kocaman gözleri bana dikilmiş, rahatlama ve şok karışımı bir duyguyla yüzüyor. Başı derde girdiğinde her zaman onun için geleceğimi artık biliyor olmalı.

Ben adamın dikkatini dağıtırken uzaklaşmaya çalışıyor ama adamın boştaki kolu kadının beline dolanıyor. Damarlarımda beyaz bir öfke dolaşıyor.

"*Senin kız meşgul. Siktir git, adamım,*" diyor. "Dans ediyoruz."

Parmaklarım daha sert giriyor ve yavaş, tehlikeli bir tonda konuşuyorum. "Bırak onu dedim. Şimdi."

Etrafımızdaki insanlardan küçük bir izleyici kitlesi çekiyoruz. Sert bakışlarımla benimle mücadele etmesi için ona meydan okuyorum. Ona dokunmaya izni olduğunu düşündüğü için kolunu kırmaktan ve içindeki her kemiği kırmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Bir süre daha bana bakıyor, sonra bileğini büktüğümde cesaretini kaybedip soluyor. Onu bırakıyor, tökezleyerek geri çekiliyor. Kolunu tuttuğum pozisyona daha fazla baskı uyguluyor. Gözleri şişiyor.

"Tamam, tamam, sakın ol,
adamım!" "Ondan özür dile,"
diye homurdanıyorum. "Özür
dilerim," diye bağıyor.

Ona bakıyorum. Yoğun bakışlarım karşısında nefesi kesiliyor. Kararını beklediğimi anlayınca küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. Dudaklarım inceliyor. Daha iyi bir çaba göstermesini tercih ederdim ama ondan ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyi.

"Bir daha buraya adımını atmadan önce git rızanın nasıl bir şey olduğunu öğren, pislik. Seni izliyor olacağım."

Onu bıraktığımda, arkasına bile bakmadan seyircilerin yanından geçip gidiyor. İnsanlar gösterinin bittiğini anlayınca dans etmeye devam ediyor, bizi itip kakıyorlar. Çarpmasını engellemek için yer değiştiriyorum.

Nefesimi üfleyerek elini tutuyorum ve nazıkçe çekiyorum. "Hadi, Evie."

Onu tutuyor, bakışları araştırıyor. Yüzümde okuduğu her neyse, belli belirsiz, şaşkın bir sesi bastırmasına neden oluyor. Müzikten zar zor duyabiliyorum.

Yılbaşı gecesi, gece yarısı gibi.

Onu öpme ihtiyacı içimi kavuruyor, son dört ayda dilediğim sayısız anın hepsinden çok daha yoğun.

Çok kolay olurdu. Aramızdaki bir santimlik mesafe silinecek, sonra ağzım onunkine sahip olacak ve tüm bu lanet bar, tüm bu lanet *kasaba* Eve Lombard'ın benim kızım olduğunu bilecekti.

Bizi ilgiyle izleyen en yakın arkadaşına dönüyor. "Ben çıkıyorum." Elimi bırakmadan sarılmak için uzanıyor. "Sizi seviyorum çocuklar."

"Bizi bu hafta ara," diyor Caroline bana işaret ederek.

"Evet," diyor Eve gergin bir kahkaha atarak. "Kesinlikle. El işi gecesi yakında mı? Tamam, harika, görüşürüz!" Bana doğru adım atıyor. Ona dik dik bakıyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. Bu onun dişlerini dudağına sürmesine neden oluyor. "Hadi gidelim," diyor.

Onu çıkışa doğru götürürken yakınımdaya tutuyorum. Birlikte olduğum hokeyci grup hala köşelerinde, kargaşanın kaynağından habersiz ve birbirleriyle şakalaşmaya devam ediyorlar. İyi oldu. Şu anda bizi fark etmelerine ihtiyacım yok.

Buradan onun elini tutarak çıkmak, Heston Lake sakinlerinin üniversite öğrencilerinin arasında bizi fark etmeleri halinde konuşmaları için yeterlidir. Landmark'ta onu öpmek dedikodu değirmenini ateşe verirdi.

Tek umudum bunun babasına ya da ağabeyine geri dönmek için yeterli olmaması, ama onları kızdırmayı, onun hakkında ne hissettiğimi bilmesini istediğimden daha fazla önemseyecek iradeyi bulamıyorum.

YİRMİ İKİ

EVE

GECE HAVASI ılık ve nemle yoğun. Cole elimi bırakmıyor ve kalbim her adımda daha da hızlı çarpıyor.

Bronco'suna ulaşıyoruz ve o hâlâ aramızdaki bağı koparmıyor. Bu anı bozmakta tereddüt ediyorum çünkü onun elinin benimkine sarılmış olması çok iyi hissettiriyor. Sessizliğe ilk son veren o oluyor, elimi sıkıyor.

"Bir şey mi demek istedi?"

O kadar sessiz soruyor ki kalbim parçalanıyor. Yutkunuyorum, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. "Hayır," diye söz veriyorum. "Hiçbir şey."

Omuzlarındaki gerginlik hafifliyor. "O zaman bana şunu söyle..."

Ben arabaya yaslanana kadar bana sarılıyor. Elimini bıraktığında kayıp hissediliyor. Kendini kol mesafesinde kalmaya zorluyormuş gibi bir avucunu yanıma dayadığında yutkunuyorum.

Nefes almaya bile cesaret edemiyorum. "Ne oldu?"

"Bunca zamandır beni hiç Colin olarak mı yoksa gerçek benliğim olarak mı düşündün? Orada benim için dans ediyordun, değil mi? Peki ya sana FaceTimed attığımda koçluk ceketimi giydiğinde? O zaman da beni sahte AHL oyuncusu olarak mı düşünüyordun?"

Bakışları delici, sanki içimi görebiliyormuş gibi. Onun etrafında olmanın beni ne kadar etkilediğini görmek için çünkü ona daha fazla aşık olmamak imkansız.

Başka tarafa bakıyorum. Gerçeği ondan saklamama izin vermiyor, yüzümü geri çekiyor.

Cole'un bakışları gözlerimin arasında gidip geliyor ve eli çenemi kavrayıp boynumu gevşekçe tutuyor. Nabzım hızla atıyor ve içime bir sıcaklık doluyor. Uzun zamandır onun dokunuşunu böyle hissetmek istiyordum. Bunun gerçek olduğuna ve rüyalarımın kopup gelen canlı bir fantezi olmadığına inanamıyorum.

"Kavga etmekten bıktım. Diğer erkekler sana ellerini sürebileceklerini düşünürken etrafta dikilmekten bıktım." "Neyle savaştıktan?"

Soruyu zorla sorarken sesim titriyor ve aramızdaki gerginliğin kırılma noktasına kadar gerildiğini hayal etmediğimi ne kadar umduğumu ele veriyor.

Çenesini çalıştırırken yanağındaki bir kas seğiriyor.

"Hepsi, Evie. Her lanet şeyi." Ateşli bakışları ağzıma düşüyor. "Günün her lanet dakikasında seni istiyorum.

Kendime bu çizgiyi daha fazla aşmamam gerektiğini söylüyorum. Sana ihtiyacım var bebeğim."

Midem dibe vuruyor. Bu oluyor mu? Kendimi çimdiklemek istiyorum ama hareket edemiyorum.

"Cole." Onun adı boğuk bir yakarış.

Bir an için gözlerini kapatıyor ve boğazımı tutarak beni kendine çekiyor. "Bana bununla savaştıktan yorulduğunu da söyle. Bunu itiraf ettiğini duymalıyım ki sana dokunmamak ve bana ait olduğunu göstermek için sürekli deliren tek kişinin ben olmadığımı bileyim."

"Evet. Uzun zamandır. Lütfen."

Göğsünden bir rahatlama iniltisi yükselmeden önce kelimeler ancak dökülmüştü. "Şükürler olsun."

Sonra ağzı benimkinde. Yılbaşı gecesi gece yarısı öpücüğünün tam olarak böyle olmasını diledim. Sıcak ve ısrarcı.

Baş döndürücü.

Onun içinde boğuluyorum. Dur durak bilmeyen bir yoğunlukla ağzımı yalayıp yutuyor. Elleri her yerde; saçlarımda, yüzümü kavırıyor, öpüşürken beni sıkıca tutmak için yanlarımdan aşağı sürüklüyor.

Otoparkın uzak bir yerinden gelen sarhoş kahkahaları, arzumun sisi arasından süzülerek ağzımı onunkinden ayırmama yetiyor. Haklısın. Bunu açık alanda yapmamalıyız.

Arazinin arka tarafındayız. Daha karanlık ama biri yaklaşırsa bu fazla koruma sağlamaz. "Biri görebilir," diye fısıldıyorum.

Sert bir nefes vererek etrafı tarıyor. "Sabırsızlanıyorum." Cebini karıştırarak anahtarlarını çıkarır ve Bronco'nun kilidini açar.

"Hadi arkaya binelim. Daha geniş ve camlar renkli."

Omurgamdan aşağı bir elektrik akımı yayılıyor. İçeri girdiğimde kıcıma bir şaplak atıyor, sonra beni takip ediyor ve kucağına çekiyor. Biraz manevrayla onu kucağıma alıyorum ve ereksiyonunun sert çıkıntısının kot pantolonunun üzerinden bana sürtünmesiyle ürperiyorum.

"Oh, fu-"

Ensemden tutuyor ve lanet beni terk etmeden önce ağzımı başka bir yakıcı öpücükle yakalıyor. Onun teşvikiyle kalçalarımı sallıyorum. Kıcıma avuçluyor, dilini emdiğimde bir iniltiyle sıkıyor.

Mükemmel sürtünmeden dolayı klitorisim zonkluyor ve başımı bir nefesle geriye atıp zevkimin peşinden gidiyorum. Göğsünde memnun bir gümbürtü titreşiyor. Kalçalarımı tutuyor ve beni kucağında daha sert bir şekilde aşağı çekerken, çıplak boğazımı göğüs dekolteme kadar öpüyor.

Çekirdeğim coşku dalgalarıyla patladığında kendimden geçiyorum.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor. "İçine gömülü sikimle boşalmanı görmek için sabırsızlanıyorum, Evie. Bu sefer gerçekten."

Başka bir öpücük için ona sokuluyorum. Aramızdaki aciliyet azalmadı. Birkaç dakika içinde tekrar yükseliyor, ikimiz de daha önce sahip olamadıklarımızı keşfediyoruz. Avuçlarımı göğsünde gezdiriyorum, sonra gömleğinin altından iterek tenini hissediyorum.

Eğer bunu sadece bu gece yaşayacaksam, asla unutmamak için aklıma kazımak istiyorum. "Beni tek şansınmış gibi becer," diyorum dudaklarına karşı.

Beni tutuşu esniyor ve geri çekiliyor. "*Hayır*."

"Hayır mı?" Nefes alıyorum.

Cole bana için için yanan bir bakış fırlatıyor. Sanki onun için dünyadaki en önemli şey benmişim gibi bana bakışı beni aydınlatıyor.

"Bu sadece bir gece için değil. Bu yeterli değil. Yakın bile değil."

Kalbim kabarıyor, boğazıma doğru yükseliyor. "Yetmez mi?"

"Hayatta olmaz, Evie. Bana kalırsa, bu kısım olmadan da bunca zamandır birlikteydik. Belki her şeyi tersinden yaptık, ama ben bittim. Seni istiyorum, hepinizi. *Benim* olmanı istiyorum."

Bu sözleri ondan duymayı o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki, beni şiddetli ve her şeyi tüketen bir şekilde öpmeden önce ağzıma karşı hırlaması gerçeküstü geliyor.

Çok erken geri çekiliyor. Daha fazlası için onu kovalıyorum ama ulaşamıyorum. "Benim misin?"

Sıcak nefesi dudaklarımda gezinirken ürperiyorum. "Evet. Tanrım, evet. Yıllardır seninim."

Alnını alnıma bastırıyor. "Güzel, çünkü gitmene izin vermeyeceğim."

Kalbimin sevinçle dans etmesinin gücüyle gözlerim kapanıyor. Parmak uçları sırtımda geziniyor ve yüzünü boğazıma gömüyor.

"Benim için diz çök."

Külotumu aşağı çekmek için elbisemin altına uzandığında dudağımı ısııyorum. Bir an için kalçalarımı okşamaktan başka bir şey yapmıyor. Kendime dokunmak için uzanıyorum. Beni durduruyor, bir eliyle bileklerimi arkamda topluyor.

Bakışlarını tutuyor, boştaki elini ağzına götürüp iki parmağını ıslatıyor. Sonra parmağını kalçalarımın arasına sokuyor ve klitorisimi buluyor. Bir parmağını amımın içine soktuğunda başım ısırılmış bir çığlıkla geriye düşüyor.

"Bana bak," diye emrediyor.

Dikkatim ona kayıyor. Pompalayan parmaklarını karşılamak için hareket ettiğimde sırtarak ikincisini ekliyor ve sessizce daha fazlasını istiyor. Aynı tempoda devam ediyor.

"Senin içinde olmaya o kadar ihtiyacım var ki bu beni öldürüyor.

Kendimi tutmuyorum." Bir iniltiyi bastırıyorum. "Güzel. Ben de istemiyorum."

"Sonra, acele etmeyeceğim. Çünkü seni yeniden öğrenmek istiyorum, anladın mı?"

Başımı salladım, konuşmayı bıraktım. "Lütfen, Cole."

"Biliyorum. Seni yakaladım. Sadece bunun sadece bir başlangıç olduğundan emin olmak istiyorum." "Crystal," diye boğuluyorum.

Sırtıyla gamzeleri ortaya çıkıyor. Parmaklarını serbest bırakması beni ağlatıyor. Ön koltuğa dönmem için bana rehberlik etmeden önce bir öpücükle beni yatıştırıyor. Külotumu tekmeleyerek çıkarıyorum, fermuarının sesiyle midem alçalıyor.

Bizi ele geçiren doyumsuz çılgınlık bir kez daha devraldı. Sikini girişime yerleştirdiğinde uyarılmışlıktan nefes nefese kalıyorum. Ben onun uzunluğuna batarken ikimiz de inliyoruz.

"Siktir," diye dişlerini gıcırdatıyor. "Evie."

"Biliyorum."

Birbirimize hayal edebileceğimden daha iyi uyduk. Ondan önce ben hareket ediyorum, sikinin içimi doldurduğunu hissedince tıslıyorum. Elleri kalçalarımı buluyor, beni yere çarpmadan önce kaldırıyor.

"Mükemmellik gibi hissediyorsun," diyor saygıyla.

En iyi çabalarımıza rağmen ikimiz de sessiz kalamıyoruz. Otoparkta seviştiğimizi unutuyorum, kendimi ona kaptırmışım.

Bunun tadını çıkarmak ya da yavaş gitmek yok. Çok geçmeden zıplamaya başlıyorum, onun her keskin hamlesini karşılıyorum.

"Bir şeylere tutun," diye gürlüyor.

Parmaklarım önümüzde duran koltuk başlıklarına tutunmak için çabalıyor. Elbisemi yumrukluyor ve açısını de i tirerek beni zevkten gev eten bir noktaya vuruyor.

"Tanrım, durma," diye inliyorum.

Kolu etrafımda kayıyor, parmakları klitorisimi arıyor ve daireler çiziyor. Bu çok fazla. Isı içimde spiraller çiziyor, içime sertçe girdiğinde zirveye ulaşıyor.

Sıkı sarmal en lezzetli şekilde çözülürken orgazm nefesimi çalıyor. Ben orgazm olurken o beni kendine doğru çekiyor.

Klitorisimi ovmaya devam ediyor ve g  s m  yo urmak için diğerini sundress'imın altına itiyor.

 imde  o kuyla karışık bir merak uyanıyor çünkü bir partnerle birlikte olurken fazladan uyarılmadan bo almam çok nadirdir. Kendinden çok bana odaklanmış durumda, vücudum onun için kolayca çözülüyor.

"Seni kim beceriyor?"

" ylesin," diyorum nefes nefese.

"Kim?" diye soruyor. "Kimin sikini bo alırken bu kadar güzel kirletiyorsun?" "Cole," diye ba ırıyorum.

"Amanın içine g m ld   mde adımın dudaklarında  ınlamasını seviyorum."

Beni kendine doğru çekip daha sert sismeye ba lad ında bo azımdan bo uk bir ses çıkıyor. Kaslı kolunu kavrad ımda tırnaklarım ona batıyor.

"Yakla tım," diye mırıldanıyor kulağıma karşı.

Amım onun etrafında kenetleniyor, henüz bundan vazgeçmek istemiyorum. Ondan sert bir nefes geliyor. "Prezervatif takmadım. Eğer durmazsak..."

"Biliyorum. Bunu istiyorum," diyorum. " ime gel."

Kavrayı ı esniyor ve iti  gücü durma noktasına geliyor. "Siktir. Hi emin misin? Başka kimse olmadı, sadece sen, peki ya-?"

"Biz iyiyiz." Gözlerinin içine bakmak için dönüyorum. "Aramıza herhangi bir engel koymaktan bıktım."

Alnı  aka ıma çarpıyor ve siki içimde zonklıyor. V cutlarımızın birle ti i yeri hissetmek için a a ı uzanıyorum.

"Bo ald ğını hissetmek istiyorum," diye mırıldanıyorum.

 nliyor, adımları hızlanıyor. A zım sessiz bir  ı lıkla açılıyor, gözlerim çırpınarak kapanıyor. Kolları etrafımda kilitleniyor.

Kaskatı kesiliyor ve amımı salgısıyla doldurdu unda içimdeki nabızı hissediyorum. Bu ba  döndürücü bir deneyim, içimde hızla akan başka bir zevk patlamasına yol açıyor.

 kimiz de nefesimizi tutmak için sava ıyoruz. Avuç i leri her yerimde dolaşıyor.

" yi misin? Çok sert davranarak seni incitmedim, değil mi?"

"Hayır. Bu harikaydı."

Hemen hareket etmiyoruz. Parmakları bacaklarımın arasında geziniyor, yumu amaya ba lamadan önce etrafına gerilmiş hassas tenimi ok uyor.

Saçlarımı yana doğru çekiyor ve boynumu öpüyor. "Hadi buradan çıkalım."

"Tamam."

Kendimi temizlemek için atılmış i   ama ırlarımı alıyorum. Sırtarak onları benden alıp arka cebine koyuyor. "Hatıra mı saklıyorsun?"  aka yapıyorum.

Dili alt duda ının üzerinde kayıyor. " lk çifti ofisime saklad ında sen ba lattın. Onları bulmak için saatler sonra her şeyi par aladım."

 imden kahkahalar yükseliyor. "Bana onları  ıkamamı söyleyen sendin. Onları sana vermenin adil olacağını düşündüm."

 akacı bir hırıltıyla saçlarımı gev ek e avu luyor ve beni bir  p c   n içine çekiyor. Sonra g mle ini giyip sürücü koltuğuna oturuyor ve ben arkadan  ne geçmeden önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol ediyor.

Bana  arpık bir gülümseme atıyor ve otoparktan çıkmadan önce bir elini baca ıma koyuyor. Yüzümdeki aynı ifadeyi silemiyorum.

Daireme giden soka ı geçiyoruz.

Bakı larımı pencereden onun profiline çeviriyorum ve uzun zamandır hayalini kurdu um bu adamın benim olduğuna bir kez daha hayret ediyorum. Parmak eklemlerinin izini sürüyorum. Sahiplenici tutu u sıkıla tı ında midem alçalıyor.

"Dönüş kaçırdın."

"Hayır, yapmadım." Elini bacaklarımın arasına sokmadan önce ba parma ı kalçamı ok uyor. "Benim evime dönüyoruz.

Yatakta yanımda olmaman beni yoruyor."

YİRMİ ÜÇ

COLE

Eve'in dairemde olması ve uyuduğumuzda kollarımda olacağını bilmek içimde bir şeyleri rahatlatıyor. Onun benim alanımı keşfetme merakını izlerken göğsüm yumuşak, mutlu bir sıcaklıkla genişliyor.

Pek bir şey yok. Duvarlar seyrek ve yanımda getirdiğim az miktardaki eşyanın ambalajını açtığım birkaç kutu var. Burayı evim gibi hissettirmek istemedim, sezon bittiğinde ayrılacağımdan endişelendim. İşimin geçici olmadığını öğrendikten sonra son birkaç haftadır hiçbir şey yapma şansım olmadı.

Kapıdan girdiğimizden beri elim onunkini bırakmadı. Beni odadan odaya götürmesine izin veriyorum, parmaklarım birbirine dolanıyor çünkü ikimiz de dokunmayı bırakmak istemiyoruz.

Bardan gelirken de böyleydi. Bacağını tuttum ve parmaklarını elimin arkasında gezdirmeyi bırakmadı. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz.

Artık ikimizin de istediğini inkar etmek yok. Artık sadece arkadaşmışız gibi davranmak yok.

Eve bizi oturma odasına geri götürüyor, neredeyse benden kurtuluyor. Onu geri çekiyorum, çenesini çarpık bir parmakla kaldırıp öpüyorum. Telaşsız ve derin, ağzının şeklini, dilinin benimkine karşı kayışını öğreniyorum. Hepsini hafızama kaydediyorum.

Onu öpmek için öpüyorum, çünkü öpebiliyorum. Daha ileri gitmiyorum.

Tabii ki onu tekrar istiyorum. Onun içinde olmaya doyacağımı hiç sanmıyorum. Oraya da geleceğiz.

Şimdilik ihtiyacım olan tek şey bu. Sadece ona yakın olmak. Aylardır istediğim gibi ona dokunabilmek.

İkimiz de öpüşürken gülümsüyoruz. Önce ben mi yapsam o mu emin değilim. O kıkırdıyor ve ben kollarımı beline doluyorum. "Seni öpmeden duramıyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Biliyorum. Ben de."

Ayak parmaklarının üzerine bastırıyor. Ulaşmasını kolaylaştırmak için başımı eğiyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Saatlerce böyle kalabilirim.

"Sen benimsin," diye hayret ediyorum.

"Benim. Bu da seni benim yapıyor." Sesi aynı derecede dehşete düşmüş gibi. Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Senden çok uzun zamandır hoşlanıyorum Cole."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Öyle mi? Ne zamandan beri?"

"Evet." Bana sevimli, mahcup bir bakış atıyor. "Ne zaman başladığını bile hatırlamıyorum. Tanrım, eskiden bana gülümsemeni sağlamak için her şeyi yapardım. Geçmişteki ben şu anda seninle birlikte olduğumu bilse aklını kaçırdı."

Ağzım titriyor ve onu şefkatle inceliyorum. "Bu doğru mu?"

Eve yüzünü göğsüme saklıyor. "Bana öyle bakma, utanç verici."

"Ne gibi? Sadece kızıma bakıyorum." Başını okşuyorum. "Buna alışsan iyi olur çünkü bunu çok sık yapmayı planlıyorum." "Bu nasıl olacak? Hâlâ endişelenmemiz gereken babam ve kardeşim var" diye mırıldanıyor. "Biz öylece Akşam yemeğinde 'sürpriz bir şekilde birlikteyiz'. Babam kalp krizi geçirirdi."

Kanepeye varana kadar geriye doğru yürüyorum, dizlerimle onu desteklemek için aşağı iniyorum. Parmak uçlarım uyluklarının arkasını sıyrıp elbisesinin altından yukarı kayıyor. Temas edince titriyor.

Baş koçun kızıyla çıkmak hâlâ sorun olacak. Benson'ı sanırım daha kolay ikna edebilirim. Umarım. Kız kardeşiyle birlikte olduğumu itiraf edersem en iyi arkadaşım beni yere serebilir.

Eğer o benim tarafımdaysa, belki de Eve'deki yasak kuralını çiğnediğim için işimi kaybetmeden David'i kazanabilirim. İyi bir koç olduğumu kanıtlamaya devam ettiğim sürece, sanırım bu iş yürüyecek.

"Etrafta gizlice dolaşma konusunda çok iyi pratik yaptığımızı söyleyebilirim." Yüzümü yumuşak karnına bastırıp yukarı bakıyorum. "Onlara nasıl söyleyeceğimizi bulana kadar şimdilik aramızdaki sırrı saklayabiliriz. Ve ben bunu istiyorum."

"Onlara söylemek için mi?" Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

"Tabii ki. Sana olan hislerimi sonsuza dek saklamayacağım, tatlım. Kimin göreceği endişesi olmadan istediğin zaman beni öpmek ya da elimi tutmak istemez misin? The Landmark'ta odanın diğer ucundan bana bakmak yerine benimle dans etmek? Ailenle akşam yemeğinde yanıma oturup bakışlarımızı kaçırmak istemez misin?"

"Evet," diye cevap veriyor hemen.

Elimi kaldırıyorum ve o da parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Parmaklarını ağzıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. "Jess biliyor, sayılır. Bizi koruyacak birine ihtiyacımız olursa arkamızı kollar."

Diğer her şeyi sonra düşünürüz. Onu kucağıma çekiyorum. Kolayca geliyor, başını omzuma yaslıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Onunla bunu yapmanın tadını çıkardığım sürece memnunum.

"Aç mısın? Bir şeyler hazırlayabilirim ya da film izleyebiliriz?"

Gülümsemesini gizleyerek geri çekiliyor. "Bir film mi? Kendimi üniversitedeki ilk randevumdaymışım gibi hissettiriyorsun."

"Aslında çok fazla kişiyle çıkmadım. Ya da kız arkadaşım diyebileceğim biri olmadı. İşler genellikle içki içmeye ve soyunmaya odaklanırdı." Ensemi sıkıyorum. "Sanırım bu benim için bir tür ilk buluşma bölgesi. Tüm bunları gerçekten tersten yapıyoruz, ha?"

Sevecen bir ifadeyle başını eğiyor. "Bir film kulağa harika geliyor."

Bir şeyler seçiyoruz. Patlamış mısır aramak için mutfığa girdiğimde beni takip ediyor, ben dolapları karıştırırken arkamdan sarılıyor.

"Köşede üzerinde tabak yazan bir kutunuz olduğunu biliyorsunuz," diye işaret ediyor.

"Evet. Fazla bir şey getirmedi. Bu, ailemin ihtiyaç duyacağını düşündükleri ekstra eşyaları göndermesinden. Ben sadece gerekli olanları açtım."

Anlayışla mırıldanıyor. "Rahatlamak istiyorum. Giymek için bir gömlek ödünç alabilir miyim?" "Evet."

Onu yatak odasına götürdüm. Elbisesini çıkarıp sütyenini çözüyor ve önümde çıplak duruyor. Dişlerini dudağımda gezdiriyorum. Saklanmıyor.

Yanına gidip kıvrımlarını hafifçe okşuyorum. Kirpikleri zevkle aşağı iniyor.

Bakışlarını ondan ayırarak çekmecedeki temiz bir tişört ve boxer çıkarıp ona veriyorum. Kendim için de bir çift bol şort buluyorum. Arka cebimden külotunu çıkarıp şifonyerin üzerine koyuyorum ve ona sırtıyorum.

Giyinirken onu çevremden izliyorum, sonra onun yararına yavaşça üstümü değiştiriyorum. Benim kıyafetlerimin içinde çok güzel görünüyor. Bu manzara karşısında sıkım yarı sertleşti. Benim gömleğimi giydiğini ve başka bir şey giymediğini bilerek film boyunca dayanabilirsem, bu bir mucize olacak.

"Rahat mı?"

Yakasını burnuna doğru kaldırıyor. "Evet. Bunu kesinlikle çalışıyorum."

Eğilip onu omzumun üzerinden çekerken göğsümden bir gümürtü geliyor. Kollarım kalçalarını kavıyor ve ciyaklamasına sırtıyorum.

Gömleğimin arkasını tutuyor, gülüyor.

"Filmi izlemeye hazır mısın? Çünkü hazır değilsen, seni yatağa atıp tekrar becereceğim." "Mm, cazip," diye şımarır. "Önce filmi izleyelim."

Her nasılsa sanki sonsuza dek birlikteymişiz ve her şey bir anda tazelenmiş gibi geliyor. Onu boşaltmak için saatler harcamak ve aynı zamanda başını göğsüme yaslayarak uzanmak istiyorum.

Evren yanımdan geçip giderken Eve Lombard'la birlikte var olmak istiyorum.

Kanepeye yerleşiyoruz, o benim yanıma sokuluyor, benim kolum onun omuzlarına dolanıyor. Seçtiğimiz film arka plan gürültüsü olarak sona eriyor.

Başlangıcın çoğunu kaçırıyorum çünkü ellerimizle yaptığımız konuşmaya çok odaklanmış durumdayım. Avuç avuçayız, sonra parmaklarımızı birbirine doluyoruz, her çıkıntıyı ve çizgiyi keşfediyoruz.

Nazik dokunuşlarla avucumu incelemek için elimi çeviriyor. Filmde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok çünkü onun tarafından büyülenmiş durumdayım.

Yarı yolda su içmek için kalktı. Bana dönmek yerine, yan sehpa olarak kullandığım kutulardan birinin yanında duraklıyor.

Yerine oturuyor ve açmadan önce üstündeki eşyaları yere taşıyor. "Bunu kapatmamı ister misin?"

Sarsılıyor, dikkati bana yöneliyor. "Özür dilerim," diyor otomatik olarak. "Bu beni biraz rahatsız ediyor."

Kıkırdıyorum. "Olma. Ben de filme pek dikkat etmiyordum. Daha çok sana bakmakla ilgileniyordum." Yüzü kızarıyor ve ayağa kalkıyor. Kutuyu sehpanın üzerine sürüklüyorum, böylece birlikte yapabiliyoruz.

"Sonunda bavulumu boşaltmam için bana iyi bir bahane veriyorsun." Omuzları gevşedi. "Sakıncası yok mu?"

"Hayır. Burayı bir ev gibi hissettirmeme yardım eder misin?" Elimizi uzatıyorum. Rahatlamış bir gülümsemeyle elimi tuttu. "Bunu hep yapıyorsun."

"Ne?"

"Beni anlıyorsun. Hiçbir zaman kendimi açıklamak zorunda kalmıyorum, sen de bunu kabulleniyorsun. DEHB'ne kızmıyorsun ya da böyle dikkatim dağıldığında bunun can sıkıcı olduğunu düşünmüyorsun."

"Neden yapayım ki? Bu senin kim olduğunun bir parçası. Ve eğer yeterince açık ifade edemediysem, seninle ilgili her şeyi seviyorum, tatlım." Omzunu benimkine çarpıyor. Çenesinden tutup onu öpüyorum.

Biz kutuya doğru ilerlerken film devam ediyor. Hokey kupalarım için yer buluyor ve Heston Lake'in çoğu Heston U Knights'ı desteklemenin yanı sıra Doğu Konferansı takımlarını takip ederken batı yakası takımları için NHL ürünleri bulundurduğum için bana kızıyor. Ben üniversitedeyken topladığım formalardan birini giydirene kadar onunla boğuşuyorum ve ona ne kadar sevimli göründüğünü söylüyorum.

Yatmak için soyunduğumuzda saat geç oluyor ama hemen uyumuyoruz. Uyanık kalıp konuşuyoruz. Son birkaç ay içinde flört uygulaması üzerinden ya da telefonda konuşarak böyle geceler geçirmiş olmamız önemli değil.

Bu daha iyi. Tam olarak ait olduğu yerde.

Onu önüme aldım, bacaklarımı onunkilerin arasına sıkıştırdım. Şampuanının tatlı kokusu ciğerlerime doluyor ve çarşaflarımın her tarafına yayılıyor.

Konuşmanın ortasında öpüşmeye başladık. Sonra o benim kolumu çekiyor, aynı anda ben de onun üzerine yuvarlanma dürtüsüne teslim oluyorum. Kalçalarını benim için açıyor ve ben de sikimi ona doğru yerleştiriyorum, bacaklarını etrafıma sarana kadar ona sürtünüyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor.

Onun içine girdiğimde, bu benim kişisel cennetim oluyor.

Bu sefer yavaş gidiyoruz. Ellerini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirerek başının üstünde sabitliyorum. Ona güzel ve derin vururken her nefesini yutuyorum. Boşaldığında aminin çırpınışı çok güzeldi. Alnımı onunkine yaklaştırıyorum, bitirdiğimde boğazımı tırmalayan bir inilti.

Daha sonra Eve'i kollarıma aldım. Kıçını bana yaslamak için geriye doğru hareket ettiriyor ve ben de onu kalbinin benimkiyle aynı anda attığını hissedecek kadar yakınıma çekiyorum. Yüzümü omzunun kıvrımlarına gömüyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar memnunum.

YİRMİ DÖRT

EVE

İki gün sonra babamla her zamanki öğle yemeği için kampüse uğradığımda pist bomboştı. Takımı koçluk ofislerinin yakınındaki bir odada toplanmış buluyorum. Arkada duran adamların arasından sıyrılıyorum ve Theo bana yerini teklif ettiğinde gülümseyerek reddediyorum.

Dönemin son takım toplantısını, sezon performanslarını değerlendirmek üzere maç kasetlerini gözden geçirerek tamamlıyorlar. Projektör ekranı bir hokey sahasını gösteriyor. Görünüşe göre Frozen Four galibiyetlerine hazırlanıyorlar.

"Şu ribaundu görüyor musun?" Cole durakladığında oyunu işaret ediyor. "İşte. Bu an."

Hayatım boyunca babamı koçluk yaparken izlemiş olsam da fark etmez. Cole'un bu tutkusu beni çok mutlu ediyor.

Beni fark ediyor, dudakları bir anlığına yukarı doğru seğiriyor. Ona hafif bir el sallıyorum. Babam bunun onun için olduğunu düşünüyor.

Cole boğazını temizler. "Higgins topu Adler'e ulaştırdı ama bu şanstı. Eğer bu kontrollü ve akıcı olsaydı, daha fazla fırsat penceresi açılırdı."

"Hemen ardından bir gol attık," diyor Brody. "Aferin çaylak." Easton ile masanın karşısında yumruk tokuşturuyor.

"Bunun aklını başından almasına izin verme. Bunu yaptığın anda, oyunun kendini beğenmiş bir hal alır," diye uyarıyor babam.

"Bir sonraki galibiyet asla garanti değildir."

Kazanmak için gereken çalışmayı yapmıyorsanız, kazandıklarınızın hiçbir anlamı yoktur."

Cole, "Mola boyunca kendinizi gevşek tutun" diyor. "Bireysel kondisyon rejimi önerileriniz masanın üzerinde. Soyunma odasından ihtiyacınız olan her şeyi temizlemeden önce çıkarken aldığınızdan emin olun. Ağustos ayında eğitim kampı için tekrar burada görüşeceğiz."

Ekip, yazın gelmesiyle birlikte büyük bir coşku içinde ayağa fırlıyor. Koşuşturmaları sırasında Cole odanın içinden süzülüyor ve göz teması kurmadan bileğimi yakalıyor. Gülümsemek için dudağımı ısıyorum ve babam Steve'le konuşmakla meşgulken onunla gizlice dışarı çıkıyorum.

Oyuncuların akışını takip ediyoruz, geride kalıyoruz. Sonra bizi ekipman odasına çekiyor ve kapıyı kilitliyor.

"Burada kimsenin bir şeye ihtiyacı olmamalı," diyor. "Merhaba."

Ellerimi karnına koyarak ona doğru yaklaştım. "Merhaba."

Dirseklerimi kavriyor. "İşte bu kadar. Seni buraya sadece bunu söylemek için getirdim. Seni bir dakikalığına kendimden uzaklaştırmak zorundaydım." Husky kahkahası beni terk ediyor. "Beni öpmeyecek misin?"

"Riskli." Kaşları kalkıyor.

"Eğlenceli demek için ilginç bir yol," diye şımarıyorum.

Belimi kavriyor, beni bir rafa doğru götürüyor. Başını eğiyor, dudakları benimkilerle buluşuyor. Tatlıdan tutkuluya doğru ısınıyor, ikimiz de yavaşlayamıyoruz.

"Eve," diyor isteksizce bana karşı.

Cevap vermiyorum, soğukkanlılığı bozulana kadar onu öpüyorum. Belimi sıkıca kavriyor.

"Bunu yapmamalıyız. Burada yapmamalıyız. Yakalanabiliriz."

O haklı. Çok haklı, ama yine de- "Siktir et. Umurumda değil."

Eğer bir dakika içinde ona dokunmazsam, yanacağım. Avuçlarım göğsüne doğru kayıyor ve boynunda asılı duran düdüğe çarpıyor.

Cole inliyor, beni başka bir kirli öpücük için geri sürüklüyor, ben onun koçluk ceketini tutarken parmakları kalçamı kazıyor. Kelimeleri dudaklarımdan düzensiz ve sıcak bir şekilde dökülüyor.

"Beni delirtiyorsun."

"Hislerimiz kesinlikle karşılıklı."

Ağzı, yaptığımız şeyin izini hassas tenimin her yerinde kolayca bırakabilecek sert, damgalayıcı öpücüklerle boğazımdan aşağı inerken, daha çok nefes nefese bir kahkaha atıyorum. Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı arkaya eğiyorum.

Ellerinden biri göğsümü okşamak için üstümün altına kayıyor, diğeri kıçımı sıkmak için şortumun arkasını itiyor.

Ben de onun kadar açım, ulaşabildiği her santim teni arıyorum. Sonra ağzı tekrar benimkini kapıyor.

The Landmark'taki geçen geceden beri birbirimize yakın olduğumuz her an böyle oluyor. İki kişi nasıl

İnsanlar birbirlerine dokunmak için bitmek tükenmek bilmeyen bir ihtiyaç içinde olabilirler, ama biz böyleyiz.

Biz tepki vermeye fırsat bulamadan kapı kolu itilip kilidi açıldığında ikimiz de sıçırıyoruz. Cole ellerini gömleğimin altından ve şortumun içinden çekerken kapı açılıyor ama ne yaptığımızı saklayamıyoruz.

"Umm." Easton anahtarı tutarken aptal gibi sırtıyor.

Cameron gözlerini kaçırma nezaketini göstererek arkadaşının omzuna şaplak atıyor. Cole önce toparlanıyor ve önüme geçiyor.

"Hiçbir şey görmedin," diye uyarıyor.

Easton hemen ellerini teslimiyetle kaldırarak, "Hiçbir şey görmedik," diye papağan gibi tekrarlar.

"Hiçbir şey bilmiyoruz." "Ciddiyim," diyor Cole. "Kimseye tek kelime etmedik."

"Anladım koç," diye yanıtlıyor Cameron.

"Neyi buldun? Burada ekipman dışında bir şey mi görüyorsun, Reeves? Yaz tatilinde eve götürmek üzere sopam için biraz daha bant alıyorum." Easton göz kırpmıyor. Bir süre sonra ekler: "Aslında banda ihtiyacım var, eğer sen-"

"Blake." Cole bıkkınlıkla iç geçirir.

Dirseğimin yanındaki rafta buldum ve ona fırlattım. Bizi selamlıyor, sonra elini kalbinin üzerine koyuyor.

"Gerçekten. Sırrın mezara gidecek. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız. İyi bir yaz geçir derdim ama görünüşe göre bunu halletmişsiniz."

"Dostum," diye tıslar

Cameron. "Defol git buradan," der Cole.

"Gidiyorum. Al." Easton anahtarı Cole'a atar ve geri çekilir.

Cameron kıs kıs gülererek takım arkadaşını tişörtünden tutup sürükleyerek dışarı çıkarır. Kapı kapanır. Cole hiç vakit kaybetmeden tekrar kilitliyor ve anahtarı cebine atıyor.

Gittiklerinden emin olduktan sonra ellerini iki yanındaki raflara dayıyor ve bir iniltiyle başını öne eğiyor. "Kalp atışımı hisset."

Elimi sert göğsüne koyuyorum. Kalbi sertçe çarpıyor. "Ya o Steve olsaydı? Ya da baban?" diye mırıldanıyor. "Heyecanın yarısı bu," diye takılıyorum.

Bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni kendine çekiyor ve yüzünü eğerek sırtışı boğazıma bastırıyor. "Sana bir heyecan göstereceğim."

"Lütfen yap," diye teşvik ediyorum.

Tenimi ağzına alıyor ve bastırılmış kıkırdamamı bir nefese dönüştürüyor.

Sonunda babamla öğle yemeğini kaçırdım ve ona gitmem gerektiğine dair bir mazeret mesajı attım.

* * *

Daha önce eğitim tesisinde gizlice dolaşırken Cole bana evinin anahtarını vermişti. Dün, ilk gecemizden sonra eve erken döndüm ve dün gece tekrar onun yatağına girdim. Takvimimdeki hatırlatmalar, onunla vakit geçirmek için sürekli ertelediğim bu haftanın görevleriyle dolup taşıyor.

Cole Kincaid'in erkek arkadaşım olduğu hâlâ kafama dank ediyor. Arkadaşlık uygulamasında onunla eşleşmenin bizi buraya getireceğini hiç düşünmemiştim.

İşten eve geldiğinde elinde bir pizzayla onu bekliyordum. Beni küçük mutfakta buluyor, kapı aralığında duraklıyor. Onu gördüğüme o kadar seviniyorum ki, yüzümdeki gülümsemeyi kontrol edemiyorum. Sanki daha cazip bir akşam yemeğiymişim gibi bana bakıyor.

"Eve dönmek için en iyi şey bu," diyor. "Aç mısın?"

Yıkıcı sırtışı kurtlaşıyor. "Soğuk pizza sevmiyorsan bunu bana sorma."

"Kim soğuk pizza sevmez ki?" Buraya gelmeden önce değiştirdiğim tişört elbisenin düşük yakasını izliyorum. "Soğuk pizza en iyisidir."

İki adımda üzerime atladı. Ağzı benimkiyle çarpışıyor ve beni tezgâhın üzerine çıkarıyor. Dizlerim onu karşılamak için açıldı. Parmakları saçlarımda dolaşarak, boğazımı öperken başımı geriye doğru eğiyor.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde bacaklarımda ısı titreşiyor. Sıcak nefesi külotumun üzerinden bana çarptığında, dudaklarımdan hava fişkırıyor. Mırıldanıyor, bir parmağını altından geçiriyor, aşağı yukarı kaydırırken malzemeyi geriyor.

Yeşil gözleri benimkilere kayıyor, kararıyor. Külotumu çıkardı. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve dizimi omzuna asıyor.

"Açlıktan ölüyorum," diyor ağzı amımı kapatmadan önce.

Kitabımda canlandırdığımız sahne gibi değil ama aynı derecede tahrik edici.

Elim saçlarına gömülüyor ve ağzım bir çığlıkla açılıyor. Harika hissettiriyor. Kalçamı ve baldırımı okşuyor.

Ben.

"Oh, oh evet. Böyle, lütfen," diye yalvarıyorum soluk soluğa inlemeler arasında.

"Sen gittikten sonra bütün gün seni tatmak istedim," diye mırıldanıyor bana karşı.

Göğsüm kabarıyor ve zevk titremeleri uzuvlarımda yarışıyor. Çekirdeğim kasılıyor, sonra dalga dalga coşkuyla patlıyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, geliyorum," diye inliyorum o durmayınca.

Birincisi kaybolmadan önce beni başka bir orgazma götürüyor, ağzı klitorisimde acımasız. "Cole,"

diye feryat ediyorum. "You're-oh!"

Memnuniyetle bana karşı hırlıyor. Gözlerim hassas amımın uyarılmasından dolayı geri dönüyor.

Sonunda, beynimi ve bedenimi erittikten sonra, sırtarak topuklarının üzerine oturuyor. Yontulmuş çenesi tükürük ve ıslaklığımla parlıyor.

Elinin topuğunu ağzına götürdüğünde midem bulanıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri. "Adımı haykırırken ve yüzüme boşalırken tadın çok lezzetli bebeğim."

Kelimeleri oluşturmam bir saniyemi aldı. "Sanırım beni kırdın."

Ona bir başparmak işareti yaptım. Kıkırdıyor ve tezgahtan inmeme yardım ediyor. Bacaklarım hâlâ titriyor ve ona karşı sallanıyorum.

Kolları beni sarıyor. "Su ister misin?"

"Evet." Kot pantolonundaki şişkinlik arzumu kabartıyor. "Peki ya sen?"

Başımın üstünü öpüyor. "Daha sonra. Sikişmekle meşgul olduğumuz için tekrar ağrımamı ya da yemek yemeyi unutmanı istemem. Seninle ilgileniyorum."

Midem takla attı. "Tamam." "Aferin kızıma."

Bu övgü beni ürpertiyor. Çenemi kavırıyor, beni öpmeden önce şefkatli bir ifade veriyor.

O masadan su termosumu alıp tezgahı temizlerken ben de iç çamaşırlarımı giyiyorum. Pizza kutusunu açıyorum.

"Hâlâ sıcak," diyorum.

Arkama geçip enseme masaj yapıyor. "Dilim amına gömülüyken yeterince zaman geçirmemişsin o zaman." Göğsüne vurmak için dönüyorum. Pizza dilimlerimizi oturma odasına götürüyoruz ve yerken rastgele bir gösteri yapıyoruz.

İlk bölümün sonunda kendimi kaptırdım. Yaz koleksiyonum için takılması gereken yeni küpeler getirdim. Cole ben el işi yaparken bacaklarımı kucağına çekiyor, dalgınca baldırımı okşuyor.

Bir hevesle, kısa bir kamera arkası kaydı almak için telefonumu elime alıyorum. Bittiğinde, alışkanlıktan dolayı e-postalarımı kontrol ediyorum. Gözlerim şişiyor ve midem uçuşumdan aşağı düşüyor.

"Aman Tanrım." Elim körü körüne dışarı fırladı ve ona yapıştı. "Ne oldu?"

Gözlerim yaşıyor. "İçeri girdim. Bak!"

Telefonumu alıyor, başvurmam için beni teşvik ettiği maker's market için kabul mesajını tarıyor. Ağzının kenarları kıvrılıyor ve bacağımla sallıyor.

"İyi iş, Evie. Bu harika. Tebrikler."

Ciyaklıyorum, minderlere yaslanıp bacaklarımı tekmeliyorum. Kıkırdıyor, sonra beni ayak bileğimden tutup kucağına kadar sürüklüyor ve bir koluyla omuzlarımdan altından tutup kaldırıyor.

"Kendini ortaya koyduğunda neler yapabileceğine bir bak," diye mırıldanıyor beni öpmeden önce dudaklarıma karşı.

Ona doğru sallanıyorum, parmaklarım ensesindeki saçlara dolanıyor. Ayrıldığımızda da böyle sarılıp kalıyoruz, televizyon izlerken aklım fikirlerle dolup taşıyor.

Bir saat sonra kapı çalınır. Telefonunu kontrol eder ve bir küfür mırıldanır. "Kardeşin arıyor. Az önce bana mesaj attı."

"Oh, kahretsin. Bana bir saniye ver. Lavabodaki iki tabağı görmediğinden emin ol."

El işi malzemelerimi güzelce paketlemekle uğraşmadan çantama atıyorum. Umarım kilden buzlu dondurmalar hayatta kalır. Mutfaktan dönerken neredeyse Cole ile çarpışıyordum.

Beni omuzlarımdan tuttu. "Gitmesini sağlayayım mı?"

"Hayır, sorun değil." Ona hızlı bir öpücük vermek için parmak uçlarıma basıyorum. "Takılmak istediğinde ondan kaçmaya devam edersen şüphelenecek."

"Ona bir kız getirdiğimi söyleyebilirim," diye öneriyor. "Ki bu doğru." "Evet, ama o zaman geri tepebilir."

"Nasıl?"

"Onunla tanışmak isteyebilir. Ben saklanırım, sen de beni gizlice çıkarırsın." İç geçiriyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. "Gitmeni istemiyorum."

"Benim de yok. Ama aslında yarından önce paketlemem gereken bir sürü mağaza siparişim var. Yapılacaklar listemdeydiler ve kızlarla bir şeyler içmeye gitmek için onları erteledim ve sonra..." Ona doğru eğilerek devam ediyorum. "Birisi bana zar zor izin verdi"

Son iki gündür yatağından çıkmıyor."

Dudakları alaycı bir şekilde bükülür. "Yeterince adil."

Benson kapıyı tekrar çalıyor ve bağılıyor. "Dostum, öldün mü yoksa sadece sıçıyor musun?"

Cole gözlerini devirir. "Onu seviyorum ama aynı zamanda şu anda onu öldürmek istiyorum."

Beni yatak odasına doğru itene kadar bir an nereye saklanacağıma dair kararsızlıktan donup kaldım. Aceleyle dolabına girdim ve Jess'e SOS mesajı attım.

Net duymak zor. Benson içeri girdiğinde bir kargaşa yarattı. Sadece yarısını anlayabiliyorum, bira işinden bahsedince rahatlıyorum. Jess cevap veriyor ve kaçış aracım olmayı kabul ediyor. Yürüyüş uzak değil ama daha hızlı ve onlar dışarıdayken kardeşimin beni kasabada yürürken fark etme riskini ortadan kaldırıyor.

Cole beni korkutarak dolabı açtı. Başını sallayarak kapıyı işaret ediyor. "Biz gidiyoruz. Ona telefonumun şarj aletine ihtiyacım olduğunu söyledim," diye fısıldıyor.

"Mükemmel. Jess beni bırakacak."

Boğazımı gevşek bir şekilde kavırıyor ve bir öpücük çalmak için beni sürüklüyor. Geceyi kendi yatağımda yalnız geçirmek için onun dairesinde oluşturduğumuz mutlu baloncuğu terk etmeye isteksiz bir şekilde ona sarılıyorum.

Alnı benimkine yaslanıyor. "Yarın akşam ne olacak?" "Aile yemeği," diye hatırlatıyorum ona.

"Lanet olsun. Doğru ya. En azından seni görebileceğim." "Sonra gizlice geleceğim."

"Tamam." Beni tekrar öpüyor. "Siparişlerin için iyi şanslar. Hepsini halledeceksin."

"Cole! Hazır mısın, değil misin dostum?" Benson koridordan bağılıyor.

Sesi yaklaştığında ikimiz de kaskatı kesiliyoruz. Cole kaşlarını çatarak kapısına bakıyor. "Sakin ol, geliyorum!"

"Güle güle," diye nefes alıyorum.

Kardeşimle ayrılmadan önce bana son bir kez için için yanan bir bakış atıyor. Apartman sessizleşene kadar bekliyorum, sonra Jess'e dışarıda buluşacağımızı mesaj atıyorum.

Gitmeden önce Cole'un gömleklerinden birini çaldım. Eğer onun kollarında uyuyamazsam, en azından yatarken onun kıyafetlerini giyersem yakınımdaymış gibi hissedeceğim.

YİRMİ BEŞ

EVE

Haziran

ÜÇ HAFTA SONRA, Cole'la birlikte olmanın baş döndürücü heyecanı hâlâ geçmedi. Teknik olarak, sanırım bundan çok daha uzun süredir birlikteyiz. Her şey hâlâ yeni, sinir bozucu ve aynı anda muhteşem hissettiriyor. Baş başa kaldığımızda, her sözüyle, bakışıyla, dokunuşuyla beni aydınlatıyor.

Onunla birlikte olmak hayal ettiğimden çok daha iyi. Beni çok mutlu ediyor. Gizlice dolaşmamız gerekse bile umurumda değil. Buna değer.

O buna değer.

Sonra annemin aklına bir fikir geliyor. Aklına bir fikir geldi mi onu başka türlü ikna etmek imkansızdır. Belki ben de aynı olabildiğim için ondan almışımdır.

Ancak bu, mevsimlik süslemelerin ne zaman asılması gerektiği ya da Bruins fanatiklerinden oluşan bir ailede neden inatla Rangers taraftarı olduğuyla ilgili değil.

Bugün bana sürpriz bir tanışma randevusu ayarlayarak bana iyilik yaptığına inanıyor. Bu hafta verdiği tüm ipuçları mantıklı. Son zamanlarda biriyle tanışıp tanışmadığımı sormasının garip olduğunu düşünmüştüm.

Ona tam olarak, evet, Cole tarafından iç organlarımın düzenli olarak yeniden düzenlendiğini söyleyemezdim.

Teşekkür etmeye çalıştığımda da beni dinlemedi, yeğeniyle tanışmamın arkadaşı için ne kadar önemli olduğunda ısrar etti. Sonunda pes ettim ve gidip ona bu işin yürümediğini söylemenin daha kolay olacağına karar verdim.

Cole bunu komik buluyor. Onu bu konuda aradığımda tam olarak şöyle dedi: "Dışarı çıkmak için benden izin almana gerek yok. Benim kızım olduğunu biliyorum ve sen de bunu biliyorsun. Bu gece benim yatağında olacaksın, başka bir adamın değil."

Sonra ben duş alırken telefonda onunla kalmamı sağladı ve bana aldığı vibratörü kullanarak sadece onun olacağıma söz verdiğim gibi beni üç kez boşalttı.

Ben hazırlanırken FaceTime'dan onu dinliyordum, bir yandan da görücü usulü buluşacağım kişiyi nasıl hayal kırıklığına uğratacağımı düşünüyordum. Kaçış planım olmayı teklif etti.

The Landmark'a girdiğimde kendimi zor tutuyorum. Bay Boucher'ın, sadece onun için tasarladığım koleksiyonluk bir bar altlığı ile birlikte bazı çıkartmalarımı satılık olarak sergilememe izin verdiği barın yan tarafına geçiyorum. Ayrıca kitapçıda küpelerim ve el yapımı kitap ayraçlarım için küçük bir rafım ve Clocktower Brew House'da da bir yerim var. Yaptıklarımın Heston Lake'te bu kadar çok kişi tarafından desteklendiğini görmek gerçeküstü ve iç açıcı.

Belki de Cole ve ben karavan üzerinde tekrar çalışmalıyız. Sosyal medyadan gelen siparişler ve onun baharda şampiyona turnuvasıyla meşgul olması nedeniyle bir süredir beklemedeydik.

"Sen Eve misin?"

Dönüyorum. İstenmeyen görücü usulü randevu, barın ortasındaki ahşap sütunların yanında iki kişilik bir masada. Yanına giderken kaçış planım hazır.

"Selam. Ben Dylan," diyor.

Kısa saçlı ve açık bir gülümsemesi olan hoş görünümlü bir adam.

Yolda kurmaya çalıştığım cümlelerin garipliğine göğüs gererek masanın yanında duruyorum. "Dinle, sadece bunun bir yere varmayacağını bilmeni istiyorum. Annem bunu ayarladı ve peşimi bırakmıyor, ama ben aslında-" Kelimelere takılırken ellerimi sallıyorum. "Bir erkek arkadaşım var, sadece o bunu bilmiyor."

Dylan bir an göz kırıyor, sonra bana dostça bir gülümseme veriyor. "Haber verdiğin için teşekkürler. Bu durumda benim de bir itirafım var. Ben de bundan bir şey çıkarmaya çalışmıyorum."

Omuzlarımdaki gerginliği gevşetiyorum. "Oh. Bu harika."

"Boston'a dönmeden önce ziyaretine gittiğim teyzemi mutlu etmeye çalışıyorum. Bana bir düzen kurmak onun hayattaki görevi. Neden hâlâ bir yuva kurmadığımı anlamıyor."

Rahatlamış bir kakhaha atarak masaya yaslanıyorum. "Aman Tanrım, aynı. Annem, son ilişkim bittikten sonra 'beni neşelendirecek' birini bulmamla ilgili ipuçları veriyordu. Seninle tanışmaya gelmek ve tam anlamıyla çöpçatanlık moduna girmeden önce onu yatıştırmak için bunu yapmak, gizlice biriyle görüştüğümü açıklamaktan daha hızlıydı."

"Dinle, eğer hemen kapıdan çıkıp gitmek istiyorsan, benim için sorun yok. Al, üzerime bira bile dökebilirsin." Kaşlarını çattı. "Önce bir yudum daha alabilir miyim? Bu gerçekten çok iyi."

Açık renk tonunun Benson ve Jess'in yaz biralarından biri olduğunu fark ederek gülümsüyorum. "Sorun değil. Bir şeyler içmek için kalacağım." "Arkadaş olarak," diyor.

Sipariş verdikten sonra, flört sahnesi ve üniversite sonrası genel yaşam mücadeleleri hakkında sohbet etmeye başladık. O da benim gibi sürekli bölüm değiştirdiği için üniversiteden mezun olmasının uzun sürdüğünü paylaşıyor.

Ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve dramatik bir tavırla kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki neden bir yuva kurmadın Dylan? Yirmi beş yaşına kadar evlenmen, bir evin olması gerektiğini ve şimdiye kadar çocuk yapmayı düşünmediysen oyunu kaybettiğini bilmiyor musun?"

Homurdanıyor. "Teyzem ne zaman şehirde olsam bunu unutmama asla izin vermiyor. Konu kız kardeşime gelince daha da kötü oluyor ve onun hayatını çocuksuz yaşamayı seçmesini kabullenemiyor."

"Bunda yanlış bir şey yok."

Bana telefonundan ikisinin de fotoğrafını gösteriyor. "Kariyerlerimize daha çok yatırım yapıyoruz. Özellikle ben, çünkü arayı kapatmam gerektiğini hissettim."

"Evet! Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Anladığım bir şey varsa, o da hiçbirimizin ne yaptığımızı bilmediğimizdir. Bu oldukça güven verici. Tabii her şeyi yoluna koyamayan tek kişi benmişim gibi hissettiğim zamanlar hariç."

Yirmili yaşlarımızda ne haltlar döndüğünü bilmemeye kadeh kaldırıyoruz.

Kısa bir süre sonra Cole ve Benson geliyor, ben Dylan'ın anlattığı hikâyeye gülerken beni fark ediyorlar. Cole'un yüz hatları bir an için sertleşiyor, sonra kardeşimle birlikte masamıza doğru yöneliyor.

"Bakın kim gelmiş." Benson yanıma sokuluyor ve ben onu uzaklaştırmadan önce saçımı karıştırıyor.

"Şok edici, beni şehir sınırları içinde bir şeyler içmek için gidilebilecek en popüler yerde buldunuz," dedim.

Cole, Benson'ın omzunun üzerinden yaklaşıyor. Dylan'ı ölçüp biçiyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Diğerlerinin dikkati dağılmışken, elimi masanın altından kaydırıp gözlerden uzakta kalçasına değdiriyorum. Bana doğru yaklaşıyor.

Daha önce içimdeki oyunağı kontrol ederken duş fayanslarımda yankılanan sesini hatırlayınca yutkunuyorum. Kardeşim buradayken Cole'u erkek arkadaşım olarak tanıtamam.

Benson benimle Dylan'ın arasına baktı. "Ne oldu, ben Eve'in kardeşiyim."

"Dylan. Söylentilere göre teyzem annenin arkadaşymış." Benson'ın elini sıkar, sonra Cole'a döner. "Sen de Eve'in kardeşi misin?"

Cole ve ben donup kaldık. Başını salladı.

"Hayır. Ben Cole. Aile dostumuz."

"Davranışlarına bakarsan öyle sanırsın." Benson kıs kıs güler ve Cole'un sırtına bir tokat atar. "Ama hayır, biz çok yakın büyüdük. Şu anda aileden biri sayılır."

"Daha büyük bir masaya geçmek ister misin?" Dylan öneriyor.

"Bölmek istemiyoruz. İyi eğlenceler." Benson sırtarak bana göz kırptı. "Hadi, Cole."

Yanıldığının farkına varmadan yardımcı olduğunu düşünür. Bara doğru giderlerken Cole telefonunu çıkardı. Benimki dirseğimde onun mesajıyla aydınlanıyor. Ona bakmamak için başımı eğiyorum.

"Üzgünüm, o benim erkek arkadaşım." Dylan elini salladı.

"Devam et."

Cole: Çıkmaya hazır mısın?

Eve: O kadar da kötü değil. O da tanışma randevusuyla ilgilenmiyor ve yüzüne bira fırlatmamı teklif etti.

Cole: Ne zaman olduğunu söyle. Seni bekliyor olacağım.

Ona doğru bakarak bir kalp emojişi gönderiyorum. Benson'la şakalaşiyor. Kimse birbirimizle konuştuğumuzdan şüphelenmez.

"Gitmen gerekiyorsa, sorun değil."

Yarım kalan içkimi yudumluyorum. "Takılabilirim. Şu anda dışarıda. Daha sonra planlarımız var."

Biraz konuşmaya devam ettik. Online mağazamdan bahsettiğimde, kendi işimin patronu olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgileniyor. Kendimi bu konuda konuşmaya kaptırdım.

Cole'un tekrar mesaj attığını fark ettiğimde düşünce trenim kayboluyor.

Cole: Buraya girdiğimden beri her dakika oraya gelip seni bana karşı eriyene kadar öpmek istedim. **Cole:** Seni kamyonda becerdiğim ilk geceyi düşünüyorum. Sikime nasıl gömüldüğünü ve beni nasıl becerdiğini. Benim için ne kadar güzel sesler çıkardığını kimse bilmiyor.

Benim iyi kızım ol ve benimle banyoda buluş. Amını sıklamak ve onu dölle doldurmak istiyorum.

Yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor. Cole'un kendini beğenmiş bir ifadeyle bara yaslanmış, tepkimi izlediğini fark ediyorum. Uyandırdığı arzusun acısını hafifletmek için kalçalarımı birbirine doğru kaydırıyorum.

"Özür dilerim, ne diyordum?"

Dylan, "Kendi işini kurmakla ilgili" diyor.

"Tamam. Buna birazdan döneceğim, izin verin..." Cole'a mesaj atmak için dikkatimi dağıttım.

Eve: Kıskanmaya mı başladın?

Kız arkadaşına şu anda ona ne yapmak istediğini söylüyorum. Neden, dikkatini mi dağıtıyor?

Eve: Şu an seksi bile giyinmedim. Bu kıyafet için hiç çaba harcamadım.

Ne giydiğin benim için hiç önemli değil. Sen her zaman seksisin ve ben seni her zaman istiyorum.

Gülümsemek için dudağımı ısııyorum. Bana sataşmak isterse, ben de ona sataşırdım. Eve birlikte gideceğimizi bilerek onu kızdırmak eğlenceli.

Eve: Hmm, dikkatimin dağıldığını hissetmiyorum. Sanırım daha çok çabalaman gerekecek.

Öyle mi? Sana müstehcen mesajlar göndermem seni azdırıyor mu?

Eve: Öyle olduğunu biliyorsun. İlk kim kırılacak, sen mi ben mi? Kazanan bu gece ne isterse onu yapacak.

Cevap vermiyor, ama Dylan tuvaleti kullanırken ikinci bir içki sipariş etmek için kalktığımda dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Yanından geçerken kalçalarım onun iyiliği için sallanıyor. Kokteylimin tuzlu kenarını yalamadan önce onunla göz göze geliyorum. Bakışlarında ısı parlıyor.

Beni koltuğuma kadar takip etti. Dylan dönmeden önce bir buz küpü emme gösterisi yapıyorum.

Oyun, gönderdiği mesajlardan etkilenmemiş görünmek için elimden gelen çabayı göstermemle ileri geri gidiyor. Alkolün yaydığı sıcaklık hissini geçiştirebiliyorum ama mesajlar beni etkilemiyormuş gibi davranamıyorum. Beni çılgına çevirmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor.

Kıvrınmaya devam et, bebeğim. Bacak bacak üstüne atarsan faydası olmaz.

İhtiyacın olan şey benim. Tüm vücudun benim için yalvarıyor.

Amin sikimin her santimini almak istiyor, değil mi? Buradan ne kadar sıcak ve ağırlı olduğunu görebiliyorum.

Cole: Kırılmaya hazır mısın? Daha iyi yapacağıma söz veriyorum. Bu gece seni çok iyi hissettireceğim.

Dudaklarımı yalayarak bara doğru bir bakış atıyorum. Bardağının kenarından bana bakıyor ve Benson'ın söylediklerine başıyla onay veriyor.

"Hemen döneceğim. Ben tuvalete gidiyorum," diye geveledim.

"Bir içki daha sipariş etmek ister misin?" Dylan soruyor.

"Um, yapabilirsin. Ben-oh, kahretsin." Mama sandalyesinden inmek için acele ederken kalçamı sütuna çarpıyorum. Ayağa fırladığında onu durduruyorum. "Merak etme. Ben iyiyim. Sadece çarptım."

Dylan oturuyor. "Tamam."

Yüzüme soğuk su çarpmak için aceleyle banyoya gidiyorum.

Orada kendine mi dokunuyorsun? Gelip seni bulmak ve ne kadar ıslak olduğunu kendim hissetmek istiyorum.

Odada başka kimsenin olmamasına sevinerek puslu bir nefesi geri çekiyorum. Kalçalarım, içimdeki ısının ısrarlı nabzına karşı birbirine kenetleniyor. Onunla dalga geçmek eğlenceliydi, ama artık bırakıyorum. O kazandı. Barın karşısında oturup onunla açık havada birlikte olamamaktansa şu anda onun kollarında olmayı tercih ederim.

Randevunu bırak.

Eve: Bunun bir randevu olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

Evine git. Buna değmesini sağlayacağım çünkü bütün geceyi sana benim olduğunu hatırlatarak geçireceğim.

Kıskanç erkek arkadaş olayında çok iyi ve o böyle davrandığında ben de biraz fazla tahrik oluyorum.

Bara geri döndüğümde, Dylan'ın yanına giderken Cole'la göz göze geliyorum. Onun büyüleyici muzaffer gülümsemesi nefesimi kesiyor. "Hey, üzgünüm ama ben gidiyorum. Erkek arkadaşım aradı," diyorum. "Eğlenceli vakit geçirdiğimiz için teşekkürler."

Dylan elimi sıktı. "Seninle tanışmak güzeldi."

"Aynı şekilde. Teyzenle kalan ziyaretinin tadını çıkar. Sana istemediğin randevular ayarlaması konusunda da iyi şanslar."

"Sen de."

Telefonumu sallıyorum. "Çoktan hallettim."

Çıkarken anneme tüh diyorum, birbirimizle ilgilenmiyoruz, sonra da beni tekrar ayarlamaması için onu uyarıyorum.

Kapıya ulaşana kadar Cole'un bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Onu evde bekleyeceğime dair mesaj atmadan önce sırtarak göz göze geliyoruz.

YİRMİ ALTI

COLE

Her ne kadar Eve'le birlikte gitmek istesem de -hatta onu omzuma atıp benim olduğuna şüphe bırakmamak istesem de- beklemek zorundayım.

Çünkü biz hâlâ bir sırız.

Annesinin ona görücü usulü bir randevu ayarladığını söylediğinde, bunu sorun etmedim. Ona güveniyorum.

Diğer adamın onu güldürdüğünü görünce bu kadar kıskanacağımı tahmin etmemiştim. Mantıklı tarafım onun benimle güldüğü gibi gülmediğini, daha çok hokey takımındaki erkeklerle ya da arkadaşlarının yanında güldüğü gibi güldüğünü fark ediyor.

Onunla ilgileneceğinden ya da onu benden çalabileceğinden endişelenmiyorum, benim sorunum onunla aynı şeyi yapamıyor olmam.

Dakikaları sayıyorum, kardeşini eve kadar takip etmek için yanından ayrılmadan önce kabul edilebilir sürenin ne kadar olduğunu kendimle tartışıyorum.

Eve beni beklerken seksi selfie'lerini göndermeye başladığında, her fotoğrafta farklı bir kıyafet eksik, işim bitti. Ben ona yolda olduğumu söylemeden önce sütyenine kadar inmez.

"Yorgunum. Sonra görüşürüz dostum."

"Ne? Takıldığımızı sanıyordum," diye itiraz ediyor Benson. "Son zamanlarda hep benden kaçırıyorsun. Ne oldu, biriyle mi görüşüyorsun?"

İçim sıkıştı. "Hayır." "Bir

içki daha iç."

"Suratını haftada en az iki kez ailenle akşam yemeğinde görüyorum." Bir kahkaha atarak yüzünü kapatıyorum ve hafifçe itiyorum. "Yaşayacaksın."

Hesabımı ödedikten sonra, ben ayrılmadan önce güreşmeye çalışarak benimle dalga geçiyor. Homurdanıyorum, gıdıklandığı noktaya giderek kazanıyorum. Antrenman ve maçlardan önce soyunma odasında takıldığımızda hep işe yarardı. Beni iterek uluyor.

"Hâlâ beni yenemezsin," diye

şaka yapıyorum. "Soğuk,

kardeşim. Soğuk!"

Böğrünü tutuyor, hiç ısınmadan arkamdan sesleniyor. Arkama bakmadan el

sallıyorum. Eve gitmem her zamanki on dakika yerine sadece beş dakika sürüyor.

Kapıdan içeri girdiğimde beni bekliyor, sadece sütyen ve külotla koridorda birkaç adım ötede baştan çıkarıcı bir şekilde eğiliyor.

"Sonunda," diye şımarıyor.

"Önce kardeşinden uzaklaşmam gerekiyordu," diye mırıldanıyorum, daha çok onu görmeye odaklanmışım.

Anahtarlarımı girişin yanındaki masa için hazırladığı kaseye fırlatıyorum, bir mil farkla ıskalıyorum. Yere düştüler. İkimiz de onları görmezden geliyoruz.

"Sen kazanırsan, istediğin her şeyi alırsın."

"Sakin ol. İsteddiğim sensin. Sadece sen."

Başını öne eğiyor. "Hani gidersem zamanıma degeceğini söylemiştin?"

Ne zaman o şirin baş eğme hareketini yapsa ben gidiciyim. Aynı anda istediğim çok şey var.

Kendimi olduğum yerde sabit tutarak, gömleğimi çıkarmak için başımın arkasına uzanıyorum. Gözleri arzuyla dolup taşıyor, fiziğime hayranlıkla bakıyor. Bırakıyorum, bakışlarım ona kilitleniyor.

"Ben sözümün eriyim, tatlım. Gel buraya."

Kıkırdayarak bana doğru fırladı ve ayağa fırladı. Onu yakalıyorum, sırtını duvara bastırırken ağzım onunkine iniyor. Parmaklarım kalçalarına saplanıyor ve o kıvrılırken içimden bir inilti kopuyor.

"Hâlâ çok fazla kıyafet giyiyorsun," diyor öpücükler arasında.

"Hadi bunu düzeltelim."

Onu dairenin içine taşıyorum, yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyorum. Onu fırlattığımda yatağın üzerinde zıplıyor. O sütyenini çıkarırken ben de kot pantolonumun düğmesini açıp boxer'ımla birlikte tek seferde indiriyorum. Bakışlarım onun üzerinde geziniyordu.

Ben sikimi okşarken.

"Benimle ne istersen yapabilirsin." Parmak uçları vücudunun üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde geziniyor. "Üzerimde diz çöküp ağzımı sikebilirsin. Beni ters çevir ve amımı doldur. Kullan beni."

Tanrım. Sıcaktan kurtulmak için aletimin tabanını sıkıca kavıyorum.

"Kımıldama. Önce ne istediğimi çok iyi biliyorum."

Ona katıldığında yatak eğiliyor. Dokunuşum bacağının üzerinde gezinip kalçalarının arasından geçerek amını sıyırdığında kirpikleri titriyor.

Külotu sıırsıklam. Ağzımın kenarları kıvrılıyor.

Onları çıkarıp bacaklarının arasına yerleştiriyorum ve kaygan kıvrımlarına ulaşana kadar teninde bir yol öpüyorum. "Çok ıslaksın," diye övüyorum. "Bu benim için mi?"

"Evet," diye nefes alıyor.

Dilimi kıvrımlarında gezdirmek için ağzımı indiriyorum. Titriyor, zaten çok duyarlı. "Boşalmaya çok ihtiyacın var, değil mi?"

"Lütfen."

Bu gece onu yeterince kızdırdım. Onu yemeye hazırım.

Sevdiği şekilde yalayıp emerken inliyor, altımda kıvrınmaya başlayana kadar onu yavaşça çalıştırıyorum. Daha fazlası için hazır olduğunda, iki parmağımı içine sokarak ona veriyorum. Ne kadar uyarılmış olduğu için kolayca içeri kayıyorlar. Kısa bir süre sonra onları çekiyorum ve kaybettiği için ağlıyor.

"Parmaklarımın üzerindeki şu güzel kreme bak." Mırıldanıyorum, onu tekrar becermeden önce onları emerek temizliyorum.

"Tadın çok güzel."

Bana doğru uzanıyor, beni yukarı çekmeye çalışırken tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. Bileğini yakalayıp parmaklarımızı geçiriyorum ve klitorisine bir öpücük konduruyorum.

"Sana dokunmak istiyorum," diye inliyor. "Seni de iyi hissettirmek."

"Bu şu anda benimle ilgili değil, Evie. Bu gece sana bakan ve sana sahip olabileceğini düşünen her erkeği siliyorum."

Ben konuşurken, kollarımı iki yanına dayayarak üzerine sürünüyorum. Nefesindeki kesiklik, sertleşmiş meme uçlarının göğsümü sıyrmasına neden oluyor.

"Kimse istemedi-"

"Onlar yaptı. Bütün geceyi vücuduna neden benim olduğunu hatırlatarak geçireceğim, tatlım."

"Biliyor," diyor, dilimi meme ucunun etrafında dolaştırmaya başladığımda yarı gülüyor, yarı zevkten nefesi kesiliyor.

"Tanrım, Cole, lütfen. Ben sadece seninim."

"İşte böyle, bebeğim. Tekrar söyle."

"Senin," diye fısıldıyor dua eder gibi.

"Seni duyamıyorum."

Vücudunda bir iz bırakıyorum. Her birinde, başım tekrar bacaklarının arasına gömüldüğünde çığlık atana kadar daha yüksek sesle tekrarlıyor.

Boşalmaya yaklaştığında pelüş kalçaları başımı sıkıyor. Boştaki elimle kalçasını okşarken dilim klitorisinin etrafında dönüyor. Çıkardığı her sesi ve onu ihtiyaç duyduğu şekilde yutmak için parmaklarımı sıkma şeklini okuyorum.

"Oh! Ben-ah!"

Vücudu kasılıyor, kalçaları çeneme çarpıyor, zevk için açgözlülük yapıyor. Kızımı memnun ediyorum, inleyene ve çok fazla olduğunda beni itene kadar ona istediğini veriyorum.

Onu izlemek için başımı kaldırıyorum. Titriyor, göğsü kabarıyor ve küçük iniltilerle soluk soluğa kalıyor. Onu böyle parçalara ayırmaya bayılıyorum. "Seni ağzımla boşaltmam hoşuna gidiyor mu tatlım?"

"Evet. Çok iyi," diye mırıldanıyor.

Şimdiye kadar birlikte olduğum en çarpıcı kadın. Günün her dakikasında onun tatlı vücuduna tapmak istiyorum. *Cherish*

Onu. Sonsuzluk benim için yeterli olmayacak.

Onun çıplak olmasını seviyorum ama aklıma bir fikir geliyor. Oyuncaklarından birine ve köşedeki sandalyenin üzerine örtülmüş cekete uzanmak için kendimi bir süreliğine ondan uzaklaştırıyorum.

"Bunu benim için giy." Ona fırlatıyorum.

Orgazmın etkisiyle hâlâ nefessiz ve durgun, doğruluyor. Kollarını kolların arasından geçirdiğinde ağzı memnun bir sırıtişla geriliyor.

"Koçluk ceketin mi? Neden?"

"Çünkü seni benim isimle görmek hoşuma gidiyor." Yatağa dönüp onu bir öpücükle yatağa sabitliyorum. "Benimmişsin gibi görünüyorsun." "Sahiplenici," diye alay ediyor.

"Evet." Alt dudağını ısırdım. "Hoşuna gidiyor." "Hoşlanıyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Memnuniyetle mırıldanıyorum. "Benden hoşlanıyorsun, ha? Göster bana."

Beni bir öpücüğün içine çekmek için kollarını boynuma doluyor. Bir elimle belini yoğuruyorum, eğilip kalkmasının tadını çıkarıyorum.

Bana karşı. Sonra ceketinden bir avuç alıp ağzımı kulağına götürüyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi benim adımı taşıırken amını yememe izin ver."

Pozisyonuma devam ediyorum, bacaklarını omuzlarıma üzerine çekiyorum ve vibratörü açıyorum. Etrafında çalışıyorum, dilimi girişine daldırırken klitorisinde kullanmaktan dönüşümlü olarak çalışıyorum. İnemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor. Acele etmiyorum, ona verdiğim zevkin her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Kalçalarım çarşaflara sürtünüyor çünkü çıkardığı sesler çok güzel.

Onu defalarca boşalttıktan sonra "Lütfen, lütfen," diye yalvarıyor.

Ağzımı amından ayırıyorum. "Lütfen, ne?"

"Lütfen sik beni. Sana çok ihtiyacım var." "Neye ihtiyacın var?"

Çoktan harekete geçtim, parıldayan girişinde sıraya girdim. İçine girmemi sağlamak için kalçalarını açmaya çalışıyor. Yan tarafını okşuyorum.

"Kelimelerini kullan, tatlım. Söyle bana."

"Sen. İçimde. Lütfen, Cole."

Sırtının eğilmesine ve ağzının sessiz bir çığlıkla açılmasına neden olan keskin bir hamleyle içine giriyorum. "İstedğin bu muydu? Benim sikimi mi?"

"Evet. Tanrım, evet."

Üzerine yığılıyorum, yakıcı bir öpücükle ağzını sahipleniyorum ve çıkardığı her sesi yutuyorum. İtişlerimi karşılıyor, bacakları etrafımda kilitleniyor.

"Ters çevir," diye törpüledim. "Sırtında adım yazarken sikimi alışını izlemek istiyorum."

Titreyerek inliyor, amı sikimin üzerinde sıkışıyor. Karnının üzerine dönmesine izin vermeden önce ikimiz de bir süre daha aynı pozisyonda kalıyoruz. Kalçalarını kaldırıyor ve içimden kesik kesik bir nefes çıkıyor.

"Kahretsin, böyle inanılmaz görünüyorsun Evie."

Avuç içim sırtının küçük kısmına değiyor, omurgasını sıyrarak ceketin üzerinde *Yardımcı Koç Kincaid* yazan yere dokunuyor. Yatakta terk edilmiş oyuncağı arayıp buluyorum ve ona veriyorum. "Kendini benim sikime bırak."

Kalçalarını tutarak, dudaklarımdan dökülen ismiyle ona geri batıyorum. Kalçalarını çeviriyor, onu sert ve hızlı bir şekilde becerdiğimde başını geriye atıyor. Ona çarpmak için kaldıraç olarak ceketini kavriyorum. Nefes nefese kalıyor ve boşaldığında bunu hissediyorum.

O mükemmel. Lanet olası mükemmel.

Mümkün olduğunca uzun süre dayanıyorum ama orgazmım üzerime çöküyor. Bedenim kasılıyor, parmaklarım ona batıyor, kesik kesik nefesler boğazımı tırmalıyor. İçinde nabız gibi atıp amını boşaltmayla doldurduğumda zevkle iç çekiyor.

"Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor.

Çarşaflara doğru yığılıyor ve ben de hemen arkasında durarak onu ezmediğimden emin oluyorum. Nefesimizi tuttuğumuzda "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Evet." Zayıf bir kıkırdama beni terk ediyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Sen iyi misin? Seni incitmedim, değil mi?" "Hayır. Bu harikaydı."

Güzel, berbat bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor. Göğsümde bir şeyler gevşiyor. Onu nazıkçe öpüyorum.

"Sen rahatla. Seni temizleyeceğim ve tüm işi ben yapacağım."

Koçluk ceketimi çıkarmasına yardım ediyorum, çıkardığımda her bir elini öpüyorum. Sonra onu kollarıma alıyorum. Mırıldanıyor ve başını göğsüme yaslayıp parmak uçlarıyla çenemde geziniyor. Başımı eğip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Banyoda onu yere yatırıyorum, duşu başlatırken bana karşı sabit tutuyorum. Duş çabucak ısınıyor ve benimle birlikte küvete girmesine yardım ediyorum.

Su üzerimize yağarken harika hissettiriyor. Spreyin altında birbirimize sarılarak duruyoruz. Ben onun sırtını ovuyorum, o da göğsüme yumuşak öpücükler konduruyor.

Onu çevirerek bir el bezi alıyorum. Bir kolum destek için beline dolanıyor ve bezi üzerinde gezdiriyorum. "Bana yaslan," diye teşvik ediyorum.

Bacaklarının arasında hafifçe kaydırduğımda başını geriye doğru eğiyor. İç çekişi bir zevk yankısıyla renkleniyor. Amıyla biraz oynuyorum ama ikimiz de daha ileri gitmeye meyilli değiliz. Bu, onu tekrar boşaltmak istemekten çok, zevk için dokunmakla ilgili. Dinlenmeye ihtiyacı var.

"Benim için gözlerini kapat. Saçını yıkayacağım."

Şampuanımı onun üzerinde kullandığımda göğsüm sıcaklıkla genişliyor. Daha önce kendininkini unuttuğunda bir kez kullanmıştı. Saçlarını köpürtmek için zaman ayırıyorum, köpükleri ıslak tellerin arasından geçiriyorum ve başına masaj yapıyorum.

"Oh," diye mırıldanıyor. "Bu konuda iyisin."

"Ne zaman istersen senin için saçını yıkarım tatlım. Gözlerini kapalı tut, durulayacağım."

Temizlendikten sonra duş başlığını kapatıyorum ve küveti dolduruyorum. İçeri girdiğimizde onu bacaklarıma arasına yönlendiriyorum, yanağını, boğazını, omzunu öpüyorum. Ulaşabileceğimiz her yeri.

Parmaklarımızı birbirine doluyor ve arkasına yaslanıyor. "Sonsuza kadar böyle kalabilirim." "Ben de öyle."

O bir sonraki hedeflerinden bahsettiğinde sessizce hayatlarımız hakkında konuşuyoruz, ancak rahat sessizlikleri doldurmak için bir dürtü yok. İkimiz için de birbirimizin arkadaşlığından keyif almak yeterli.

"Sweet Luxe için bir vitrin alanının harika olacağını düşünüyorum. Bunu hayal tahtama yazdım. Ekinde veya üstünde bir yaşam alanı olan bir yer harika olurdu. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Böyle bir planlama benim için hala yeni bir kavram. Ama işe yarayacağını düşünüyorum." Onunla olduğu sürece.

"Ana Cadde Meydanı'nda bir yer açıldığını düşünsenize? Tüm el işlerimi ve hokey takımlarınızı sığdırabileceğimiz bir yer. Ve Şövalye oyuncularının kaçınılmaz olarak uğradıklarında sığabilecekleri bir yer."

Kıkırdıyorum, çizdiği hayattan büyülenmiş gibi. "Ve bir de köpek." "Evet! Sana kesinlikle bir köpek almalıyız."

Sonunda göğsüme yaslanıp uyuyakalıyor. Bir süre daha orada oturup ipeksi teninde su damlacıklarını kovalıyorum. Su soğuduğunda, onu uyandırmamaya dikkat ederek dışarı taşıyorum. Onu ve kendimi kuruladıktan sonra onu yatağına götürüyorum.

Eve ile her şey yolunda gidiyor.

O bana sarılmış halde yatarken aklımdan bu düşünce geçiyor. Bu basit bir seks değil, yüzeysel bir şehvetten çok daha derin. Onun yanındayken kalbim daha düzenli atıyor. Onun ihtiyaç duyduğu her şey olmak için kendimin en iyi versiyonu olmak istememe neden oluyor.

Başının üstünü öpüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. Ondan asla ayrı kalmak istemiyorum.

COLE

Gizlice çıkmaya başladığımızdan beri, birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu benim evimde geçiyor. Eve, babası hemen yan dairedeyken beni gizlice dairesine sokmanın çok riskli olduğunu düşünüyor. En çok onu misafir ettiğimde mutlu oluyorum, ama gizlendiğimiz için tipik çiftlerin yaptığı her şeyi yapamıyoruz.

Bugün bunu değiştirmeyi planlıyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

Bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. Yataktan çıkalı daha yarım saat olmuş, yanımdaki kanepenin koluna tünemiş, bir fincan kahvesini yudumluyor. Dalgınca çıplak bacağını okşuyorum.

"Senin tişörtlerinden sadece birini giyiyorum," diye belirtiyor. "Tam da seni sevdiğim gibi."

Onu kucağıma sürüklüyorum ve yanağından öpüyorum. Boş fincanını sehpanın üzerine koymak için uzanıyor. "Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Sadece sen ve ben, bütün gün."

"Randevu gibi mi?"

"Aynen öyle. Bunları sadece gizlice yapıyorduk ve film gecelerimizi ve burada senin için yemek yapmayı ne kadar sevsem de, seninle bir yerlere gitmek istiyorum. Dün gece tek düşünebildiğim buydu. Birlikte dışarı çıktığın kişi ben olmalıyım."

Şefkatli gülümsemesi benim için her şey demek. Başparmağımla izini sürüyorum ve parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum. "Ben de bunu istiyorum," diye mırıldanıyor. "Nereye gideceğiz?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Sen uyurken ben plan yapıyordum. Bu bir sürpriz. Git giyin. Sana bir ipucu vereyim: Burada bıraktığın kıyafetlerden daha fazlasına ihtiyacın olacak. Önce senin evine uğrayacağız, böylece çantanı hazırlayabilirsin."

Sinsi bir yüz ifadesi takınır. "Sinsi, sinsi. Gece bir yere mi gidiyoruz?" Bu hazırlıksız gezinin planını ele vermek yerine dudaklarını yakalıyorum.

"İyi oyalama ama tahmin etmeye devam edeceğim," diyor ağzıma karşı. "Şimdi dikkat dağıtmayı bırak, yoksa kucağından hiç inmeyeceğim."

İlgiyle mırıldanarak belini tutuyorum, boğazına doğru öpücükler gönderiyorum. "Birlikte duş alsak nasıl olur?"

"Daha sonra." Tenini ısırdığımda nefesi kesilen bir kıkırdamayla göğsümü itiyor. "Cole!" "Peki, tamam."

Ayağa kalkıyor, sonra duraklıyor. "Bekle, iş ne olacak? Yarın vardiyam olması gerekiyordu."

"Ben hallettim. Telefonundan Bay Boucher'a senin için mesaj attım. Theo'nun seni koruduğunu söyledi. Babanın da sezon dışında hafta sonları bana ihtiyacı yok."

Gözlerinde heyecan kıvılcımları. "Bir randevuya çıkıyoruz."

"Çıkıyoruz. Hiçbir şeyi saklamak zorunda kalmayacağımız bir yere."

Mutluluk üzerime çöküyor. Onunla ikimizin de istediği gibi açık bir şekilde birlikte olmayı dört gözle bekliyorum.

Sırf birlikte olabilmek için kapalı kapılar ardında ya da şehir dışında buluşarak gizlice dolaşmak zorunda olmamız berbat bir şey. Onu The Landmark'a götürmeyi ve şehrin merkezinde el ele yürümeyi çok isterdim. Oynadığım ve koçluk yaptığım hokey maçlarına arkadaşım olarak değil, kız arkadaşım olarak gelmesini istiyorum.

Şimdilik, yapmamız gereken bu. Onu mutlu ettiğim sürece, onunla birlikte olmak için her şeyi yaparım.

Eve hazırlanmayı bitirdiğinde, onun dairesine uğruyoruz. Oraya giderken ailesine arkadaşına sürpriz yapmak için şehir dışına çıkacağını söylüyor. Neyse ki onu oraya bırakmam gerektiğini anlamadılar.

Sonra ilk varış noktamıza doğru yola çıktık. Camlar açık ve elim onun bacağında. Burası cennet.

Telefonunda arama yaparak gündemimizi tahmin etmeye devam ediyor. "Hartford'daki bilim merkezinde yeni bir sergi var. Oraya mı gidiyoruz?"

"Hayır." Telefonunu kaydırdım. "Bana güvenmiyor musun?"

Kıkırdıyor ve bileğimden tutarak beni bacağına geri götürüyor. "Bir keresinde bana nasıl çıkılacağını bilmediğini söylemiştin." Ona alaycı bir bakış fırlatıyorum. "Ve o zamandan beri öğrendim, değil mi?"

"Hızlı öğreniyorsun."

"Söz konusu sen olunca her şey çok kolay. Zaten arkadaşlık, bu yüzden nelerden hoşlandığını biliyorum. Sadece karışıma duyguları ekledim." "Duygular, ha?"

Bir dirseğini kapıya dayıyor ve geniş gülümsemesini gizliyor. Ben onun bacağını sıkıyorum, o da aynısını bileğime yapıyor.

"Duygular," diye vurguluyorum.

Radyoyu açıyor ve çıkan neredeyse her şarkıya eşlik ediyor. Saçına bağladığı pembe kurdele dalgalanıyor. Parmağıma doluyorum.

Connecticut'ın merkezindeki Hartford'un güneyinde otoyoldan çıkmadan önce bir saat araba sürüyoruz. Eve canlanıyor, gideceğimiz yerle ilgili tahminlerde bulunarak tabelaları tarıyor. Görünürde hiçbir neden yokken bu konuda daha rekabetçi hale geldikçe gülümsemem daha da büyüyor.

Bulduğum festivalin tabelalarının asılı olduğu panayır alanına giden yolu döndüğümde, heyecandan titreyerek soluk soluğa kalıyor. Yaz festivalinin tarihlerini duyuran, canlı müzik ve yüzden fazla satıcının reklamını yapan bir pankartın altından geçiyoruz. Bir yer bulduğumda çoktan park etmiş arabaların sayısına bakılırsa büyük bir kalabalık toplanmış.

İçeri girerken gözleri sevinçle parlıyor. "Bu çok güzel bir sürpriz." "Öyle mi?"

Enerjik bir baş hareketiyle bana dönüyor. Neşesi kalbimi sarıyor ve ısrarla çarpmasına neden oluyor.

"Yolu göster, tatlım. Nereden başlamak istersin?"

Girişte eline aldığı broşüre göz atıyor. "Burada çok fazla dükkan var. Önce hangisini seçeceğimi bilemiyorum." "Bir uçtan başlayıp diğer uca doğru mu ilerleyelim?"

"Kulağa hoş geliyor."

Elini benimkinin içine sokuyor ve ilk satıcı standına doğru ilerliyoruz. Ziyaret ettiğimiz her stant onun ilgisini çekiyor. Onun sanata ve işçiliğe olan tutkusunu izlemeyi seviyorum.

"Oh, bunlara bayıldım! Ne kadar şirinler!" Eve bana bodur kil hayvan figürlerini gösteriyor ve mavi bandanalı bir tanesini seçiyor. "İşte, Heston U maskotu olabilir gibi görünüyor. İstedğin köpeği almaya hazır olana kadar, bunu ofisin için alabilirsin."

Sırtarak onu yakınımaya çekiyorum ve dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Belki de ihtiyacım yoktur. Zaten iyi bir kızım var, değil mi?"

Baştan çıkarıcı bir pembe tona bürünüp bana dirsek atıyor ve gülümsemesini gizlemek için başını eğiyor. O bunu yutarken sırtını şefkatle ovuyorum.

Kız eşyaları toplarken "Küpelerine bayıldım," diyor. Eve onlara dokunur. "Teşekkür ederim."

"Nereden aldın onları?"

"Onları ben yapıyorum. Bu benim." Kıza telefonundan online mağazasını gösteriyor.

"Oh! Bunları görmüştüm. Sizi sevimli sipariş paketlenme videolarınızdan birinde buldum. Bazılarını istek listeme kaydettim."

Eve şaşkınlıkla gülümseyerek göz kırpmıyor. "Öyle mi? Dünya küçük. Bu yıl yeni başladım ama yakında böyle bir şey yapmayı umuyorum.

İlk açılışım Aralık ayında." "İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Eve bileğimden tutup beni uzaklaştırıyor. Kulak mesafesinden uzaklaştığımızda, sessiz bir çılgılık atarak küçük bir dans yapıyor. Bana sarılıyor ve ben de onu başının üstünden öperek kendime çekiyorum.

"Bunu duydun mu? Hiç tanımadığım biri eşyalarımı biliyor."

"Duydum. Seninle gurur duyuyorum, bebeğim."

Parmaklarını birkaç kez saçlarında gezdiriyor. Kendine gelmeyi böyle seviyor.

"Tamam. Özür dilerim, çıldırmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"Hak edilmiş bir celly, eğer bir tane için zaman varsa."

Yüzünü buruşturdu. "Hadi ama, bu bir hokey sopasını atmış gibi sürmekten ya da kılıçmış gibi davranmaktan çok daha onurluydu."

Kabin sırasına doğru ilerlerken ellerimi kaldırıyorum. "Yumruk pompalamak ya da bir tur kaymak daha çok benim tarzım. Bunlar basit ve klasik."

Gülüşürken omuzlarımızı birbirine vuruyoruz. Biz tezgahlardan birinden yiyeceklerimizi paylaşırken o tanınmış kutlamaların bir listesini yapıyor ve onları derecelendiriyor.

Bu çok hoş. Burada kimse bizi tanımıyor. Sadece kendimiz olabiliyoruz, el ele dolaşıyoruz.

Olması gereken bu. Geri döndüğümüzde, Benson'ı birlikte olma fikrine alıştırmaya başlayacağım.

Bir tezgahta saçma sapan şapkalar deniyor, birbirimizin ve birlikte fotoğraflarını çekiyoruz. Gülümsemesinin milyonlarca fotoğrafını çektim. Kaç tane çektiğimi fark ettiğinde kamerayla flört ediyor, kucağıma hapsolacak kadar yaklaşıp öpücükler gönderiyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Fuar alanının diğer ucuna ulaştığımızda soruyorum.

"Sanırım öyle. Tüm stantları gezdik. Aralık ayındaki maker's market için kendi standımı nasıl kurabileceğime dair çok güzel fikirlerim var," diye övünüyor. "Artık daha iyi bir görsele sahip olduğum için plan yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Beğendiğine sevindim."

Alışveriş poşetlerinin çoğunu ben taşıırken, arabaya doğru giderken kolunu benimkine doluyor. "Ben yaptım. Şimdiye kadarki

en iyi randevumuz bu.

asla."

"Sırada ne olduğunu öğrenmeye çalışmayacak mısın?" "Hayır. Artık maceranın içindeyim."

Omuzlarım eğlenerek titriyor. "Güzel."

Bir süre daha araba kullandıktan sonra New Haven'da rezervasyon yaptırdığım otele yerleştik. O bu akşamki planı bilmiyor ama ben çatı katındaki restoran için akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım.

O banyoda makyajını bitirirken ben de ayakkabılarımı giymek için yatağın ucuna oturuyorum. Omuzlarından düşen yakalı, rengârenk çiçekli elbisesiyle dışarı çıktığında ben hâlâ duruyorum. Saçlarının yarısı krem rengi bir fiyonkla bağlanmış, uçları kabarık dalgalar halinde kıvrılmış.

"Vay canına," diye nefes alıyorum.

Bir dönüş yapıyor. "İyi görünüyor mu? Denemeden aldığım için emin olamadım."

"Evet." Ayağa kalkarken bir elimle gömleğimi düzeltiyorum. "Çok güzelsin."

"Sen de harika görünüyorsun. Takım elbise içinde seni gerçekten seviyorum."

Bakışları üzerimde gezinirken takdirle parlıyor. Belini kavriyorum ve onu öptüğümde çıkan şaşkın sesi yutuyorum.

"Makyajını bozmadan ve üzerindeki elbiseyi yırtmadan gitsek iyi olur," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, ondan ayrılmaya isteksiz bir şekilde. "Çok baştan çıkarıcısın."

Ben uzaklaştığımda sallanıyor. "Sen de öyle."

Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, ellerini tutuyorum. "Önce kızımı göstermeme izin ver. Sonra bu gece tamamen benimsin." Çatıya ulaştığımızda nefesi kesildi. "Bu çok güzel."

Gün batımı gökyüzünü kaplıyor ve onu ruhani bir ışıltıya boğuyor. Koltuklarımıza yönlendirildiğimizde dokunuşum sırtının küçük kısmına dayanıyor.

"İyi vakit geçiriyor musun?"

"Seninleyken her zaman harika vakit geçiriyorum." "Ben de."

Elimi masaya koyuyorum, avuç içim yukarı bakacak şekilde. O da kendi elini içine sokuyor.

Sunucumuz sözümüzü kesti. "Bu gece bir şey kutluyor muyuz?"

Başparmağım Eve'in parmak eklemlerini okşuyor. "Evet."

Adam gittiğinde, kadın eğiliyor. "Neyi kutluyoruz?"

"Kendimize ait bir hafta sonunun tadını çıkarıyoruz."

Çenesini eliyle destekliyor, sevimli gülümsemesiyle burnunu kırıştırıyor. "Sence bize bedava bir kadeh şarap verirler mi? Ya da belki pasta. Geri döndüğünde ona yıldönümümüz olduğunu söylemelisin."

"Tamamdır."

Onun dikkati gün batımına kayıyor. Benimki onda kalıyor.

"Kötü gün yok," diye mırıldanıyor.

"O da ne?"

"Benim küçük pozitiflik mantram. Berbat bir gün geçiriyorsam kendimi toparlamam için bir hatırlatma çünkü bu uzun sürmeyecek." Gözlerine bakıyor. "Sanki seninle sadece iyi günlerim varmış gibi geliyor."

Kalp atışlarım tekliyor ve içime parlayan bir huzur yayılıyor. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Benim için de aynı şey geçerli, Evie."

YİRMİ SEKİZ

EVE

Temmuz

Hafta sonu tatilimizden döndükten sonra birkaç hafta boyunca bir rutine oturuyoruz. Cole'un yatağında daha çok gece geçiriyorum, sadece el işi malzemelerini değiştirmem gerektiğinde veya ailemle akşam yemeği yediğimizde eve gidiyorum.

Kimse aramızda bir şey olduğundan şüphelenmiyor.

Bu sabah, ikimiz de yataktan çıkmayı planlamıyoruz. Saat neredeyse on bir. Bir saate yakın bir süredir ayaktaız, birbirimize dolanmış uyukluyor ve oyalanıyoruz.

Acelemiz yok. Sert göğsünün üzerinde durgun öpücükler bırakıyorum, aşağıya inip onun seksi, uykulu gümbürtülerinden birini kazandığımda zevk alıyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Parmakları saçlarıma batıyor, sinir uçlarımla aydınlatan ve içimdeki ısıyı ateşleyen hafif bir çekiştirme yapıyor. Titriyorum, kirpiklerim dalgalanıyor.

"Olabilirim."

"Kahretsin, dudaklarını böyle yaladığında ağzını kullanmak istiyorum bebeğim." Çenemi tutuyor, başparmağıyla alt dudağımla çekiyor.

Sırıyorum. "Sikini güzelce emmemi istersen emerim."

Sert bir ses çıkarıyor ve iri eliyle ensemleri yakalıyor. "Sen o güzel ağzını çalıştırırken o amcığı buraya getir."

Birbirimize o kadar dalmışız ki, apartmanda uzaktan gelen bir çarpma sesi bizi hazırlıksız yakalıyor. "Hey, dostum, aradım ve mesaj attım ama cevap vermiyorsun! Geç kalacağız."

Benson'ın sesiyle ikimiz de kaskatı kesildik.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cole. "Yeni TV konsolunu taşımama yardım ederken onun için yaptığım yedek anahtarı kullanmış olmalı." Telefonuna uzanıyor. Eğiliyorum ve kardeşimden gelen bir dizi cevapsız mesajı görüyorum.

"Cole, dostum! Uyanık mısın sen? Bugünlerde öğlene kadar uyumadığını biliyorum."

Kararsızlıktan donup kaldım. Saklanmak için yataktan fırlayacak zamanım yok. Tek seçeneğim, kardeşimin sesi yaklaştıkça çarşafın altına dalmak.

Benson yatak odasına ulaştığında kekeleyerek, "Kahretsin, özür dilerim," der. "Kankan olma girişimlerimden kaçıp durduğundan beri kimseyi ağırlayacağını düşünmemiştim."

"Burada ne yapıyorsun?" Cole'un sesi düzdür.

"Unuttun mu? Barbekü için bira aldım. Her şey başlamadan önce göle götürmeme yardım edeceğini söylemiştin."

"Lanet olsun." Cole'un sesi yüzünü ovuyormuş gibi boğuk çıkıyor. "Ben yaptım. Pekâlâ, bana bir dakika izin verir misin?"

"Oh, doğru. Evet, tabii ki." Bir süre sessiz kaldı ve Cole sertleşerek beni gerdi. "Bu Eve'in bilgisayarını değil mi?" Hay sikeyim!

Dün gece programımızı izledikten sonra komodinin üzerinde bırakmıştık.

Cole hemen üstünü örter. "Ah, evet. Bana ödünç verdi. Benimki boktan bir şey. Sürekli donuyor."

Benson bunu satın alır. "Seninle bira fabrikasında buluşuruz ve yükleriz."

"Tamam."

Tüm konuşmaları dinliyorum, ağabeyim orada en iyi arkadaşıyla konuşurken üzerimde sadece bir çarşaf olduğu gerçeğine sinirleniyorum.

Bir duraklama daha oluyor, sonra Benson şaka yapıyor, "N'aber gizemli kız?" Yüzümü yatağa bastırıyorum, yok olmayı diliyorum. "Benny," diye tersliyor Cole.

"Sadece selam veriyorum. Eğer gizli bir kız arkadaşın varsa kendini kasabanın dedikodu listesinin en tepesine geri koyacaksın." Cole inliyor. "Benny, siktir git."

"Gidiyoruz, gidiyoruz. Çok uzun sürmesin. Birden önce her şeyi bitireceğime söz

verdim." Cole bana bakmak için yorganı kaldırana kadar saklanıyorum.

"Üzgünüm, geçen hafta bana sorduğunu tamamen unutmuşum."

"Sorun değil. Bugünün 4 Temmuz olduğunu unutmuşum." İç çekerek çıktım ve omzuna yaslandım. "Sanırım artık yataktan çıkmamız gerekiyor."

Nefesini üfler ve başını geriye atar. Yatak başlığına çarpıyor. "Sanırım hayatım gözlerimin önünden geçti."

"Seninki mi? Peki ya benimki? Senin rastgele bir piliçle takıldığını düşünüyor ama ben bizi yatakta yakaladığı gerçeğiyle yaşamak zorundayım."

Bana sırtarak bakıyor. "Sonra görüşür müyüz?"

Bıkkın bir iç çekiş beni terk ediyor. "Evet. Sevimli olan ben olacağım, o yüzden başkasını benimle karıştırma."

Alınmış gibi davranıyor ve sırtarak beni yatağa yapıştırıyor. "Asla yapmam. Başka birinin göğüslerinin seninkiler kadar güzel olduğunu mu sanıyorsun?" Bu gece geç saatlere kadar, kasaba çapındaki parti bittikten sonra alacağım son öpücüğün tadını çıkarıyorum.

* * *

Heston Gölü'nün yıllık 4 Temmuz barbeküsü tüm sakinlere açıktır. Sahil piknik battaniyeleri ve kamp sandalyeleriyle doludur. Küçük çocuklar etrafta koşuşturup suyun kenarına sıçrarken, büyükler kıyıda daha derine demirlemiş olan iskeleden suya dalıyor. Hoparlör sisteminden müzik çalıyor. Izgara etin lezzetli aroması nemli havaya karışıyor. Harika bir atmosfer.

Ailemin getirdiği plaj sandalyelerinde Jess, Lauren, Julia ve Caroline ile takılıyorum. Yüzümü güneşe dönüyorum ve meyveli sert maden suyumı Caroline'inkiyle tokuşturuyorum.

"Ee," diyor Julia. "*İşler* nasıl gidiyor?"

Ben de onun vurgusuna uyarak sırtıyorum. "Her şey harika."

Alex Keller ile birlikte gelen Bay Boucher ve ikizlerine el sallıyorum. Kolunu Lainey'e dolamış, NHL seçmeleri için insanların tebriklerini kabul ediyor. Henüz duymayan varsa, Theo takım arkadaşının başarısıyla övünüyor.

Bize doğru geliyorlar.

"Hey, Eve." Yumruğumu ona uzattığımda Theo yumruğuma

vuruyor. "Baban nerede?" Bay Boucher soruyor.

Güneş gözlüklerimi kafama geçirip partiyi tarıyorum. "Şurada Bay Cannon ve Steve ızgaranın başında."

Bay Boucher oraya gidiyor. Alex ve Lainey sahilde gezinirken Theo battaniyenin üzerine yayılıyor. Onu ayağımla dürtüyorum.

"Yazın tadını çıkarıyor musun?"

"Babam için garsonluk yapmak yerine buza geri dönmek için sabırsızlanıyorum" diyor.

"Ne yani, benimle çalışmak eğlenceli değil mi?" Surat asıyormuş gibi yapıyorum. "Aramızda arkadaşlık ve ekip çalışması bağı var sanıyordum." Theo homurdanıyor. "Evet, evet."

Cole ve Benson su kenarından geri gelirler ve şakacı bir şekilde birbirleriyle güreşirler. Cole kazanıyor, Benson'ı bir baş kilidine hapsediyor ve saçlarını karıştırıyor. Benson homurdanarak kurtuluyor ve Cole yanımdaki boş koltuğa otururken karısını öpmeye gidiyor.

Ayağı dokunana kadar yaklaşıyor. Kardeşimin dikkati dağılmışken, gözleri benimkilerle buluşmadan önce üzerimde geziniyor ve arzuyla kararıyor. Kollarımı onun yararına başımın üzerine uzatıyorum, karnımda düğümlenen hafif ekose gömlek bikini üstümü göstermek için daha fazla açılıyor.

"Evie," diye mırıldanıyor sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

"Açlıktan ölüyorum," diyor Benson. "Cips ve sosumuz çoktan bitti mi?"

"Beş kız atıştırmalıklarla yalnız mı kaldı? Evet," diyor Lauren.

Yarısından azı kaldığına karar vererek kutumu çeviriyorum. "Bir içki daha

isteyen var mı?" "Evet, teşekkürler," diyor Caroline.

"Sen bir şeftalisin," diye takılıyor Julia.

"Ben de seninle geleceğim." Cole ayağa kalkmama yardım etti.

Dar şortumu kalçalarımı rahatsız etmeyecek şekilde ayarlıyorum ve onu takip ediyorum. Çok uzaklaşmadan liseye birlikte gittiğimiz kızlardan bazıları bizi tanıdı. İçlerinden biri benden bir yaş küçük, diğeri de Benson'la aynı sınıftaydı.

"Cole, şehre döndüğünü duydum," diyor Marie.

Onlara kibar bir gülümseme sunuyor, belli etmeden yanıma yaklaşıyor. "Evet, bir süredir. Sen nasılsın?" "İyiyim. Şikayet edemem. Birinci sınıflara öğretmenlik yapmak beni meşgul ediyor. Günlerimi hep yapılacaklar listemle geçiriyorum."

"Aynen," diyorum.

"Bu harika. Eve'in sattıklarını gördün mü?" Cole bana döndü. "Yapılacaklar listesi not defterleriniz var, değil mi?" "Evet." Ürünlerimi benim yerime sattığı için yüzüm kızarıyor.

"Bir bakayım," diyor Marie. "Küpelerinizi Derby Bookshop'ta gördüm. Öğrencilerim kitap ayraçlarını seviyor."

"Buna sevindim."

Vanessa ikiliden daha genç ve cesur olanı. Saçlarını savururken bulundukları yeri işaret ediyor. "Gelip bizimle takılmalısın. Biz oradayız. Eğer başını belaya sokmak istersen."

Cole onu susturur. "Lombard'larla birlikteyim ve sorun artık benim işim değil."

"Duyduk," diyor Marie. "Sanırım kötü şöhretli vahşi günleriniz sona erdi. Artık meydanda arabaların arkasına asılıp snowboard yaparken ya da buz pateni pistinde duvardan atlayıp açık gölde kayarken yakalanmak yok."

"Hayır." Anımsayarak sırtıyor.

"Görüşüğün biri var mı?" Vanessa soruyor.

İçkimi yudumlarken boğuluyorum. Bu onu en azından cevap vermekten kurtardı. Ben sıçrarken o sırtımı sıvazlıyor. "İyi misin?" Elini uzatıyor, başparmağı enseme okşuyor.

"Ah, özür dilerim," diyorum kısık sesle. "Nefes boruma kaçtı. Aynı anda hem nefes alıp hem de içmeyi hâlâ beceremedim."

Jess yanımdan geçerken imdadımıza yetişiyor ve dikkatleri Cole'dan bebek yumrusuna çekiyor. Sohbetten uzaklaştığımızda bana göz kırpmıyor. Ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

Omzum koluna değişiyor ve o da parmaklarının arkasını benimkine değdiriyor. Ona bir bakış atıyorum, dikkatini üzerimde bulduğumda dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum.

"Güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor. "Henüz sana söyleyecek bir dakikam bile olmadı."

Başımı eğip güneş gözlüğümün çerçevesinden bakıyorum. "Göğüs dekoltem açıkta olduğu için hoşuna gidiyor." Gamzeleri beliriyor. "Tamam, evet. Beni yakaladın. Keşke şu anda seni öpebilseydim."

"Sonra," diye fısıldıyorum sinsice.

Dumanlı kıkırdaması midemi bulandırıyor.

Öğleden sonranın geri kalanını ve akşamın erken saatlerini fırsat buldukça bakışarak geçiriyoruz. Akşam yemeği sırasında ızgaraların yanındaki piknik masalarında dizlerimiz birbirine değecek şekilde oturuyoruz. Kimse çok yakından bakmadan bunu bir arada tutmamız bir mucize, ancak bu noktada aylarca pratik yaptık.

Güneş battığında, anneme çöplerimizi toplamasında yardım ediyorum. Babam bir puro yakıyor ve çocuklar da onunla birlikte gidiyor. Piknik masasını toplamayı bitirdiğimizde "Gidip ellerimi sileceğim," diyorum.

"Çantamdalar," diyor annem.

Sahildeki yerimize doğru geri dönüyorum, ışık kaybolmadan önce sahilde selfie çeken arkadaşlarıma el sallıyorum. El mendillerini aramak için annemin çantasının yanına diz çöküyorum.

Benson'ın sesi yemekten önce kurduğumuz iskambil masasından geliyor. "Eve'e göz diken tüm bu aptalların uzak durmasını sağlamak için yanımda olmana sevindim."

Cole bir süre sessiz kalır, sonra boğazını temizler. "Ne demek istiyorsun? Kendi başının çaresine bakabilir."

"Hâlâ ahbabları kovalamamız gerekiyor, biliyor musun? Şu total Shawn ve lisede onunla oynadıktan sonra icabına baktığımız ezik gibi, hatırladın mı? Shawn'ın bu tür etkinliklerde yüzünü göstermemesi gerektiğini bilmesine sevindim."

"Son baktığımda şehir dışına taşınmıştı," diyor Cole.

Göz kırptım. Bunu fark etmemiştim. Bunca zamandır Cole'un sokağın aşağısındaki dubleksine gitmek için eski sevgilimin apartmanının önünden geçiyordum ve onu bir kez bile düşünmemiştim.

"Öyle mi? Güzel."

"Hepsi erkek," diye mırıldandı babam. "Hiçbiri ona yaklaşmayı hak etmiyor. Ona nasıl doğru davranacaklarını bilmiyorlar.

Onun kalbi onlar için çok büyük."

Donup kaldım, inançsızlığım beni derinden sarstı. Kulak misafiri olduğum şeye inanamıyorum. Yanlış yönlendirilmiş bir koruma duygusuyla aşk hayatımla ilgili herhangi bir şeye karar verebilecekleri fikrine karşı öfke damarlarımda dolaşıyor. Bu tam bir saçmalık.

Sırada ne var, lanet bir çeyiz mi?

Elimden geldiğince gizlice, adamlara bakıyorum. Dinlediğimin farkında değil.

Cole'un çenesi sıkıştı. Geniş omuzları kaskatı kesilir. Elindeki birayı masaya bırakıyor, bir elini cebine sokuyor ve diğer elini ağzına götürüyor.

Soğukkanlılığının bozulma tehlikesi geçirdiğini görmek kalbimi acıtıyor. Yanına gitmek, kollarımı ona dolamak ve sıkıntısını gidermek istiyorum. Birkaç adım ötede olup hiçbir şey yokmuş gibi davranmak beni öldürüyor. Gözlerimi yakalıyor, sert bakışları keskinliğini biraz kaybediyor.

"Doğru," diyor sertçe. "Onun için yeterince iyi değil."

"Bir kız çocuğu sahibi olmak zor," diye cevap veriyor babam, erkek arkadaşımın kafasına soktuğu geri dönülmez şüpheden habersiz. "Kimse kendini değerli hissetmiyor."

"Öyle söyleme baba. Eğer çocuğum kız olursa -ki bu kesinlikle başıma gelecek en iyi şey olacak- cinayetten hapse gireceğimi zaten biliyorum," diyor Benson.

Babam kıkırdar. "İyi şanslar. Seni kefaletle çıkaramayacağım. Aynı hücreyi paylaşacağız."

"Ben bir içki daha alacağım," diyor Cole gitmeden önce.

Etrafta benimle gelmesini söyleyemeyeceğim kadar çok insan var. Onun yerine mesaj gönderdim.

Eve: Kiralık kulübenin arkasında buluşalım.

Hemen geliyorum.

Gitmeden önce, babam ve Benson'a aklımdan geçenleri anlatmak için öfkelenmeyi düşünüyorum. Sadece bir an tereddüt ediyorum ve Cole'u kontrol etmenin daha önemli olduğuna karar veriyorum.

Gölün üzerini örten alacakaranlıkta partiden uzaklaştığımı kimse fark etmiyor. Sahilden aşağıya, insanların göle açılmak için kano, kayık ve kürek sörfü kiraladıkları su sporları alanına gidiyorum. Cole beni orada bulmadan önce sadece birkaç dakika bekliyorum.

Güçlü adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Hey. Her şey yolunda mı?" "Ben iyiyim. Endişelendiğim kişi sensin. Babamla Benny'nin ne dediğini duydum."

Karanlıkta bile üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Kaşları çatılıyor ve ensesini sıkıyor. "Hepsini duydun mu?"

"Evet." Yanlarını tutuyorum. "Onları dinleme."

Sanki beni kırmaktan korkuyormuş gibi parmaklarını kollarımın üst kısmına doluyor. "Beni seni hak etmediğini düşündükleri diğer erkeklerle aynı kefeye koyarlarsa bunu onlara nasıl anlatacağız?"

Onu sarsıyorum. "Ne düşündükleri umurumda değil. Beni çok mutlu ediyorsun. Ben-"

Kopuyorum, boğazım daralıyor. Henüz değil. Ona benim için çok şey ifade ettiğini söylemeye hazır değilim. Onunla birlikte olmak bana gerçekten aşık olmanın ne olduğunu gösterdi. Aylardır kalbimi elinde tutuyor - hayatımızdaki tüm anları sayarsam, büyüleyici gülümsemeleri ve sadık dostluğuyla kalbimden parçalar çaldı.

Cole bana ondan başka kimsede bulamayacağım bir şekilde değer verildiğini hissettiriyor. "Seninle olmayı seviyorum," diye bitiriyorum.

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken huşu içinde yüzüyor. Yüzümü okşuyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor.

"Ben de seninle olmayı seviyorum," diye mırıldanıyor. "Senin için yeterince değerli olup olmadığıma karar verecek olan sensin. Baban değil, kardeşin değil, sadece sen Evie."

Başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor. "Bu doğru. Eğer birlikte olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmeye hazır değillerse, beklememiz gerekecek. Onları gafil avlayarak işini ya da Benny ile arkadaşlığını tehlikeye atmak istemiyorum."

"Senden vazgeçmeyeceğim." İç çekiyor, gerginlik vücudunu terk ediyor. "Beni senden vazgeçirecek hiçbir şey yok." "Bir yolunu bulacağız," diye söz veriyorum. "Bir süre daha bekleyelim."

Sert bir ses çıkarıyor ve beni öpüyor. Beni alıp götürüyor, dilinin benimkine her dokunuşunda nefes alma yeteneğimi elimden alıyor.

Havai fişekler tepemizde patlıyor, gökyüzünü renk cümbüşüyle aydınlatıyor. Öpüşmemizi sonlandırıyoruz. Beni döndürüyor, sonra omuzlarımı kucaklayarak önüne doğru çekiyor. Güçlü kollarını tutuyorum.

"Çok güzel," diyorum.

"Senin kadar güzel değil. Hiçbir şey yanına yaklaşamaz," diye mırıldanıyor kulağıma doğru.

Yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Bu pürüzsüzdü. Kano rafının arkasında bir şeyler yapmaya mı çalışıyorsun Cole Kincaid? Bilmeni isterim ki, bu noktada kimseyle öpüşmedim."

Kıkırdıyor. "Bunu eleştirme. İlk öpücüğüm buradaydı."

Ağzım açık kaldı. "Bunu bilmiyordum. Kiminle? Ne zaman?" "Hailey Rutherford, on dört yaşına bastıktan hemen sonra."

Dramatik bir şekilde nefesim kesildi. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bütün yaz sana baktı."

Havai fişekler gökyüzüne fırladığında feryat ediyor. Gölün durgun suyundan yansıyorlar.

"Bu arada, bu bir çizgi değildi, tatlım." Eli kalbimin üzerinde geziniyor. "Söylediğimde ciddiydim. Burada muhteşem olduğun için o havai fişeklerden daha parlaksın."

Parmak uçlarıma basarak kollarında dönüyorum. İçimde sıcak bir parıltı uyandıran şefkatli bir öpücükle beni karşılıyor. Birbirimizin yanında olduğumuz sürece başka hiçbir şeyin önemi yok.

EVE

Ağustos

"VE İŞTE İÇ MEKÂN NASIL GÖRÜNÜYOR," diye anlatıyorum sosyal medyam için karavanın yenilenmesindeki ilerlemeyi gösteren bir klip çekerken. "Yeni zemini döşemeyi yeni bitirdiğimiz için henüz çok heyecan verici değil. Yakında eğlenceli kısma geçeceğiz - umarım bu yılın sonlarına doğru ilk yüz yüze etkinliğime yetişiriz. İşte kardeşim ve onun en iyi arkadaşı Cole. Hayranlarınıza el sallayın çocuklar."

Benson, astar kaplı boya fırçasını bana doğru sallayarak aptalca bir hareket yapıyor. Cole homurdanıyor ve Benson'ın tişörtünün arkasına gülen bir yüz çiziyor.

Homurdanıyor, görmek için iki büküm oluyor. "Bunun için seni geri alacağım." "Dene bakalım. Sana meydan okuyorum," diye alay ediyor Cole.

"Güzel," diyorum.

Projeyi belgelemeye başladığımdan beri takipçi sayım iki katına çıktı. İyi şeylerin yanı sıra zorluklarımı da dürüstçe paylaşma konusunda ne kadar açık olursam o kadar çok tepki alıyorum. İşimi büyütmemin perde arkasındaki pek çok şeyle ilgileniyorlar. Cole'u ne zaman göstersem. Yorum bölümüm her zaman onunla ilgili sorularla dolup taşıyor.

Dışarı çıkıyorum ve arkadaşlarımla birlikte oluşturduğum vitrin raflarını göstermek için kamerayı kaydırıyorum. "Burada da el işi yapıyoruz. Bu panolar harika bir seçim oldu, katkılarınız için teşekkürler. Oh! Tabela neredeyse bitti, size göstereyim."

Parlak pembe akrilikle yaptığım logomu filme alarak bitiriyorum. Karavanın içinde asılı harika görünecek.

Videoyu yayınladıktan sonra kızlarla birlikte garaj yolunda oturuyorum. Kartvizitlerimle uyumlu olması için panoları pembe ve seftalinin çeşitli tonlarına boyuyoruz.

Tamamlandıklarında, el yapımı küpelerimden kırtasiye setlerime kadar her şeyi sergileyebilecekler. Aralık ayındaki pazarda kullanabilmem için internette bulduğum raf şablonunu değiştirerek taşınabilir hale getirmeyi öneren Cole oldu.

"Yardımlarınız için tekrar teşekkürler," diyorum.

"Elbette kızım. Yanında olduğumuzu biliyorsun," diye cevap verir

Caroline. "Bu çok eğlenceli," diye ekliyor Lauren.

"Her şeyin bittiğini görmek için sabırsızlanıyorum." Julia ellerinin üzerine yaslanmış,

karavanı inceliyor. "Ben de öyle. Muhtemelen bu kadar uzun süre tembellik etmemeliydim.

Şimdiye kadar bitirmiş olurduk." "Şimdiden bize ilk gönderdiğin fotoğraflardan çok daha

iyi görünüyor," diye beni temin ediyor. "Oraya doğru gidiyor. Hâlâ uzun bir yolumuz var,"

diyorum.

Jess, Benson'ın garajın gölgesinde kendisi için getirdiği minderli sandalyeden, "İlerleme ilerlemedir," diyor. "Bunların hepsi kendi işini yürütmenin bir parçası. Ne kadar istesek de hepsini aynı anda yapamayız."

"Doğru."

Bir süre daha boya yapıyorum, iki tahta daha bitiriyorum. Ellerimi fırçalayarak kuruması için kenara ayırdıklarımızı kontrol ediyorum.

Annesi Jess'e taze soğuk su getiriyor. "İyi görünüyorsun, tatlım. Babanı arayıp öğle yemeğine ne kadar kalacağını soracağım."

Cole kafasını pencereden uzatıyor. "Gelip yardım eder misin, Evie?"

Karavana giriyorum. Bütün sabah kızlarla dışarıda çalışmakla ona yardım etmek arasında gidip geldim. "Beni nerede istiyorsun?"

Benson'ın arkası dönükken bana şakacı bir bakış fırlatıyor. Dudaklarımı büzüyorum ama aramızdan geçen sessiz ima karşısında yine de bir gülümseme kopuyor.

"Ben matkap kullanırken şunu tut." Yönünü bir parça çapkınlık belirliyor.

Benson otomatik olarak, "O da öyle dedi," diye cevap verir. "Yoksa o mu öyle söyledi?"

Cole kaşlarını bana doğru sallayarak "*sonra*" diyor. Bir kahkahayı bastırmak için öksürüyorum ve kasap tezgahını benim için yaptığı yeni dolapların üzerine yerleştirirken sabitliyorum.

Pazularının belirginliğine ve delme yaparken ön kolunun esneme şekline hayran kalırken dişlerim dudağımı sıyrıyor. O fark ediyor

Bir sonraki vidayı sıraya dizmek için yerini değiştirdiğinde sırtıyor. Damarları elinin arkasında ve kordonlu kolunda belirgin bir şekilde öne çıkacak şekilde tutuşunu ayarladığında yanaklarımda ısı çiçek açıyor.

Arkama geçip ellerini tezgâha dayamadan önce Benson'ın acıya dalmış olup olmadığını kontrol ediyor. "Doğru hizalandı mı?" Kalçaları kıcıma bastırıyor.

Başımı arkaya eğip nefesimi tutuyorum. Kardeşim tarafından yakalanma riski nabzımın hızlanmasına neden oluyor. "Evet."

"Aferin kızıma." Sesi normale dönmeden önce kulağıma doğru mırıldandı. "Böyle devam et."

Tezgâhın diğer ucunu kurmak için hareket ettiğinde onu kaybetmenin yasını tutuyorum. Dolabın içine girmeden önce yanan bakışları benimkilerle çarpışıyor.

Tezgah sabitlendikten sonra boynumu geriyorum, kaslarımdaki sertliği ovuyorum. Elimi kenara itiyor ve omuzlarımı kavrayarak onlara masaj yapıyor. Gözlerimi kapatıyorum, tedavinin tadını çıkarıyorum. İkimiz de elimizden gelse birbirimize dokunmak için her bahaneyi kullanacağız.

"İyi iş," diyor.

Ağzımın kenarı kalkıyor ve onu şımartmak için dönüyorum. "Evet, etrafta güzel görünme konusunda harıkayım, değil mi?" Benson omzunun üzerinden bakmadan, "Buna cevap verme," diye araya giriyor.

Kafasının arkasını çeviriyorum. "Sana kim sordu?"

Dönüyor, ne kadar yakın durduğumuzu fark edince duraklıyor. Dikkati Cole'un omuzlarımdaki ellerine odaklanıyor. En iyi arkadaşına şüpheli bir bakış fırlattığında midem sıkışıyor.

Kahretsin. Bu kadar mı?

"Ne? şimdi de masaj mı istiyorsun, dostum?" Cole kayıtsızca teklif ediyor.

Benson'ın şüpheleri dağılır ve homurdanır. "Evet, sen benim üzerimde çalıştıktan sonra bir bira alacağım. Etrafta güzel görünme sırası bende. Al Eve, boyama işini sen devralabilirsin."

Cole kıkırdıyor. "Tezgah yerleştirildi, zemin tamamlandı, boyama devam ediyor. Sırada ne var?"

"Dolap donanımını yenilemek için reçineden topuzlar yaptım. Evimdeler."

Onları almak için dışarı çıktım. Cole da bana katıldı. Karavanın arkasına geçtiğimizde bileğimden tutup beni gözden uzaklaştırıyor. "Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Kalbimi durduran bir sırtışla beni belimden tutup dış cepheye doğru bastırmadan önce etrafımızı kontrol ederek cevap veriyor. Sonra bir öpücük çalıyor. Yavaş, işkenceli ve çok erken bitti.

Geri çekildiğinde onu kovalıyorum. Yakışıklı yeşil gözleri kırışıyor.

"Seni öpmek zorundaydım yoksa çıldırırdım," diye mırıldandı. "Beni yeniden şarj etmek için bir doz sana ihtiyacım vardı."

Gülümsemek için dudağımı ısırıyorum. "Benson'la zaten çok yakındık. Bizi yakalatacaksın." "Hayır."

Bana dünyanın en önemli insanıymışım gibi baktığında nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Birbirimize bakıyoruz, çalınan anımızın dışında dünya yok olup gidiyor.

"Cole'un nereye gittiğini gören var mı?" Benson karavanın diğer tarafından

sesleniyor. Gerçeklik tekrar ortaya çıkıyor. Gözlerim açılıyor. Cole'un göğsünü itiyorum. Kımıldamıyor. "Sanırım içeri girdi," diyor Jess.

Cole sırtıyor ve belimi yoğurarak kısa bir öpücük daha istiyor. Sonra karavanın etrafında dönerek gitti.

Ona yaslanıyorum, sakinleşene kadar bir elimi hızla atan kalbimin üzerine koyuyorum. Bu adam. Yemin ederim sonum olacak.

Geçen ay gölde olanlardan sonra ilişkimizi hâlâ gizli tutuyor olmamız hayal kırıklığı yaratsa da mutluyuz. Ağabeyim ve babamın bizi öğrenmesi ve bunun olası sonuçları beni bu işten vazgeçirmeye yetmiyor.

Kalbim ona sıkı sıkıya bağlı.

Düğmeleri almak için saklandığım yerden çıkmadan önce birkaç dakika daha bekledim. Döndüğümde babam ve Bay Boucher bardan erzak getirmişlerdi.

Heston U'nun hokey oyuncularıyla birlikte birkaç araba daha geliyor. Yaz eğitim kampları bu hafta başladı. Birbirleriyle uğraşarak garaj yolunda ilerliyorlar. Theo, Easton ve Cameron'ı tanıyorum. Plajdaki sarışın çocuk bu sezon takımda yeni bir yüz.

"Selam çocuklar," diyorum.

"Hey sen," diye yanıtlıyor birinci sınıf oyuncusu göz kırparak.

"Sakin ol çaylak. Koç'un kızı sınırların dışında ve senin liginin yaklaşık bir milyon mil dışında," diye uyarıyor Theo. "Bu Noah." El sallıyorum. "Merhaba. Burada ne yapıyorsun?"

"Koç Kincaid dün yardım etmemiz için bizi kandırdı," diyor

Easton. "Nasıl?"

Theo sırtıyor ve şapkasını çıkarıp çevirirken Cameron'ın saçlarını karıştırıyor. "Ona karşı bir atış kaybettim. Hepimizle bahse girdi, bizden daha fazla kazanabilirdi."

"Ve yaptım. Hâlâ var," diyor Cole yanıma geldiğinde. "Bunu kampın bir parçası olarak özel eğitim olarak düşün."

Theo, "Bahse girerim o yanınızda olsaydı Keller'a karşı kaybetmezsiniz,"

diyor. Cole omuz silkiyor. "Bu yüzden profesyonel oluyor."

Easton'ın gözleri parlıyor. "Evet. Yine de etrafta olmasını özlüyorum."

"Duyduğuma göre oyunu çok iyiymiş," diyor Noah.

"Öyle," diye gururla katılıyor Theo. "NHL buzunda ilk kez oynadığında bilet almaya hazırım."

Easton ve Cameron bağırıyor. Noah her birimize beşlik çakarak akışa ayak uyduruyor. Bana geldiğinde avuçlarını benimkilere çarpıyor ve göz kırparak bana tutunuyor. İçimden kahkahalar yükseliyor.

"Üzgünüm, Heston'ın hokeyci çocuklarının flörtlerine karşı başışıklığım var," diyorum. "Ama henüz benimle tanışmadın," diye cevap veriyor Noah.

Cole hafifçe, "Pekâlâ, acele edin," diyor.

Sıraya girerler, ona duydukları saygı açıktır. Bu bir zevk kıvılcımı uyandırıyor.

Onları işe koymadan önce, babam ve Bay Boucher'ın katlanır masalara yaydığı yiyeceklere bakıyorlar. Babam herkesi kendilerine yardım etmeye davet ettiğinde, masaya üşüşüyorlar.

"Umarım yeterince getirmişsinizdir," diye şaka yapıyorum Bay Boucher'a. "Aç hokey oyuncuları tehlikeli yaratıklardır." "Bunu bilmiyor muyum?" diye cevap veriyor. "Yakında seni barda kaybedersen ne yaparım?"

"Eninde sonunda," diye kabul ediyorum. "Henüz tam zamanlı çalışmaya hazır değilim, o yüzden işimi başkasına vermeyeyim." "İhtiyacın olduğu sürece senin için her zaman açık bir yer olacak."

"Teşekkürler."

Kanatlarla doldurmak için bir tabak alıyorum ama kardeşim beni durduruyor. "Bekle biraz. Sana bir sürprizimiz var," diyor Benson.

"Ne? Kim?"

"Ben, Jess. Annem ve babam da katkıda bulundu." "Hey," diyor Cole.

Benson elini sallar. "Hakkını vermek lazım, bu Cole'un fikriydi. Erken bir doğum günü hediyesi."

Garaja gidip eski hokey malzemelerini yoldan kaldırıyor. Annem tepkimi kaydetmek için telefonunu havaya kaldırmış baş döndürüyor. Arkadaşlarıma, hokeycilere şaşkın bakışlar fırlatıyorum ve sonunda Cole'a ulaşıyorum. Herkes neler olduğu hakkında bir fikre sahip gibi görünüyor.

Benson karavana doğru uzun bir kutu sürüklüyor. Yeni dış cephe kaplamasına doğru kaldırana kadar ne olduğu anlaşılmıyor.

Oh, vay canına. İçerisi için sipariş ettiğimden daha büyük bir tabela. Bu neon. Gerçekten pahalı bir tane almadan bunu yapamayacağıma karar vermeden önce kış sonunda bir ay boyunca onlara baktım.

Benson, "Cole karavanın elektriğini nasıl bağlayacağını araştırdı," diye açıklıyor.

"Seninle gurur duyuyoruz," diyor babam. "Her zaman da duyacağız. Bunu bilmeni istiyoruz." Gözlerim buğulanıyor ve sesim duygusallıktan titriyor. "Siz çocuklar."

Cole beni yarı kucaklamadan önce parmak uçları omurgamda kayıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Herkesin önünde arkadaşı olarak yapabildiğim kadar ona doğru eğiliyorum. Bana doğru yakışıklı bir gülümseme gönderiyor. "Bayıldım buna."

Kamp aracının bitmesine daha çok var ama kalbim dolu. Ailemde ve arkadaşlarımda inanılmaz bir destek sistemim olduğu için çok minnettarım. En çok da Cole. Onun bana olan inancı kendime olan güvenimi pekiştiriyor.

Falling WITH You

OTUZ

COLE

Ekim

BİLMEDİĞİM BİR ŞEKİLDE, sonbahar yeniden başlıyor. Eğitim kampından sonra haftalar uçup gidiyor, ardından sömestr başlıyor. Göz açıp kapayıncaya kadar Ağustos'tan Ekim'in sonuna geldik.

Eve, zamanın kendisinden çok kolay akıp gittiğini hissettiğini söylediğinde onun için nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Belki de beni mutlu ettiği için parmaklarımın arasından bu kadar çabuk akıp gidiyordur.

Normal hokey sezonu başladı. İlk birkaç maçımız benim gözümde iyiydi, ancak David Cumartesi gecesi deplasmanda oynadığımız maçtan sonra soyunma odasında ve eve dönüş otobüsünde takımı azarladı. Kesinlikle pürüzleri gidermek ve çocukların akıcı bir şekilde bağlantı kurmasını sağlamak için yerimiz var.

Salı günü geç oluyor. Spor tesisi gece için kapatıldı. Hala ofisimde, bu haftaki antrenmanlarda ele alınacak başka bir şey olup olmadığını araştırmak için maç kasetlerini inceliyorum.

Gözlerimi kısarak bir kaçıışı izlemek için geri çekiliyorum. Gözlemlerimle doldurduğum not defterinin üzerinde bir kaleme dokunuyorum. Eve'in dükkânı için tasarladığı not defterlerinden biri. Biz televizyon izlerken el yazısıyla yazdığı motivasyon mesajları dudaklarımın sevgiyle seğirmesine neden oluyor.

İzlerken, festivalde benim için aldığı köpek heykelciğini elime alıyorum. Masamda gördüğümde hep onu hatırlıyorum.

Oyunu tekrar incelemek için videoyu geri sarıyorum ve dağıldığı anda kaşlarımı çatıyorum. Easton savunma bölgemizde Jake'ten pası alıp Elmwood oyuncularının önünde buza doğru koşarken altın değerinde. Çok hızlı ve kontrolü çok iyi. Sonra bir saniye içinde, hızlı bir forvet pakı kontrol edince her şey bitiyor.

Easton'ın karşı atak stratejisi bulmasına yardımcı olmak için kullanabileceğimiz alıştırma aklımı kurcalıyor. Çocukta çok fazla ham yetenek var, yine de genç ligde profesyonel gözlemciler tarafından seçilmemesi beni şaşırtıyor. David'in onu burada oynaması için bizzat işe aldığını biliyorum.

Telefonumun ışığı yandı. Eve'in adını görüyorum ve bir anda hafiflediğimi hissediyorum.

Eve: Saatler sonra gizlice girme görevi başarılı.

Ekte bir fotoğraf var. Antrenman pistinin yanında duruyor, telefonundaki görüntüde bere, güneş gözlüğü takmış ve Heston U kapüşonlu tişörtünü siyaha boyamış bir casus gibi görünüyor.

Homurdanıyorum, mesai bitiminden sonra benimle burada buluşmasını istediğim için memnunum. Yaptığım fazla mesaiden kendimi alıkoymak için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Telefonumu cebime atıp onu bulmak için ofisten çıkıyorum. Antrenman sahasının ışıklarının yarısı kapalı, bu da onu bulduğumda daha samimi bir hava yaratıyor. Telefonunda bir şeyler yazmaya dalmış, muhtemelen aklına gelen fikri not almak için kendine bir not yazıyor.

Sessizce sinsice ona yaklaşıyorum, kolumu ona doladığımda şaşkın çılgınlığını bastırmak için bir elimle ağzını kapatıyorum.

"Anladım."

Elimi çekiştiriyor ve kollarımda dönüyor. "Bunu ödeyeceksin."

"Öyle mi?" Sırıtiyorum, başımı eğip burnumu onunkinin üzerinde

gezdiriyorum. "Nasıl?" "Hiçbir fikrim yok. Ama intikam tatlı olacak," diye

beni temin ediyor.

Omuzlarım mizahla titriyor. "Bekliyor olacağım."

İki parmağıyla gözlerini işaret ediyor, sonra onları bana doğru çeviriyor. Belinden tutup onu tahtanın üzerine kaldırıyorum. Dizlerini açıyor ve aralarına giriyorum, ellerim kalçalarına yerleşiyor. Kollarını boynuma doluyor.

"Merhaba," diye cıvıldıyor.

"Merhaba. Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim. Hafta sonu oynadığımız oyunları analiz

etmekle meşguldüm." Neşeli bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Önemli değil. Ne buldun?"

"Şekilleniyoruz. Bence bu sadece sezon başı gerginliği. Bu hafta onları buza çıkardığımda, daha iyi bir kimya için temelleri üzerinde çalışmalarını istiyorum."

"Kendilerini bulacaklar," diye katılıyor. "Cuma günü iç saha maçı için biletlerim var. Çok yüksek sesle tezahürat yapacağım." Mırıldanıyorum, onu kendime çekiyorum. "Benim için, değil mi?"

"Takımım için," diye şımarıyor. "Her zaman senin için bağıryorum." "Aynen öyle. Çünkü sen benim iyi kızımsın."

Titriyor, dudağını ısırtıyor. Ellerimi sırtında gezdiriyorum, onu her övdüğümde verdiği tepkileri seviyorum.

Aylardır birlikte olmamıza rağmen hala ona bu kadar aç olmam, onun varlığından bile tahrik olmam beni şaşırtıyor. Üç günlük bir çalışma temposundan sonra yağlı saçlarıyla kahve makinesinin başında duruyor olabilir ve ben onu tüm varlığımla istiyorum.

"Eskiden seninle pistte öpüşmeyi hayal ederdim," diye mırıldanıyor ağzımın kenarına doğru. "Hokey formanla çok seksiydin. Rutinimi uyguladığımı ve dikkatini çektiğimi hayal ederdim. Ceza sahasında öpüştüğümüzü."

"Öyle mi?"

Ağzını yakalıyorum, zevkle soluduğunda öpücüğü derinleştiriyorum. Bacakları etrafımda kilitleniyor ve ben daha yakına kayıyorum. Onun artistik patinaj anıları kalbimi çalan kızla örtüşüyor. Artık tamamen benim olan kızla.

Ona hayretle bakmak için geri çekiliyorum. Gözleri kapalı, dingin bir gülümseme güzel yüz hatlarını süslüyor.

"Fantezimi güncellemem gerekecek. Bir hokey koçuyla öpüşmek kesinlikle bir oyuncuyla öpüşmekten daha seksi."

Göğsümde bir gümbürtü duyuyorum ve parmaklarım saçlarına gömülüyor. "Buraya gel."

Sıcak nefeslerin ve dillerin telaşıyla birbirimize çarpıyoruz. Çıkardığı her sesi yutuyorum, ellerim kazağının altından itiyor.

Pistin diğer ucunda bir kapı çarparak açıldı. Hoşnutsuz bir iç çekişle ondan uzaklaşıp inmesine yardım ediyorum.

"Kampüs güvenliği," diye mırıldandım. "Hadi ofisime dönelim de bizi birlikte yakalamasın."

Ses çıkarmadan aceleyle antrenman sahasından çıkıyoruz, kapıyı dikkatlice kapatıyoruz. Koridorda koşarken kapüşonunun koluyla elini kapatarak bir kıkırdamayı bastırıyor.

Ofisimde kapıyı kilitliyorum. Masanın üzerine tünüyor ve kullandığım not defterini görünce sırtıyor. Telefonunu çıkarıp çalışırken bir fotoğrafını çekiyor ve bir kenara koyuyor.

Ona doğru yürüyüp boğazını hafifçe kavradım. "Nerede kalmıştık?"

Onu öpmek için kendime çektiğimde mırıldanıyor. Elleri gömleğimin altından kayıyor, onu kıstırdığımda tırnakları tenimi kazıyor.

dudak.

Sadece kapüşonunu çıkarmasına yardım edecek kadar ayrıldık, sonra tekrar onun üzerindeydim, ağzı açık öpücükler sürüklüyordum

Çenesi boyunca.

Avuçlarını göğsüme yerleştiriyor ve beni itiyor. Sandalyeye yığılıyorum ve bacaklarımın arasına inişini dikkatle izliyorum.

Üzerinde sadece taytı ve sütyeni var. Düşünmek zorlaşıyor, sertleşen sikime kan hücum ediyor.

Elleri kalçalarımdayken geziniyor, ereksiyonuma ulaşana kadar içeri doğru ilerliyor. "Bu benim için mi? Bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek.

o."

Parmaklarım ısırılmış bir iniltiyle saçlarına dolanıyor. "Evie. Beni öldürüyorsun."

"Burada, masanın altında bacaklarının arasında otururken ağzıma almayı hiç düşünmedin mi?"

"Tabii ki var." Başımı geriye attım. "Burada sevişmek başka bir şey ama ben burada babanla birlikte çalışıyorum. Tek yapabileceğim

Eğer bana oral seks yapmana izin verirsem sikimin ağzında olduğunu düşün. Bir daha asla bir strateji toplantısı sırasında onun gözlerinin içine bakamayacağım."

Kaşlarını çatarak meydan okuyor ve pantolonumun üzerinden sikimi sıkıyor. "Emin misin?"

İşkambil kâğıtlarından bir ev gibi çekiliyorum. Konu o olunca hep öyle yapıyorum.

"Sessiz olmalıyız," diye kabul ediyorum.

"Ben mi, sen mi?" Saçlarını tuttuğum elime doğru eğiliyor. "Sana üflediğimde ses çıkarabilirsin."

"İkimiz de."

Fermuarımı indirdiğinde karnım beklentiyle sıkıştı. Kot pantolonumu, kalın uzunluğumu çıkarmasına yetecek kadar aşağı indirmesine yardım ediyorum. Mırıldanıyor, gözleri kapüşonlu bakışlarımla buluşmak için yukarı kayıyor.

Ucunu yalıyor, dudakları shaftıma batmak için gerilirken gözlerini hep üzerimde tutuyor. "Oh, siktir, bebeğim," diye törpülüyorum. "Çok güzel. Ağzın mükemmel."

Bana tam istediğim gibi veriyor, beni boğazının arkasını hissedeceğim kadar derine alıyor, sonra sertçe emiyor. Nefes alışım düzensiz. Dudaklarımı yalıyorum, yanaklarını pembeleştirten övgüler mırıldanıyorum.

Başını sallayarak hızlı bir ritim tutturuyor. Bir noktada neredeyse kendini boğuyor, geri çekiliyor. Başını sallayana kadar başını okşuyorum, ona verdiğim her damla boşalmayı yutmak için can atıyormuş gibi sikimi okşuyor.

Bu zevk başa çıkılamayacak kadar fazla. Etrafımda kıvrılan dilinin cıvatasıyla sertçe nefes alıyorum.

Henüz değil.

Onun içinde olmak istiyorum.

Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. Neredeyse beni bitirecek açgözlü bir ses çıkarıyor. Serbest kalmamak için savaşıırken hava ciğerlerimi yumrukluyor. Dikkatini çekmek için çenesini tutuyorum.

"Yukarı," diye bağırdım.

Ayağa kalkmasına yardım ettim, sonra onu masamın üzerine yatırdım. Taytını yırtıp sikimin ucunu ıslak kıvrımlarının arasından geçirdiğimde nefesi kesiliyor.

"Bunu mu istiyorsun? Seni masamda becermemi mi istiyorsun?" "Evet."

Cevabı tahrik olmuş bir şekilde puslu geliyor. Santim santim içine gömülüyorum, ikimiz de zevkten nefes nefese kalıyoruz. Derinlere gömüldüğümde sırtının alt kısmını okşayarak bu hissin tadını çıkarıyorum.

"Haydi," diye kışkırtıyor. "Hareket etmen gerek." "Bir dakika içinde, bebeğim."

"Cole-ah!"

İçine girdiğimde yalvarışı boğuk bir çığlığa dönüşüyor. Bana doğru bastırıyor, vücudu daha fazlası için yalvarıyor. "Şşş," diye hatırlatıyorum ona.

"Sen sus." Nefesinin altında inliyor. "İyi hissediyor musun?"

"Evet."

Onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim. Masa gıcırıyor ve kalemligim devrilerek yan tarafa dökülüyor. Kıkırıyor, sonra saçını çektiğimde bir tıslamayı bastırıyor.

"Ortalığı batırıyorsun tatlım," diye takılıyorum.

"Yapıyorsun," diye tersliyor.

Kalçalarımı sertçe sıkıyorum. Nefes nefese kalıyor, parmakları yüzeyde geziniyor, neredeyse boş kahve termosunu deviriyordu.

"Boşaldın mı? Gelmiş gibi sıkıyorsun beni."

"Evet," diye ağlıyor. "Şşş."

"Aman Tanrım," diye bağılıyor. "Durma."

Bir an sonra telefonu masanın üzerinde bir aramayla yandığında ikimiz de donup kalıyoruz. Arayan babasıydı.

Nefesi kesildi. Bana dönüp bakana kadar birkaç saniye çalmasına izin veriyor, sonra elini uzatıyor. "Evie-"

Parlak ve nefessiz bir şekilde cevap veriyor. "Selam baba.

N'aber?" "Hey, tatlım, koşuyor musun yoksa?"

Her şey altüst oluyor, nabzım adrenalin ve uyarılma nedeniyle çılginca atıyor. Ne düşünüyor acaba? İçinden çıkmaya başladım. Eli geri gidip kalçamı kavradı ve beni yerimde tuttu. Kahretsin, beni öldürüyor. Beline sarıldım ve ses çıkarmamaya çalıştım.

"Hayır, ben iyiyim. Telefonum çantamın dibindeydi, o yüzden aramanı kaçırmak üzereydim. Neye ihtiyacın var?" Sikimi sıkıca kavradı. Ciğerlerimden hırıltılı bir nefes çıkıyor, elim esniyor. Umarım David bunu duymaz.

"Annen ne arıyor? Anladın mı?" Geri dönmeden önce sesi uzaklaşıyor. "Üzgünüm, buldu. Seninle sonra konuşuruz."

"Tamam, görüşürüz."

"Tanrım, Evie," diye mırıldanıyorum telefonu kapatır kapatmaz kalçalarımı sıkarken. "Ben senin içindeyken babanı mı arıyorsun?" Kıs kıs gülüyor. "Sadece seni ayakta tutuyorum-ah! Siktir!"

Kalçalarım cezalandırıcı bir hızla kırılıyor. "Al şunu." "Evet," diye inliyor.

Elimi altına sokup klitorisini buluyorum. Ben onu okşarken kararsızca nefes veriyor. Ona daha derinden vurmak için açımı değiştiriyorum, daha yüksek sesle inlemesini gizlemek için bir elini ağzına kapattığında omzuna karşı sırtıyorum.

"Tam orada mı?"

Başını sallıyor, ben içine girerken sikimi karşılamak için eğiliyor. Ense köküne kadar öpüyorum, onda izimi bırakmaya niyetliyim. Günlerce saçlarını açması gerekecek çünkü bu anıyı onun vücudunda bırakmak istiyorum.

Eve titriyor, bir çığlığı bastırıyor, sonra onu hissediyorum. Uzuvarları zevkten gevşedi.

Aynı tempoda devam ediyorum, klitorisini ovmaya odaklanıyorum. Tekrar boşalmasını istiyorum. "Cole," diye nefes alıyor. "Lütfen."

"Hadi ama. Bir tane daha yapabilirsin, değil mi? Bana bir tane daha ver," diye cesaretlendiriyorum.

Parmaklarım klitorisinin etrafında daha hızlı dönüyor. Kasılıyor, sonra bir iç çekişle sırtını kavislendiriyor. Kukusu orgazmıyla birlikte çırpınıyor. "İşte bu," diye mırıldanıyorum.

Bunu daha uzun süre uzatmak, tükenene kadar daha fazla boşalmasını sağlamak istiyorum, ama sınıra çok yakınım. İtişlerim hızlandı

sikimi lanet bir mengene gibi sıkarken gözlerim kapanıyordu.

Boşaldığımda içimi bir sıcaklık kaplıyor. Sırtını örtüyorum, boynunun kıvrımına karşı bir inilti boğuyorum. Ben içine boşaldıkça o eriyor, kalçaları dönüyor.

Biz kendimize geldikten sonra ilk konuşan o oldu. "Akşam yemeği için ne istersin? Açlıktan ölüyorum. Geç kaldığın için yemek yemeyi unuttum."

Kelimeler bulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, yan tarafını okşuyorum.

"Bilmiyorum. Beyin tekrar çevrimiçi değil." Kıkırdıyor. "Bu sefer seni kırdım mı?"

"Evet." Kürek kemiklerinin arasını öpüyorum ve dikkatlice çekiyorum. "Lanet olsun, bebeğim. Bak sikimin üzerine ne kadar boşaldın." "Kendi şapka numaram," diye şaka yapıyor. "Bir yardımla."

Ona bakakalıyorum, dudaklarım gülünç bir gülümsemeyle bükülüyor. Göğsüm ona duyduğum sınırsız hayranlıkla genişliyor, bu his o kadar büyüyor ki kaburgalarım çatlayabilir.

Eve mükemmel biri. Başıma gelen en iyi şey.

Taytını tekrar yukarı çekip kapüşonunu giymeyi bitirdiğinde bana şaşkın bir bakış atıyor. Başımı sallıyorum ve onu öpmek için yüzünü kucaklıyorum.

Ofisimden serçe parmaklarımızı birleştirerek çıkıyoruz. O bana takıntılı olduğu ve izlememiz için sıraya koyduğu yeni bir dizinin konusunu anlatırken yüzümdeki sırtışı silemiyorum.

OTUZ BİR

COLE

Kasım

KASIM AYININ BAŞINDA hokey programı, spor tesisinin önündeki avluda bir toplum etkinliğine ev sahipliği yapmak üzere yerel bir barınakla ortaklık kurar.

Ekip etrafta dolaşıyor, bazıları insanları maç bileti almaları için gişeye yönlendiriyor, bazıları taraftarlarla fotoğraf çektiriyor ve bir şeyler imzalıyor. Geri kalanlar ise köpeklerle oynuyor ve insanları sahiplendirme evraklarını tamamlamaları için barınağın gönüllü masasına götürüyor.

Noah'nın elinde megafon var, kampüsten insanları çekmeye yardım ediyor. "Bu gece Pucks ve Paws gecesi millet. Evet, güzelim, seninle konuşuyorum. Yavru köpekleri sever misiniz? Tüm gün bedava evcil hayvan ve siz de köpekleri sevebilirsiniz. Biletlerinizi almak için aşağı gelin. Bu gecenin tüm geliri barınağa bağışlanacaktır."

"Daha az flört et, Porter," diye azarlıyorum.

"Ama işe yarıyor koç," diye cevap veriyor.

Ona el salladım ve yüzümü ovalayarak eğlendiğimi gizledim.

"Bu etkinliğe bayılıyorum," diyor Eve biz içeri girerken. "Hala buradayken, tüm tanıtım grafiklerini tasarlamak için gönüllü olmuştum.

Yine de babamı bir köpek sahiplenmeye ikna edemiyorum."

"Vay be. Ne kadar oldu, yirmi beş yıl ve artıyor mu?"

"Adam çok inatçı. Bir keresinde eyalet fuarından aldığım Japon balığımı beslemek zorunda kaldığı için çok kızmıştı ve Benson'la benim bir köpeğe hazır olmadığımıza karar verdi."

"Bekle, bunu hatırlıyorum. Benson yapmıyor diye o balığı senin için bana kazandırmıştın. Bütün harçlığımı kazanmak için harcadım çünkü sen ağlayacakmış gibi görünüyordun."

Dudakları dişlerinin arasında yuvarlanıyor ve burnu zevkle kıvrılıyor. "Sen en iyisisin."

Babası ve Steve ile yollarımız kesişiyor. Eve, David'e yaklaşıp onu dürtüyor.

"Ne düşünüyorsun baba? Bu yıl o yıl mı? Şuradaki tatlı kıza baksana, annemle kanepeye kıvrılmış kitap okurken hayal edemiyor musun? Onu atıştırmalıklarla beslerken? Hokey maçları için onu giydirirken?"

David kaşlarını kaldırır. "Hayır. Her zamanki numaralarına zahmet etme, beni ikna edemezler." Öfkeyle ona eliyle işaret eder. "Gördün mü?"

"Tüm umutlar kayboldu," diye şaka yapıyorum.

"Ciddiyim," diye kabul ediyor Eve. "Peki ya sen Steve-o? Yeni bir arkadaş mı ekliyorsun?"

Başını iki yana eğiyor. "Göreceğiz bakalım. Karım pek memnun olmaz ama o çok yumuşak başlıdır. Ne zaman eve yeni bir kurtarıcı getirsem, sonunda onları şımartan o oluyor."

"Olması gerektiği gibi. Kesinlikle ziyarete gelmeliyim. Ya da..." Eve, reddetmekte zorlandığım yalvaran bir ifadeyle bana bakıyor. "Belki diğer insanları evlat edinmeye ikna edebilirim, böylece arkadaşlık yoluyla bir köpek edinebilirim. Eğlenceli olur, kooperatif gibi."

"Eve." David iç çeker. "Koçluk ekibimi rahat bırak. Seni bir şeye ikna etmesine izin verme Cole."

Beni dirseğimden çekiştirerek omzunun üzerinden sesleniyor. "Güzel konuşmaydı. Hoşça kal baba."

Kıs kıs gülüyorum, beni çekmesine izin veriyorum. Çimenlik alana geldiğimizde yavaşlıyor. Gizlice onu inceliyorum, toplum içindeyken bunu belli etmemeye çalışıyorum.

"Bu küpeleri sana yakıştırdım."

Sarkan kemerleri dürtüyor. "Öyle mi?"

"Heston U renkleri içinde çok şirin görünüyorsun."

Gözleri parlıyor. "Evet! İlk fark eden sensin. Onları bazı Şövalyelerin hayran ruhu için yaptım."

"Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum."

Elim otomatik olarak sırtının küçük kısmını bulmak için kalkıyor, yapamayacağımı anlayınca bırakıyorum. Omzumu onunkine çarpmakla yetiniyorum.

Bakışları yumuşar. "Gerçekten seviyorsun."

Göğüs kafesimi ovuşturuyorum, kalbim ona yaklaşmak için bedenimden fırlayacakmış gibi atıyor.

Eski sevgilisini aylar önce şehirden uzaklaştırdığım için mutluyum, böylece onunla karşılaşma endişesi olmadan bu tür etkinliklerin tadını çıkarabiliyor.

Shawn, kulüpte ve kafede onunla yaptığım konuşmalardan sonra beni binasının önünde beklerken ilk kez gördüğünde neredeyse altına işiyordu. Ona hiçbir şey yapmadım, sadece dik dik baktım. Parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadı. Toplanıp taşınana kadar üç kez karşılaştık.

Onu incittiği yolları silemez ama onun hayatından çoktan çıkmış olması beni tatmin ediyor.

Elim yanımda bükülüyor, onun elini tutmayı arzuluyorum. Ona fiziksel olarak bağlı hissetmeyi tercih ediyorum. "Peki, gözünüze çarpan bir köpek var mı?"

Başımı öne eğdim. "Hepsi."

Sırıttıyor. "Köpek istediğini söyleyip duruyorsun. Bu mükemmel bir fırsat."

"Biliyorum ama hokey sezonu beni zorlarken bunu haklı çıkarmak çok zor-"

Yavru köpek kafesi beni yolumda durduruyor.

"Aman Tanrım, çok tatlılar!" Eve kısa çitin yanına çömeliyor, küçük siyah ve kahverengi laboratuvar yavruları onu selamlamak için hücum ettiğinde çok seviniyor.

İçeri adım atıyor ve onlar da ayaklarının etrafında dönerek onu takip ediyorlar. Birbirlerinin üzerine atlıyorlar ve heyecanlı hırıltılarla onun dikkatini çekmek için yarışıyorlar. Çimlerin üzerine oturuyor ve hemen yavrular tarafından pusuya düşürülüyor. Bir kahkaha atarak sırt üstü düşüyor ve yavruların üzerinden geçmesine izin veriyor.

"Bu en iyisi," diye ilan ediyor. "Anında serotonin artışı."

Kahretsin, çok sevimli. Film rulomda sürekli büyüyen albümüm için fotoğraflarını çekiyorum. "Gel buraya," diyor. "Çok yumuşaklar."

Kenarda diz çöküp yavru bir köpeğin parmaklarımı koklamasına izin veriyorum. Oraya girersem, çıkmak istemeyeceğim.

Parmak uçlarımı birbirine sürtüyorum. İçimde hep bir köpek isteyen çocuk devreye giriyor. Ona katılmak için bir bacağıma kafesin üzerinden sallıyorum.

Yavruların yarısının bana doğru yönelmesi harika bir şey. Sırtarak çömeliyorum ve olabildiğince çoğunu okşuyorum. Eve'in yanına oturmak için hareket ettiğimde, yavruların en küçüğü olan bir tanesi bana tutkal gibi yapışıyor.

"Aww. Bu seni gerçekten seviyor."

Küçük siyah labrador parmaklarımın altında kıpırdanırken, "Gerçekten çok sevimli," diyorum. Onunla oynarken "Onu eve götürebilirsin," diye öneriyor.

"Bilmiyorum. Bu benim buradaki ikinci sezonum. Bu gerçekten iyi bir fikir mi?" "Bence öyle. Sizce de öyle değil mi?"

"Tabii ki onu eve götürmeyi çok isterim."

Başını öne eğiyor. "Seni gerçekten geride tutan ne?"

Köpeğin kulaklarının arkasını kaşıyarak iç geçiriyorum. "Alışkanlık. Şüphe. Köpeklerin çok çalışmaya ve zamana ihtiyacı vardır."

Daha önce hiç evim olmadı çünkü sürekli taşınyordum. Artık hayatımı her şey geçiciymiş gibi yaşamıyorum.

"Ve ne zamandan beri sıkı çalışmaktan kaçırıyorsun?" Sevecen gülümsemesi yavaşça geriliyor. "Kendini hafife alma. Sen artık güvenilir bir adamsın Cole. Aslında bence hep öyleydin. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın. Yardıma ihtiyacım olduğunda hep yanımda oldun."

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Yavru köpeği düşünerek dudaklarımı yalıyorum. O kadar küçük ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onun cesaretlendirmesi eski şüphelerimi yeniden canlandırıyor.

"Hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda da değilsin," diye devam ediyor. "Sen maçlar için yoldayken ona bakmana yardım ederim." "Ortak bir köpek," diye düşünüyorum. "Onu birlikte mi sahiplenelim?"

"Bu fikri sevdim. O bizim olabilir."

Bizimki der demez, bunu onunla yapma düşüncesi beni etkiledi. "Tamam." Işıldıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hadi onu eve götürelim."

Ciyaklıyor, bana sarılmak için sürünerek yaklaşıyor. Onu öpmek istiyorum. Onun yerine yavru köpeği aramızda tutuyorum. "Ona ne isim vereceğiz?"

"Çocukken bir köpeğim olsaydı bir köpek isimleri listesi yapmış olabilirdim," diye itiraf ediyorum. "Hepsi hokey temalı." "Bu çok hoş. O zaman senin en büyük rakibin hangisi?"

Köpeği ona veriyorum ve enseme sıkıyorum. "Bauer. Eğer bir köpeğim olursa, bu ismi kullanmayı çok isterdim."

"Beğendim! Sen ne düşünüyorsun?" Onu kaldırıyor ve bizi kıkırdatan bir havlama sesi çıkarıyor. "Aman Tanrım, fotoğraf için onu patene bindirebiliriz, ben yapamam."

Bauer yaklaşmak için ellerinde kıvranıyor. Fotoğraflarını çekiyorum. Yüzünü, parmaklarını, ulaşabildiği her yeri yalıyor. Gülüyor.

Bu sese bayılıyorum. Onun neşesi dünyadaki en güzel müzik. Onu seviyorum. Ona aşığım.

Bana çarptı. Göğsüme öyle sert vurdu ki, nefesim kesildi.

Sanırım bir süredir biliyordum, ama bunu fark etmek, bu duyguya bir isim vermek büyük bir şey gibi görünüyor.

İstediğim şey bu. Hepsi burada, Heston Gölü'nde. Gurur duyduğum bir takımla koçluk yaparak kurmaya hazır olduğum hayatın bir parçası elimde; yine de birilerinin dönüp bana kalacağımı öğrendiğim andan itibaren fikirlerini değiştirdiklerini söylemesinden korkuyorum.

Geçtiğimiz yıldan önce bırakın bir başkasıyla gelecek kurmayı, kendi geleceğimi bile hiç düşünmemiştim. Eve, bu geleceği birlikte hayal ettiğim kişi. Peki ya o bunun bir parçası değilse? Onu içermeyen hiçbir gelecekle ilgilenmiyorum.

Köklerimi salma vakti geldi. Ama önemli olan kökler değil, beni topraklamak istediğim kişi. İster sabit duralım ister hareket halinde olalım, hayat bizi nereye götürürse götürsün birlikte olmak istediğim kişi.

Eve. O benim köklerim.

Heston Gölü'nü en çok evi gibi hissettiren kişi, çünkü burada benimle birlikte. Evimizi onun yanında yapmak istiyorum.

Çünkü geçen yıl boyunca küçük anlarda ona aşık oldum. Hayatımda daha önce hiç olmadığım kadar sert ve derinden. Işıl ışıl parlaması, etrafındaki herkese açık nazik ve kibar kalbi ve bana olan sarsılmaz inancıyla beni kendine çekti. Birbirimize yaslanarak büyüdük. İyi bir şey olduğunda, yardımını istediğim ilk kişi o oluyor.

söyle.

Bu, onu sonunda benim yaptıktan sonra başlamadı. Bizim başlangıcımız bundan çok önceydi, yılbaşı gecesi onu öptüğüm andan itibaren. Buz pateni öğrettiğimiz zamandı. Karavanı tamir ederken. Hokey antrenmanlarına gelip şampiyonluğu kazanmamız için bize tezahürat yaptığında.

Arkadaşı olarak elini tuttuğum her an kalbim ona ait olmayı arzuluyordu.

Belki de yıllar önce, onun gülüşleri ve kahkahaları göğsümde ona olan hayranlığım olarak tanımladığım komik hissi uyandırdığında başladı. Sırf onu mutlu edeceğini bildiğim için bir şeyler yapmaya başladığımda daha da büyüdü - milyonlarca güzel gün geçirmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bir noktada, hayatımın önemli bir parçası haline geldi. Onsuz nefes alamam, var olamam. Eve benim insanım. Bu kadar basit.

Ona olan hislerimi ya da ilişkimizi saklamak istemiyorum. O benim ve bunu herkesin bilmesini istiyorum. Kardeşi ve babası da dahil.

OTUZ İKİ

EVE

Takvim hatırlatıcım tabletimin tepesinde her belirlediğinde benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum. Sinirli bir fiske vurarak onu uzaklaştırıyorum ve market için çizmekte olduğum ambalaj tasarımına geri dönüyorum.

Daha çok, çizdiğim her çizgi yanlış hissettirdiği için resmetmekte başarısız olmak gibi. Eğri çizgiyi siliyorum ve boynumu büküyorum. Yaratıcılığımın kolayca bağlantı kuramadığım zaman içim içimi yiyor.

Bir kez daha, zaman benden uzaklaştı. Kasım ayının son haftasındayız ve maker's market'e sadece iki hafta kaldı. Barmenlik vardiyalarım, annemin gelecek hafta düzenleyeceği potluck'ı planlamasına yardım etmek ve Cole ile zaman geçirmek arasında mümkün olduğunca çok zamanımı bu pazara hazırlanmaya ayırıyorum.

Evindeyiz, yatağında uzanıyoruz. O dizüstü bilgisayarında Flyers'ın TD Garden'da Bruins ile oynadığı maçın canlı yayını izlerken ben de hangi ürünlerimi getirmek istediğimi seçiyorum. Yaptığım tüm araştırmalara ve bana fikir vermesi için kaydettiğim sayısız ekran görüntüsüne rağmen, hepsi çok fazla gibi geliyor.

Milyonuncu kez pozisyon değiştirip yüzüstü yatmaktan oturmaya geçiyorum ve bu sadece on beş dakika sürüyor, sonra boynum kambur durmaktan ağrımaya başlıyor. Yastıkların üzerine uzanıp iPad'imi bacağıma yaslıyorum. Bu berbat bir çizim duruşu ama kısa bir süreliğine de olsa fikir edinmek için işe yarıyor.

Beş dakika sonra nefret ediyorum, küpelerim için bu etiket çıkartmasını üçüncü denemede baştan başlamak için hurdaya çıkarıyorum. "Biliyorum," diyor Cole iç çekmem üzerine. "O karara ben de inanmıyorum. O gol tamamen iyiydi."

Mırıldanıyorum, gerçekten dikkatimi vermediğim için kendimi kötü hissediyorum. Kötü bir gün geçirmem onun suçu değil.

Sıfırlamak için çantamın kapağını kapattığımda kendimden geçiyorum. Düşünceler kafamı dolduran fikirlerle çarpışıyor. Dudağımı başparmağımla parmağımın arasına sıkıştırıyorum, hepsini gözden geçirirken kaşlarım çatılıyor. Aklımda çok fazla şey var. Bu yüzden sanat tikanıklığı yaşadığımı biliyorum.

iPad'imi bir kenara bırakıp Cole'un yanına kıvrılıyorum ve maçın son on dakikasını onunla birlikte izliyorum. Dondüğunda homurdanıyor. Kendimi telefonumda, satıcı masam için ilham panoma bakarken buluyorum. Sahtekârlık sendromu beni dürtüyor ve bu pazarda yer alarak kim olduğumu düşündüğümü sorgulamama neden oluyor.

İnleyerek dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Ne oyun ama."

En azından dünyada kötü bir gece geçiren tek kişi ben değilim. Bilgisayarını kaldırıyor, sonra yatağına geri dönüyor. Gözümün köşesindeki bir ışık dikkatimi dağıtıyor.

"Bir mesajınız var."

"Bana mı vereceksin?"

Şarj cihazından çıkarıp uzatıyorum. Okuyunca alay etti. "Kim o?"

Bana doğru uzanıyor ve telefonu komodinin üzerine geri atıyor. "Easton geçen sezon beni takım arkadaşlarıyla grup sohbetine soktu. Babandan bir şey istemeden önce ilk bana geliyorlar."

"Küçük ördek yavruları gibiler," diyorum gülerek. "Evet, günün her saatinde telefonumu patlatıyorlar." Başımı göğsüme yaslıyor. Kalın saçlarıyla oynuyorum.

"Bir şeye ihtiyaç duyduklarında bana gelecek kadar güvendiklerini bilmek güzel. Bir şeyleri doğru yaptığımı hissettiriyor."

"En azından bizim öyle," diye mırıldanıyorum.

Beni endişeyle incelemek için dirseklerine kadar kalktı. "Neyin var?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu kadar büyük bir pazara girerek ilk etkinlik için çok fazla şey üstlendim. Belki de geri çekilmeliyim. Hazırlamam gereken daha çok şey var. Karavan hazır değil."

"Ama sen öylesin. Buraya gel."

Beni de yanına alarak sırt üstü dönüyor. Kucaklaması o kadar güvenli hissettiriyor ki, sanki içimi kemiren stresli şüpheleri kovabilecek tek kişi oymuş gibi. Daha da yaklaşıyorum, burnumu boynunun kıvrımına dayayıp sıcak, misk kokulu orman kokusunu içime çekiyorum.

"Konuş benimle," diye teşvik ediyor.

"Bunalmış durumdayım," diye itiraf ediyorum. "Başvurduğumda kabul edileceğimi düşünmemiştim. Daha önce bu işi hiç yapmadığım için gerçekçi olarak ne kadar zamanımı alacağını düşünmedim. Önce denemek için daha küçük bir pop-up etkinliği aramalıydim, böylece ne beklemem gerektiğini bilirim."

"Geri çekilersen kendinle mutlu olur musun?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Hayır. İptal edilen planlar garip bir şekilde özgür hissettirdiği için iyi hissederdim ama bu fırsatı kaçırdığım için hayal kırıklığına uğradım. Vazgeçmeyi sevmem."

Parmakları saçlarımda geziniyor. "Tamam. Yani masanı iptal etmeyeceksin."

İçimi çektim. "Hayır. Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Yapılacaklar listemdeki işleri kontrol ediyorum, sonra yapmam gereken başka bir şeyi hatırlıyorum. Hiç bitmiyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Bana sahip olduğunu biliyorsun. Eminim Benny ve Jess onlara gidersen sana tavsiyelerde bulunacaklardır." Dudaklarımı birleştiriyorum. O haklı.

"Biliyorum, sadece kendim yapmak istedim. I-"

Sinirli bir sesle sözümü kestiğimde, sakinleştirici bir dokunuşla beni yatıştırıyor ve aşırı uyarıldığımda beni kopma noktamdan geri çekiyor.

"Sorun değil. Bana anlatmak için acele etme. Dinliyorum."

Boğazım düğümleniyor ve yüzümü onun tenine bastırıyorum. O her zaman benimle ilgilenir. Yutkunuyorum, devam etmeden önce kendimi toparlıyorum.

"Bunu açıklamak zor. İhtiyacım olduğunda yardım istemenin daha iyi olduğunu biliyorum." "Ama?"

"Kontrolü bırakmakta zorlanıyorum. Tüm parçaları kendim yapmayı seviyorum. Ancak bunun, erteleyerek ya da unutarak işleri berbat edersem sadece kendimi suçlayacağım anlamına geldiğini biliyorum."

"Suçlama yok. Her şeyi mükemmel yapmamak sorun değil, değil mi? Her şeyi mükemmel yapana kadar beklemek sizi sadece yavaşlatır. Sen elinden geleni yap ve ben sana inanıyorum Evie. Çok büyük şeyler yapabilirsin. Kendini ortaya koyuyorsun. Bu gurur duyulacak bir şey."

Nazik, güven verici sözleri üzerimden akıp gidiyor. Onlara tutunuyorum, beni bir sarmalın içine sürüklenmekten alıkoymak için onun rahatlığına ihtiyaç duyuyorum.

Mükemmel olmak imkansızdır. Mükemmeliyetçilik eğilimime ne kadar takılırsam takılayım. Kendi işime sahip olmanın dağınık olduğunu kabul etmeliyim. Her şeyi kontrol edemem.

Göğsünde izler bırakıyorum. "Neden bu kadar mantıklı olmak zorundasın?"

Kucaklaması sıkılaşıyor. "Strateji oluşturasaydım ve iyi moral konuşmaları yapamasaydım boktan bir koç olurdum. Her şeyi teker teker ele al, tamam mı?"

İhtiyacınız olursa yardım isteyin." "Evet."

"Zihnini yeniden yapılandırmak için biraz ara vermeye ne dersin? Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım.

Bunun yardımı olur mu?" Bunu düşündüm. "Atıştırmalıkları severim."

"Biliyorum." Başımın üstünü öpüyor. "Seninle ilgilenmeme izin ver, tamam mı? Zorlandığında bunu benden saklama. Bana güvenmezsen senin yanında olamam."

Dirseklerimin üzerinde yükselip onu şefkatle öpüyorum, tüm minnettarlığımı ve sevgimi içine akıtıyorum. "Sensiz nerede olurdum bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Eminim acıkmışsındır ve öğün atlıyorsundur," diye dalga geçiyor.

Alay ediyorum. Ben kahkahayı patlatana kadar yanlarımı gıdıklıyor. Bıraktığında nefesimi tutuyorum ve ona sırtıyıyorum. Yanağımı okşuyor, yeşil gözleri sevgiyle dolup taşıyor.

"İşte benim kızım."

OTUZ ÜÇ

COLE

Aralık

Oraya vardığımda Heston Gölü sakinlerinin yarısı Lombard'ların partisindeymiş gibi *görünüyor*. Bayan Lombard şenlikli süslemelerle kendini aşmış. Her nasılsa geçen haftaki Şükran Günü'nden bu yana iki katına çıkmışlar.

"Oh, Cole, tatlım!" Bayan Lombard beni kucakladı ve dün Eve'le yaptığım kurabiye tabağını neredeyse eziyordu. "Bir şey getirmene gerek yoktu."

"Bu bir potluck, değil mi? Elimiz boş gelemездik." Katkımızı sunuyorum. Benimle ilgileniyor. "Teşekkür ederim. Bunlar için bir yer bulacağım."

Sonra David ve Theo beni karşılıyor. David'in elini sıkıyorum ve Theo'nun omzunu okşuyorum. "Seni çalıştırıyorlar mı?" Şaka yapıyorum.

Bayan Lombard'ın meşhur tuzlu böreklerinin olduğu tepsiyi kaldırıyor. Kasabada partilerde bunlara bayılmayan ya da tarifini almak için peşine düşmeyen tek bir kişi bile tanımıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Dışarı çıkmaya hazır olduklarında onları taşımak için gönüllü oldum." Theo tabağa bakıp sırtıttı. "İlk hak benim."

"Üzerlerine fazla gitme. Gelecek hafta sonu yavaşlamayı istemeyiz," diyor David.

Theo inliyor. "Bütün gün onları dört gözle bekliyordum."

Homurtumu öksürükle bastırarak ona dirsek atıyorum. David ayrıldıktan sonra, o ağzına üç kürek atarken ben nöbet tutuyorum. "Spor salonuna gittiğinden ve kendini dinç tuttuğundan emin ol," diye mırıldanıyorum.

"Anladım, koç. Bana bir iyilik yaptığın için teşekkürler."

Sırtarak kendime bir brie ve karamelize soğan cipsi alıyorum. Ben uzaklaşırken o itiraz ediyor. Eve'i göremeyince oturma odasını pas geçiyorum, onu bulmak için dolaşıyorum. Sonunda arkamda en çok istediğim sesi duyuyorum.

"Hey, sen. Gelebilmene sevindim."

Eve elime bir içki tutuşturuyor, parmak uçları oyalanıyor. Serçe parmağını kendiminkiyle birleştiriyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Harika görünüyorsun." *Hey, bebeğim. Sen çok güzelsin. Gerçek bir öpücük için benimle kaç.*

Bana göz kırıyor. Gözlerim onu hızla tarıyor, beni tatmin edecek kadar uzun değil. Seksi örgü elbisesi kıvrımlarını sarıyor ve saçlarının yarısı bir fiyonkla geriye toplanmış. Dudaklarım ısıltılı pembe kalpli lolipop küpelerine sevgiyle seğiriyor.

"Cole! N'aber, kardeşim?" Benson elini omzuma vurarak beni kız kardeşinden uzaklaştırdı.

Bana kızının on yeni fotoğrafını gösterirken yüzündeki alaycı ifadeyi görmek için tam zamanında dönüyorum. Bir kıkırdama omuzlarımı sarsıyor çünkü bunlar partiden gibi *görünüyor*. Brawling Bandits'teki bazı çocuklar, Theo, babası ve şehirden gelen diğer bazı çocuklarla birlikte arka odaya geçiyoruz.

"Size söylüyorum, bu sezonki sıralamamız? Bunu çantada keklik gördük," diye övünüyor Benson. "Joe, maçlarımızdan birine gelmelisin ki sonrasında bizimle içki içebilesin."

"Kesinlikle. Geçen yıl çok ilerledikten sonra soyulduğunuzu duydum."

Benny şiddetle başını sallar. "Bu yıl intikam için buradayız. Değil mi Cole?"

"D'n sağlam." Theo bu ima karşısında homurdanmaya başladı. "Ama gerçekten koç. En iyi paten kayma." "Teşekkürler." Ona kadeh kaldırıyorum.

"Lise takımımızdakinden bile daha keskin." Benson içten bir kahkaha atarak beni itiyor.

Biramı yudumlarken sırtarak başımı sallıyorum. Birayı bitirecek kadar oyalandıktan sonra Eve'in nerede olduğunu merak ediyorum. Odadan çıkarken Theo'nun saçlarını karıştırıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Benson itiraz ediyor.

Kız kardeşinin izini sürmek. "Atıştırmalık koşusu. Acıktım. Annenin börekleri bitmeden biraz daha istiyorum." "Bana da bir tabak yap."

Ona sırtıyorum. "Hayır, kendi başınasın."

Eve'i tekrar bulduğumda, yemeklerin olduğu yemek odasının dışında duruyorum. Jess'le gülüyor ve yeni kızını kucağına almış.

Bebeğin gülümsemesini sağlamak için ona surat yapıyor. Göğsümü ovuşturarak bir süre izliyorum.

Eve beni fark etti ve parladı. "Cole! Buraya gel, Gracie senden her zaman büyük keyif alıyor."

Odayı geçiyorum, kalbimi ona bağlayan görünmez bir çizgiyle sarmalanıyorum. Parmağımı uzattığımda bebek mutlu bir şekilde mırıldanarak parmağıma yapışıyor. Hokey sopası taklidi yaptığımda ve Gracie'nin gol attığını anlattığımda kızlar gülüyor.

"Yakında ilk mini sopan için hazır olacaksın."

"Ohh, sesinden o kadar etkilendi ki işlem yapmak için onu susturdun," diye şaka yapıyor

Eve. "Hayır, bu kaka surat olurdu. Bu benim işaretim," diyor Jess.

"Onu yakaladım." Benson arkadan yaklaşıp kızlarını Eve'in kollarından alır. Jess'in şakağını öper. "Rahatla, bebeğim. Keyfine bak."

Minnetle gülümsüyor ve onu takip ediyor. Aralarındaki açık sevgiyi kıskanıyorum. "Sonunda yalnızız," diye alttan alta alay ediyor Eve.

"Olabileceğimiz kadar yalnız değiliz." Başımı eğip köşede sohbete dalmış anne babasının komşularını gösteriyorum.

Kalçası benimkini dürtüyor ve kaşlarını zıplatıyor. Sadece ona özel gizli bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Benimle göz göze gelmeden önce komşulara bakıyor. Kokteyl sosislerine uzandığında karnım sıkıştı.

Gözlerini kırıştırarak ucunu iştahla yalıyor, sonra dudaklarını ucun etrafına kapatıyor.

"Evie," diye mırıldanıyorum.

"Mm, *lezzetli*." Gözleri parlıyor, bana ne yaptığının farkında. "Denemek ister misin?"

Daha fazla dayanamıyorum. Kendimi kontrol edemiyorum.

Kimse bize bakmıyorken, elini tutuyorum. O da tereddüt etmeden beni takip etti. Dikkat çekmeden sıvışıp üst kata çıkıyoruz.

Yatak odalarını hızla geçip onu koridorun sonundaki banyoya çekiyorum.

Kapıyı kilitledikten sonra onu kapıya doğru ittiğimde gözleri parlıyor. "Neyin var?"

"Bu."

Ağzım onunkine çarpıyor. Nefesini yutuyorum, belini yoğuruyorum. Öpücük derin, pis ve acımasız. Ona olan ihtiyacımın gücüyle renkleniyor.

"Hepsi bu mu?" Gözleri hülyalı bir pusla bulutlanıyor.

"Hayır. Sana dokunmam gerek." Kazak elbisesini yumruklayıp kalçasından tutuyorum. "Bunları giydiğinde beni deli ediyorsun."

Onu kapıdan uzaklaştırarak elbiseyi beline kadar itiyorum ve tezgâha doğru kaldırıyorum.

Çoraplarını görünce inledim. "Jartiyer."

Taytının bir parçası olarak entegre edilmişler ve onun üzerinde çok seksi duruyorlar. Dudaklarım bir kez daha için için yanan bir öpücükle onunkini buluyor ve verdiğim tepki karşısında attığı boğuk kahkahayı yutuyor. Şeffaf malzemeyi çekiştiriyorum, jartiyerleri parmaklarımın etrafına sarıyorum.

"Bunlar kalçalarımı birbirine sürtünmekten koruyor," diye mırıldanıyor. "Üzerimde bu kadar beğendiysen başka renkleri de var."

"Evet. Sana her rengini alacağım."

Boynuna doğru öpüşürken, külotunu körü körüne kenara çekiyorum ve parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum. Ona neredeyse hiçbir şey yapmamıştım ama o benim için hazırды.

"Benimle gizlice kaçmayı mı düşünüyordun? Şimdiden ıslanmışsın." "Cole," diye boğuluyor.

"Sana dokunmam gerek."

Klitorisini okşadığımda itirazları kesiliyor, sonra bir parmağımı içine sokuyorum. İç çekerek dudaklarını ayırıyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Daha fazla."

Ağzım bir sırtışla geriliyor. Boğazını öpüyorum.

"Benim kızım istediği her şeyi alır."

Onları kıvrarak bir saniye daha ekliyorum. Kolumu tutuyor, parmaklarımla onu becermem için çekiştiriyor.

Tanrım, dizlerimin üstüne çöküp saatlerce ona tapmak istiyorum. Yüzüme boşalana kadar dilimi amına gömmek istiyorum. Sadece kimsenin görmeyeceği yerlerini değil, her yerini işaretlemek istiyorum.

Sıkışmış elbisesini bir avuç tutarak parmaklarımla onu parçalara ayırıyorum. Amına pompalıyor, kendi ıslaklığını klitorisinde kullanmak için serbest bırakıyor ve tekrar içine batıyorum. Dokunuşuma o kadar duyarlı ki, ellerini arkasına koyarak vücudunu kavislendiriyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor.

O yaklaştıkça, çenesini okşayarak cesaretlendirici sözler fısıldıyorum.

"İşte bu kadar. Tam oradasın, değil mi? Parmaklarıma boşalacak mısın?"

Göğsü gergin bir solukla kabarıyor, sonra bir iniltiyi bastırıyor. Yanağına gülümseyip parmaklarımı yavaşlatıyorum.

Geri çekildiğimde, onu iyi hissettirmenin verdiği tatminle yanıyorum.

Muhteşem bir kadın. Yanakları kızarmış, dudakları ayrılmış, kapüşonlu gözleri bana kilitlenmiş. Bakışlarını tutuyorum ve parmaklarımı yalayarak temizliyorum, tadını çıkarıyorum.

"Gecenin geri kalanında düşünebileceğim tek şey elime boşalman ve boğmaya çalıştığın o güzel sesler olacak," diye törpüledim.

Kirpikleri titriyor ve bacaklarını daha geniş açıyor. Aletimde ısı titreşimleri.

"Becer beni."

Keskin bir nefes alıyorum.

"Burada mı?" "Evet. Hemen

şimdi. Sana ihtiyacım var."

Bu yalvarış beni sendeletiyor, güneye doğru akan kanın etkisiyle başım dönüyor.

"Çok uzun süre yok olursak fark edecekler."

İnliyor, parmakları parlayan amcığıyla oynuyor. "O yüzden çabuk ol. Beni sertçe al ve bütün gece seni içimde hissetmemi sağla."

"Siktir, Evie," diye tıslıyorum, parmaklarımı saçlarına geçirerek.

Elim onunkini kaplıyor ve birlikte benim için titreyene kadar klitorisile oynuyoruz. Tezgahtan inmesine yardım ediyorum. "Arkanı dön."

Eğilip bana muhteşem poposunu gösteriyor. Taytının içine yerleştirilmiş jartiyerin altından parmağımı geçiriyorum ve bir gümbürtüyle tenine yapıştırıyorum. Boğuk bir nefesle kavis çiziyor.

Daha fazla zaman kaybetmeden sikimi çıkardım, tangasını yana çektim ve sıraya girdim. Onun ıslak sıcaklığına doğru itmek her seferinde cennet gibi.

Geri çekilip tekrar içine girmeye başladığımda sesini kontrol etmekte zorlanıyor. Çığlıklarını bastırmak için ağzını kapatıyorum ve dudaklarımı kulağına götürüyorum.

"Gerekirse çığlık at. Sen iyi bir kız gibi sikimi ağzına alırken ben seni susturacağım." Kukusu

titriyor. Bütün gece bunu ona hissettirmek istiyorum.

Etrafta yeni sikilmiş olarak dolaşmak, onun tamamen benim olduğunu bilmek. Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluşsun ve herkes aşağıdayken ne yaptığımızı hatırlayalım.

Sert bir sesle ısırarak kalçalarını onun istediği şekilde açıyorum ve bana yalvardığı şeyi ona

veriyorum. "Çok ıslaksın," diye mırıldanıyorum.

Avuç içime karşı inliyor ve her hamleyi karşılamak için geri bastırıyor.

"Kendine dokun."

Eli o kadar hızlı hareket ediyor ki neredeyse bir adağı deviriyordu. Devrilmeden önce yakalıyorum ve hızımı kesmeden düzeltiyorum. Dikkatimi sikimin ona batışını ve aynadaki yansımamızı izlemek arasında bölüştürüyorum.

O da bizi izliyor. Parmakları klitorisini

çalıştırıyor. "Şu haline bak. Çok güzelsin,

bebeğim."

Boğuk bir sesle kıpırdamadan duruyor, boşalırken vücudu beni bir mengene gibi sıkıyor.

Onun zevkine o kadar odaklanmışım ki, orgazmım gözümü kör etti. Dişlerimi sıkıyorum, kalçalarım titremeye başlamadan önce onu becerebildiğim kadar beceriyorum. Amcığı ben boşalırken spazm geçiriyor. Kesik kesik bir nefesle ağzını bırakıyorum ve ellerimi tezgâha dayayıp artçı şokları atlatıyorum.

Çekildiğimde Eve hâlâ titriyordu. Bir avucumu omurgasında gezdiriyorum, bir endişe ipi kalbimin tellerini çekiştiriyor.

"Sen iyi misin?"

Durgunca başını sallıyor. Ayakta durmasına yardım ediyorum, destek için onu

kendime doğru çekiyorum. "Ağrın var mı? Çok mu sert davrandım?"

"Hayır, bu harikaydı," diye nefes alıyor. "Çok iyiydi."

Lavabodaki suyu akıtıyorum ve önce onu özenle temizlemeye odaklanıyorum, sonra hızlıca kendime çalışıyorum. Aynadaki yansımada bana usulca gülümsüyor. Başını öpüyorum, sonra elbisesini indirmesine ve saçını düzeltmesine yardım ediyorum.

"Sence kimse kaybolduğumuzu fark etmiş midir?"

"Sanırım hepsi sarhoş ve neşeli olmaya gidiyorlardı, bu yüzden çok endişelenmeyecekler." Kapıya yaslanır. "İlk ben gideceğim. Hazır mısın?"

"Bekle."

Elimle boğazını sıkarak gözlerinin içine bakıyorum. Dudaklarım şehvetli bir öpücükle onunkine doğru eğilirken bakışlarımızı ayırmıyorum. Ben kolumu beline dolayarak onu yakalayana kadar kapiya doğru eriyor.

"Tamam," diye dudaklarını törpüledim. "Artık partiye geri dönebilirsin."

OTUZ DÖRT

EVE

SONUNDA, karavanı maker's market için zamanında bitiremedim. Cole'un mükemmel olmak zorunda olmadığını hatırlatması sayesinde bunu kabullendim.

İçimdeki dürtüsel taraf, hazır olmadığı için yerimi iptal etmek istedi. Bugün sinirlerim çok bozuk. Henüz bir şey yiyemedim. Cole birkaç kez kahve ve su dışında bir şeyler yemem için beni ikna etmeye çalıştı. Yola çıkmadan önce bana seçenek sunmak için bir protein bar, bir sandviç ve bir paket mısır gevreği hazırladı.

"İleride, bir sonraki çıkışta bir mola yeri var. Aç mısın?" Geçtiğimiz her yemek tabelasında durmak isteyip istemediğimi kontrol etti.

Başımı sallıyorum, yolcu koltuğundan gökyüzünü kaplayan kalın gri bulutlara kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Umarım kar yağışı durur."

"Dört çekerim var. Benim için nefes al, tamam mı?" Başparmağı uyluğumu rahatlatıcı bir şekilde okşuyor.

Başım koltuğa çarpıyor ve gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum, tutuyorum, sonra nabzım paniklemiş bir tavşan gibi sıçramayı bırakana kadar bırakıyorum.

"İyi kız. Daha iyi misin?"

"Birazcık. Özür dilerim, çok gerginim. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Kontrol listeleri, kurmak istediğim düzen, yaptığım bedavalar." Yutkunuyorum. "Ya masama kimse gelmezse?"

Bana yan gözle empatik bir bakış atıyor, bu da kalbimi ısıtıyor ve geçici olarak sinirlerimin gerginliğini alıyor.

Elini bacaklarımın arasından çıkarıp bana uzattığında, can simidim gibi tutuyorum. "Olacaklar, tatlım. Bugün seni ne mutlu edecek?"

"Sadece bir kişi gelirse," diye aceleyle söze giriyorum. "Dün gece rüyamda kimsenin beni göremediğini gördüm." "Seni görüyorum," diye söz veriyor içtenlikle.

Güvensizliğim karşısında her zamanki gibi sabırlı davrandı. Sakinliğini koruyor ve sesini yükseltmiyor. Kendimi hiç sinir bozucu biriymişim gibi hissetmedim.

Alnıma masaj yapıyorum. "Böyle olduğum için üzgünüm. Mantıksız olduğumu biliyorum. Konuşmazsam kendime gelmem zor oluyor."

"Hayır." Elimi sıktı. "Özür dileyecek bir şey yok. Mantıklı olup olmaması önemli değil, hissettiğin şey gerçek. Gergin olman normal ve yardım edebilmem için bana anlatmanı istiyorum. Seni dinliyorum. Seni daha iyi hissettirecekse ne yapman gerekiyorsa yap."

Eğer o burada olmasaydı, sanırım geri döner ve eve giderdim. Knights'ın deplasmandaki maçından beni aradı ve Lainey'nin hafta sonu Bauer'e bakmasını ayarladı. Şu anda hokey takımından çok koçum olarak ona ihtiyacım olduğunu söyledi.

"Benimle birlikte olduğun için çok mutluyum," diye itiraf ediyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım."

Bunalmış olmanın bir sonucu olarak gözlerim sulanıyor. Kendimi aptal gibi hissederek gözyaşlarımı kırıpıştırıyorum. "Sesli kitabını dinlemek ister misin? Zihnini bir dakika dinlendirebilir."

"Tamam."

Telefonumu hoparlör sistemine bağlıyor. Hikaye beni içine çekiyor, sahtekarlık sendromundan hoş bir kaçış yaratıyor. Bir protein bar açıyor, ona baktığımda bana veriyor, sonra kendisi için bir tane daha alıyor.

Bir süre dinleniyorum. Kar yağmaya başlayana kadar.

Cole'u kızgınlığımla rahatsız etmeden bir çıkış noktasına ihtiyaç duyarak arkadaşlarıma dert yanıyorum.

Eve: Hava bugün beni zorlamasa iyi olur.

Caroline: Fırtınaya büyük bir orta parmak. Eve dönüş uçuşum iptal oldu. Başını dik tut, bebeğim. Bu seni durdurmayacak. Bugün senin günün. Hiçbir şey seni tutamaz. Seni destekliyoruz!

Eve: Teşekkürler çocuklar. Duygularımı buraya döküyorum, böylece Cole'a yük olmaya devam etmeyeceğim, beni görmezden gelin.

Lauren: Asla [kalp emojisi]

Julia: Bu sohbetin tüm terapötik boşaltımlara açık olduğunu biliyorsunuz çünkü hiçbirimiz her zaman bir arada değiliz.

Eve: Tamam, buna ihtiyacım vardı. [kalp eller emoji]

Boston'un kuzeyinde pazarın kurulduğu kasabaya bir saatten az bir süre kala kar hızlı ve yoğun bir şekilde yağarak görüş mesafesini azaltıyor. Neredeyse kar fırtınası vardı.

"Kahretsin," diye mırıldanarak ileriye işaret etti. "Orada her şeridi kapatmışlar."

Kitabın sesini kısıyorum. "Ne?"

Önümüzdeki araç polis aracından U dönüşü yapıp uyarı levhalarını yakarken araba yavaşlayarak duruyor. Cole camını indiriyor. Polis memuru barikata el sallıyor.

"Üzgünüm, millet. Yol kapanıyor. Herkesten geri dönmesini ve fırtınadan güvenli bir yere gitmesini istiyoruz. Eğer on beş milden daha uzak bir yerden geliyorsanız, fırtına dinene kadar geceleyecek bir yer bulmanızı tavsiye ederim."

"Gideceğimiz yere sadece biraz daha yolumuz var. Başka bir yol yok mu?" Cole soruyor.

"Hayır. Üç eyalet bölgesindeki tüm ana yolları kapatıyoruz. Beklenenden daha hızlı düşüyor. Güvenli değil."

"Anlıyorum."

"Dolambaçlı yolu takip edin. Kasabada yakınlarda kalacak yerler var." "Teşekkürler."

Tüm konuşmayı dinliyorum ama Cole Bronco'yu döndürüp ilk çıkışa girene kadar bir şey anlamıyorum. Virajı döndüğümüzde karla kaplı çam ağaçlarının arkasında kaybolan otoyola bakmak için dönüyorum.

"Pazarı özleyeceğim," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor.

Tüm şüphelerim geri geliyor. Bu benim kontrolüm dışında, ama sanki dünya bana bunu yapmak için yeterince iyi olmadığını söylüyor gibi hissediyorum.

"Hâlâ yarın var," diyor nazikçe.

Boğazımda düğümlenen acı dolu sesle Cole bana endişeli bir bakış fırlatıyor ve arabayı boş bir otoparka çekiyor. Bana doğru uzanıyor. "Evie-"

"Her şey bitti. Markete gidemem," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Hey. Yapma bunu." Yüzümü okşuyor, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı fırçalıyor. "Kaçıp gitme. İstedığinin bu olmadığını biliyorum. Vazgeçmiyorsun."

Boğazım hayal kırıklığı ve başarısızlığın acısıyla yanıyor. Başımı sallıyorum. "Bu sadece yoldaki bir tümsek. Bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı?"

Nazik sesi acıyan kalbimi paramparça ediyor. Ağlamayı durdurmaya çalışıyorum, onun şefkatli muamelesi karşısında daha da parçalanıyorum. "Ağlamandan nefret ediyorum, Evie," diye mırıldanıyor.

Hıçkırıyorum, burnumu çekiyorum.

Yutkunmak acı veriyor. "Özür dilerim."

"Buraya gel." Beni içeri çekip alnımdan öptü. "Üzgün olmana gerek yok. Sadece ağladığında gözyaşlarınızı dindirmek istiyorum."

Kokusu beni sararken gözlerim kapanıyor. Avuçlarını omuzlarımda gezdiriyor ve ense kökümü kavıyor, bacaklarımdaki gerginlik azalana kadar yoğuruyor.

"İyisin."

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldadım. "Evet hak ediyorsun, tatlım."

"Sen-" Zorlu bir yutkunmayla sözümü kesiyorum. "Ne oldu?"

Sorma. Sorma. Bilmene gerek yok.

"Hiç fazla olduğumu düşündün mü?" Sesim küçük ve çatlak.

Sert bir ses çıkararak beni neredeyse kucağında eziyor. "Hayır. Çok fazla değilsin."

Onun korkumu kesin bir dille yalanlaması üzerine yeni bir gözyaşı dalgası akıyor. Gözyaşlarınızı siliyor, kuruyana kadar fısıldayarak güvence veriyor.

Parmaklarım ceketine dolanıyor. "Etkinlik organizatörlerine fırtına yüzünden gelemeyeceğimi e-posta ile bildirmeliyim."

"Önce yollardan çekilelim. Bana bir iyilik yapar mısın? Bize bu gece için bir otel bul. Hava durumuna bakarız. Sabah oraya varırız. Hâlâ yarın gelebilirsin."

Güçsüzce başımı sallıyorum. Bir otel bul. Bunu yapabilirim.

Yakındaki seçeneklere göz gezdirip birini seçene kadar, bana nefes almam için bir dakika vermek üzere bu görevi teklif ettiği aklıma gelmedi. Durumu kabullenerek GPS'imizi sıfırladım.

Dolambaçlı yol işaretlerini takip ederken babam aradı. İrkiliyorum, neredeyse telefonumu düşürüyordum. Cole telefonu benden alıyor ve cevap vermek için kenara çekiyor. Babamın sert sesi arabanın hoparlörlerinden geliyor.

"Hey, Eve."

"Ne oldu?"

"Vermont maçı için otobüste takımla birlikteyim ama kar yağdı. Senin de yolda olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Bu fırtınada berbat durumdalar."

"Biz değiliz," diyor Cole. "Middleton'a bir saatten biraz az mesafedeyiz ve otoyolu daha yeni kapattılar."

"Fırtına seni durdurduğu için üzgünüm, tatlım." Babamın sesi boğuklaşıyor, telefonda uzaklaşıyor. "Ne dedin? Hayır, onlarla konuşamazsın. Otur yerine, Blake."

Bir huff beni terk ediyor. Cole sırtıyor.

"Yarın sabah oraya gitmeye çalışacağız," diyorum. "Tamam."

Babam duraksıyor. "Ona iyi bak Cole."

Ona bir bakış attım. Bana bakıyor, eli dizimde duruyor. Ağzının köşesi kalkıyor. "Yapacağım," diye söz veriyor. "O benimle güvende."

"Güzel, güzel. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Birbirimize gülümsüyoruz. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, kendimi bütün gün olduğundan daha hafif hissediyorum.

Bacağımı sıkıyor.

"Görünüşe göre telefon etmene gerek kalmadı," diye devam ediyor babam. "Bugünkü maç sezonun ilerleyen zamanlarına ertelenecek. Bir otele gidiyoruz. Güvenli bir yere gidin ve saklanın. Yaptığında beni ara."

"Yapacağız," diyorum.

"Dikkatli sürün."

"Sen de. Sağ ol baba."

Telefonu kapatıyor, oyuncularını hizaya getirmek için onlara bir şeyler bağıyor. Tekrar yola çıktık ve rezervasyon yaptırdığım otele doğru yola koyulduk.

"Sadece bir oda kalmıştı. O da kral dairesi" dedim.

Başını eğlenerek salladı. "Sadece bir yatak. Tıpkı şu anda okuduğunuz gibi."

Kilit ekranımdaki duraklatılmış sesli kitaba gülümsüyorum. "Şu haline bak, mecazları öğreniyorsun." "Kız arkadaşımın sevdiği şeylere ayak uydurmalıyım."

Otele vardığımızda dünya kalın kar yığınlarıyla örtülmüştü. O babama mesaj atıp çantalarımızı alırken ben arkadaki stoklarımı kontrol ediyorum.

"Gece boyunca burası iyi olacak," diyor.

"Haklısın."

Oda süslü değil. Bu gece fırtınadan korunmak için bir sığınak olacak. Çantalarımızı yere koyduktan sonra Cole'un kolları arkadan belime dolanıyor.

"Aramıza bir yastık duvarı koyayım mı?" Yanağımdan öpüyor. "Ya da birbirimize dokunmamamız konusunda ültimatım mu vereyim?"

Ben de eşlik ediyorum. "Sana sarılmış bir şekilde uyanırsan buna bakma. Hiçbir anlamı yok."

"Bu duygularla savaşamayız," diye mırıldanıyor, kahraman için anlatıcıyı taklit ederek. "Artık sana karşı koyamıyorum. Sadece bu gece için bile olsa sana ihtiyacım var."

Kucağında dönüyorum, kollarımı boynuna doluyorum. "Seni bir geceden fazla ağırlayabildiğim için mutluyum." "Hiçbir yere gitmiyorum. Beni sonsuza dek elde edeceksin."

Saçlarıyla oynuyor ve çenesinden öpüyorum. "O zaman ben de o kadar dayanacağım." "Güzel, çünkü ciddiym."

İçimi bir ürperti kaplıyor. "Duşta ısınacağım." "Sana katılacağım."

Rahat bir sessizlik içinde soyunuyoruz. İçeri girdiğimizde banyoyu buhar dolduruyor. Sıcak sprey kaslarıma iyi geliyor. Cole uysallaşana kadar bana masaj yaparak yardım ediyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam. Keşke böyle bir şey olmasaydı ama en azından yarın gelebileceğimizi umuyorum."

"Şu anda berbat bir durumda olduğumuzu biliyorum ama bu bir gerileme değil. Kaybettikten sonra çocuklara söylediğim gibi, sadece devam edin. Bu şekilde geri dönersiniz. Ve döneceksin, Evie."

Sırtımı okşarken teninde su damlacıklarının izini sürüyorum. "Gremlin beynimin bana pislik gibi davranmayı bırakması için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun."

"Çünkü seni seviyorum," diyor basitçe.

Kalbim küt küt atıyor. Bunu söylediğini duymak içimde yankılanan bir kuru körüklüyor. Onun sıcak bakışlarıyla buluşuyorum. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Islak saçlarıma bir gülümseme bastırıyor.

"Biliyorum." "Biliyor musun?"

"Bana hep gösteriyorsun. Benim için yaptığın şeyleri ya da bana o köpek heykelciğini aldığın zamanı. Seni kollarıma aldığımda bana karşı nasıl eridiğini. Bana gülümseme şeklin farklı. Sanki o kadar mutlusun ki, içinde tutamıyorsun."

Ona sokuluyorum. Yemek yememi hatırlatmak için kontrol etmek ve her zaman bir şekilde bana dokunmaya ihtiyaç duymak gibi şefkatli jestleriyle beni aynı şekilde sevdiğini söylüyor.

Okşaması omurgamda geziniyor. Ona uyuyorum, daha yakına kayıyorum. Kolları etrafımda kilitleniyor.

Bu, aramızda hiçbir şey olmadan birbirimize bastırılmanın tadını çıkarmaktan başka bir şey aramaktan çok yakınlık ve bağlantımızla ilgili.

"Sen olduğun için teşekkür ederim," diyorum omzuna doğru. O da bana daha sıkı sarılarak karşılık veriyor.

Şüphe, sahtekârlık sendromu ve korkudan boğuluyor olsam bile Cole beni tek başıma bırakmıyor. Hangi sorunla karşı karşıya olursam olayım, bana yardımcı olmak için her zaman yanımda oluyor. Beni ayakta tutan o.

OTUZ BEŞ

EVE

Pazarın ikinci günü ve kurulum yirmi dakika içinde başlıyor. Hâlâ orada değiliz. Fırtınada kaldığımız otel çok uzakta değil. Oraya gitmek için can atıyorum, bir yanım hala ilk yüz yüze etkinliğimi berbat ettiğim için hayal kırıklığına uğramış durumda.

Kafamın içinde, hatanın doğada olduğunu biliyorum. Kendi eksikliklerim olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Daha erken gitmeye hazır olsaydım ya da pazar başlamadan bir gece önce gelseydik bu sorun olmazdı.

Dün gece uyumak çok zordu. Dönüp dururken Cole'u uyanık tuttuğumdan eminim. Şikâyet etmedi, sadece pozisyon değiştirdiğimde beni tekrar kollarına çekti ve uyumama yardımcı olmak için sırtımı ovdu.

Resepsiyonda bizi kontrol ettikten sonra geri döndüğünde beni korkutuyor.

"Hepimiz iyiyiz. Yollar bu sabah temizlendi."

Kalbim boğazıma kaçıyor ve parmaklarımı kazağıma doluyorum. "Öyle mi?"

Bana bir kez bakıyor ve pencerenin yanında volta atmamı engellemek için odayı geçiyor. Beni kollarının arasına aldığı anda göğsümdeki düğüm çözülüyor.

"Sorun değil," diye mırıldanıyor. "Gergin olduğunu biliyorum."

Dönüp duran düşüncelerimin hiçbirini dile getirmedim. Gerek de yoktu zaten. Bu konuda neden hâlâ sinirli olduğumu anlıyor. "Dün ne dediğimi hatırla. Yolun her adımında yanımdasın. Oraya vardığımızda, her şey harika olacak."

Boğazımı tıkayan yumruyu yutkunarak geçiriyorum ve ona yapışıyorum. "Teşekkür ederim. Tanrım, sen burada olmasan kendimi kaybederdim."

Sen benim kayamsın."

"Bunu yalnız yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hayır. Elbette

senin için buradayım." "Hadi gidelim."

Otelden ayrılıyor. Arabaya binmeden önce sabah ışığında parıltıdan taze kar yağışına hayranlıkla bakmak için sadece bir dakikamı ayırıyorum.

Araba.

Arka planda sesli kitap çalarken arabada zaman hızla geçiyor. Bilgilerin hiçbirini almıyorum ama

Beni sabitleyen normallik hissini takdir ediyorum. Yarın eve dönerken bu bölümü tekrar dinleyeceğiz.

Kızlardan gelen destek ve sevgi mesajlarının ardı arkası kesilmiyor. Yıllardır biriktirdiğimiz espriler ve tatlı mesajları arasında beni gülümsetiyorlar.

Cole arabayı boşaltmama yardım etmek için kaldırımı

yanıştı. "Hazır mısın?" Ellerimi sallıyorum. "Evet."

Hayır."

Bileğimi yakalıyor ve öpmek için ağzına götürüyor. "Bu sende, tamam mı?"

Bana olan sarsılmaz inancından güç alarak başımı sallıyorum. Plastik kutuları bir arabaya yüklüyoruz. Saatler süren YouTube araştırmasından sonra, daha deneyimli sanatçılar bunun kullanılması gerektiği konusunda hemfikir oldular.

İçlerinden biri kara yuvarlandığında ne demek istediklerini anlıyorum. Cole anlıyor ve fırçaladıktan sonra bana başparmağıyla onay veriyor. "Her şey yolunda. Hiçbir şey hareket etmemiş gibi görünüyor."

Omuzlarım gevşedi. Çok renkli saçlarından satıcı olduğunu tahmin ettiğim bir başka kişiyi takip ederek tuğla binanın içine giriyoruz.

Ana salonda yönümüzü bulmak için durakladığımızda, elinde bir pano olan nazik ama yıpranmış görünümlü bir kız yanımda beliriyor. "Merhaba, satıcı mısınız?"

"Evet. Eve Lombard, Sweet Luxe."

Kalemi sayfanın üzerinde gezdiriyor ve beni kontrol ediyor. "Harika. Fırtına bizi tamamen geri döndürdü, bu yüzden siz geldikçe sizi kontrol ediyoruz. Siz elli üç numaralı masada olacaksınız."

Göğsümde tuhaf bir rahatlama duygusu filizleniyor. "Diğer insanlar da mı gecikti?"

"Yarısından fazlası. Dün sadece birkaç saatliğine açtık ve yolların kapanması nedeniyle erken kapatmak zorunda kaldık. Yaşanan aksaklıklar için çok özür dileriz. Daha sonra e-postanızı kontrol edin, bu karışıklığı telafi etmek için Mystic'teki bir sonraki etkinliğimiz için indirimli bir fiyat sunuyoruz."

İşliyorum. "Mystic'i seviyorum."

Heyecandan burnu kırışıyor. "Benim de! Yılın en sevdiğim etkinliği."

"Bunu kesinlikle kontrol edeceğim."

"Harika bir etkinlik dilerim! Benim adım Lena. Bir şeye ihtiyacın olursa bana işaret et, tamam mı?" "Tamam! Çok teşekkür ederim."

El sallıyor, başka bir satıcıyla buluşmak için koşuşturuyor. Cole'a sırtıyorum. O da yumuşak bir ifadeyle karşılık veriyor, elini sırtımın alt kısmına koyuyor.

"İşte, arabayı itmeme izin ver. Sen masana kadar yolu göster."

Sıramı bulmak için odanın içinde dolanıyoruz. Masanın üzerinde işletmemin adını görmek gerçeküstü.

"Bunu ilk etkinliğim için bir hatıra olarak saklasam garip olur mu?" Malzemelerimi masanın arkasına taşıran soruyorum. "Hiç de değil."

Yanımdaki masada mum satan kız bana doğru eğiliyor. "İlk seferim için bir albüm sayfam var." "Teşekkürler. Bu beni daha iyi hissettirdi."

Her şeyi aynı anda yapma dürtüsüyle savaşıarak alanımı değerlendiriyorum. Kurulumumu sırayla ele almak için başlamak üzere bir yer seçmem gerekiyor. "Elektrik var," diye onaylıyor Cole.

Alkışlıyorum. "Aman Tanrım, var mı? Neon tabelayı asabilirim." "Ben hallederim. Sen git ve vitrinlerin üzerinde çalış." "Tamam."

Hazırlanmak beklediğimden daha uzun sürdü. Birisi kapıların on dakika içinde açılacağını duyurduğunda neredeyse zamanım tükeniyordu.

Komşum ve Cole son vitrin rafını hazırlamama yardım ettiler. "Bu iş kolaylaşıyor mu?"

Ona soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, üç yıldır bu işi yapmama rağmen ben de hâlâ bunu merak ediyorum. Ama sen buna alış. Bugün iyi şanslar." "Teşekkürler, sana da."

Cole, "Gel bir saniye burada dur," diyor.

"Ama insanları içeri alıyorlar."

"Bu anı hatırlayabilmen için senin de fotoğrafını çekmek istiyorum."

Kalbim sevgiyle kabarıyor. Birkaç tane çekiyor, bakışları telefonun üzerinden bana doğru kayıyor. Telefonu kaldırmadan önce komşumdan ödünç alıp ikimizden birer tane çekmesini istiyorum.

"İçinde olmama gerek yok," diyor.

Beline sarıldım. "Evet, öyle. Bugünle ilgili her şeyi hatırlamak istiyorum."

Fotoğrafımızı çekerken saçımla oynuyor. Bir anne ve kızı gelip eşyalarımın göz atıyor. Gözlerim açıldı. Bu kadar çabuk birini beklemiyordum. Cole komşuma teşekkür ederken ben masanın arkasına atlıyorum.

"Bunun için üzgünüm. Bugün nasılsın?"

"Güzel. Dün gelmek istiyorduk ama bugün gelebildiğimiz için mutluyuz," diyor anne. "Tatil alışverişimizin çoğunu burada yapıyoruz."

"Bu harika! Küçük işletmeleri desteklediğiniz için teşekkürler." "Anne, şunlara bak."

Kızım eklettik küpe koleksiyonuma dikkat çekiyor. Onlara bakıp parlıyorlar. Gözlerimin önünde eğlenmeleri beni neşeye dolduruyor.

"İnternette daha fazla seçeneğim var ve aklınızda bir şekil varsa özel sipariş alıyorum." "Bunları alacağız."

Anne kızını dürtüyor. "Eşleştirmeyi severiz."

"Bu çok tatlı. Ayrıca bugün iki set küpe alırsanız seçtiğiniz çıkartma için özel bir kampanya yapıyorum."

Kızı bir tane seçiyor, annesi ise kötü gün yok tasarımı için daha küçük bir versiyonunu yaptığım ücretsiz kartvizit çıkartmasını alıyor. Onları telefonumdan arıyorum, nabızları adrenalinle atıyor.

"İlk etkinlik satışım," diye mırıldanıyorum Cole'a. Onlar sıranın aşağısına doğru ilerledikten sonra. Sırtımı sıvazlıyor. "Gördün mü? Sana her şeyin harika olacağını söylemiştim."

Mırıldanıyorum, onunla öpüşmek için çenemi kaldırıyorum. Avuç içi yanağıma yerleşiyor ve başparmağıyla okşuyor. "Ne oluyor be?"

Benson'ın şaşkın ünlemiyle birbirimizden ayrıldık. Onun burada ne işi var?

Elim alışkanlıktan dolayı otomatik olarak Cole'un elini buluyor. Bu ağabeyimin dikkatini çekiyor, kaşları düzleşiyor.

Bakışlarını Cole'a doğru kaldırıyor.

"Benny," diyor Cole ihtiyatla. "Sakin ol."

"Ne zamandır kız kardeşimle yatıyorsun?"

Cole'un çenesi sıkılır. "Öyle ifade etme. Dalga geçmiyoruz. O benim kız arkadaşım." "Sana söylemek istedik," diye araya girdim. "Söyleyecektik."

"Ne kadar sürecek?" Benson beni görmezden geliyor, Cole'a bakıyor. "Bunu başlatmak için ne zaman arkamdan iş çevirdin?" "Doğum gününde," diye mırıldandı.

Benson'ın gözleri şişti. "Lanet olası yeni yıl mı?" Akli başına gelene kadar elini ağzına götürür. "Tanrım, o zaman

Yazın seni almaya gelmişti. Seni birlikte yakaladığım gizli kız bunca zamandır benim kız kardeşim miydi?" Yaltaklanıyorum. "Hadi ama Benny. Yapamaz mıyız?"

"Hayır, bence yapmalıyız," diyor. "Çünkü buraya kadar fırtınadan sonra iyi olduğunuzdan emin olmak için geldim ve ikinizin de bana yalan söylediğini öğrendim."

Bu kargaşa insanları benim alanımdan ve yanımdaki satıcılardan uzaklaştırıyor. Onların işlerine zarar verdiğim endişesiyle göğsüm daralıyor.

Cole etrafına bakınır, sonra Benson'ın kolunu yakalamak için masanın etrafında döner. "Hadi ama. Bunu burada yapmayacağım."

Masamda kalmakla aralarında işlerin kontrolden çıkmamasını sağlamak arasında kaldığımda, aceleyle bir geri dön işareti yazıyorum ve peşlerinden koşuyorum.

Cole, Benson'ı ana odanın dışındaki ıssız bir yan koridora sürükler. "Bak-"

"Bana 'bakma'." Benson omuz silkiyor. "Kız kardeşim mi, Cole? Gerçekten mi?" "Benimle ve onunla bir sorunun mu var?"

"Onu kullanmanla ilgili bir sorunun var," diye tersliyor.

"Değilim," diye homurdanıyor Cole. "Eve'e asla böyle davranmam. Onun peşinden gitmemem gerektiğini hiç söylemedin. Onun için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Benson gözlerini kısar. "Sen söyledin, ben değil. Kaç kızla birlikte olduğunu biliyorum." Beni fark ettiğinde sesi yükseliyor. "Kız kardeşim, gözünüze başka biri çarpmadan önce bir dakika boyunca birlikte olduğunuz başka biri olmayacak. Eve-"

"Hey," diye sertçe araya giriyor Cole, gömleğinden tutup duvara yaslayarak kardeşimi susturuyor. "Bu kadar yeter. Benim hakkımda ne istersen söyle ama Eve'i rezil etmene izin vermeyeceğim. Zaten yeterince olay çıkarmadın mı? Bunu daha sonra tartışabiliriz -eğer yumruk atmak istersen bana yumruk atmaya izin veririm- ama onun anını mahvetmeyeceksin."

Benson sessiz, ağzı açık bir şekilde en iyi arkadaşından bana, sonra tekrar bana bakıyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve bir dakika daha bizi düşünüyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Onu gerçekten önemsiyorsun."

"Elbette var," diyor Cole. "Bununla ilgili bir sorunun mu var? Çünkü Eve'le çıkmam konusunda götlük yapacaksan, sana şimdiden söylüyorum, seni onun etrafında istemiyorum."

"Çocuklar. Lütfen kavga etmeyin," diyorum. "Siz en iyi arkadaşlırsınız."

Cole'un kolunu çekiştiriyorum. Bana sarılmak için Benson'a sırtını döndü.

"Sorun yok, Evie. Ne yapacağımızı o kontrol etmiyor. Ya gelir ya da gelmez."

"*Kahretsin.*" Benson kısa bir kahkaha atarak duvardan aşağı yığılır ve gözlerinin altındaki koyu halkaları ovuşturur. "Tamam, anladım. Onu seviyorsun, dostum."

"Biliyorum. Ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Buna ailesi de dahil." Benson başını sallar. "Gerçekten değişmişsin."

"Hayır, yapmadım." Cole iç çekerek ayağa kalkmasına yardım etmeyi teklif ediyor. "Sadece ciddi olmak istediğim biriyle hiç tanışmadım. Ona kadar. Yani geçmişimle ilgili söylediğin tüm o saçmalıklar doğru değil."

Düşünüp taşınıyor ve elini kaldırmayı kabul ediyor. "Fark etmediğim için özür dilerim." "Meşguldün," diyorum. "Jess de sessiz kalmamıza yardım ediyordu." Kaşları havaya kalktı. "Delirmediğimi biliyordum."

"Yani aramız iyi mi?" Cole soruyor.

Benson başını sallar. "Evet. Onu ağlatan adamları dövmeme yardım etmekten ona aşık olmaya geçeceğini hiç düşünmemiştim."

"Sevgilimi ağlatan herkesin kıcını tekmelemeye devam edeceğim." Cole beni kendine doğru çekti.

"Özür dilerim." Yüzünü ovalıyor. "Cidden, tüm beyin gücüm bebeğimi hayatta tutmaya gidiyor. Hastanenin onunla birlikte gitmemize nasıl izin verdiğini merak edip duruyorum çünkü bu zor, korkunç bir iş. Sanki günde beş dakika uyuyarak çalışıyormuşum gibi geliyor. Size hıyarlık etmek istemedim çocuklar, sadece beni şaşırttınız."

"İlişkimiz hakkında mantıksız bir şey yapmadığın sürece sorun yok."

Benson beni başından savdı. "Hayır. Şimdi düşündüm de, siz ikiniz aslında çok mantıklısiniz. Başka kim biliyor?"

"Sadece sen, Jess ve arkadaşlarım," diye cevap veriyorum. "Annemle babama söylemedik."

"Tamam. Bunu benden duymayacaklar."

Kardeşim tekrar yanımda olduğu için rahatlayarak Cole'a yaslanıyorum. "Onlara yakında söylemek istiyoruz. Bunu gizli tutmak istemiyorum." Cole beni masama geri götürdüğünde Benson da bizi takip ediyor. "Şimdi annemi getirmediğime memnunum. O da benimle gelmek isterdi,

ama Jess ve bebek için telaşlanıyor."

Gülümseyerek odanın diğer ucunu gösteriyorum. "Şu tarafta el yapımı süs eşyaları satılıyor. Onun için birkaç tane sipariş ettim bile, ama sen ona daha fazlasını getirmelisin."

"İyi karar." Yürümeye başlar, sonra geri döner. "Hey."

"Evet?"

"Seninle gurur duyuyorum. Bununla başlamalıydım." "Teşekkürler, Benny." Beni kucakladı. "Birazdan döneceğim."

O gittikten sonra bakışıyoruz. Cole öfkeyle başını sallıyor ve başımın üstünü öpmek için beni kendine çekiyor. "Sence onu daha önce aramıza katmalı mıydık?" Merak ediyorum.

"Aklının başına gelmesine sevindim."

"Ben de öyle. Umarım babama söylediğimizde böyle olmaz."

"Kardeşine söylediğimin aynısını ona da söyleyeceğim."

Ben cevap vermeden önce yeni bir müşteri geliyor. Onu selamlıyorum ve şu ana kadar pazarda ne bulduğunu soruyorum.

Kitap küpelerime iltifat ediyor ve kendisi ve kız kardeşi için bir set satın alıyor. İş uzadıkça insanlarla daha da dolup taşıyorum.

Hatta bir noktada kuyruğa giriyorum. Kendi başıma halledemeyecek kadar meşgul olduğum için Cole fotoğraf ve videolarımı çekiyor.

Etkinliğin bitmesine bir saat kala, getirdiğim stokların neredeyse tamamını satmıştım. Fazla paketlediklerimden sadece bazı küpelerim ve çıkartmalarım kaldı.

Cole, "İlk etkinliğinizde çok başarılı olduğunuzu söyleyebilirim," diyor.

Parmaklarımızı birleştirip ona doğru eğildim. "Beni desteklediğin için. Engebeli bir yol ve hepsi." "Hayır," diyor sevgiyle. "Bu tamamen senin ve yeteneğinin eseri. Bunu sen başardın. Nasıl bir duygu?"

"Harika."

Bugün alışveriş yapanlarla yüz yüze etkileşimde bulunmanın çok büyüğü bir yanı var. Bir şey alsınlar ya da almasınlar, nelerin ilgilerini çektiğini görmek ve diğer satıcılardan gelen topluluk hissini hissetmek harika.

Memnun bir gülümseme ağzımı büküyor. Zorluklara rağmen başardım. Çünkü mükemmel değilim ve bu sorun değil. Cole beni desteklediği sürece, hayal ettiğim her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

OTUZ ALTI

EVE

Noel arifesinde HERKES nihayet yattıktan sonra, Cole'un kalacağı misafir odasına gizlice çıkıyorum. Bu yıl geceyi yavru köpeğimizle birlikte alt kattaki kafesinde geçiriyor. Ona kapısını açması için mesaj atıyorum ve birkaç dakika sonra aralıktan bakıyor.

İkimiz de koridorda annemle babamın odasına bakıyoruz. Işık kapalıydı. Ben sessizce geçerken babam horluyordu. Beni içeri çekti ve kapıyı kapattı.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Artık sensiz uyuyamıyorum."

Beni kendine doğru çekiyor, burnunu saçlarıma gömüyor. "Ben de öyle." "Herkesten önce erken kalkacağım. Bilmeyecekler."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırmak için geri çekiyor. "Burada oturmuş sana açılmayı düşünüyordum." İçimden kahkahalar yükseliyor. Avucuna doğru eğildim.

"Neden böyleyiz?"

"Çünkü aşık olmak garip davranmamıza neden olur." "Seninle garip olmayı seviyorum."

Dudakları titriyor. "Ben de sana, tatlım."

Hediyesini tutuyorum. Bunu ona şimdi vermek daha iyi çünkü arkadaşına veremeyeceği kadar büyük bir hediye. Yarın ailemle birlikte açması için ona geçen yıl ördüğüm hokey temalı atkıya uygun farklı bir hediye yaptım.

"Hediyeni aç," diye fısıldıyorum.

"Senin benim hediyem olduğunu sanıyordum," diye eğlenen bir ses tonuyla cevap veriyor ve beni yatağa götürüyor. "Ben vermeye devam eden bir hediyeyim... sen kafa."

Homurdanıyor. "Güzel."

Yüz yüze yatağa yerleştik. Dişlerim dudağımı tırmalayarak uzatıyorum. Başparmağını sargının altından geçirip yırtıyor, gözleri bana kayıyor.

"Bu... oymalı bir düdük mü, yoksa Dünyanın En İyi Koçu kupası mı?"

"Hayır, ama bu bana senin için özel bir Koç Bossy kupası yaptırma fikri verdi." "Seni bağlamak için büyük bir kurdeleye ne dersin?"

"Sadece aç," diyorum bıkkınlıkla.

Üniversiteden kalma dizüstü bilgisayarının son demlerini yaşadığından şikayet ediyor. Bir maçın canlı yayını izlemeye çalıştığında hep donuyor. Satışlarımdan ona yeni bir tane alacak kadar para kazandığım için gurur duyuyorum. Bilgisayarı gösterdiğinde gözleri açılıyor, sonra da sıcak bir mırıltı çıkarıyor.

"Evie. Bu harika bir şey. Teşekkür ederim." "Beğendin mi?"

Beni öpmek için ensemden tutup kendine çekiyor. "Tabii ki. Bana verdiğin her şeyi seviyorum." "Ama gerçekten. Çok fazla değil, değil mi? Sen kendininkilerden hep rahatsız oluyorsun."

Parmaklarımı bükmemi engelliyor. "Hayır. Bayıldım. Buna ihtiyacım vardı ve bana yeni bir tane aldığın için sana gerçekten minnettarım." "Memnun oldum. Yarın açman için de bir şey yaptım ama bu çok özel. Herkesin önünde sana vermek çok büyük geldi."

Hepsi el yapımı hediyeler alırken başka."

Gerçek hediyelerimizi bu şekilde saklamak zorunda kalmamak güzel olurdu.

Dürtü beni çarptı. Babamla yüzleşmek istiyorum. Cole'a aşık olduğumu saklamak için hareketlerimi değiştirmekten çok yoruldum. Yarın. Ona söylememiz gerek.

"Bende de senin için bir şey var. Sadece ikimiz olduğumuzda sana vermek için evde bıraktım." Gülümsemek için dudağımı ısııyorum. "Beni bağlayacak bir şey mi?"

Dumanlı kıkırdaması beni ürpertiyor. Dizüstü bilgisayar yolumdan çektiğinde, ruhuma dokunan kalp durdurucu bir öpücükle üzerime geliyor.

Önce ben derinleştiriyorum, ona doğru bastırıyorum. Tene tene olana kadar kıyafetlerimizi çekiştiriyoruz. Beni çeviriyor, kıcıımı ona doğru çekiyor ve parmaklarını bacaklarımın arasına sokmak için uzanıyor. Yastıkların arasında yumuşak bir ses çıkarıyorum, dokunuşuna karşı hareket ediyorum.

Boğazıma sokuluyor. "Sessiz olur musun?"

Başımı salladığımda çaresizlikle karışık bir sıcaklık yayılıyor içime. Bacağımı kaldırıyor ve ben de onu hizalamak için uzanıyorum. İçime girerken ikimiz de titriyoruz. Aletinin amımı gerdiğini hissederek kıvrılıyorum.

Tek ses, puslu iç çekişlerimiz ve yatak gıcırdamasın diye içime doğru yavaşça sallanırken çıkan sessiz zevk sesleri. Boğazımı öperken ayak parmaklarım kıvrılıyor, parmakları klitorisimi okşamak için kalçamda geziniyor.

"Cole," diye nefes alıyorum.

"Sadece hisset, bebeğim." Dudakları omzumu okşuyor. "Bizi hisset."

Zonklayan klitorisimi okşuyor ve beni sert göğsüne daha sıkı bastırmak için kolunu altımda kıvrıyor. Birlikte hareket ederken kalp atışlarının benimkiyle senkronize olduğunu hissediyorum, bunu bitirmek için acele etmiyoruz. Bağlantımızın verdiği hisler inanılmaz.

Boğazımda bir çığlık düğümleniyor. Beni susturuyor, parmaklarını açarak bedenlerimizin birleştiği yeri okşuyor. Amım kenetleniyor. Kızarmış tenime karşı memnun bir gümbürtü gömüyor ve klitorisimi tekrar buluyor, parmakları ıslaklığımla kayganlaşıyor.

İçimde zirve yaparken zevkten titriyorum. Sabit itiş gücü beni aydınlatıyor, klitorisimi okşarken tam olarak ihtiyacım olan yere vuruyor.

"Seni yakaladım, tatlım. Bırak beni."

Onun teşviki üzerime yıkıyor ve beni coşkuya sürüklüyor. Orgazmımın dalgalanan dalgalarıyla kıvraniyorum. "İşte benim iyi kızım," diye kulağımı tırmalıyor. "Seni boşalttığımda bu hoşuna gidiyor mu?"

Başımı sallıyorum, bir iniltinin kaçmasını engellemek için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Hamleleri daha da keskinleşiyor, sonra duruluyor, siki salınımıyla birlikte nabız gibi atıyor.

Kendine geldiğinde, ulaşabildiği her santim deriye rastgele öpücükler konduruyor ve içimi eritip bir su birikintisine dönüştüren övgüler mırıldanıyor.

Mümkün olduğunca uzun süre böyle kalıyoruz, birbirimize dolanıyoruz.

Kalkmak için yer değiştirdiğinde ona yapışıyorum. Yüzümdeki saçları tarıyor ve alnımdan öpüyor. "Bırak da kızıyla ben ilgileneyim."

Gizlice banyoya gidip beni temizlemek için döndükten sonra parmağımı bile kırıdatmama izin vermiyor. Çarşafın altına girmesini bekliyorum. Onun yerine bacaklarımın arasına yatıp hassas amımı yalıyor.

Nefesim kesiliyor, kalçalarım başının etrafında kenetleniyor. "Ne yapıyorsun?"

Bırakmam için bacağıma vuruyor. Gevşediğimde, sırtım kavislenene kadar ağızıyla beni çalıştırmaya devam ediyor.

"Seninle ilgileniyorum," diye mırıldanıyor klitorisime karşı.

Titriyorum, kendimi ona teslim ediyorum. Dilinin üzerine iki kez daha boşalana kadar tatmin olmuyor. Sonunda benimle yatağa geri tırmandığında lapa gibiyim. Kalçalarımı onunkilere yaslamak için geri çekiyor.

Ne zaman onun kollarına bu şekilde sarılısam dünyam aynı hizaya geliyor. "Evie?" Cole, ben neredeyse dalıp gitmişken mırıldanıyor.

"Evet?"

Bana daha sıkı sarılıyor, omzumu öpüyor. "Kalbimi başkasına verme, anladın mı? O sadece senin." Uykulu bir şekilde mırıldanıyorum. "Asla. Seni seviyorum."

OTUZ YEDİ

COLE

ERKEN, sanırım. Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey Eve'in burnumu gıdıklayan tatlı kokusu ve sikime sürtünen kıcı oluyor. Gözlerimi açtığımda odanın gün doğumunun ilk ışıklarıyla aydınlandığını görüyorum.

Şakacı bir hırıltıyla, kolum belinin etrafındaki konumundan kalçalarının etrafındaki banda doğru ilerliyor ve ben ona sürtünürken onu sabit tutuyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum

saçlarına. "Uyandın mı?"

Ereksiyonumu kıcının yumuşak kıvrımına bastırıyorum. "Gözlerimi açtığımda seni kollarımda gördüğümde mi? Her zaman." "Uyanıksın yani," diyor.

"Şimdi öyleyim. Biri bana sürtünüyordu."

Eğer evdeki yatağımızda olsaydık, ona günaydın dilemek için çoktan nefes nefese adımlı söylemiş olurdum.

"Ops."

Sesi hiç de üzgün gelmiyor. Kalçasını hafifçe çekiştiriyorum ve bir esnemeyle bana dönüyor. Çenesini yukarı kaldırıp ona bir öpücük veriyorum.

"İyi uyudun mu?"

"Mhm. Sanırım uyanmadan önce oldukça güzel bir rüya görüyordum."

"Öyle mi?" Bir öpücük daha, bu seferki daha ısrarlı. "Hey."

Kollarını bana doladı. "Evet?" "Sen benimsin."

Gülümsemesi benimkine karşı kıvrılıyor. Kucağım sıkılaşıyor, onu üstüme çekiyorum. "Sanırım *benimsin* demek istiyorsun," diye şımarıyor.

"Hayır. Kesinlikle benim."

"Öyle mi?"

Sırtışını öpüyorum, bastırılmış kahkahasının tadına bakıyorum. Elleri istediği yerde dolaşarak, kollarımın, omuzlarımın, göğsümün ve karnımın haritasını çıkarıyor.

"Bu mu? Hepsi benim."

"Ben de aynısını söyleyebilirim," diyorum kıcını avuçlayarak.

Keşfi daha aşağılara iniyor. Aletime ulaştığında kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve ona kışkırtıcı bir vuruş yapıyor. Düşük bir inilti benden kaçıyor. Daha sıkı kavırıyor ve kaya gibi sertleşene kadar beni sarsıyor.

Kulağının altındaki dişlerimle onu kızdırıyorum. Onu altımda yuvarladığımda bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Yeterince erken. Bir tek biz uyanık olmalıyız. Yatağımdan ayrılmadan önce zaman var.

"Bana bu kadar çabuk mu ihtiyacın var bebeğim? Eğer gizlice duşa girersek, seni istediğin gibi beceririm. Ama sessiz olacağına söz vermelisin. Çıgıllıkların bütün evi uyandırır."

"Hayır," diyor halsiz bir kahkahayla. "Bu iyi bir şey."

"Bunu çok daha iyi hale getirmek üzereyim," diye söz veriyorum, en sevdiğim yemeği yemeye niyetli bir şekilde mükemmel kıvrımlarını öpmek için yer değiştiriyorum.

Kapı açılmadan önce kısa bir süre çalındığında ikimiz de donup kalıyoruz. "Cole, bana yardım eder misin? Eve'den önce sürprizi bozmak istemiyorum-" *Hay sikeyim.*

Eve çıgıllık atıyor, kendini örtmek için yorganı yukarı çekiyor. Bir şekilde çıplak kıcım ortaya çıkıyor. Yüzümün rengi soldu. Ona bakakaldım, sonra başımı çevirip babasına baktım.

David tarihteki en uzun saniye gibi gelen bir süre boyunca sessiz kalır. Sonra tek kelime etmeden oradan ayrılır.

Eve battaniyeyi kendi etrafında daha sıkı sararken "Kahretsin," diye tıslıyor. "Kahretsin, *kahretsin, kahretsin.*"

Kız arkadaşımın battaniyeye çevirdiği dürümü kollarıma alarak doğruluyorum.

"Şşş, sorun yok." Kimi daha çok rahatlatmaya çalıştığımı bilmiyorum, onu mu kendimi mi?

"Hayır, değil!" Kucağımdan kıvrılarak kalkıyor ve odanın içinde dolaşarak ulaşabildiği ilk rastgele kıyafeti kapıyor. "Bu iyi olmaktan çok uzak. Babam bizi yatakta yakaladı, sen de beni becermek üzereydin. Aman *Tanrım*, bunu düşünmek bile istemiyorum."

O böyle bunalduğunda kalbimi rahatsız edici bir bant sıkıştırıyor. Tek istediğim onun daha iyi hissetmesini sağlamak. Ben de panikliyorum ama ona yardım etme içgüdüm kendi endişelerimin önüne geçiyor.

Odanın içinde sinirli adımlarla dolaşmasını engelliyorum ve parmaklarını saçlarında gezdirmesini engellemek için ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Hey. Biraz nefes alalım."

Bakışlarımı tutuyor, benimle birlikte ölçülü nefesler alıyor. Sakinleştiğinde kollarımı ona doluyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum.

"Ben onunla konuşurum. Sen burada kal, tamam mı?"

Başını sallıyor ve sıkışmış kollarını serbest bırakarak belime doluyor. Kalbi benimki kadar sert ve hızlı atıyor. "Bu şekilde birlikte olduğumuzu öğrenmesini istemedim," diyor.

"Biliyorum. Ben de bilmiyordum." Kucaklamam sıklaşıyor. "Her şey yoluna girecek."

Eve yüzünü göğsüme gömüyor, başını çenemin altına sıkıştırıyor ve kalbimi parçalayan küçük, sıkıntılı bir ses çıkarıyor. Saçlarına bir öpücük konduruyorum ve David'i bulmak için misafir odasından çıkmadan önce üzerime bir şeyler giyiyorum.

Tanrım, ona ne diyebilirim ki? Kafasını kışından çıkardıktan sonra Benson'la daha kolay oldu. Onun tepkisinden sonra, en kötüsünü bekliyorum. David'in bu yaz söylediklerinin bir yankısı aklımdan çıkmıyor. *Değmez*.

Bir kararlılık dalgasıyla çenemi sıkıyorum. Önemli değil. Bu yüzden işimi kaybedersem, bir yolunu bulurum. Heston Lake'i ya da Eve'i terk etmeyeceğim. O benim için hayatımdaki her şeyden daha önemli. Onu sevmeye layık olduğumu ona kanıtlayacağım.

David'i mutfakta buluyorum, ellerini tezgâha dayamış, uzaklara, Benson, Eve ve benim oynadığımız bahçeye doğru bakıyor.

O ağzını açmadan önce ben konuşuyorum.

"Öncelikle, sizin çatınız altında saygısızlık yaptığım için özür dilerim."

Arkasını dönmeden homurdanıyor. Çenemi çalıştırıp odaya doğru bir adım daha atıyorum.

"Beni evinize, ailenize davet ettiniz, bana hayalimdeki işi verdiniz. Etrafta gizlice dolaşarak seni kandırmam yanlıştı."

Sonunda kaşlarını kaldırarak dönüyor. "Eve'le mi çıkıyorsun?" "Evet."

Bir kez başını sallıyor. "Saklıyor muydun?"

Onu okumak çok zor. Antrenmanda ya da maçta yaptıkları her küçük hata için takımı eleştirirken olduğu kadar sert konuşuyor. Bir yıl boyunca onunla birlikte çalışmama rağmen, onun gözünde sürekli on beş yaşındaymışım gibi hissediyorum.

"Evet."

"Ne kadar sürecek?"

Öfke bekliyorum. Kızına dokunduğu için sesini yükseltmesini. Sakin tavrını ve yumuşak sorgulamasını değil.

Midem huzursuzlukla çalkalanıyor, cevaplarım hoşuna gitmezse beni terslemesini

bekliyorum. "Yaklaşık bir yıl." Ensemi sıkıyorum.

Bir sonraki sorusundan önce beni sonsuza kadar kasvetli bir şekilde inceliyor. "Bunu saklama ihtiyacı hissetmene ne sebep oldu?"

"Özür dilerim. Her şeyi berbat ettiğimi ve onun yasak bölge olduğunu biliyorum." Omuzlarım geri çekildi. "Bununla birlikte, her türlü sonuçla yüzleşmeye hazırım. Heston'a koçluk yapmayı seviyorum ama ondan uzaklaşmaktansa kovulmayı tercih ederim. Kuralınızı çiğnediğim için özür dilerim. Yine de bizi durduramazsın. Ondan hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim."

Kalın kaşları havaya kalkıyor. Kahvesine doğru mırıldanıyor.

"Benim için önemli olan tek bir şey var. Onu mutlu ediyor musun?"

Sersemlemiş bir halde keskin bir nefes alıyorum. "Evet, ona değer veriyorum, onu seviyorum," diye şiddetle düzeltiyorum.

"Ve saygılarımla, efendim... Ona layık olup olmadığımıza karar verecek olan Eve'dir."

Sıkışmış kaşlarının arasında bir kırışıklık belirliyor. "Tabii ki öylesin."

Göğsüm daralıyor. "Ama antrenmanda çocuklar onunla her zaman çok samimi oldular ve 4 Temmuz barbeküsünde şöyle dedin _."

"Seni asla kastetmedim."

Dünya yeniden düzenleniyor. O zamandan beri bu konuşmayı kafamda sayısız kez yeniden yaşadım. Tanrım, bu beni çok etkiledi.

kız arkadaşımın babasının ve kardeşinin bana onun yasak olduğunu hatırlattığını duydum.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, çene çizgimi gölgeleyen kirli sakallar avucumu çiziyor. "Yani... Arkandan Eve'le çıkmama kızmadın mı?"

"Hayır. Kızım benim gözümde her zaman küçük kızım olarak kalacak ama o artık kendi hayatından sorumlu bir yetişkin. Ona iyi baktığın ve doğru davrandığın sürece ikinizin arasına girmeye hakkım yok." Omzum sıkı. "Sen her zaman aileden biri oldun. Özellikle son bir yıl içinde büyüdüğün adamla gurur duyuyorum."

Boğazıma bir yumru oturuyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Onun bu kabulü, hayatıma girdiğimden beri çabaladığım her şeydi.

onunla birlikte koçluk yapmak için Heston Gölü'ne döndü.

"Teşekkür ederim, efendim. Saygınızı kazanmak benim için çok önemli."

"Kızıma zarar verecek bir şey yapmadığın sürece senin olsun. O zaman seninle bir sorunumuz olacak."

Ciddi ses tonu karşısında yüzümdeki kan çekiliyor. Bir an sonra kıkırdayarak konuşmasına ara veriyor. Eğlenen yüz ifadesinden Eve'in muzip yanını anlıyorum.

"Onun için endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum." "Hayır. Asla," diye onu temin ederim.

Mutfığa açılan kapıdan bakıyor. "Aşağı inecek mi?" "Eninde sonunda.

Utaniyor. Onu kontrol edeceğim."

"Ona üzgün olduğumu söyle." Amaçsızca el kol

hareketleri yapıyor. "Ona söyleyeceğim."

"Benson karavanı taşımak için kalkmış mı bir bakayım."

"Teşekkürler."

Eve'e dönmek için acele ederken kalbim iki kez atıyor. Oda boştu. Terlik ayakkabıları kayıp. Kaşlarım çatıldı.

Aşağı inip her odaya kafamı sokuyorum ama bir şey bulamıyorum. Mutfakta, Bayan Lombard tezgahın başında esniyor. "Eve nerede?"

Kahvesini karıştırarak bana göz kırpmıyor. "Hmm? Oh, ben onu almaya gittiğimde Bauer'i yürüyüşe çıkardığını söyledi. İkiniz de iyi uyudunuz mu? Misafir yatağının değiştirileceğini biliyorum."

Göz kırpma sırası bende. "Ne?"

"Yan kapı yerine üst kattan geldi. İkinizin de geceyi garaja gitmek yerine evde geçirdiğinizi düşündüm. Sizi suçlamıyorum, dün gece soğuk bir geceydi."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. O kadar kesin konuşuyor ki duyduklarımı nasıl algılayacağımı bilemiyorum.

"Bekle. Bizim olduğumuzu biliyor musun?" Soruyu nasıl şekillendireceğimi bilmiyorum. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Tabii ki. Aylardır biliyordum. Siz ikiniz o özlem dolu bakışlarınızla pek de ince değilsiniz. Yaz sonunda herkes burada karavanını tamir ederken mutfak penceresinden sizi öpüşürken gördüğümde anlamıştım. Bunu bir sır olarak sakladığınızı düşündüm, bu yüzden hiçbir şey söylemedim."

İçimden kısa bir kakhaha yükseliyor. Belki de bunca zamandır sadece kendimizi kandırıyorduk. Artık bir önemi yok. Artık gizlice dolaşmak yok.

Kızımı bulup eve getirmeliyim.

OTUZ SEKİZ

EVE

Köpeği gezdirmek için -bir kısmı benim, bir kısmı Cole'un olan- uyumsuz pijamalarla evden kaçmak en iyi anım değil.

Ama babam tarafından erkek arkadaşıyla yatakta çıplak yakalanmak da öyle. Kimsenin bunu yaşamasına gerek yok, özellikle de Noel sabahı.

Yeni bir utanç dalgası beni boğuyor. Elimi yüzümde gezdiriyor, bu garip anıyı zihnimden silebilmeyi diliyorum.

Cole'a misafir odasında kalacağıma dair söz vermiştim ama bu olay kafamda tekrarlanıp duruyordu. Oradan çıkmalıyım, hareket etme dürtüsüne karşı güçsüzdüm. Kaçışımız için onu almaya gittiğimde annemi Bauer'le bebek gibi konuşurken bulduğumda panik neredeyse beni alt ediyordu, ama onu yürüyüşe çıkarma bahanemi sorgulamadan kabul etti.

Evden iki blok ötede duruyorum. Dikkat etmezsem şehri yürüyerek geçecek kadar gücüm var. Bauer beni hareket ettirmek için havlıyor.

"Tamam, şşş. Bütün mahalleyi uyandırmayın. Bu taraftan gidelim."

Bloğun etrafında dönmek için köşeyi dönüyoruz. İç çekiyorum, bir kez daha düşüncelerimin içinde kayboluyorum.

Dün gece bunu bitirmeye hazırdım. Daha fazla sır yok. Daha fazla gizlice dolaşmak yok. Bugün babama söylemek istiyordum ama böyle olmasını beklemiyordum.

Babam çıktığım erkeklerden, en azından Shawn gibi olanlardan hiç hoşlanmadı. Onlara hiç benzememesine rağmen Cole'a hayal kırıklığı ve onaylamama ile bakması kalbimi kırardı.

Sadece bu da değil, Cole'un işini avucunun içinde tutuyor. İş o verdi ve kolayca da elinden alabilir. Bir sızı boğazımı tahriş ediyor. Cole koç olmayı her şeyden çok seviyor. Çenem sıkıştı.

Hayır. Babamın bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Burada ne yapıyorum ben? Cole bana işler zorlaştığında sorunlardan kaçamayacağımı öğreten kişi. Bununla onunla birlikte yüzleşmeliyim. Babamla yüzleş.

Geri dönüp ona kendim söylemeliyim. Kime aşık olacağıma o karar veremez ve Cole'u benimle birlikte olduğu için cezalandırmasına izin vermeyeceğim.

Midemde yanan bir ateşle etrafımda dönüyorum. Cole orada, bana ulaşmak için koşuyor. Kalın kahverengi saçları rüzgârda savruluyor ve yeşil gözleri parlıyor.

"Burası senin indiğin yer."

"Beni takip ettin."

"Tabii ki yaptım. Her zaman da öyle olacak."

Keyfi yerinde görünüyor. Dudaklarımı yalıyorum, karnım sinirden dönerken ona bakıyorum.

"Bitti mi?" Sıkıca soruyorum.

Çok mu geç kaldım?

"Gizlice birlikte olmak zorunda kalmak mı? Evet." Yüzümü okşuyor ve kalbimi sıcacık saran şefkatli gülümsemesini takınıyor. "Ama biz? Hayır, tatlım. Asla bitmeyecek. Bu işte beraberiz, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor. "Evet. Aceleyle çıktığım için özür dilerim ama sahip olduğumuz şeyi mahvedebileceğini ya da senin işini bozabileceğini düşünüyorsa babama cehennemi yaşatacağım. Özel hayatında yapmayı seçtiğin her şey için seni kovarsa bu yetkisini kötüye kullanmak olur ve kiminle tartışmam gerekiyorsa onunla tartışacağım."

Cole kıkırdar. "Her zaman benim köşemde savaşmanı istiyorum. HR onlara neyin çarptığını anlayamaz."

Bauer ayaklarımızın etrafında koşuyor, beceriksizce kafasını bacaklarımıza çarpıyor. Cole alnımı öpüyor, bana sarılıyor ve babama ne söyleyeceğimi planlamak için kafamdaki bilgi isyanını durdurana kadar benimle birlikte nefes alıyor.

Düşüncelerim yavaşladığında, söylediklerini gecikmeli olarak algılıyorum. "Bekle. Onunla konuştuğunda ne oldu?"

Geri çekildi, dudakları orantısız bir kavis çizdi. "Bu yüzden buraya seni almaya geldim. Her şey yolunda." "İyi mi?"

"Tamamen. O kızgın değil. Sen mutlu olduğun sürece o da mutlu. Annen de yazdan beri bizden haberdarımış."

Düşündüğümüz kadar sinsi değilmışız, karavanın arkasında öpüşüyormuşuz." "Oh." Şiddetli kararlılığımı kaybettim.

Dikkatimi dağıtacak bir şey olmayınca, bu sabah olanlar ve korktuğum kadar önemli olmayan bir şey yüzünden dramatik bir şekilde evden kaçtığım için duyduğum utanç yeniden canlanıyor. Dışlerimle dudağımı endişelendiriyorum.

"Geri dönmeye hazır mısın yoksa kendini daha iyi hissedene kadar blok etrafında bir iki tur daha atmak ister misin?" Göğsümü bir çarpıntı dolduruyor. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor. Bundan da öte, neye ihtiyacım olduğunu anlıyor.

Nefesimi üfleyerek ona doğru eğildim. Kolunu omuzlarıma doluyor. "Hava soğuk."

Beni okşuyor. "Çünkü paltonu almadan çıktın. Ben seni ısıtırım." "Hadi geri dönelim. Bunu aşana kadar garip hissetmeyi bırakmayacağız."

Bizi yönlendiriyor, Bauer ipin ucuna ulaşmadan önce ters yöne gitmeye devam ettiğinde gülüyor. Yavru köpeğimiz dilini şaklatarak bizi takip etmek için atılıyor.

"Baban olanlar için üzgün. Sanırım şimdi kapıyı çaldıktan sonra bekleyecek."

Gözlerimi kapatıyorum. "Hatırlatma bana. Bu aşağılanmanın etkisinden henüz kurtulamadım. Muhtemelen asla da atlatamayacağım." Şakağıma dokunuyorum. "Her zaman burada yaşayacak, hiç beklemediğim bir anda beni rahatsız etmeye hazır olacak. Açıkçası, bir daha asla ailemle aynı evde bir şey yapmayacağız. Jess ve Benson'ın bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum."

"Seni partinin ortasında üst kata çıkardığımda şikayet etmiyordun. Ya da telefona cevap verdiğin zaman. Ve bu sabah tamamen sendin."

Burnum kırılıyor. "Bu yakalanmadan önceydi. Sanırım yeni bir yer aramamın zamanı geldi. Artık... evde yaşamıyorsam, uyku öncesi anksiyete rotasyonuma ekleyebileceğim talihsiz olaylar yok. Ya da ailemden üç metre uzakta."

Beni sıkıyor, yanağımdan öpüyor. "Öyleyse yanıma taşın. Burayı zaten evimiz olarak görüyorum. Sen orada olmadığında, burası sadece ben ve Bauer için boş bir alan olacak."

Adımlarım duraksıyor, bakışlarım ona kayıyor. Çenemi parmaklarının arasına alırken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ne düşünüyorsun?"

Keyifli bir kahkaha beni terk ediyor. "Bekle, sen gerçekten ciddi misin?"

Başını eğiyor, aramızda sadece bir milimetre bırakıyor. "Şaşırdın mı? Sen benim kızımsın, Evie. Sen olmadan dünyam dönmüyor. Uyandığımda seni yanımda istiyorum. Uyuduğumda. Hafta ortasında. Her-" Kiss. "-single -" Öpücük. "-gün."

"Bu hoşuma giderdi," diye mırıldandım. Dönüş yolu kısaydı.

"Sana bir sürprizim daha var," diyor benim sokağıma geldiğimizde.

"Zaten senin yanına taşınmamı istedin ve babamın onayını aldın. Başka ne var ki?"

Elimi tutmak için kolunu omuzlarımdan indiriyor. "Her şeyi. Sana daha önce de söyledim, ihtiyacın olan bir şey var mı? Onu sana verecek kişi ben olacağım."

"Tam bir ahmaksın," diye takılıyorum.

"Senin için, bebeğim. Sadece senin için. Şimdi gözlerini kapat." "Tamam, ama tökezlemediğimden emin ol."

Eli benimkini sıkıyor. "Seni tuttum."

Beni yönlendirmesine izin veriyorum çünkü kalbimle güvendiğim kişinin o olduğuna şüphe yok. "Araba yoluna varmak üzeresiniz. Günaydın çocuklar," diyor yokuşu çıkmaya başladığımızda. Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Herkes dışarıda mı?"

"Senin için kığımız donuyor," diye onaylıyor Benson. "Annem hariç, o içeride bebekle birlikte pencereden bizi izliyor. Onlara el salla." Denememe kıs kıs güldü. "Çalılara el sallıyorsun."

"Annen Gracie'yle içeride çünkü onu iki saniyeden fazla soğukta bırakmıyorsun. Burada iyi olur."

Cole yol tarifini mırıldanırken Jess'in alaycı cevabı yanımda bir yerden geliyor. Benson'ın aşırı korumacı bir baba olduğu konusunda tartışmalarına sıırıyorum.

"Gözetlemiyor musun?" Cole kontrol eder. "Hayır."

"İşte, Benny, Bauer'in tasmasını al. Evie, bu tarafa gel." Arkama geçip omuzlarımdan tuttu. "İşte, şimdi gözlerini açabilirsin."

Onları teker teker açtığımda kendimi karavanın önünde buluyorum. Babam, Benson ve Jess gizlice gülümseyerek yanındalar. Ona bakmak için dönüyorum. "Karavan mı?"

"İlk pazarına yetişmemesinin seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum. Bitirmeme yardım etmeleri için Benson ve babanı işe aldım."

"Öyle mi?"

"Git içeri bak."

Başımın üstünü öpüyor ve beni ileri doğru itiyor. Kapıyı açtığımda nefesim kesildi.

Bitti. Boya, satın aldığım ama açmayı beklediğim pofuduk halı, rahat sandalye, pazardan eve getirdiğim az miktarda küpe, çıkartma ve kırtasiye malzemesiyle dolu vitrin rafları.

Köşede, istediğim küçük kütüphane var. Elimi çarpan kalbimin üzerine koyuyorum ve kendi tasarladığım peri ışıkları ve magnetlerle süslenmiş kitap arabasına doğru sürükleniyorum.

"Cole." Yumuşak ve duygusal bir ses. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Bütün övgüyü ona verme," diyor Benson dışarıdan. "Babam ve ben, o istediğinde yardım ettik."

Kafamı dışarı uzattım. "Teşekkür ederim."

Babam bakışlarımı yakaladığında dudağımı ısıriyorum. İkimizin de bir şey söylemesine gerek yok. Ona sarılmak için eğildim ve çocukluğumdan beri yaptığı gibi beni ezdi. Gariplik ortadan kalkıyor. Benson omzumu okşuyor.

"Sizi seviyorum çocuklar. Bunu yaptığınız için teşekkürler."

"Aile bunun için var," diyor babam hışımlla. "Ne olursa olsun."

Başımı sallıyorum, benim adıma mutlu olduğunu kendi yöntemiyle bana bildirdiğini anlıyorum. Geri çekildiğimde Benson yanağını çimdikliyor. Ona vuruyorum ve o da gülüyor.

Cole beni içeri kadar takip ediyor. O kapı aralığında eğilmiş, ön kolunu başının üzerine dayamış, ben ise bitmiş mekânı dolaşıyor, tamamlamak için bir araya getirdiği her şeye dokunuyorum.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım. Bu mükemmel. Tam da hayal ettiğim gibi. Nasıl oldu da-? Sanki kafamdan çekip çıkarmışsın gibi." Şakağına vuruyor. "Neyi sevdiğini biliyorum."

Ona doğru koşuyorum, göğsüne çarpıyorum. Beni yakalıyor, her zamanki gibi bizi sabit tutuyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum üzerine geçirdiği Heston U Hockey kazağının yakasına doğru. "Seni mutlu ettiğime sevindim."

Onunla göz göze gelmek için geri çekiliyorum. "Beni mutlu ediyorsun."

Beni öpmek için eğilmeden önce gözleri kırışıyor. "Senin beni yaptığın kadar değil." "Bu konuda benimle dövüşecek misin? Ben kazanacağım."

"Seveceğim," diye ısrar ediyor. "Rekabetçi çizgini her seferinde alt edeceğim tatlım, çünkü sen beni ne kadar seversen sev, ben de seni daha çok seveceğim."

"Neden böyleyiz?" Yanaklarıma kramp girecek kadar gülerken soruyorum. "Çünkü bu biziz," diye mırıldanıyor beni tekrar öpmeden önce.

Love Struck'ta ilk eşleştiğimizde, istediğim ama onda bulamadığım her şeyi bana göstererek evrenin benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Meğer ona ne kadar ihtiyacım olduğunu gösteriyormuş. Birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu.

Her yönden birbirimize uyuyoruz.

EPILOG

Mayıs, Beş Ay Sonra

Yakında tabelasının asılı olduğu boş vitrinin önünde dururken, son iki ay içinde milyonuncu kez gülümsüyorum. Hepsi benim. Bir yıl çalıştıktan sonra kendi butiğimi açtığıma hâlâ inanamıyorum.

Main Street Square'deki bu alan müsait olduğunda kiralama fırsatı kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Ayrıca, dünyadaki en iyi destek sistemine sahibim. Cole, ailem ve arkadaşlarım en başından beri olduğu gibi arkamdalar.

İçeriden neşeli bir müzik geliyor. Kapının kilidini açıyorum ve dönüş yolunda uğradığım kahveleri dengeliyorum. İçeri girdiğimde dudaklarımda bir gülümseme daha beliriyor.

Cole, Bauer'in ön patilerini avuçlarının arasına almış dans ediyor. Pembe boya, geniş bedenine gerilmiş beyaz tişörtlü sıçırıyor. Sanırım dağınık kahverengi saçlarında biraz var.

Büyük açılış bir ay daha sürecek. Anahtarları aldıktan sonra, bu alanı benim vizyonuma dönüştürmek için hemen çalışmaya başladık. Cole bana köşede sahte bir karavan bile yapacak.

Kısa bir süre öncesine dönüp baktığımda, ilk pazar etkinliğime giderken ne kadar gergin ve korkmuş olduğumu görüyorum ve kendime kızıyorum. Hâlâ heyecanlandığım günler oluyor.

İşim ve işimle ilgili her karar üzerinde tam kontrol sahibi olmak harika bir şey, ancak yine de tüm sorumluluk bana ait. Bazen büyük bir kazanç elde ediyorum, bazen de seçimlerim fiyasko oluyor. Her iki durumda da onlara sahip çıkmam gerekiyor.

Her ne kadar işler zor olsa da, bunlarla asla yalnız yüzleşmek zorunda değilim.

Bugünlerde kendimi daha yerleşik hissediyorum. Günler hala hızlı geçiyor ama artık yıl sonundan korkmuyorum çünkü başardığım her şeyle gurur duyuyorum. Kendimi ve ne istediğimi çok daha iyi anladığımı hissediyorum.

İşlerim istikrarlı bir şekilde büyümeye devam ediyor. Kendi butiğimi açmanın yanı sıra, gelen kutumda ilk toptan satış ortaklığım için ilgi var.

Bir yıl çok şeyi değiştiriyor. Herkesin desteği olmasaydı asla burada olamazdım. Artık hayatımı seviyorum. Ve Cole'u tüm kalbimle seviyorum.

"Selam," diyor sıcak bir şekilde. "Nasıl geçti?"

Dönüp poz vermeden önce kahve tepsisini dökmek için yere bırakıyorum. "Şu anda resmi olarak Sweet Luxe'ün arkasındaki tam zamanlı sanatçı ve sahibine bakıyorsunuz."

Bay Boucher bugün vardiyamın sonunda işten ayrılacağımı bildirdiğimde hiç şaşırmadı. Azalan çalışma saatlerime rağmen bunu erteliyordum. Reagan barmenlik yaptığım gecelerin çoğunu devraldı.

Bildiğim tek güvenlik ağı olduğu için üniversiteden beri sürdürdüğüm işimi bırakmak çok özgürleştirici. Şimdi kendim için tutkuyla bağlı olduğum bir şey, dünyalara değişmeyeceğim bir kariyer inşa ettim. Yaratıcı ruhumu ve yeni meydan okumalara olan ihtiyacımı besliyor.

Cole dans etmekten vazgeçen yavru köpeğin böğrünü okşuyor ve bana sarılmak için yanıma geliyor. Beni saran odunsu kokusuyla rahatlayarak onun kucağına düşüyorum.

"İşte benim kızım. Seninle gurur duyuyorum." "Ben de kendimle gurur duyuyorum."

Bauer burnunu kalçama dayadı. Onun hizasında diz çökmek için çekiliyorum. "Ve benim tatlı Bauer oğlum gurur duyuyor, ha?"

Heyecanlanıyor, konuşkan havlamalarla karşılık veriyor. Tüylerini karıştırıp ona sarılıyorum. Kafamı kaldırdığımda Cole telefonuyla fotoğraflarımızı çekiyordu.

"Ben yokken çok şey yapmışsın."

"Benson bu sabah bana yardım etmek için buradaydı."

Arkadaşlık bağları, ilişkimizi ondan saklamamız nedeniyle zarar görmedi. Her zamankinden daha yakınlar.

Ona kahvesini uzatıyorum ve kendiminkini yudumluyorum. Bauer, kasanın altındaki yatağına yerleşmeden önce odanın içinde

dolaşıyor.

ilerleme. E-postalarımı kontrol etmek için telefonumun kilidini açıyorum ama otomatik pilotta kütüphane uygulamamı açıyorum. Keyifli bir ses beni terk ediyor.

"Ödünç almak istediğim kovboy romantizmi serisinin bir sonraki kitabı çıktı." Kaşlarımı ona doğru salladım. "Bu seferki ağabeyin en iyi arkadaşı hakkında."

Arkamdan yaklaşıp saçlarımı kenara çekerek omzumu öpüyor. "Al şunu. Bu gece dinlemeye başlayabiliriz."

Onunla kitap dinlemeye bayılıyorum. Her kahraman için hayal ettiğim adamdan gerçek hayattaki kitap sevgilime dönüştü.

Dinlediği şarkı listesindeki bir sonraki şarkı daha yavaş. Elimden telefonu alıyor ve beni döndürerek kendisiyle dans etmemi sağlıyor. Şakağımı okşayıp saçımı arkadan bağlayan eşarpla oynadığında kıkırdıyorum.

"Çok güzelsin."

Gözlerim huzurlu bir sevinçle kırışıyor. "Bu ne için?"

"Çünkü."

Öpmek için çenemi kaldırıyorum, dudakları dudaklarımla buluştuğunda gülümsüyorum. Elimi kavrayışını ayarlıyor ve beni döndürüyor. Kendimi fazla kaptırıyorum. Parlak bir kahkaha atarak dengemi kaybediyorum ve kendimi sabitliyorum.

Cole elini uzattı. Artık birbirimizi gizlice sevmek zorunda olmadığımıza sevinerek hiç tereddüt etmeden benimkini uzatıyorum. "Eve gitmeye hazır mısın?"

İçten gülümsemem tüm odayı aydınlatabilirdi. Ona doğru eğildim. O da başıma bir öpücük konduruyor. "Seninle her yere seve seve giderim."

Çünkü onunla birlikte olduğum sürece kötü gün diye bir şey yok.

EPILOG

Kasım, Altı Ay Sonra

AVUÇLARIM TERLEMEYİ BIRAKMIYOR. Son yirmi dakika içinde üçüncü kez güzel kot pantolonuma siliyorum. Yüzük artık cebimde bile değil ve ben hala onu karıştırıyorum.

Bauer sıkıntımı hissediyor, ailem ziyaret için Heston Gölü'ne döndüğünden beri ilk kez annemin yanından ayrılıyor. Ağır bir şekilde bana yaslanıyor. Onu okşarken sinirlerimi yatıştırmak için birkaç nefes alıyorum.

Planı sadece Benson ve David biliyor. Bu sefer onları bu döngünün dışında tutmak istemiyorum. Onları bir şeyler içmeye götürdüm ve Eve için aldığım yüzüğü gösterdim ve ailece Şükran Günü yemeğine oturmadan önce evlenme teklif etmeyi planladığım haberini verdim.

Aylarca ona hayatımızı birlikte geçirmeyi nasıl teklif edeceğimi düşündükten sonra bu kadar gergin olmayı beklemiyordum. "İyi misin? Kızarmış görünüyorsun." Eve endişeyle alınma ve yanaklarıma dokunuyor.

Bileğini kavrayıp bir kolumu beline doluyorum. "Ben iyiyim. Herkes burada olduğu için burası çok sıcak."

"Yakında daha büyük bir masaya ihtiyacımız olacak. Bu yıl tatilleri ailenle birlikte geçirecek olmamız çok güzel. Herkesin bir arada olmasını seviyorum."

"Ben de."

Ona evlenme teklif ettiğimde bizim için önemli olan herkesin burada olmasını istedim.

Eve'in annesi mutfaktan onu çağırıyor. Ayak parmaklarının ucuna basarak yanağını öpüyor, sonra da yardıma gidiyor. Benson arkamdan gelip omuzlarıma masaj yapıyor. "İyi misin dostum?"

"Dayanmaya çalışıyorum," diye

mırıldandım. "Sakin ol. Bunu başarabilirsin."

Başımı sallayıp ona dönüyorum. Bana yüzük kutusunu uzatıyor ve göğsümü okşuyor. "Kalpten."

"Doğru."

Neşeyle kıs kıs gülüyor. "Az önce en büyük darbeyi almış gibi görünüyorsun." "Teşekkürler, pislik."

"Babamın sana patenle kaymanı söylemesine gerek var mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Jess'e sorduğunda bundan nasıl kurtuldun?"

"Kardeşim, hiçbir şey hatırlayamadım. Sonunda o bana sordu."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, omuzlarım keyifle titriyor. "Bu mantıklı." "Merak etme. Evet diyecek."

Göğsümü sızlatan yanığı ovuyorum. "Umarım öyledir."

"Neye evet diyeyim?" Eve arkamdan bana doğru eğiliyor. "Siz ikiniz ne planlıyorsunuz? Sen hazırlıksız kayak gezisi demeden önce, hayır. Sevgililer Günü lansmanım için yeni koleksiyonumu bitirene kadar pistlere çıkamam."

Benson bana lisedeki hokey maçlarımızdan önce attığı bakışın aynısını atıyor. Bu onun bana sessizce şans dileme şekli. İşte bu kadar.

"Biliyorum. Kayak gezisi planlamıyoruz. Bir saniye buraya gelir misin?" Onu odanın ortasına çekiyorum. Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Ne?"

"Sadece bu."

Onu öperim. O da karşılık veriyor. Geri çekildiğimde, onu ne kadar çok sevdiğimi anlıyorum.

Bakışlarım yumuşuyor, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. Tek dizimin üzerine çöktüğümde yüz hatları şaşkınlıkla gevşiyor. Etrafına bakınıyor, sonra bakışlarında bir parıltıyla bana yeniden odaklanıyor.

"Aman Tanrım. Bu şu anda mı oluyor? Sen gerçekten-?"

İçimden bir kakhaha yükseliyor. "Henüz tek kelime etmedim.

Söyleyebilir miyim?"

"Doğru, tamam." Dudaklarını sıkıyormuş gibi yapıyor.

Elimi uzattım ve o da elini uzattı. Başparmağım parmaklarını tarıyor ve dudaklarıma götürüyorum.

"Evie..."

Bu an için çalıştığım her kelime aklımdan çıkıyor. Ona her zaman kusurlu olmanın ve bunu kucaklamanın sorun olmadığını hatırlatıyorum.

Titreyen bir nefes alıyorum, sonra konuşmayı kalbimin yapmasına izin veriyorum.

"Tatlım, sen benim her şeyimsin. Kendim ve senin için olabileceğim en iyi erkek olmak istememi sağlıyorsun." "Evet," diye ağzından geçiriyor.

Kaşlarımla kalktı. "Daha işim bitmedi."

"Oh. Tamam. Devam et." Güzel gözlerinde parlayan yaşların arasından sırtarak yerinde dans ediyor.

"Kurduğumuz hayatı seviyorum. Her günümü senin yanında geçirmek istiyorum. Seninle ilgilenerek. Seni güldürmek.

Gözyaşlarını silmek. İyi günlerini. Kötü şeyleri. Hepsini. Ben varım, tatlım. Sonsuza dek seninleyim."

"Cole," diye fısıldar, duygulanmıştır.

Dudaklarımı yalıyorum. "Peki ne düşünüyorsun? Benimle evlenmek ister misin?"

Bir süre sessiz kaldı. Midem tedirginlikle dalgalanıyor. Sonra sıçradı. "Oh, bekliyorsun. Ben zaten evet dedim."

Başım rahatlamış bir huff ile sarkıyor. "Evet. *Evet*."

"Evet," diye tekrarlıyor sevgiyle.

Sevinçli bir sesle bana çarpıyor ve ikimizi de yere düşürüyor. Ailemiz gülüyor. Kollarım ona dolanıyor, ağzım onunkiyile buluşuyor. Ayağa kalktığımızda, bizi tebrik eden herkese sarılıyoruz.

"Bir şey unutmuyor musun?" Benson ağzını açıp bana bakıyor.

Lanet olsun. Cebimi yokluyorum, çıkarmayı unuttuğum kutuyu hissediyorum. Yüzümde

alaycı bir gülümseme beliriyor. "Üzgünüm, tatlım."

Eve kollarını belime doluyor. "Benim kitabımda mükemmel bir evlenme teklifiydi. Mükemmel derecede kusurlu, tam da sevdiğim gibi."

Kendine sert davrandığında ona her zaman söylediğim mantrayı söylerken dudaklarım titriyor. Alnına bir öpücük kondurduktan sonra nişan yüzüğünü parmağına takıyorum. Jess ve arkadaşlarının yardımıyla, onun kadar eşsiz bir şey yaratması için özel bir kuyumcu buldum, doğum taşını bir buket gibi görünmesi için altın yaprak kümesinin arasına yerleştirdim.

"Bu muhteşem." Hayranlıkla bakıyor.

"Beğendin mi? Kızlar seçmeme yardım etti."

"Bayıldım." Bir öpücük daha almak için çenesini yukarı kaldırıyor ve dudaklarıma doğru mırıldanıyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Evie."

Ayrıldığımızda, fotoğraf için poz veriyoruz. Eve parıldayan nişan yüzüğünü göstermek için elini göğsüme dayıyor. Evet dediğinden beri sırtıtmayı bırakmadım. Bauer üzerimize atlıyor ve ikimizi de güldürüyor. Ona sevgi göstermek için eğiliyor.

"Sen de fotoğrafta yer almak istedin mi tatlı oğlum?"

"Sana mesaj attım," diyor Jess.

"Teşekkürler."

Eve bana doğru eğildi. Telefonumdaki fotoğrafı açarken onu daha da yakınımaya çekiyorum. "Bana da gönder," diyor. "Kızlara mesaj atmak istiyorum."

Elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, karım olacağına hayret ediyorum.

Fotoğrafı ona gönderdikten sonra ekipteki çocukların beni dahil ettiği grup sohbetini açıyorum. Taze karla kaplı arka bahçelerini ve yemeklerini gösteren birkaç mesaj var. Onlara fotoğrafımızı gönderiyorum ve birkaç dakika sonra çaylaklardan üst sınıf oyunculara kadar yanıtlar sohbeti dolduruyor.

Vay anasını, Kincaid. Tebrikler.

Noah: Yooooo! [konfeti emoji]

Easton: Koç Lombard'ın kızına kilitleniyorum.

Elijah: Güzel.

Madden: Tebrikler.

Cameron: Adam, efsane, mit.

Noah: Önerimi kullandın mı?

Cole: Hayır. Bunu sadece gördüğün her viral teklif fikrini bana göndermeyi bırakman için gönderdim.

Easton: Yalan söyleme. Bizi seviyorsun.

Cole: Ve nedenini sık sık sorguluyorum.

Cameron: Siktir git, kardeşim. Git ailenle iyi haberlerin tadını çıkar.

Kıkırdayarak Eve'e gösteriyorum. "Herkes bizim için yanıp tutuşuyor."

Başını öne eğiyor. "Çocuklar çok tatlı. Onlara benim ve en sevdikleri pist maskotunun Mutlu Şükran Günleri dilediğimizi söyleyin." "Kim, sen mi yoksa Bauer mi? Çünkü benim favori maskotum sensin," diye takılıyor. Sesini alçaltarak şakacı bir şekilde göğsümü itiyor. "Saatler sonra benimle pistte buluş ve sana takım ruhumu göstereyim." "Seninle ne yapacağım, benim yaramaz kızım?" Kulağına karşı mırıldandım. "Gizlice kaçmak ister misin?" "Ben mi? Koçun kızını kapıp kaçan sensin, bay koç yardımcısı," diye küstahça konuşuyor. "Yaramaz olan sensin diyebilirim." Midem bulanıyor. Çocuklarla grup sohbetine mesaj atıyorum, gülerek inanmadığımı belli ediyorum.

Kahretsin.

Easton: Ne?

Eve ile evleniyorum. Bu David'i kayınpederim yapar.

Küçük piç kurusu bunu fark ettiğimde uzun bir gülme emoji dizisi gönderdi.

Eve gözüme takılıyor ve her seferinde kalbimi daha sıkı saran o parlak gülümsemesini takınıyor. Elim sırtının küçük kısmını buluyor ve bana doğru eğiliyor. Geleceğimiz daha yeni başlıyor. Önümüzde her şey var.

Olmam gereken yer burası. Her zaman gideceğim yer. Heston Lake'de
koçluk yapmak ve onu her şeyimle sevmek.

* * *

HER YÖNÜYLE EŞLEŞMEyi okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Heston U hokey oyuncularına doyamıyorsanız, Eve ve Cole'un ücretsiz bonus sahnesinin tadını çıkarın.

Ücretsiz bonus sahneyi indirin: bit.ly/vebonuscontent

Daha fazla bayılmaya değer Heston U Hotshots'a mı ihtiyacınız var?

Heston U Hotshots serisi daha fazla hokey romantizmi ve kirli ağızlı oyuncularla devam ediyor, Iced Out'un devamı olan Switch Off - Cameron ve Elodie'nin hikayesi için 2024'te görüşmek üzere.

Easton'ın rakibinin kız kardeşiyle yaşadığı üniversite sporları aşkını okuyun.

TEŞEKKÜR EDERİM + SIRADA NE VAR?

Her Y ö n ü y l e Eşleşme'yi okuduğunuz için teşekkürler! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın veya en sevdiğiniz kitap topluluğuyla paylaşın! Desteğiniz benim için çok önemli!

Şu anda daha fazla Heston Lake'e mi ihtiyacınız var? Sırada hangi karakterlerin olacağına dair teorileriniz mi var? Bir sonraki kitabımın özel önizlemelerini mi istiyorsunuz? Facebook'ta Veronica Eden'in Okuyucu Bahçesi'ndeki diğer okuyuculara katılın!

[Facebook'ta Veronica Eden'in Okuyucu Bahçesi'ndeki diğer okuyuculara katılın!](#)

Haber bülteni abonesi misiniz? Abone olarak, özel içerikler ve gelecek sürümler hakkında haberler alacaksınız. **[Abone olmak için buraya tıklayın.](#)**

Yeni yayın uyarıları için **[Veronica'yı BookBub'da takip edin!](#)**

HESTON U HOSTSHOTS SERİSİ

Heston U Hotshots, Heston Üniversitesi'nin hokey oyuncularını ve onların buz dışındaki maçlarını konu alan, birbiriyle bağlantılı bir dizi üniversite hokeyi spor romanıdır.

Rakibin kız kardeşi, önce o düşer, huysuz/güneşli, sahte flört, zıt kutuplar birbirini çeker, gizli ilişki, en iyi arkadaşın erkek kardeşi ve daha fazlası gibi mecazları içeren ateşli ve karşı konulmaz hokey oyuncularını, alıngan kahramanlar, **baharatlı üniversite sporları romantizmi** hayranları için mükemmel!

Bu kitaplar herhangi bir okuma sırasına göre bağımsız olarak okunabilir ve serideki diğer karakterlere/çiftlere dair ipuçları içerir.

HESTON U HOTSHOTS

Trick Play, #0 (*PREQUEL NOVELLA*)

Iced Out, #1

Kapat, #2

Penaltı Oyunu, #3

Şanslı Atış, #4

Hat Vardiyası, #5

İLGİLİ HESTON LAKE STANDALONES

Her Yönüyle Eşleştirme

Kodu tarayın veya diziyi izlemek için bağlantıyı takip edin: [Heston U Hotshots](#)

YAZAR HAKKINDA

BÜTÜN GECE UYANIK KALIP AŞIK OLMAK

Veronica Eden USA Today, Amazon Top 30 ve Uluslararası en çok satan yazarları arasında yer alan, bağımlılık yaratan aşk romanlarıyla bütün gece uyutmayan, ateşli kadın kahramanlara ve karşı konulmaz kahramanlara aşık eden bir yazardır.

Baharatlı çağdaş romantizm yazıyor ve *bizi dünyaya karşı* kucaklayan karakterlerin bağıni keşfetmeyi seviyor. Güçlü kadın kahramanların hayranı ve yıkıcı sırtışlara sahip "tarçın rulolarından" huysuz kötü çocuklara kadar mümkün olduğunca çok kitap erkek arkadaşı topluyor. Yazmadığı zamanlarda, Kuzeydoğu Florida'daki plajda güneşin tadını çıkarırken, evcilleşmemiş hayvan sürüsüyle (kocası, köpeği ve kedileri) bir yığının içine sokulurken ve ellerine alabildiği kadar çok bitkiyle etrafını sararken bulunabilir.

* * *

İLETİŞİM + TAKİP ET

E-posta: veronica@veronicaedenauthor.com

We bsite: <http://veronicaedenauthor.com> **FB**

Okuyucu Grubu: bit.ly/veronicafbgroup

Amazon: amazon.com/author/veronicaeden

AYRICA VERONICA EDEN TARAFINDAN

İlk erişim ve ARC fırsatlarından yararlanmak için e-posta listesine [kaydolun](#)! Yeni yayın uyarıları için [Veronica'yı BookBub'da takip](#) edin!

Yeni Yetişkin & Çağdaş Romantik

Günahkarlar ve Azizler

Serisi [Kötü Aziz](#)

[Baştan Çıkarıcı Şeytan](#)

[Acımasız Piskopos](#)

[Vahşi Wilder](#)

[Günahkarlar ve Azizler: Tüm Seri](#)

Taçlı Kargalar Serisi [Thorne](#)

[Point'in Taçlı Kargaları](#)

[Gölgelerde Sadakat](#)

[Parçalanmış Bir Saltanat](#)

Heston U Hotshots Serisi

[Trick Play \(Prequel\)](#) [Iced](#)

[Out](#)

Bağımsız

[Tanıdığınız Şeytan](#)

[İhtiyacınız Olan](#)

[Oyuncu](#)

[Maskesiz Kalp](#)

[Göldeki Şeytan](#)

[Jingle Savaşları](#)

[Pus](#)

Fantastik & Paranormal Romantik

Bağımsız

[Cehennem Kapısı](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.